FIREFIGHT

BRANDON SANDERSON

young art

Brandon Sanderson (n. 1975) este un cunoscut autor american de fantasy și science-fiction. În timpul studenției la Brigham Young University, unde în prezent predă cursuri de scriere creativă, a lucrat ca redactor al revistei *Leading Edge*, publicație adresată scriitorilor semiprofesioniști. A debutat în 2005 cu romanul *Elantris*. Și-a câștigat recunoașterea prin seria *Născuți din ceață*. Pentru romanul *Calea regilor* a câștigat premiul David Gemmel Legend. Nuvela sa *Sufletul împăratului* a fost încununată cu prestigiosul Premiu Hugo (2013) și s-a numărat printre finalistele World Fantasy Award.

BRANDON SANDERSON

FIREFIGHT

A doua carte din seria

RĂZBUNĂTORILOR

Traducere din limba engleză și note
de Laura Ciobanu

youngart

Redactor: Cristina Ştefan
Tehnoredactor: Mihaela Aramă
Corector: Theodor Zamfir
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

SANDERSON, BRANDON

Firefight/Brandon Sanderson; trad. şi note de Laura Ciobanu. – Bucureşti: Youngart, 2019

ISBN 978-606-8811-91-8

I. Ciobanu, Laura (trad.)

821.111

Brandon Sanderson
Firefight
Copyright © 2015 by Dragonsteel Entertainment, LLC

© youngart, 2019, pentru prezenta ediţie
youngart este un imprint al Grupului Editorial Art

Pentru Nathan Goodrich, un prieten drag,
care a fost suficient de răbdător
pentru a-mi citi cărțile când erau slabe.

PROLOG

L-am văzut pe Calamity răsărind.

Aveam şase ani pe-atunci şi stăteam într-o seară pe balconul apartamentului nostru. Încă îmi mai amintesc cum zornăia vechiul aparat de aer condiţionat din fereastra alăturată, acoperind sunetul plânsului tatei. Aparatul suprasolicitat atârna deasupra adâncului vertiginos al etajelor inferioare şi apa picura din el ca sudoarea de pe fruntea unui sinucigaş gata să sară. Era stricat: sufla aer, dar nu reuşea să răcească nimic. Mama obişnuia adesea să-l închidă.

După moartea ei, tata l-a lăsat deschis. Spunea că i se pare mai răcoare când funcţionează aparatul.

Mi-am scos îngheţata pe băţ din gură şi am privit acea stranie lumină roşie ce se ridica deasupra orizontului ca o nouă stea. Numai că nicio stea nu mai fusese atât de strălucitoare sau de roşie. Stacojie. Arăta ca o rană de glonţ în însăşi bolta cerească.

În noaptea aceea, Calamity a învăluit întreg oraşul într-o lumină stranie şi caldă. Am stat acolo, cu îngheţata topindu-se, cu lichidul ei lipicios prelingându-mi-se pe degete, şi i-am urmărit ascensiunea până la capăt.

Apoi au început ţipetele.

PARTEA ÎNTÂI

1

— David?

Vocea răsuna din casca mea.

M-am smuls din visare. Priveam din nou spre Calamity, dar trecuseră aproape treisprezece ani de când răsărise pentru prima oară. Nu mai eram un copil care locuia cu tatăl său. Nu mai eram nici măcar orfanul de la fabrica de muniţie din subteran.

Eram un Răzbunător.

— Aici! am răspuns punându-mi puşca pe umăr şi traversând acoperişul.

Era noapte şi jur că puteam deslui aura roşiatică a lui Calamity învăluind peisajul, deşi steaua nu mai fusese niciodată atât de strălucitoare ca în seara dintâi.

Dinaintea mea se lăbărţa periferia oraşului Newcago, reflectând lumina stelelor din suprafeţele ei. Aici totul era din oţel. Ca un cyborg din viitor când îl jupoi de piele. Dar nu şi – ştiţi voi – animat de intenţii ucigaşe. Sau măcar viu.

„Frăţioare", mi-am zis în gând, „chiar că nu le am cu metaforele."

Acum Steelheart era mort şi noi recuceriserăm străzile de la suprafaţa lui Newcago, inclusiv o mulţime de confort pe care elita şi le rezervase cândva pentru sine. Puteam

face duș zilnic, în propria mea baie. Aproape că nu știam cum să gestionez un asemenea lux. Mă rog, în afară de a mă strădui să nu put.

În sfârșit, Newcago era liber.

Sarcina mea era să mă asigur că avea să rămână așa.

— Nu văd nimic, am șoptit îngenuncheat la marginea acoperișului.

În ureche aveam o cască, conectată prin wireless la mobil. O cameră mică montată pe cască îi permitea Tiei să vadă ce vedeam eu și casca era suficient de performantă ca să prindă tot ce spuneam, chiar dacă vorbeam foarte încet.

— Continuă să veghezi, a zis Tia. Cody a raportat că Profu' și ținta se deplasează în direcția ta.

— Aici totu-i liniștit, am șoptit eu. Ești sigură...

Chiar lângă mine, acoperișul a explodat. Am țipat și m-am rostogolit îndărăt, în timp ce clădirea se zguduia din temelii, iar explozia mă împroșca cu așchii de metal. Pe Calamity! Nu era de glumă cu rafalele astea!

— Scântei! a strigat Cody în căști. M-a ocolit, flăcău! Vine pe partea ta de nord...

Vocea i-a fost acoperită de un alt puls de energie luminoasă care a țâșnit de pe solul de dedesubt, sfârtecând marginea acoperișului aproape de locul unde mă ascundeam.

— Fugi! a strigat Tia.

De parcă mai era nevoie să mi-o spună! M-am pus în mișcare. La dreapta mea, o siluetă s-a materializat din lumină. Sourcefield purta trening și tenișI negri, o mască gen ninja ce-i acoperea toată fața și o mantie lungă și neagră. Unii Epici luau mai în serios decât alții noțiunea de „puteri supraumane". Cinstit vorbind, arăta ridicol, deși emana o vagă strălucire albastră și fulgere de energie îi goneau pe trup.

Putea transforma în energie orice materie pe care-o atingea și putea călători prin ea. Nu era propriu-zis teleportare,

dar era destul de aproape şi, cu cât materialul era mai bun conductor, cu atât mai departe putea călători. Un oraş din oţel era pentru ea un soi de paradis. M-am mirat că aşteptase atâta până să vină încoace.

Ca şi cum teleportarea nu ar fi fost de ajuns, talentele ei cu electricitatea o făceau de asemenea impenetrabilă în faţa majorităţii armelor. Spectacolele de lumini pe care le oferea erau faimoase. Nu o mai văzusem niciodată în carne şi oase, dar mereu îmi dorisem s-o observ la lucru.

Însă nu chiar aşa de aproape.

— Dă-l dracului de plan! a ordonat Tia. Profule? Jon! Raportează! Abraham?

Am ascultat-o numai cu jumătate de ureche, căci un glob de electricitate tocmai zbura pârâind pe lângă mine. M-am oprit brusc şi mi-am schimbat direcţia, în timp ce un alt glob trecea tocmai prin locul unde stătusem mai înainte. Acesta s-a izbit de acoperiş, provocând o altă explozie şi făcându-mă să mă poticnesc. M-am târât către marginea clădirii, cu ţăndări de metal bombardându-mi spinarea.

Apoi am sărit.

N-am căzut prea mult înainte să aterizez în balconul unui penthouse. M-am repezit înăuntru cu inima bubuindu-mi. De cealaltă parte a camerei, lângă uşă, aştepta un răcitor de plastic. I-am dat deoparte capacul şi am cotrobăit prin el, încercând să-mi păstrez calmul.

Sourcefield sosise în Newcago la începutul săptămânii. Se pusese imediat pe ucis, la întâmplare, fără vreun motiv vizibil. La fel ca Steelheart la începuturile sale. Apoi începuse să le ceară cetăţenilor să-i predea pe Răzbunători ca să ne poată aduce în faţa justiţiei.

O variantă pervertită de justiţie, aşa cum o vedeau Epicii. Ei omorau pe oricine aveau chef, dar să ripostăm şi noi era o insultă atât de gravă, încât nici n-o puteau concepe. Ei, las' c-avea să vadă ea în curând! Deocamdată, planul

nostru de a o doborî nu mergea nemaipomenit de bine, dar eram Răzbunătorii. Eram pregătiți pentru neprevăzut.

Am scos din răcitor un balon cu apă.

„Bine-ar fi să meargă", mi-am zis în gând.

Eu și Tia discutaserăm zile în șir, încercând să ghicim slăbiciunea lui Sourcefield. Fiecare Epic avea măcar una și adesea erau ilogice. Trebuia să cercetezi istoria personală a unui Epic, lucrurile pe care le evita, în încercarea de a ghici ce substanță sau situație îi putea anula puterile.

Conținutul balonului se baza pe cea mai solidă bănuială a noastră cu privire la slăbiciunea lui Sourcefield. M-am răsucit, cumpănind balonul într-o mână și pușca în cealaltă, cu ochii ațintiți spre ușă, așteptând-o să vină după mine.

— David? a întrebat Tia în cască.

— Da, am șoptit eu agitat, gata să arunc balonul.

— De ce supraveghezi balconul?

De ce supra...

A, da! Sourcefield putea trece prin pereți.

Simțindu-mă ca un idiot, am făcut un salt îndărăt, chiar în clipa în care Sourcefield a descins din tavan cu electricitatea zumzăind în jurul ei. A aterizat cu un genunchi pe podea, cu mâna întinsă în care creștea un glob de electricitate, aruncând umbre frenetice prin încăpere.

Fără să simt altceva în afară de adrenalină, am aruncat balonul. A lovit-o pe Sourcefield drept în piept și globul ei de energie s-a spulberat. Lichidul roșu din balon a împroșcat pereții și podeaua din jurul ei. Prea subțire ca să fie sânge, era o băutură solubilă pe bază de fructe pe care o amestecai cu apă și zahăr. Mi-o aminteam din copilărie.

Și era slăbiciunea ei.

Cu inima bubuind, mi-am pregătit pușca. Sourcefield își privea torsul picurând ca și cum ar fi fost în stare de șoc, deși masca neagră pe care o purta mă împiedica să-i văd expresia. Arcuri electrice încă îi mai fugeau pe trup ca niște viermișori luminoși.

Am dus puşca la ochi şi am tras. Bubuitul în spaţiul acela închis aproape că m-a asurzit, dar am expediat un glonţ chiar în faţa lui Sourcefield.

Glonţul a explodat când a pătruns în câmpul ei energetic. Chiar şi leoarcă de Kool-Aid, apărarea ei funcţiona.

M-a privit, cu electricitatea trezindu-se la viaţă, scânteind mai violentă şi mai periculoasă, luminând încăperea ca o calzone umplută cu dinamită.

„Opaaa..."

2

Am ieşit în fugă pe hol, în timp ce uşa exploda în urma mea. Deflagraţia m-a aruncat cu faţa-nainte într-un perete şi am auzit ceva trosnind.

Pe de o parte, eram uşurat. Trosnetul însemna că Profu' era încă în viaţă şi că talentele lui de Epic îmi asigurau un câmp protector. Pe de altă parte, eram vânat de o maşinărie ucigaşă furioasă.

M-am dezlipit de perete şi am străbătut în goană holul de metal, la lumina mobilului prins de braţul meu. „Tiroliana", mi-am zis cuprins de disperare. „Încotro? La dreapta, cred."

— L-am găsit pe Profu', a rostit în urechea mea vocea lui Abraham. E prizonier într-un soi de bulă de energie. Pare frustrat.

— Aruncă Kool-Aid pe el, am zis eu gâfâind şi am cotit pe un coridor lateral, în timp ce rafale de electricitate sfârtecau holul în urma mea.

— Anulez misiunea, a zis Tia. Cody, coboară şi ia-l pe David!

— Recepţionat, a zis Cody.

Un duduit vag a început să răsune pe canalul lui de comunicare: zgomotul elicelor elicopterului.

— Nu, Tia! am exclamat intrând într-o cameră.

Mi-am pus puşca pe umăr şi am înhăţat un rucsac plin cu baloane cu apă.

— De plan s-a ales praful, a zis Tia. David, Profu' ar trebui să fie vârful de atac, nu tu. În plus, tocmai ai demonstrat că baloanele n-au efect.

Am scos un balon şi m-am răsucit, apoi am aşteptat preţ de o bătaie de inimă până când pe unul dintre ziduri au început să joace arcuri electrice anunţând venirea lui Sourcefield. O secundă mai târziu, şi-a făcut apariţia şi am aruncat balonul în direcţia ei. Ea a înjurat sărind în lături şi pe perete s-a ivit o împroşcătură de roşu.

M-am răsucit pe călcâie şi am fugit, pătrunzând într-un dormitor şi îndreptându-mă către balcon.

— Se teme de Kool-Aid, Tia, am zis eu. Primul meu balon i-a anulat explozia de energie. I-am nimerit slăbiciunea.

— Dar tot ţi-a oprit glonţul.

Adevărat. Am ieşit pe balcon şi m-am uitat după tiroliană.

Nu era acolo.

În urechea mea, Tia a înjurat.

— Într-acolo fugeai? Tiroliana e cu două apartamente mai departe, slontze ce eşti!

Scântei! În apărarea mea, depun mărturie că, atunci când totul e făcut din oţel, holurile şi camerele seamănă foarte tare între ele.

Duduitul elicopterului se apropia. Cody aproape că ajunsese. Am strâns din dinţi şi m-am suit pe balustradă, apoi am sărit către balconul învecinat. M-am prins de balustrada lui, cu puşca legănându-mi-se pe un umăr şi cu rucsacul pe celălalt, şi m-am tras în sus.

— David! a zis Tia.

— Capcana primară încă mai e în funcţiune? am întrebat escaladând câteva scaune transformate în oţel.

Am ajuns de cealaltă parte a balconului şi am sărit pe balustradă.

— O să iau tăcerea ta drept un da, am zis și am sărit.

Am aterizat brutal, lovindu-mă de balustrada de oțel a următorului balcon. M-am prins de una dintre barele ei și am privit în jos: mă legănam în aer la o înălțime de douăsprezece etaje. Mi-am înăbușit teama și, cu un efort, m-am tras înăuntru.

În urma mea, Sourcefield a scos capul în balconul pe care îl părăsisem. O speriasem. Ceea ce era și bine, și rău. Ca să funcționeze următoarea parte a planului, trebuia ca ea să fie imprudentă. Asta, din păcate, însemna că trebuia să o provoc.

M-am săltat pe balcon, am scos un balon cu Kool-Aid și l-am aruncat către ea. Fără să mă mai uit dacă o nimerisem, am sărit pe balustradă, am înhățat mânerul tirolienei și mi-am luat avânt.

Balconul a explodat.

Din fericire, tiroliana era fixată de acoperiș, nu de balcon, și cablul ei nu s-a desprins. Așchii de metal topit au șuierat prin întunericul din jur, în timp ce coboram în picaj, prinzând viteză. Iată că drăciile astea sunt mai rapide decât par. De o parte și de alta, zgârie-norii treceau ca prin ceață. Am avut senzația că, de fapt, eram în cădere liberă.

Am scos un țipăt – pe jumătate de panică, pe jumătate de extaz – apoi totul s-a clătinat cu mine și m-am izbit de sol, rostogolindu-mă pe stradă.

— Au! am zis adunându-mă de pe jos.

Orașul se învârtea cu mine ca un carusel. Mă durea umărul și, deși la impact auzisem un trosnet, nu fusese foarte sonor. Câmpurile protectoare ale Profului se epuizau. N-o puteau încasa nici ele la infinit fără să le realimenteze el.

— David? a zis Tia. Scântei! Sourcefield a retezat coarda cu unul din focurile ei. De aia ai căzut.

— Balonul a avut efect, a zis o nouă voce în cască.

Profu'. Avea o voce puternică, răgușită, dar fermă.

— Am ieşit din joc. N-am putut raporta mai devreme. Bula de energie a interferat cu semnalul meu.

— Jon, nu era în plan să te lupţi cu ea, i-a zis Tia.

— Aşa s-a-ntâmplat, s-a răstit Profu'. David, eşti în viaţă?

— Oarecum, am zis ridicându-mă în picioare şi culegându-mi rucsacul, care îmi căzuse când mă rostogolisem.

Pe la fundul lui, sucul roşu curgea gârlă.

— Nu-s sigur că şi baloanele mele au supravieţuit. Din ce se vede, s-ar putea să fie ceva pagube.

Profu' a mârâit.

— Poţi s-o faci, David?

— Da, am zis eu cu fermitate.

— Atunci fugi către poziţia capcanei primare.

— Jon, a zis Tia. Dacă eşti scos din...

— Sourcefield m-a ignorat, a zis Profu'. E la fel cum s-a întâmplat cu Mitosis. Nu vor să se lupte cu mine. Pe voi vă vor. Trebuie s-o doborâm înainte să facă rău echipei. Mai ţii minte drumul, David?

— Sigur că da, am zis, căutându-mi puşca.

Zăcea frântă în apropiere, crăpată la mijlocul ulucului[1]. Scântei! Se pare că stricasem şi garda trăgaciului. Nu aveam să mai trag prea curând cu ea. Am verificat tocul de pe coapsă şi pistolul din el. Părea în regulă. Mă rog, cât de în regulă poate fi un pistol. Urăsc drăciile-astea!

— Prin ferestrele blocului se văd fulgere deplasându-se în jos, a zis Cody din elicopter. Se teleportează de-a lungul peretelui exterior, îndreptându-se către sol. Pe tine te vânează, David.

---

[1] Uluc – gardă ataşată în partea din faţă a puştii, care îi permite utilizatorului să sprijine ţeava cu mâna fără să se frigă atunci când aceasta se încinge.

— Nu-mi place, a spus Tia. Cred că ar trebui să abandonăm.

— David crede c-o poate face şi eu am încredere în el, a zis Profu'.

Am zâmbit, în ciuda pericolului. Până să mă fi alăturat Răzbunătorilor, nu-mi dădusem seama ce singuratică fusese viaţa mea. Să aud asemenea cuvinte...

Ei, era plăcut. Foarte plăcut.

— Eu sunt momeala, am zis pregătindu-mă pentru Sourcefield şi scotocind în rucsac în căutarea unui balon intact.

Mai aveam două.

— Tia, trimite trupele pe poziţii!

— Recepţionat, a zis ea reticentă.

Am pornit pe stradă. Felinare atârnau de stâlpii electrici vechi şi inutili, oferindu-mi lumină. Am întrezărit chipuri trăgând cu ochiul de la ferestre. Ferestrele nu aveau geamuri, ci obloane demodate din lemn pe care le tăiaserăm şi le amplasaserăm acolo.

Odată cu asasinarea lui Steelheart, Răzbunătorii le declaraseră practic război tuturor Epicilor. Unii locuitori fugiseră din Newcago de teama represaliilor, dar cei mai mulţi rămăseseră pe loc şi mulţi alţii veniseră. În lunile de după căderea lui Steelheart, populaţia din Newcago aproape se dublase.

I-am salutat din cap pe spectatori. Nu voiam să-i alung înapoi, în siguranţă. Noi, Răzbunătorii, eram campionii lor, dar într-o bună zi aceşti oameni aveau să fie nevoiţi să-i înfrunte chiar ei pe Epici. Voiam să se uite.

— Cody, o vezi? am întrebat în mobilul meu.

— Nu, a zis Cody. Ar trebui să apară dintr-un moment într-altul.

Umbra întunecată a elicopterului său a trecut pe deasupra mea. Forţele de Ordine – poliţia lui Steelheart – erau

acum ale noastre. Încă nu eram sigur ce simţeam cu privire la asta. În câteva rânduri se străduiseră din răsputeri să mă ucidă. Asta nu era ceva peste care treceai aşa, pur şi simplu.

De fapt, chiar o omorâseră pe Megan. Îşi revenise. În linii mari. Am pipăit pistolul din toc. Fusese al ei.

— Mă deplasez în poziţie cu trupele, a anunţat Abraham.

— David? Vreun semn de la Sourcefield? a întrebat Tia.

— Nu, am zis privind în lungul străzii pustii.

Golit de oameni, luminat de câteva felinare singuratice, oraşul aproape părea să se fi întors în zilele lui Steelheart. Dezolant şi întunecat. Unde era Sourcefield?

„Se poate teleporta prin pereţi", mi-am zis. „Ce aş face eu în locul ei?" Noi aveam tensorii, care ne permiteau să ne săpăm drum practic prin orice voiam. Ce-aş fi făcut eu acum, dacă i-aş fi avut?

Răspunsul era evident. Aş fi luat-o în jos.

Era dedesubtul meu.

3

— A coborât pe străzile subterane! am zis scoţând unul dintre cele două baloane cu apă care-mi mai rămăseseră. O să iasă la suprafaţă prin apropiere, ca să mă ia prin surprindere.

Chiar în clipa în care am rostit asta, un fulger s-a ivit pe partea opusă a străzii şi din sol s-a ridicat o siluetă luminoasă.

Am aruncat balonul cu Kool-Aid şi am rupt-o la fugă.

L-am auzit spărgându-se şi apoi înjurătura lui Sourcefield. Pe moment, nicio explozie de energie nu a încercat să mă prăjească, aşa că am presupus că o nimerisem.

— O să te distrug, omuleţule! a ţipat Sourcefield după mine. O să te sfâşii cum sfâşie uraganul un şerveţel de hârtie!

— Uau, am zis ajungând la o intersecţie şi adăpostindu-mă în spatele unei vechi cutii poştale.

— Ce? a întrebat Tia.

— Aia chiar a fost o metaforă bună!

Am privit către Sourcefield. Înainta pe stradă, luminată de electricitatea proprie. În timp ce se apropia, arcuri electrice radiau dinspre ea, împrăştiindu-se pe sol, pe stâlpii de iluminat şi pe pereţii clădirilor. Câtă putere! Aşa ar fi fost oare şi Edmund, Epicul cel cumsecade care alimenta

cu curent Newcago la cererea noastră, dacă nu am fi redirecţionat constant talentele sale?

— Refuz să cred că tu l-ai omorât pe Steelheart! a strigat ea.

„Mitosis a zis acelaşi lucru", mi-am spus în gând. Mitosis fusese şi el un Epic venit de curând în Newcago. Nu puteau accepta că unul dintre cei mai puternici semeni ai lor, un Epic de care până şi unii ca Sourcefield se temuseră, fusese ucis de nişte oameni de rând.

Arăta magnific, toată în negru, cu mantia fluturând, cu fulgere şi ploi de scântei ţâşnindu-i din trup. Din păcate, măreţia ei nu-mi folosea la nimic. Eu o voiam furioasă. Unii membri ai Forţelor de Ordine s-au strecurat afară dintr-o clădire din apropiere, cu puşti de asalt pe umeri şi cu baloane pline cu Kool-Aid în mâini. Le-am indicat o alee. Au încuviinţat şi s-au retras să aştepte.

Venise vremea să sâcâi un Epic.

— Nu l-am omorât numai pe Steelheart! i-am strigat. Am ucis zeci de Epici! Şi-o să te omor şi pe tine!

O rafală de energie mi-a lovit cutia poştală. M-am repezit să mă ascund în spatele unei clădiri şi o altă rafală a izbit solul la numai câţiva centimetri de locul unde mă ghemuisem. Am atins solul în treacăt şi un şoc mi-a străbătut braţul, zguduindu-mă. Am înjurat şi m-am sprijinit cu spatele de clădire, scuturându-mi mâna. Apoi m-am uitat pe după colţ. Sourcefield se apropia în fugă.

Grozav! Şi înfricoşător!

M-am repezit către o uşă aflată pe partea opusă a străzii. Sourcefield a năvălit de după colţ chiar când intram în clădire.

Înăuntru fusese eliberată o cărare prin ceea ce fusese cândva un salon auto. Am străbătut-o în goană şi Sourcefield m-a urmat, teleportându-se în fugă prin peretele din faţă.

Am alergat dintr-o încăpere într-alta, urmând o rută pe care o stabiliserăm mai devreme.

La dreapta, în camera aia.

La stânga, pe coridor.

Din nou la dreapta.

Folosiserăm altă putere de-a Profului – cea pe care o trecea drept un produs al tehnologiei numit tensori – ca să săpăm intrări. Sourcefield mă urma suflându-mi în ceafă, trecând prin pereți într-o străfulgerare de lumină. Am avut grijă să nu rămân în raza vederii ei suficient cât să poată să mă ia la ochi. Era perfect. Apoi...

...a încetinit.

M-am oprit lângă ușa din spate a clădirii. Sourcefield nu mă mai urmărea. Se oprise la celălalt capăt al culoarului lung ce ducea către ușa mea. Electricitatea îi țâșnea din trup și era înghițită de pereții de oțel.

— Tia, vezi asta? am șoptit.

— Da. S-ar părea că a speriat-o ceva.

Am tras aer adânc în piept. Condițiile erau departe de a fi ideale, dar...

— Abraham, am șoptit, adu trupele înăuntru. Atac în forță.

— De acord, a zis Profu'.

Trupele Forțelor de Ordine, care așteptaseră gata de acțiune, au năvălit prin partea din față a salonului auto. Alții au coborât de deasupra; i-am auzit tropăind pe trepte. Sourcefield a privit îndărăt chiar atunci când pe culoar au pătruns doi soldați în echipament complet, cu căști și armură cu aspect futuristic. Faptul că au lansat prin aer baloane portocalii cu apă a stricat oarecum efectul.

Sourcefield și-a lipit palma de peretele alăturat, s-a transformat în electricitate și s-a făcut una cu oțelul, dispărând. Baloanele s-au spart inutile pe podeaua coridorului.

Sourcefield a reapărut pe hol şi a lansat două rafale de energie în lungul lui. Am strâns tare din pleoape când acestea i-au pulverizat pe soldaţi, dar tot le-am auzit strigătele.

— Numai de atâta sunt în stare faimoşii Răzbunători? a strigat Sourcefield, în timp ce alţi soldaţi îşi făceau apariţia, aruncând cu baloane cu apă din toate direcţiile.

Mi-am scos pistolul şi m-am silit să privesc atunci când Sourcefield a dispărut în podea.

A apărut îndărătul unui grup de soldaţi aflat la mijlocul coridorului. Oamenii au urlat când i-a lovit electricitatea. Am scrâşnit din dinţi. Dacă aveau să supravieţuiască, Profu' putea să-i vindece folosind, chipurile, „tehnologie de-a Răzbunătorilor".

— Baloanele n-au efect, a zis Tia.

— Ba au, am şuierat eu privind unul care tocmai o nimerea pe Sourcefield.

Puterea i-a fluctuat. Am tras în ea şi la fel alţi trei membri ai Forţelor de Ordine care se aflau la celălalt capăt al coridorului.

Toate cele patru gloanţe şi-au atins ţinta. Toate au fost prinse şi distruse de câmpul ei energetic. Baloanele aveau efect, dar nu îndeajuns.

— Toate unităţile din partea de sud a coridorului, retragerea. Imediat! a răsunat vocea lui Abraham.

M-am dat la o parte din cadrul uşii chiar în clipa în care o rafală subită de împuşcături a zguduit clădirea. Abraham, care se instalase în spatele trăgătorilor Forţelor de Ordine, la celălalt capăt al coridorului, trăgea cu minipuşca lui gravatronică XM 380.

Mi-am înhăţat mobilul şi m-am conectat la semnalul video al lui Abraham. Vedeam din perspectiva lui: arma străfulgerând în întuneric, gloanţele ricoşând unul după altul pe coridorul de oţel, scoţând scântei. Toate cele care o nimereau pe Sourcefield erau în continuare prinse sau

respinse de câmpul ei electric. Un grup de bărbaţi şi femei din spatele lui Abraham continuau să lanseze balon după balon. Deasupra, soldaţii au deschis o trapă din tavan şi au turnat o găleată de Kool-Aid.

Sourcefield a sărit la o parte, evitând-o. Se retrăgea pas cu pas din faţa lichidului ce se împrăştia. Se temea cu adevărat de el, dar efectul nu era complet. Slăbiciunea unui Epic ar fi trebuit să-i anuleze complet puterile, şi asta nu se întâmpla.

Eram destul de convins că ştiam de ce.

Sourcefield a lansat o rafală de energie către Abraham şi ceilalţi. Abraham a înjurat şi a căzut, dar câmpul lui protector – dăruit de Profu' sub forma unei jachete cu un aşa-zis câmp de forţă generat de tehnologie – l-a apărat pe el şi pe oamenii din spatele lui. Am auzit gemete în căşti, deşi nu puteam să văd nimic. Am închis conexiunea.

— Eşti un nimic! a urlat Sourcefield.

Mi-am prins mobilul pe braţ şi am revenit pe coridor, la timp ca s-o văd trimiţând un val de electricitate prin tavan, către cei de deasupra. Le-am auzit urletele.

Am ridicat ultimul meu balon cu apă şi l-am aruncat. A lovit-o în spinare şi s-a spart.

Sourcefield s-a întors spre mine. Scântei! Un Superepic în plină glorie, cu energia amplificându-i-se... Era de mirare că fiinţele-astea considerau că li se cuvine să ne conducă?

Am scuipat la picioarele ei, apoi m-am întors pe călcâie şi am fugit pe uşa din spate.

Ea a pornit pe urmele mele, chemându-mă.

— Unităţile de sus de pe Heaven Street, fiţi gata de lansare, a zis Tia la urechea mea.

Nişte oameni s-au ivit pe acoperişul clădirii din care tocmai ieşisem şi au aruncat baloane cu apă în Sourcefield când a apărut în urma mea. Ea i-a ignorat, interesată doar

de mine. Singurul efect al baloanelor a fost că au înfuriat-o şi mai tare.

Când însă s-au spart în apropierea ei, a încetat să mai strige.

„Aşa deci", mi-am zis în timp ce mă năpusteam leoarcă de sudoare în clădirea de peste drum. Era un mic complex de locuinţe. Am străbătut holul în fugă şi am intrat în primul apartament.

Sourcefield m-a urmat într-o furtună de energie şi furie. Pereţii n-au oprit-o: i-a traversat în străfulgerări succesive de lumină.

„Încă puţin!" am îndemnat-o în gând, în timp ce închideam o uşă. Blocul ăsta era locuit şi înlocuiserăm o bună parte din uşile din oţel, înţepenite, cu unele din lemn care se puteau închide.

Sourcefield a ieşit din perete chiar în clipa în care eu am sărit peste o canapea de oţel şi am intrat în camera alăturată, în care domnea un întuneric negru ca smoala. Am trântit uşa.

Când a intrat Sourcefield, lumina ei m-a orbit. Aura ei m-a lovit şi, brusc, micul şoc electric de care avusesem parte mai devreme a părut neînsemnat. Electricitatea a gonit prin mine, făcându-mi muşchii să se contracte spasmodic. M-am întins să apăs pe butonul mare din perete, dar mâinile nu mă ascultau.

Aşa că m-am repezit cu faţa în zid.

M-am prăbuşit, copleşit de şocul energiei ei. Deasupra, tavanul micii camere întunecate, care fusese cândva o baie, s-a deschis, lăsând să cadă peste noi câteva sute de litri de Kool-Aid. În plus, duşurile s-au pornit, împroşcând o ploaie de lichid roşu.

Energia lui Sourcefield s-a diminuat dramatic. Mici panglici de electricitate îi goneau pe braţe, dar se stingeau neputincioase. S-a repezit către uşă, însă aceasta se încuiase

în urma mea. Înjurând, a ridicat un pumn, încercând să adune suficientă energie ca să se teleporteze, dar ploaia constantă de lichid îi perturba puterile.

M-am ridicat cu greu în genunchi.

Ea s-a răsucit mârâind către mine și m-a apucat de umeri.

Am întins brațul și i-am apucat masca, smucind-o și ridicând-o ca pe o mască de schi. În partea din față avea o piesă de plastic care, în mod evident, îi acoperea gura și nasul. Un fel de filtru?

Dedesubtul măștii se afla o femeie de vârstă mijlocie, cu păr castaniu și creț. Lichidul continua să cadă, șiroindu-i pe obraji, pe buze. Pătrunzându-i în gură.

Lumina ei s-a stins complet.

M-am ridicat în picioare gemând, iar Sourcefield a țipat panicată și s-a repezit la ușă, zgâlțâind-o, încercând s-o deschidă. Am atins ecranul mobilului, scăldând încăperea într-o lumină albă, blândă.

— Îmi pare rău, am zis apropiindu-i de frunte pistolul lui Megan.

Sourcefield m-a privit cu ochi mărițI.

Am apăsat pe trăgaci. De data asta glonțul n-a mai ricoșat. S-a prăbușit la podea și în jurul ei s-a răspândit o băltoacă de lichid roșu mai întunecat, amestecându-se cu cel care cădea din tavan. Am coborât pistolul.

Numele meu e David Charleston.

Ucid indivizi cu superputeri.

4

Am descuiat ușa și am ieșit din baie, șiroind de suc de fructe artificial. În cameră era un grup de soldați cu armele pregătite. La vederea mea, le-au coborât. Am făcut un semn peste umăr și Roy – căpitanul echipei Forțelor de Ordine – a trimis doi inși să verifice cadavrul.

Eram stors de puteri, tremuram, și am avut nevoie de două încercări ca să bag în toc pistolul lui Megan. Pe drumul spre ieșire, câțiva soldați m-au salutat, dar nu le-am răspuns. Mă priveau cu un amestec de adorație și respect și unul dintre ei a șoptit: „Steelslayer". În mai puțin de un an, de când mă alăturasem Răzbunătorilor, omorâsem cu mâna mea aproape o duzină de Epici.

Ce ar fi spus oamenii ăștia dac-ar fi știut că o bună parte a reputației mele se datora puterilor unui alt Epic? Câmpul de forță care mă apăra de vătămări și vindecarea care mă aducea înapoi aproape din pragul morții... făceau parte ambele din portofoliul de puteri al Profului, care le trecea drept tehnologie. Era ceea ce se cheamă un dăruitor, un Epic capabil să le împrumute și altora talentele lui extraordinare. Nu se știe cum, asta îl ajuta să nu fie corupt de ele: alții îi puteau folosi puterile, dar, dacă le-ar fi folosit el, ar fi putut să-l distrugă.

Numai o mână de inși știa adevărul despre Profu'. Printre aceștia nu figurau oamenii obișnuiți din Newcago: un grup mare se adunase în fața clădirii. Mă priveau cu respect și încântare, la fel ca soldații. Pentru ei eram o vedetă.

Mi-am pus capul în piept și mi-am croit drum printre ei, simțindu-mă inconfortabil. Răzbunătorii fuseseră întotdeauna o grupare misterioasă și eu nu mă alăturasem lor pentru faimă. Din păcate, trebuia să ne lăsăm văzuți, pentru ca locuitorii orașului să știe că există cineva care ripostează, în speranța că astfel aveau să-și găsească și ei curajul să se împotrivească. Era un rol greu de jucat. Eu unul sigur nu simțeam că merit să fiu idolatrizat.

În spatele grupului de gură-cască, am zărit o figură cunoscută. Musculos și cu pielea neagră, Abraham purta o uniformă militară în culori negre și gri, camuflajul cel mai potrivit într-un oraș făcut din oțel. Hainele erau rupte și mototolite. Știam suficient despre câmpul protector pe care i-l dăduse Profu' ca să-mi dau seama că fusese solicitat la maxim. Abraham mi-a făcut semnul victoriei și apoi mi-a indicat din cap o clădire din apropiere.

Am pornit într-acolo, în timp ce în spatele meu Roy și echipa sa scoteau afară cadavrul Epicei, ca s-o vadă toată lumea. Era important ca oamenii să înțeleagă că Epicii erau muritori, dar pe mine moartea lor nu mă mai bucura. Nu așa ca odinioară.

„La sfârșit a părut îngrozită", m-am gândit. „Putea fi Megan sau Profu' sau Edmund... o persoană oarecare prinsă în nebunia asta. Silită să comită lucruri oribile de o putere pe care n-a cerut s-o aibă."

De când știam că puterile îi corupeau la propriu pe Epici, îmi schimbasem perspectiva asupra situației. În mod semnificativ.

Am pătruns în clădire și am urcat treptele, ajungând în cele din urmă într-o încăpere de la etajul unu, cu o singură

lumină într-un colţ. După cum mă aşteptasem, l-am găsit aici pe Profu', privind pe geam cu mâinile încrucişate la spate. Purta un halat subţire de laborator de culoare neagră care-i ajungea până la jumătatea gambelor, cu o pereche de ochelari de protecţie în buzunar. De cealaltă parte a încăperii întunecate stătea Cody, o siluetă zveltă într-o cămaşă de flanel cu mânecile tăiate şi cu puşca cu lunetă atârnată pe umăr.

Profu', pe numele lui Jonathan Phaedrus, fondatorul Răzbunătorilor. Ne luptam cu Epicii. Îi ucideam. Şi totuşi eram conduşi de unul dintre ei. Când aflasem asta îmi fusese greu să mă împac cu ideea. Crescusem idolatrizându-i pe Răzbunători şi urându-i pe Epici. Să descopăr că Profu' era şi una, şi alta fusese... ca şi cum aş fi aflat că Moş Crăciun era în secret nazist.

Îmi trecuse. Cândva, ideea tatei despre Epicii buni care vor sosi şi ei mi se păruse ridicolă. Acum, după ce cunoscusem nu unul, ci trei Epici cumsecade... pentru mine lumea devenise un cu totul alt loc. Sau poate ea era la fel, numai că eu o vedeam ceva mai limpede.

M-am alăturat Profului la fereastră. Era înalt, cu părul grizonant şi o faţă pătrată. Părea atât de concret stând aşa, cu mâinile încrucişate la spate. Ceva stabil, de neclintit, asemeni clădirilor oraşului. Când m-am oprit lângă el, a ridicat o mână şi mi-a strâns umărul, încuviinţând din cap. Un gest care însemna respect şi aprobare.

— Bună treabă, a zis el.

Am zâmbit larg.

— Deşi arăţi ca dracu', a remarcat el.

— Mă îndoiesc că în iad se găseşte atât de mult Kool-Aid, am zis.

El a scos un mormăit şi s-a întors către fereastră. Mulţimea se îndesise şi unii ne aclamau victoria.

— Niciodată nu mi-am dat seama ce sentimente paterne o să dezvolt faţă de oamenii ăştia, stând într-un singur loc şi apărând oraşul, a zis Profu' încet. Mi-a prins bine să-mi

reamintesc de ce facem asta. Îți mulțumesc că ne-ai încurajat! Ai realizat ceva grozav aici.

— Dar? am întrebat eu recunoscând nuanța tonului său.

— Dar acum trebuie să le oferim oamenilor ăstora ceea ce le-am promis: siguranță. O viață bună.

S-a întors către mine.

— Mai întâi Mitosis, apoi Instabam și acum Sourcefield. Atacurile lor urmează un tipar și am senzația că cineva încearcă să-mi atragă atenția. Cineva care știe ce sunt și trimite Epici să-mi atace echipa, în loc să mă atace pe mine.

— Cine?

Cine ar fi putut ști ce era Profu'? Nici măcar majoritatea Răzbunătorilor nu știa despre el. Numai echipa de aici, din Newcago, îi cunoștea secretul.

— Am niște bănuieli, a zis Profu'. Dar nu e acum momentul să discutăm despre ele.

Am încuviințat, știind că a insista pe subiect nu m-ar fi dus nicăieri în clipa aceea. În schimb, am privit și eu mulțimea și Epica moartă.

— Sourcefield te-a prins în cursă, Profule. Cum s-a întâmplat?

El a clătinat din cap.

— M-a prins de-a dreptul cu bula aia de electricitate. Știai că poate face așa ceva?

Am clătinat din cap. Habar n-avusesem.

Profu' a mârâit.

— Ca să mă eliberez din ea, ar fi trebuit să-mi folosesc puterile.

— Oh! am exclamat eu. Păi... poate ar trebui să le folosești. Poate ar trebui să ne antrenăm și să vedem dacă nu există o cale să fii Epic fără să... știi tu. Dacă poți să le dăruiești altora fără să aibă loc coruperea, poate există un secret ca să le poți folosi chiar tu. Megan...

— Megan nu ți-e prietenă, fiule, m-a întrerupt Profu', vorbind încet, dar ferm. E una de-a lor. Mereu a fost așa.

— Dar...

— Nu, a zis Profu' strângându-mi umărul. David, trebuie neapărat să înțelegi! Când un Epic își lasă puterea să-l corupă, alege să devină dușmanul. Așa trebuie să gândim. Orice altceva ne-ar duce la nebunie.

— Dar tu ți-ai folosit puterile ca să mă salvezi, am zis eu. Ca să te lupți cu Steelheart.

— Și de ambele dăți aproape că m-au distrus. Trebuie să fiu ferm cu mine însumi, să fiu mai atent. Nu pot lăsa excepțiile să devină realitatea.

Am încuviințat, înghițind în sec.

— Știu că pentru tine a fost vorba de la-nceput numai despre răzbunare, a zis Profu'. E o motivație puternică și mă bucur c-ai pus-o la lucru, fiule. Dar eu nu-i ucid ca să mă răzbun... n-o mai fac de ceva timp. Ce facem noi... pentru mine e ca și cum ai ucide un câine turbat. E un act de îndurare.

A zis-o într-un fel care mi-a întors stomacul pe dos. Nu pentru că nu-l credeam sau pentru că nu-mi plăceau spusele lui. Scântei! Motivele lui erau probabil mai altruiste ca ale mele. Dar știam că se gândea la Megan. Simțea că ea îl trădase și, cinstit vorbind, probabil că era îndreptățit să simtă asta.

Dar Megan *nu era* o trădătoare. Nu știam ce era, dar aveam de gând să aflu.

Dedesubtul nostru, o mașină a oprit dinaintea mulțimii. Profu' i-a aruncat o privire.

— Du-te și ocupă-te de ei! a zis el. Ne vedem în ascunzătoare.

Când m-am întors spre fereastră, am văzut-o pe primăriță coborând din mașină, însoțită de câțiva membri ai consiliului orășenesc.

„Super", mi-am zis în gând.

Pe bune, aș fi preferat să am de-a face cu încă un Epic.

5

Când am ieşit din clădire, soldaţii deschideau o cărare pentru primăriţa Briggs. Ea purta un costum alb cu pantalon şi o pălărie asortată, la fel şi ceilalţi membri ai consiliului orăşenesc. Haine unicat, elegante. Contrastau cu oamenii obişnuiţi care purtau... ei, cam orice.

În primele zile ale lui Newcago, hainele se dovediseră şocant de greu de găsit. Tot ce nu fusese purtat de cineva se transformase în oţel în ziua Marii Transfersii. Cu anii, însă, echipele de aprovizionare trimise de Steelheart răscoliseră suburbiile, golind depozitele, centrele comerciale şi casele părăsite. În aceste zile aveam cu ce ne îmbrăca, dar hainele erau un amalgam straniu de stiluri diverse.

Cei din clasa superioară, însă, voiau să iasă în evidenţă. Evitau hainele practice precum blugii, care durau surprinzător de mult cu câte un petic ici, colo. În timpul domniei lui Steelheart, puseseră să li se croiască special hainele, alegând un stil arhaic. O modă a unor vremuri mai stilate, sau aşa susţineau ei. Nu erau genul de haine pe care le găseai azvârlite pe undeva.

Deciseserăm ca eu să fiu omul de legătură cu Briggs şi restul găştii. Eram singurul Răzbunător născut în Newcago şi voiam să le limităm accesul la Profu'. Răzbunătorii nu

conduceau Newcago, îl apărau. Toţi consideram că această separaţie era importantă.

Am pornit prin mulţime, ignorându-i pe cei care îmi şopteau numele. Atenţia lor mă făcea să mă simt prost, zău de nu. Toţi ăştia mă adorau, dar abia îşi aminteau de oameni ca tata, care muriseră luptându-se cu Epicii.

— Pare opera ta, Charleston, a zis primăriţa Briggs înghiontind cu piciorul cadavrul. Steelslayer îşi mai trage o linie pe ţeava puştii.

— Puşca mi s-a stricat, am spus eu.

Cam dur. Primăriţa era o femeie importantă şi ne ajutase, făcând adevărate minuni în organizarea oraşului. Numai că era una dintre *ei*, o membră a elitei lui Steelheart. Mă aşteptasem să ia cu toţii câte un şut în fund, dar, printr-o serie de manevre politice pe care nu reuşisem să le urmăresc, Briggs, în loc să fie exilată, ajunsese responsabilă cu administrarea oraşului.

— Sunt convinsă că-ţi putem oferi o puşcă nouă.

M-a măsurat din cap până-n picioare fără să zâmbească. Îi plăcea să afişeze o atitudine „serioasă", deşi mie mi se părea mai degrabă una „fără personalitate".

— Fă câţiva paşi cu mine, David, a zis Briggs întorcându-se şi pornind. Nu te deranjează, nu?

Mă deranja, dar m-am gândit că ăsta era genul de întrebare care nu aştepta un răspuns. Deşi nu eram complet sigur. Nu eram un tocilar, dar îmi petrecusem o mare parte a copilăriei studiindu-i pe Epici, aşa că experienţa mea în materie de interacţiuni sociale era limitată. Mă amestecam cu oamenii obişnuiţi cam la fel de bine cum se amestecă o găleată de vopsea cu un sac cu gerbili.

— Şeful vostru, a zis Briggs, în timp ce ne îndepărtam puţin de mulţime. Nu l-am mai văzut de o vreme.

— Profu' e ocupat.

— Îmi închipui. Şi trebuie să spun că apreciem sincer protecţia pe care tu şi ai tăi o oferiţi oraşului.

S-a uitat peste umăr în direcţia cadavrului şi a ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu pot spune însă că înţeleg care e planul vostru general.

— Doamnă primar? am întrebat eu.

— Şeful vostru a permis ca rotiţele puterii să mă aducă în fruntea oraşului Newcago, dar nu ştiu nimic despre planurile pe termen lung pe care le au Răzbunătorii pentru oraşul ăsta... pentru ţara asta chiar. Ar fi plăcut să ştiu ce puneţi la cale.

— Asta-i uşor, am zis eu. Să omorâm Epici.

— Şi dacă mai mulţi Epici se asociază şi atacă oraşul laolaltă?

Da. Ar fi fost o problemă.

— Sourcefield ne-a terorizat vreme de cinci zile, timp în care voi aţi plănuit frenetic, a zis ea. Cinci zile sub jugul altui tiran este un interval prea lung pentru un oraş. Dacă cinci sau şase Epici puternici se adună şi vin aici decişi să ne extermine, nu reuşesc să văd cum ne-aţi proteja. În mod sigur aţi ajunge să-i lichidaţi unul câte unul, dar, până să terminaţi, Newcago ar deveni un pustiu.

Acum că nu ne mai putea auzi nimeni, Briggs s-a oprit locului şi s-a răsucit către mine. M-a privit în ochi şi am văzut ceva în ei. Era... frică?

— Aşa că te-ntreb: ce plan aveţi? a zis ea încet. După ani în care s-au ascuns şi n-au atacat decât Epici cu putere medie, Răzbunătorii au ieşit la iveală şi l-au doborât pe însuşi Steelheart. Asta înseamnă că aveţi un ţel mai mare, nu-i aşa? Aţi pornit un război. Ştiţi un secret ca să câştigaţi, nu-i aşa?

— Ăăă...

Ce puteam să-i spun? Femeia asta, care supravieţuise regimului unuia dintre cei mai puternici Epici din lume – şi care preluase controlul după căderea lui – mă privea cu rugăminte pe buze şi cu groază în ochi.

— Da, am zis. Avem un plan.

— Şi...?

— Şi e posibil să fi găsit o cale de a-i opri pe toţi, doamnă primar. Pe toţi Epicii.

— Cum?

Am zâmbit într-un fel care speram că denotă încredere.

— E secretul Răzbunătorilor, doamnă primar. Dar aveţi încredere-n mine. Ştim ce facem. N-am porni niciodată un război pe care ne aşteptăm să-l pierdem.

Ea a încuviinţat, părând convinsă. A revenit imediat la afaceri şi, acum că îmi reţinuse atenţia, avea zeci de întrebări pe care voia să i le pun Profului, mare parte dintre ele părând tentative de a-l poziţiona politic pe el şi pe Răzbunători. Dacă ar fi putut defila cu Profu' ca prieten, influenţa ei în rândul elitei din Newcago ar fi crescut considerabil. Acesta fiind şi unul dintre motivele pentru care păstram distanţa.

O ascultam, dar eram distras de ceea ce îi spusesem. Aveau Răzbunătorii un plan? Nu tocmai.

Dar eu aveam unul.

În cele din urmă, am revenit în locul unde zăcea cadavrul lui Sourcefield. Se adunaseră şi mai mulţi oameni, inclusiv câţiva membri ai presei abia înmugurinde din Newcago, care făceau poze. Din păcate, au obţinut şi câteva instantanee de-ale mele.

Am străbătut mulţimea şi am îngenuncheat lângă cadavru. Fusese un câine turbat, aşa cum bine zisese Profu'. Uciderea ei chiar fusese un act de îndurare.

„A venit să ne atace pe noi", m-am gândit. „Şi e a treia care a evitat să îl înfrunte pe Profu'." Mitosis venise în oraş când Profu' fusese plecat. Instabam încercase să îl piardă pe Profu' în timpul urmăririi, ţinta lui fiind Abraham. Iar acum Sourcefield îl capturase pe Profu' şi îl lăsase baltă, pornind pe urma mea.

Profu' avea dreptate. Se petrecea ceva.

— David? a întrebat Roy.

Era îngenuncheat, purtând armura neagră și cenușie a Forțelor de Ordine.

Ținea ceva în mâna înmănușată. Petale de floare în toate culorile vibrante ale curcubeului și, pe fiecare petală, câte trei-patru culori topindu-se una într-alta ca vopseaua amestecată.

— Avea astea în buzunar, a zis Roy. N-am mai găsit altceva asupra ei.

I-am făcut semn lui Abraham să se apropie, apoi i-am arătat petalele.

— Sunt din Babilar, a zis el. Cunoscut cândva drept orașul New York.

— Acolo a lucrat Mitosis înainte să vină aici, am zis eu încet. Coincidență?

— Mira-m-aș, a spus Abraham. Cred că trebuie să-i arătăm astea Profului.

6

Păstraserăm în continuare o bază secretă ascunsă în măruntaiele oraşului Newcago. Deşi treceam zilnic pe la un apartament aflat la suprafaţă ca să fac duş, de dormit dormeam aici, jos, şi la fel şi ceilalţi. Profu' nu voia ca oamenii să ştie unde să ne găsească. Având în vedere că ultimii Epici veniţi în vizită încercaseră în mod special să ne ucidă pe noi, părea o decizie bună.

Eu şi Abraham am străbătut un lung pasaj ascuns, săpat direct în solul metalic. Pereţii tunelului aveau aspectul neted caracteristic tensorilor. Când unul dintre noi mânuia puterile dezintegratoare ale Profului, puteam transforma în pulbere secţiuni întregi de metal, piatră sau lemn. Asta îi conferea tunelului un aspect sculptat, ca şi cum oţelul ar fi fost noroi prin care săpaserăm cu mâinile goale.

Cody stătea de pază la intrarea în ascunzătoare. Puneam de fiecare dată pază după o operaţiune. Profu' se tot aştepta ca vreunul dintre Epicii care se iveau să fie o diversiune, cineva pe care să-l ucidem în timp ce un Epic mai puternic ne-ar fi supravegheat, încercând să descopere cum să ne ia urma.

Era foarte posibil.

„Chiar așa, ce am face dacă un grup de Epici ar decide să supună orașul?" mi-am zis înfiorat în timp ce intram împreună cu Abraham în ascunzătoare.

Luminată de becuri galbene, înfipte direct în perete, ascunzătoarea era un complex de camere de oțel de mărime potrivită. În partea opusă, Tia era așezată la birou: roșcată și între două vârste, purta ochelari, o bluză albă și blugi. Biroul ei era unul luxos, din lemn, pe care și-l instalase aici cu câteva săptămâni în urmă. Mi se păruse un semn straniu, un simbol al permanenței.

Abraham s-a dus glonț la ea și i-a pus petalele de floare pe birou. Tia le-a privit ridicând dintr-o sprânceană.

— Unde? a întrebat ea.

— În buzunarul lui Sourcefield, am zis eu.

Tia a adunat petalele.

— E al treilea Epic la rând care vine aici și încearcă să ne distrugă, am zis eu, și fiecare are o legătură cu Babilonul Renăscut. Ce se-ntâmplă, Tia?

— Nu-s sigură, a zis ea.

— Profu' pare să știe, am spus eu. Mi-a sugerat asta mai devreme, dar nu mi-a dat alte explicații.

— Atunci o să-l las să vă spună el, când va fi pregătit, a zis ea. Deocamdată, pe masă e un dosar pentru tine. Cel pe care l-ai cerut.

Încerca să-mi distragă atenția. Mi-am lepădat rucsacul – din care se iteau bucățile puștii mele – și mi-am încrucișat brațele pe piept, dar m-am pomenit privind către masă, pe care era un dosar cu numele meu scris pe prima pagină.

Tia s-a strecurat afară, intrând în camera Profului și lăsându-ne pe Abraham și pe mine singuri în încăperea principală. El s-a așezat pe un scaun în fața bancului de lucru, punându-și arma pe el cu un bufnet surd. În partea de jos se vedea lumina verzuie a gravatronicelor, dar unul dintre ele părea să se fi spart. Abraham a desprins câteva ustensile de pe perete și s-a apucat să dezasambleze pușca.

— Ce nu ne-or fi spunând? am zis luând dosarul de pe biroul Tiei.

— Multe, a zis Abraham.

Vagul lui accent franţuzesc îl făcea să pară îngândurat.

— Aşa-i corect. Dacă vreunul dintre noi e prins, nu putem să dezvăluim ce ştim.

Am mormăit, rezemându-mă de peretele de oţel lângă Abraham.

— Babilar... Babilonul Renăscut. Ai fost acolo?

— Nu.

— Nici măcar înainte? am întrebat frunzărind dosarul de la Tia. Când se numea Manhattan?

— Nu l-am vizitat niciodată. Îmi pare rău, a zis Abraham.

Am aruncat o privire către biroul Tiei. Pe el era un teanc de dosare cu un aspect familiar. Vechile dosare făcute de mine, câte unul pentru fiecare Epic despre care aflasem. M-am aplecat şi am deschis unul.

Regalia, scria pe primul. *Fostă Abigail Reed.* Epica aflată în prezent la conducerea Babilarului. Am scos afară fotografia unei negrese mai vârstnice, cu un aer distins. Mi se părea cunoscută. Nu fusese judecător, mai demult? Da... şi după asta avusese propria ei emisiune de televiziune. *Judecătoarea Regalia.* Am răsfoit paginile, reîmprospătându-mi memoria.

— David! m-a prevenit Abraham când am dat foaia.

— Sunt notiţele mele, i-am zis.

— De pe biroul Tiei.

A continuat să lucreze la arma lui fără să mă privească.

Am oftat şi am închis dosarul. Am început să îl citesc în schimb pe cel lăsat de Tia pentru mine. Înăuntru era o singură pagină, un mesaj adresat Tiei de unul dintre contactele ei, un lorist – acesta fiind numele dat de Răzbunători unei persoane care îi studia pe Epici.

Adesea e greu să cercetezi cine au fost Epicii înainte de transformarea lor, mai ales cei dintâi, spunea dosarul. *Steelheart este un exemplu excelent. Nu numai că am pierdut mult din ceea ce fusese depozitat mai înainte pe internet, dar el şi-a dat osteneala să elimine orice persoană care îl cunoscuse înainte de Calamity. Acum că îi ştim slăbiciunea – mulţumită tânărului tău prieten – putem presupune că a vrut să-i îndepărteze pe toţi cei care-l cunoscuseră înainte, în caz că nu se temeau de el.*

Am reuşit totuşi să recuperez câteva informaţii. Pe nume Paul Jackson, Steelheart a fost o vedetă a atletismului în perioada liceului. Era totodată un bătăuş, până acolo încât, în ciuda medaliilor câştigate, nu i s-a oferit nicio bursă şcolară importantă. Au avut loc incidente. Nu reuşesc să găsesc documente, dar se pare că nişte colegi din echipa lui s-au ales cu oasele rupte.

După terminarea liceului, s-a angajat ca paznic de noapte la o fabrică. Îşi petrecea zilele postând pe diverse forumuri care promovau teorii ale conspiraţiei şi speculând despre viitorul sumbru al ţării. Nu cred că era o dovadă de precogniţie: era unul dintr-un numeros grup de excentrici nemulţumiţi de felul în care erau conduse Statele Unite. Spunea în mod frecvent că, după părerea lui, oamenii obişnuiţi nu erau capabili să voteze în interesul lor.

Cam asta e tot. Recunosc însă că sunt curios de ce vreţi să cunoaşteţi trecutul unui Epic mort. Ce cercetări faci, Tia?

Şi dedesubt, cu scrisul de mână al Tiei: *Da, David, şi eu sunt curioasă ce săpături faci. Vino să stăm de vorbă.*

Am lăsat jos foaia şi m-am îndreptat către camera Profului. În ascunzătoare nu foloseam uşi, ci doar draperii de pânză. Dinăuntru se auzeau voci.

— David... a zis Abraham.

— În notiţele astea mi-a zis să vin să stăm de vorbă.

— Mă îndoiesc că voia să spună să te duci chiar acum.

Am şovăit în prag.

— ...florile astea sunt un semn limpede că Abigail e amestecată, spunea Tia vorbind cu voce joasă.

Abia puteam s-o aud.

— Foarte probabil, a zis Profu'. Dar petalele în sine sunt foarte evidente. Mă fac să mă întreb dacă nu cumva vreun Epic rival încearcă să ne abată atenţia asupra ei sau...

— Sau ce?

— Sau dacă nu încearcă ea însăşi să ne momească într-acolo. Nu pot să n-o privesc ca pe o mănuşă aruncată, Tia. Abigail vrea să vin s-o înfrunt şi, cât timp n-o s-o fac, o să tot trimită inşi care să-mi omoare echipa. E singurul motiv la care mă pot gândi pentru care s-o fi recrutat în mod special pe Firefight.

Firefight.

Megan.

Am intrat în încăpere, ignorând oftatul resemnat al lui Abraham.

— Megan? Ce-i cu Megan? am întrebat eu.

Tia şi Profu' stăteau faţă în faţă, dar s-au răsucit amândoi către mine de parcă eram un muc aterizat pe parbriz în urma unui strănut. Mi-am sumeţit bărbia şi le-am înfruntat privirile. Eram un membru cu drepturi depline al acestei echipe. Puteam fi părtaş la...

Scântei! Ăştia doi chiar că ştiau cum să sfredelească pe cineva din priviri. Am descoperit că mă treceau transpiraţiile.

— Megan, am repetat. Deci, ăăă, aţi găsit-o?

— A ucis un membru al unei echipe de-a Răzbunătorilor în Babilar, a zis Profu'.

Am încasat cuvintele lui ca pe un pumn în stomac.

— N-a fost ea, am decis. Orice credeţi că s-a petrecut, nu aveţi informaţii complete. Megan nu-i aşa.

— O cheamă Firefight. Persoana căreia tu-i zici Megan a fost doar o minciună ca să ne prostească pe noi.

— Nu, am zis eu. Aceea era ea, cea adevărată. Am văzut-o în ea. O cunosc. Profule, ea...

— David! s-a răstit Profu' exasperat. E una de-a lor!

— Şi tu la fel! am ţipat eu. Crezi că putem continua tot ca pân-acum? Ce-o să se întâmple când o să vină în oraş un Epic ca Backbreaker sau Obliteration? Cineva care poate pur şi simplu să spulbere întreg oraşul ca să ne vină de hac?

— De aia n-am mers niciodată atât de departe! a ţipat Profu' la rândul lui. De aia am preferat ca Răzbunătorii să fie un secret şi nu am atacat niciodată Epici prea puternici! Dacă oraşul ăsta va fi distrus, va fi numai vina ta, David Charleston! Zeci de mii de morţi pe răspunderea ta!

Am făcut un pas îndărăt, şocat, devenind brusc conştient de ceea ce făceam. Oare chiar mă certam cu Jonathan Phaedrus, căpetenia Răzbunătorilor? Superepicul? În timp ce ţipa la mine, aerul părea să se deformeze în jurul lui.

— Jon, a zis Tia încrucişându-şi braţele. Asta n-a fost cinstit. Ai fost de acord să-l atacăm pe Steelheart. Aici toţi suntem vinovaţi.

El a privit-o şi căutătura mânioasă i s-a mai îndulcit. A gemut.

— Ne trebuie o ieşire din situaţia asta, Tia. Dacă vrem să purtăm războiul ăsta, o să avem nevoie de arme împotriva lor.

— Alţi Epici, am zis eu regăsindu-mi glasul.

Profu' s-a uitat urât la mine.

— S-ar putea să aibă dreptate, a zis Tia.

Profu' s-a întors să se uite urât la ea.

— Ce am realizat până acum am realizat mulţumită puterilor tale, a zis Tia. Da, David l-a doborât pe Steelheart, dar fără scutul tău n-ar fi supravieţuit suficient cât s-o facă. Poate a venit vremea să începem să ne punem noi întrebări.

— Megan a stat atâtea luni cu noi şi nu s-a întors împotriva noastră, am zis eu. Am văzut-o folosindu-şi puterile şi da, după aia era cam arţăgoasă, dar chiar şi atunci era fată de treabă, Profule. Şi în timpul luptei cu Steelheart, şi-a venit în fire când m-a văzut.

Profu' a clătinat din cap.

— Nu şi-a folosit puterile împotriva noastră pentru că era spioana lui Steelheart şi nu voia să se dea de gol, a zis el. Admit că asta poate să o fi făcut să fie mai rezonabilă, mai mult ea însăşi, în perioada cât a stat cu noi. Dar acum nu mai are niciun motiv să evite să-şi folosească talentele. Puterile ei trebuie să fi preluat controlul până acum, David.

— Dar...

— David, a zis Profu', a omorât un Răzbunător.

— Au fost martori?

Profu' a şovăit.

— Nu cunosc încă toate amănuntele. Ştiu că există cel puţin o filmare care o arată luptându-se cu unul dintr-ai noştri. Şi pe urmă acesta a fost descoperit mort.

— N-a fost ea, am zis eu, luând o hotărâre pe loc. Mă duc în Babilar s-o găsesc.

— Te duci pe naiba, a zis Profu'.

— Ce altceva să facem? am zis eu. E singurul plan pe care-l avem.

— Ăsta nu e un plan, sunt hormoni, a zis Profu'.

M-am oprit în prag, roşind, şi am privit peste umăr.

Profu' a cules petalele de floare pe care Tia le lăsase pe bufet. I-a aruncat o privire. Tia, care continua să stea cu braţele încrucişate, a ridicat din umeri.

— *Eu* o să mă duc în Babilonul Renăscut, a zis în cele din urmă Profu'. Am treabă cu un vechi prieten de-acolo. Ai putea să mă însoţeşti, David. Dar nu pentru că vreau să o recrutezi pe Megan.

— Atunci de ce? am întrebat.

— Pentru că eşti unul dintre cei mai capabili înaintaşi ai mei şi o să am nevoie de tine. Cel mai bun lucru pe care-l putem face ca să păstrăm Newcago aşa cum e acum este să îi împiedicăm pe Epici să facă o fixaţie pe el. Am detronat un împărat şi prin asta am proclamat ceva: că zilele tiraniei Epicilor s-au încheiat şi că niciun Epic, oricât de puternic, nu e la adăpost de noi. Trebuie să ne ţinem promisiunea. Trebuie să-i speriem, David. În locul unui singur oraş liber, trebuie să-i facem să se confrunte cu un întreg continent pradă răzvrătirii.

— Deci vom doborî tiranii din alte oraşe, am zis eu încuviinţând. Şi vom începe cu această Regalia.

— Dacă putem, zis Profu'. Steelheart a fost probabil cel mai puternic Epic în viaţă, dar ai cuvântul meu că Regalia e cea mai vicleană şi asta o face la fel de periculoasă, dacă nu chiar mai mult.

— Trimite Epici aici ca să-i omoare pe Răzbunători, am subliniat eu. Se teme de tine.

— Se poate, a spus Profu'. Dar, indiferent de motive, trimiţându-i încoace pe Mitosis şi pe ceilalţi, Regalia ne-a declarat război. Pentru asta, tu şi eu o s-o ucidem, aşa cum am făcut şi cu Steelheart. Aşa cum ai făcut tu azi cu Sourcefield. Aşa cum vom face cu orice Epic care ni se împotriveşte.

Mi-a întâlnit privirea.

— Megan nu e ca ceilalţi. O să vezi, am zis.

— Poate, a zis Profu'. Dar, dacă am dreptate, vreau să fii capabil să apeşi pe trăgaci, fiule. Pentru că, dacă va trebui să o scape cineva de suferinţă, ar trebui să fie un prieten.

— Un act de îndurare, am zis eu cu gura uscată.

El a încuviinţat.

— Fă-ţi bagajul! O să plecăm mai târziu în noaptea asta.

7

Să plec. Din Newcago.

Niciodată nu... cum să spun?

Să plec.

Tocmai spusesem că voiam să plec. Fusese în febra momentului. Tia şi Profu' au ieşit din cameră, iar eu am rămas în prag, înţelegând treptat ce făcusem.

Nu părăsisem niciodată oraşul. Nici nu visasem să părăsesc oraşul. În oraş domniseră Epicii, dar în afara oraşului domnea haosul.

Nu cunoscusem niciodată altă lume decât Newcago. Şi acum îl părăseam.

„Ca s-o găsesc pe Megan", mi-am zis alungându-mi neliniştea şi urmându-i pe Profu' şi pe Tia în camera principală. „N-o să lipsesc decât puţin."

Tia s-a apropiat de biroul ei şi a început să-şi adune notiţele. Din câte se pare, dacă Profu' mergea în Babilar, mergea şi ea. Profu' a început să le dea ordine lui Cody şi Abraham. Voia ca ei doi să rămână în Newcago şi să aibă grijă de oraş.

— Da, am zis. Să-mi adun lucrurile. Să plec din oraş. Chiar asta am să fac. Promite să fie amuzant.

Nimeni nu m-a băgat în seamă. Aşa că, roşind, m-am dus să-mi fac bagajele. Nu aveam prea multe. Agendele mele,

pe care Tia le copiase ca să existe o rezervă. Două schimburi de haine. Jacheta mea. Pușca...

Pușca. Mi-am pus rucsacul pe podea și am scos arma ruptă, apoi m-am apropiat de Abraham și i-am oferit-o ca și cum aș fi înfățișat un copil rănit dinaintea chirurgului.

El a cercetat-o, apoi m-a privit.

— O să-ți dau una din rezerva mea.

— Dar...

El mi-a pus o mână pe umăr.

— E o armă veche și te-a slujit cu credință. Dar nu crezi că ar trebui să te modernizezi și tu, David?

Mi-am coborât ochii către arma frântă. P31 era o pușcă grozavă, bazată pe vechea M14, una dintre cele mai bune arme fabricate vreodată. Acelea fuseseră niște puști solide, proiectate înainte ca totul să devină modern și mișto și depersonalizat. Când fusesem copil, fabricasem puști P31 la fabrica de muniție a lui Steelheart. Erau niște arme solide și de nădejde.

Dar Steelheart nu-și echipase propriii soldați cu ele. P31 erau ca să fie vândute altora. Nu vrusese să dea armament modern pe mâna unor potențiali inamici.

— Da, am zis eu. Bine.

Am pus pușca jos. Nu era ca și cum aș fi fost atașat de ea. Era numai o unealtă. Pe cuvânt.

Abraham mi-a strâns umărul în semn de simpatie, apoi m-a condus în camera cu echipament, unde a început să cotrobăie prin lăzi.

— Vrei ceva cu rază medie. Un 5.56, da?

— Cred.

— AR-15?

— Câh! AR-15? Aș prefera să nu mi se strice pușca o dată la două săptămâni.

În plus, în zilele noastre orice aspirant la glorie avea un M16 sau un M4.

— G7.

— Nu-i destul de precisă.

— FAL?

— Un 7.62? Poate. Deşi nu-mi plac trăgacele lor.

— Eşti pretenţios ca o femeie care-şi cumpără pantofi, a bodogănit Abraham.

— Hei, asta e o jignire! am protestat eu.

Cunoscusem o grămadă de femei mai pretenţioase în privinţa armelor lor decât în privinţa încălţărilor.

Abraham a scotocit într-un cufăr şi a scos o puşcă.

— Ia uite! De asta ce zici?

— O Gottschalk? am întrebat sceptic.

— Sigur. E foarte modernă.

— E nemţească.

— Nemţii fac arme foarte bune, a zis Abraham. Asta are tot ce-ţi trebuie. Foc automat, în rafale sau semiautomat, declanşare de la distanţă, lunetă retractabilă, magazii uriaşe, capacitatea să tragă cu trasoare şi cu gloanţe moderne. Foarte precisă, lunetă performantă, trăgaci solid, nici prea moale, nici prea rigid.

Am luat arma, nesigur. Era aşa de... neagră.

Îmi plăceau puştile cu ceva lemn în ele, armele care aveau ceva natural. Ca şi cum le-ai fi putut folosi la vânătoare, nu doar ca să ucizi oameni cu ele. Puşca asta era toată numai din plastic şi metal negru. Semăna cu armele celor din Forţele de Ordine.

Abraham m-a plesnit peste umăr de parcă aş fi luat deja hotărârea şi a ieşit să discute cu Profu'. Am ridicat arma, ţinând-o de ţeavă. Tot ce spusese Abraham despre ea era corect. Mă pricepeam la arme de foc şi Gottschalkul era o puşcă bună.

— Să ştii că eşti în perioada de probă, i-am zis. Ai face bine să mă impresionezi.

Super. Acuma vorbeam cu puștile. Am oftat și mi-am pus-o pe umăr, apoi am vârât în buzunare câteva încărcătoare.

Am ieșit din sala cu echipamentul și mi-am trecut în revistă micul rucsac cu lucruri. Nu-mi luase mult să-mi împachetez întreaga viață.

— Echipa lui Devin din St Louis e deja pe drum, le spunea Profu' lui Abraham și Cody. O să vă ajute să apărați Newcago. Nu spuneți nimănui că am plecat și nu intrați în conflict cu niciun Epic până nu sosește noua echipă. Țineți legătura cu Tia și spuneți-i orice se petrece aici.

Abraham și Cody au încuviințat. Erau obișnuiți ca echipele să se despartă și să se deplaseze. Tot nu știam câți membri aveau în total Răzbunătorii. Uneori vorbeau ca și cum ar fi fost o singură echipă, dar știam că era o prefăcătorie care să inducă în eroare pe oricine ne-ar fi spionat.

Abraham mi-a strâns mâna, apoi a scos un obiect din buzunar și mi l-a întins. Un lănțișor de argint de care atârna un medalion în formă de S stilizat. Era semnul Credincioșilor, religia lui Abraham.

— Abraham..., am zis.

— Știu că nu crezi, a zis el. Dar trăiești chiar acum profeția, David. E așa cum a zis tatăl tău. Eroii vor veni. Într-un fel, au și făcut-o.

Am tras cu coada ochiului către Profu', care îi dădea lui Cody un sac marinăresc. Am strâns în pumn medalionul lui Abraham și am încuviințat. El și alții ca el credeau că Epicii cei cruzi erau o încercare trimisă de Dumnezeu și că, dacă omenirea avea să reziste, Epicii buni aveau să vină și ei.

Era o naivitate. Da, începeam eu însumi să mă gândesc cum anume ne-ar fi putut ajuta Epicii buni, ca Profu', dar nu credeam în tot talmeș-balmeșul ăla religios. Însă Abraham îmi era prieten și darul lui era sincer.

— Mersi, am zis.

— Rezistă, a spus Abraham. Aşa se vede cine-i cu adevărat bărbat. Cel care va rezista acolo unde alţii se complac.

Abraham a luat rucsacul Tiei. Pregătirile ei şi ale Profului nu duraseră mult mai mult ca ale mele. Ca Răzbunător, învăţai să trăieşti cu puţine. Schimbaserăm deja ascunzătoarea de patru ori de când eram cu ei.

Înainte să plecăm, am intrat în camera lui Edmund ca să-mi iau la revedere. Citea un roman la lumina unei veioze, o veche carte SF cu paginile îngălbenite. Era cel mai ciudat Epic pe care mi l-aş fi putut imagina. Zvelt, vârstnic, cu glas blând... Când s-a ridicat să mă întâmpine, pe buze i s-a ivit un zâmbet sincer.

— Da? a întrebat el.

— O să plec o vreme, am zis.

— O!

Nu ascultase discuţiile noastre. Edmund îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în cămăruţa asta, citind. Părea să ia poziţia sa de subordonat ca pe ceva de la sine înţeles şi să se bucure de viaţă aşa cum era. Era un dăruitor, ca Profu'. În cazul lui Edmund, el îşi dăruia puterile membrilor Forţelor de Ordine, care le foloseau ca să încarce bateriile ce menţineau oraşul în funcţiune.

— Edmund? l-am întrebat în timp ce ne strângeam mâinile. Ştii care e slăbiciunea ta?

El a ridicat din umeri.

— Ţi-am mai spus şi altă dată că nu par să am una.

Şi noi îl bănuiam că ne minte. Profu' nu insistase: în toate celelalte privinţe, Edmund ne făcea pe voie.

— Edmund, ar putea fi important, am zis eu încet. Ca să-i oprim pe Epici. Pe toţi.

Erau foarte puţini Epici cu care să fi avut prilejul să port o conversaţie. Mai ales una despre puterile lor.

— Scuze, a zis Edmund. O vreme am crezut că ştiu, dar m-am înşelat. Acum sunt la fel de nedumerit ca toată lumea.

— Păi şi care credeai că e?

— Să mă aflu în preajma unui câine, a zis el. Dar nu mă afectează aşa cum credeam.

M-am încruntat şi mi-am notat în minte să-i spun Profului. Era mai mult decât obţinuserăm vreodată de la el.

— Mulţumesc oricum, i-am zis. Şi îţi mulţumesc pentru tot ce faci pentru Newcago.

Edmund s-a dus înapoi spre scaun şi a luat cartea în mână.

— Mereu va fi un Epic care să mă controleze, fie că e Steelheart sau Limelight. Dar nu contează. Oricum nu-mi place să fiu eu şeful.

S-a aşezat şi s-a reapucat de citit.

Am oftat şi am revenit în camera principală. Acolo, Profu' tocmai îşi punea rucsacul pe umăr, aşa că l-am urmat, încheind şirul şi ieşind în catacombele de sub Newcago.

Timp de jumătate de oră, am făcut doar puţină conversaţie, mergând pe jos până la unul dintre garajele ascunse din apropierea unui drum ce ieşea din subteran pe străzile oraşului. Acolo, Abraham şi Cody ne-au mutat echipamentul într-un jeep. Sperasem că vom lua un elicopter, dar se pare că ar fi fost prea bătător la ochi.

— Stai cu ochi-n patru după *púcas*[2] cât călătoreşti, flăcău, a zis Cody strângându-mi mâna. Ar putea să ia orice formă pe-acolo.

— Înc-odată, alea-s din mitologia irlandeză, prostănacule! a zis Tia instalându-se pe scaunul din faţa mea.

Cody s-a mulţumit să-mi facă cu ochiul şi mi-a aruncat şapca lui de camuflaj.

---

[2] Creaturi din mitologia celtică. Descrise ca nişte făpturi blănoase, capabile să-şi schimbe forma, sunt fie benefice, fie răuvoitoare. Se pot transforma în cai, câini sau iepuri şi uneori şi în oameni, deşi păstrează anumite caracteristici animale, cum ar fi urechile sau coada.

— Aveţi grijă de voi, oameni buni.

Mi-a făcut semn cu degetul mare ridicat şi apoi el şi Abraham s-au retras din nou în subteran.

Aşa se face că, peste puţin timp, m-am pomenit pe bancheta din spate a jeepului, cu vântul fluturându-mi părul, ţinând în mâini o puşcă nouă şi privind cum oraşul, casa mea vreme de nouăsprezece ani, rămânea în urmă. Conturul lui întunecat la orizont era ceva ce nu văzusem decât arareori. Chiar şi înainte de Calamity, fusesem întotdeauna fie printre, fie sub clădirile oraşului.

Cine eram eu, dacă nu eram în Newcago? Era un gol similar cu acela pe care îl simţeam în mine în anumite nopţi, când mă întrebam ce să fac cu viaţa mea, acum că *el* nu mai era. Acum că învinsesem şi îl răzbunasem pe tata.

Răspunsul începea să se instaleze în mine ca un dinozaur în cuibarul lui. Viaţa mea nu se mai reducea la un singur oraş, la un singur Epic. Aveam de dus un război. Trebuia să aflu cum să-i opresc pe Epici.

De tot.

PARTEA A DOUA

8

Hârtiile îmi fâlfâiau în mâini în timp ce maşina gonea pe autostradă. Ajunseserăm pe o porţiune de asfalt relativ intact, deşi când şi când tot mai săltam pe câte o suprafaţă mai accidentată. Nu îmi imaginasem că un drum ca ăsta se putea strica atât de repede. Nu trecuseră nici treisprezece ani de la Calamity, dar autostrada era deja plină de gropi şi, prin crăpăturile din asfalt, plantele se iţeau ca degetele unor zombi dornici să iasă din morminte.

Multe oraşe prin care trecuserăm erau în ruine, cu geamuri sparte şi clădiri dărăpănate. Am zărit şi aşezări într-o stare mai bună, luminate de focuri depărtate, dar acestea aduceau mai degrabă a buncăre, înconjurate de ziduri şi de câmpuri întinse, fiefuri conduse de diverşi Epici.

Am călătorit numai noaptea şi, deşi mai vedeam câte un foc din când în când, n-am zărit nicio licărire de electricitate. Newcago chiar era o anomalie. Nu numai că oţelul conservase zgârie-norii şi peisajul citadin elegant, dar domnia lui Steelheart asigurase în continuare serviciile de bază.

Profu' conducea cu ochelari de protecţie, căci farurile jeepului fuseseră înlocuite cu proiectoare cu lumină ultravioletă, invizibile pentru oricine nu purta echipamentul optic potrivit. Stăteam pe bancheta din spate şi îmi ţineam

de urât citind notițele și eseurile pe care mi le dăduse Tia. Țineam foile într-o cutiuță din poală în care era o lanternă și asta camufla cea mai mare parte a luminii.

Mașina a încetinit și a început să se zguduie, în timp ce Profu' conducea pe o porțiune de asfalt sfărâmat. Pe marginile drumului se înșirau mașini ca niște carcase gigantice de gândaci. Mai întâi li se extrăsese benzina, apoi fuseseră dezmembrate pentru piese de rezervă. Din fericire, vehiculul nostru fusese reconvertit și mergea cu una dintre bateriile alimentate de Edmund.

În timp ce străbăteam încet porțiunea sfărâmată, am auzit un zgomot în întuneric, ca trosnetul unei crengi. Bancheta din spate a jeepului nu era foarte lată, dar mașina nu avea acoperiș, așa că am putut să pun cutia deoparte și să manevrez pușca fără greutate. Am dus-o la umăr și am apăsat pe un buton care a făcut să se deplieze luneta automată. Am fost silit să recunosc că mergea bine, comutând pe vederea de noapte fără să-i comand eu și permițându-mi să focalizez asupra sursei zgomotului.

Holovizorul mi-a înfățișat câțiva vagabonzi în haine zdrențuite, ghemuiți în întuneric îndărătul uneia dintre mașinile stricate. Arătau ca niște sălbatici, cu bărbi lungi și haine croite la nimereală. I-am urmărit cu piedica netrasă, căutând arme, până când a apărut un alt cap. O fetiță, de vreo cinci ani poate. Unul dintre bărbați a dojenit-o, trăgând-o la loc în ascunziș, și au continuat să privească jeepul până când am ieșit de pe porțiunea de asfalt deteriorat și am accelerat, lăsându-i în urmă.

Am coborât pușca.

— Chiar e nasol aici afară.

— Ori de câte ori un oraș începe să se organizeze, un Epic decide fie să-l conducă, fie să-l distrugă, a zis Tia de pe locul de lângă șofer.

— E și mai rău când unul dintre locuitori capătă puteri, a zis Profu' încet.

Apariţia unor Epici noi era rară, dar se întâmpla. Într-un oraş ca Newcago aveam parte de unul la patru-cinci ani. Dar erau periculoşi, căci, aproape întotdeauna, Epicii o cam luau razna imediat după ce îşi dobândeau puterile şi le foloseau fără măsură, distrugând. Steelheart aduna repede indivizii de acest gen şi îi supunea. Aici nu avea cine să pună stavilă nebuniei lor iniţiale.

M-am aşezat din nou la loc, tulburat, dar în cele din urmă mi-am reluat lectura. Era a treia noapte pe drum. Când se crăpase de ziuă după cea dintâi noapte, Profu' ne condusese până la o casă conspirativă. Se pare că Răzbunătorii aveau multe asemenea locuinţe, presărate de-a lungul arterelor importante. De obicei, erau găuri săpate în stâncă cu ajutorul tensorilor, protejate de uşi camuflate.

Nu stăruisem pe lângă Profu' ca să aflu mai multe despre tensori. Chiar şi cu mine discuta despre ei ca şi cum ar fi fost o tehnologie, şi nu un camuflaj al puterilor lui. Nu le permitea decât Răzbunătorilor din echipa lui personală să îi utilizeze, ceea ce era logic. Puterile majorităţii Epicilor aveau o rază specifică de acţiune. Din câte îmi dădusem eu seama, trebuia să fii cam la 20 de kilometri de Profu' pentru ca tensorii sau scuturile lui energetice să funcţioneze.

Situaţia era şi mai confuză din pricină că Răzbunătorii chiar aveau tehnologii care imitau puterile Epicilor. Cum ar fi fost pistolul electromagnetic pe care îl folosisem în timpul luptei cu Steelheart şi ansa pe care o utilizau ca să testeze dacă cineva era Epic sau nu. Bănuisem că şi acestea erau alimentate în secret cu puterile Profului, dar el îmi jurase că nu era cazul. Chiar era posibil să ucizi un Epic, apoi să foloseşti ceva din ADN-ul lui ca să creezi un dispozitiv ce îi reproducea puterile. De asta era aşa credibilă înşelătoria Profului. Cum să te gândeşti că şeful echipei tale era un Epic, când exista o explicaţie tehnică perfectă pentru ceea ce putea face echipa?

Am frunzărit notiţele capsate pe care mi le dăduse Tia, până am ajuns la ultimele pagini. Aici am descoperit profilul lui Sourcefield, pe care i-l alcătuiserăm la puţin timp după sosirea ei în Newcago. *Emiline Bask. Fostă recepţioneră la un hotel. Fan al cinematografului asiatic pulp. A căpătat puteri de Epic la doi ani după Calamity.*

I-am parcurs în fugă povestea vieţii. Stătuse un timp în Detroit, Madison şi Little Blackstone. Se aliase cu Static şi cu banda lui de Epici vreme de câţiva ani, apoi dispăruse un timp, înainte să apară în Newcago şi să încerce să ne omoare pe noi. Era interesant, dar eu nu asta căutam. Voiam să-i cunosc trecutul pre-Epic şi mai ales personalitatea pe care o avusese înainte să devină una dintre ei. Fusese şi ea o scandalagioaică, asemeni lui Steelheart?

Nu aveam decât câteva paragrafe. Fusese crescută de o mătuşă după ce mama ei se sinucisese, dar nu se spunea nimic despre firea ei. La final era o notă scrisă de mână: „Trauma mamei legată în mod evident de bunici."

M-am aplecat în faţă în timp ce jeepul a accelerat puţin.

— Tia?

— Mm? a zis ea ridicându-şi ochii din datapadul pe care îl ţinea într-o cutie ca a mea, ca să-i camufleze luminozitatea.

— Ce înseamnă partea asta unde se referă la trauma mamei lui Sourcefield ca fiind legată cumva de bunici?

— Nu-s sigură, a zis ea. Ce ţi-am dat face parte dintr-un dosar mai mare pe care l-a adunat Jori. Ne-a trimis numai informaţiile relevante.

Dosarele mele nu aveau mare lucru despre Sourcefield. Am citit din nou paragraful, în lumina din cutia mea de pantofi.

— Te superi dacă te rog să-i ceri restul informaţiei?

— De ce te fascinează aşa tare Epicii morţi? m-a întrebat Tia.

Profu' a continuat să se uite drept înainte, dar a părut să ciulească urechile.

— Îl mai ţii minte pe Mitosis? am întrebat. Epicul care a încercat să ocupe Newcago acum câteva luni?

— Sigur că da.

— Slăbiciunea lui era muzica rock, am zis eu. Mai precis, propria muzică. Fusese o vedetă rock minoră înainte să capete puterile de Epic.

— Şi?

— Şi nu e cam mare coincidenţa? Ca muzica lui să-i anuleze puterile? Tia, dacă slăbiciunile astea au şi ele regulile lor? Unele pe care nu le-am depistat noi încă?

— Cineva s-ar fi prins, a zis Profu'.

— Aşa să fie? am întrebat eu. La început nici măcar nu se ştia că au slăbiciuni. Epicii nu se repezeau să le povestească oamenilor despre ele. În plus, a fost haos generalizat.

— Şi acum ce s-a schimbat? a întrebat Tia.

— Acum e haos instituţionalizat, am zis eu. De cât timp au trecut Răzbunătorii la fapte? De când au început loriştii să adune date despre slăbiciuni? N-au trecut decât câţiva ani, corect? Şi pe atunci se ştia numai că slăbiciunile Epicilor sunt bizare şi nu urmează nicio regulă. Dar dacă nu-i aşa?

Tia a tastat pe datapad.

— Presupun că merită cercetat. O să îţi fac rost de mai multe date despre trecutul lui Sourcefield.

Am încuviinţat, privind printre ei în lungul drumului, către răsărit. Nu vedeam mare lucru în beznă, deşi o ceaţă luminoasă la orizont m-a surprins. Era o lumină?

— E deja dimineaţă? am întrebat verificându-mi mobilul.

— Nu, a zis Profu'. E oraşul.

Babilonul Renăscut.

— Aşa curând?

— David, călătorim de mai bine de două zile, a zis Tia.

— Da, dar Babilarul e în cealaltă parte a ţării! Am crezut... nu ştiu, c-o să ne ia măcar o săptămână. Sau două.

Profu' a pufnit.

— Când drumurile erau bune, puteai să faci călătoria asta într-o singură zi de condus.

Profu' a accelerat, iar eu m-am proptit mai bine pe banchetă, ca să fac față hopurilor. Era evident că voia să ajungă în oraș cu mult înainte să se crape de ziuă. Am străbătut suburbii tot mai numeroase, dar, chiar și așa, totul era atât de... pustiu. Îmi imaginasem clădiri pretutindeni, poate cu ferme înghesuite printre ele. Adevărul era că peisajul, odată ce ieșeai din Newcago, părea să fie plin de... ei bine, o grămadă de nimic.

Lumea era mai mare și totuși mai mică decât mi-o imaginasem.

— Profule, o cunoști pe Regalia? am zis eu deodată.

Tia mi-a aruncat o privire. Profu' și-a văzut de condus.

— Ce-ți amintești despre Regalia, David? a zis Tia, poate ca să spargă tăcerea. Din notițele tale?

— M-am uitat pe ele, am zis eu entuziasmându-mă. E unul dintre cei mai puternici Epici și unul dintre cei mai misterioși. Manipularea apei, proiecție de la distanță, indicii ale cel puțin unei alte puteri importante.

Tia a pufnit.

— Ce e? am întrebat.

— Tonul tău, a zis ea. Parcă ești un fan discutând despre filmul lui favorit.

Am roșit.

— Credeam că-i urăști pe Epici, a zis Tia.

— Îi urăsc, am răspuns.

Ei, știți, cu excepția celei de care m-am cam îndrăgostit. Și a Profului. Și, probabil, a lui Edmund.

— E complicat. L-am urât pe Steelheart. L-am urât din toată inima și, din cauza lui, i-am urât pe toți ceilalți. Dar, în același timp, mi-am petrecut viața studiindu-i, învățând despre ei...

— Nu poţi să te dedici complet unui subiect fără să ajungi să-l respecţi, a zis încet Profu'.

— Da, am fost eu de acord.

În copilărie fusesem fascinat de rechini. Citisem tot ce putusem despre ei, inclusiv relatările celor mai cumplite docese provocate de rechini. Îmi plăcuse să citesc despre ei tocmai pentru că erau periculoşi, mortali, stranii. Epicii erau la fel, dar într-o măsură şi mai mare. Creaturi ca Regalia – misterioase, dinamice, puternice – erau fascinante.

— Nu mi-ai răspuns dacă ai cunoscut-o sau nu pe Regalia, am remarcat eu.

— Nu, aşa e, a zis Profu'.

Ştiam că nu era cazul să mai insist. Am pătruns în curând printre ruinele unui oraş mai mare, dar nu păream să fi ajuns în Babilar sau cel puţin nu ne apropiaserăm de strălucirea aceea. Oraşul ăsta era întunecat ca smoala, fără măcar un foc, ca să nu mai pomenesc de electricitate. Ceea ce zărisem mai devreme se afla dincolo de el, în depărtare, şi nici acelea nu erau cu adevărat lumini. Mai degrabă o aureolă vagă în aer, ca aceea provocată de mai multe spaţii luminate, deşi nu am reuşit să desluşesc lumini distincte. Eram încă prea departe şi clădirile îmi blocau vederea.

Mi-am luat puşca şi am privit peisajul fugar prin luneta adaptată la vederea de noapte. Aproape totul era ruginit şi se năruia, deşi acest oraş era mai mare ca acelea pe care le străbătuserăm până aici. Şi, cine ştie de ce, mi se părea greşit. Atât de cenuşiu, atât de dezolant. Atât de... fals?

„Pentru că arată ca-n filme", mi-am dat seama, amintindu-mi de peliculele pe care le urmărisem alături de ceilalţi copii de la Fabrică. Noi toţi trăiserăm în Newcago, un oraş din oţel pur. Panourile decolorate, pereţii de cărămidă, grămezile de lemne erau lucruri care aparţineau unei alte lumi. Singurul loc unde le mai văzusem până atunci fuseseră filmele.

Asta era ceea ce restul lumii considera normal. Ce ciudat!

Am mers vreme îndelungată prin acest oraș mort, tot pe autostradă, dar cu viteză mai mică. Am presupus că Profu' nu voia să facă zgomot. În cele din urmă, a condus către o ieșire de pe autostradă și am coborât în bezna orașului.

— Ăsta e Babilarul? am întrebat încet.

— Nu, a zis Profu'. Este... a fost... New Jersey. Fort Lee, mai precis.

Am descoperit că eram nervos. Din cochiliile sparte ale clădirilor ne putea privi oricine. Locul ăsta era abandonat, un mormânt enorm al vremurilor de dinainte de Calamity.

— Ce gol e, am șoptit, în timp ce Profu' vâra mașina pe o străduță.

— Mulți au murit luptându-se cu Epicii, a șoptit Tia. Și mai mulți au murit odată ce Epicii chiar au început să riposteze. Dar cei mai mulți au murit în haosul care a urmat după ce civilizația s-a... predat.

— Mulți oameni evită orașele, a zis Profu'. E greu să cultivi ceva în ele și atrag cel mai rău soi de tâlhari. Însă regiunea asta nu-i așa pustie cum o crezi tu.

A cotit. Nu mi-a scăpat faptul că Tia avea un pistol în poală, deși nu o văzusem vreodată să tragă.

— În plus, a adăugat Profu', mai toți cei din zonă s-au mutat până acum pe insulă.

— Viața-i mai bună acolo? am întrebat.

— Depinde.

A oprit jeepul în mijlocul drumului întunecat și s-a întors să mă privească.

— Cât de mult te încrezi în Epici?

Părea o întrebare capcană, având în vedere sursa ei. A coborât din jeep și cizmele i-au scrâșnit pe asfalt. Tia a coborât pe cealaltă parte și au pornit amândoi către o clădire înaltă.

— Ce-i 'asta? i-am întrebat ridicându-mă în picioare în partea din spate a jeepului. Unde-i drumul spre Babilar?

— Nu putem intra cu maşina în Babilar, a zis Profu' oprindu-se la uşa clădirii.

— Ar bate prea tare la ochi? am întrebat sărind jos şi alăturându-mă lor.

— Ar fi şi ăsta un motiv, a zis Profu'. Dar în principal fiindcă oraşul nu are străzi. Vino! E timpul să faci cunoştinţă cu noua echipă.

Şi a deschis uşa.

9

Am intrat în clădire în urma Profului şi a Tiei. Arăta ca garajul unui mecanic de odinioară, cu uşi mari, rabatabile în partea din faţă. Şi mirosea... prea proaspăt. Nici vorbă de mirosul stătut al încăperilor uitate din subteranul lui Newcago. Dar domnea un întuneric sinistru, negru ca smoala. N-am reuşit să desluşesc mare lucru, cu excepţia unor forme mari şi întunecate ce ar fi putut fi vehicule.

Mi-am dat jos puşca de pe umăr, simţind cum mi se zburleşte părul pe ceafă. Dacă era o cursă? Se pregătise Profu' pentru cazul în care...

Lumina s-a aprins brusc. Orbit, am tras o înjurătură şi m-am azvârlit într-o parte, lovindu-mă cu spinarea de ceva mare. Am dus puşca la ochi.

— Pardon! a exclamat o voce feminină. Scuze, scuze, scuze. Prea multă lumină!

Undeva în apropiere, Profu' a mârâit. Cu patul puştii lipit bine de umăr, am clipit până am reuşit să-mi dau seama că ne aflam într-un soi de atelier. Eram înconjuraţi de bancuri pline de unelte şi de maşini pe jumătate dezasamblate, inclusiv un jeep ca al nostru.

Am auzit o uşă închizându-se în spatele meu şi mi-am aţintit puşca în direcţia respectivă. O închisese o femeie

hispanică înaltă, de vreo treizeci de ani. Avea faţa colţuroasă şi părul negru, cu o şuviţă vopsită în purpuriu pe frunte. Purta o cămaşă roşie, un blazer şi o cravată neagră.

— Mizzy! s-a răstit femeia. Ideea era să ţii luminile stinse până intră ei, ca să *nu* afle tot cartierul că avem curent electric. Ceea ce e exclus dacă aprinzi luminile câtă vreme uşa e încă larg deschisă!

— Scuze! a strigat vocea de mai înainte, stârnind ecouri în încăperea spaţioasă.

Femeia hispanică mi-a aruncat o privire.

— Puştiule, lasă jos puşca aia până nu răneşti pe careva!

A trecut pe lângă mine şi l-a salutat neglijent pe Profu'.

El i-a întins o mână.

— Val.

— Jon, a zis Val luându-o mâna. M-a surprins mesajul tău. Nu mă aşteptam să revii aşa repede.

— Având în vedere cele petrecute, mi-am imaginat că o să pui la cale ceva nesăbuit, a zis Profu'.

— Ai venit să mă opreşti, domnule? a întrebat Val cu răceală în glas.

— Scântei, nu! a zis Profu'. Am venit să te ajut.

Expresia lui Val s-a înmuiat şi în colţul gurii i s-a ivit umbra unui zâmbet. M-a indicat cu capul.

— Ăsta e Steelslayer?

— Da, a răspuns Profu', în timp ce eu ieşeam în sfârşit afară din ascunzătoare.

— Excelente reflexe, groaznice gusturi vestimentare, a zis Val măsurându-mă de sus până jos. Mizzy, unde naiba eşti?

— Scuze! a răsunat vocea de mai-nainte, însoţită de zăngănituri. Vin acum!

Alăturându-mă Tiei, am zărit o tânără negresă care cobora de pe o pasarelă de deasupra, purtând pe umăr o puşcă cu lunetă. A ajuns jos şi a pornit spre noi în pas alergător,

de parcă era pe arcuri. Purta blugi şi o jachetă scurtă, cu un tricou alb şi strâmt pe dedesubt. Avea părul împletit în codiţe lipite de scalp, care i se desfăceau într-un nor cârlionţat la ceafă.

Tia şi Profu' au privit-o pe Val. Tia a ridicat dintr-o sprânceană.

— Mizzy e foarte capabilă, a zis Val. E doar puţin cam...

Apropiindu-se de noi, Mizzy a încercat să treacă pe sub botul jeepului pe jumătate dezasamblat de pe rampă. Însă ţeava puştii de pe umărul ei era prea ridicată şi s-a izbit zăngănind de botul jeepului, trăgând-o înapoi. Ea a icnit, prinzându-se de jeep ca şi cum ar fi vrut să-l sprijine, deşi acesta nici nu se clintise. Apoi l-a bătut cu palma pe caroserie în chip de scuze.

Avea vreo şaptesprezece ani sau cam pe-acolo şi o faţă drăguţă şi rotundă, cu pielea cafeniu-deschis. „Zâmbeşte prea larg ca să fie o refugiată", mi-am zis, în timp ce ea se apropia în fugă şi-l saluta pe Profu'. „Unde o fi trăit de nu şi-a pierdut firea asta exuberantă?"

— Unde-i Exel? a întrebat Tia.

— Păzeşte barca, a răspuns Val.

Profu' a încuviinţat, apoi a arătat către Val.

— David, fă cunoştinţă cu Valentine, comandanta acestei celule a Răzbunătorilor. Ea şi ai ei locuiesc în Babilonul Renăscut de doi ani, spionând-o pe Regalia. O să urmezi ordinele ei ca şi cum ar veni de la mine. Ai înţeles?

— Am priceput. Val, eşti înaintaş?

Val s-a întunecat la faţă.

— Sunt la operaţiuni, a zis ea fără să îmi explice de ce o supăraseră spusele mele. Deşi, dacă Tia se va alătura acestei echipe...

— Da, a zis Tia.

— Atunci probabil că ea va conduce operaţiunile, a zis Val. Oricum aş prefera activitatea de teren. Dar nu sunt

înaintaş. Mă ocup de armamentul greu şi de transportul motorizat.

Profu' a încuviinţat, gesticulând către Mizzy.

— Şi ea e Missouri Williams, presupun?

— Încântată să vă cunosc, domnule! a zis Mizzy.

Părea genul pe care o încânta totul.

— Sunt noul lunetist al echipei. Înainte m-am ocupat de echipament şi reparaţii şi am experienţă cu demolările. Mă antrenez să devin înaintaş, domnule.

— Ba pe naiba, a zis Val. Profule, se pricepe să tragă. Sam o luase sub aripa lui...

„Probabil persoana pe care au pierdut-o de curând", mi-am zis, interpretând expresia rigidă a Profului şi tristeţea de pe chipul Tiei. Sam. Am presupus că fusese înaintaşul lor, cel care înfrunta cele mai mari pericole, intrând în contact cu Epicii şi atrăgându-i în curse.

Era rolul pe care-l jucam eu în cadrul echipei mele. Rolul lui Megan înainte să plece. Nu-l cunoscusem pe Sam, dar n-am putut să nu simt un val de simpatie faţă de cel căzut. Murise ripostând.

Dar Megan nu era vinovată, indiferent ce credea Profu'.

— Mă bucur că te avem printre noi, Mizzy, a zis Profu' cu o voce neutră.

Am simţit o doză sănătoasă de scepticism în tonul lui, dar asta numai pentru că îl cunoşteam destul de bine.

— Du-te să ne bagi jeepul în garaj. David, mergi cu ea şi ţine-ţi puşca la îndemână!

L-am privit, ridicând dintr-o sprânceană. El mi-a întors o căutătură inexpresivă. „Da", spunea privirea lui, „te-am expediat de-aici pentru câteva minute. Împacă-te cu ideea!"

Am oftat, dar am urmat-o pe Mizzy pe uşa laterală, stingând luminile din mers. Ceilalţi au rămas pe întuneric, dar aşa, închisul şi deschisul uşii erau mai greu de observat.

Mi-am dus la ochi noua puşcă, i-am activat luneta şi m-am apropiat de jeep împreună cu Mizzy. În spatele

nostru, una dintre uşile garajului s-a deschis, aproape fără zgomot. Înăuntru i-am zărit, la lumina vagă a stelelor, pe Profu', Tia şi Val discutând pe şoptite.

— Scântei! a zis Mizzy încet. E intimidant.

— Cine? Profu'? am întrebat eu.

— Daaa, a zis ea ajungând lângă jeep. Uau! Phaedrus în persoană. Nu m-am făcut prea tare de râs, nu?

— Ăăă, nu.

Nu mai mult decât mă făcusem eu în câteva ocazii după ce îl cunoscusem pe Jon. Îmi dădeam seama cât de tare te putea intimida prezenţa lui.

— Bine, a zis ea.

L-a privit pe Profu' prin întuneric, încruntată. Apoi s-a întors către mine şi mi-a întins mâna.

— Sunt Mizzy.

— Tocmai ne-au făcut cunoştinţă.

— Ştiu, a zis ea, dar eu nu am apucat să mă prezint. Eşti David Charleston, tipul care l-a omorât pe Steelheart.

— Eu sunt, am zis luându-i mâna după o clipă de şovăială.

Fata era cam ciudăţică.

Ea mi-a strâns mâna, apoi s-a apropiat mai mult de mine.

— Eşti fantastic, a zis ea încet. Scântei! Doi eroi într-o singură zi! Trebuie să-mi scriu asta în jurnal.

A urcat în jeep şi a pornit motorul. Am examinat zona prin lunetă, ca să văd dacă nu ne observase cineva. N-am văzut nimic, aşa că am dat îndărăt către garaj, urmând jeepul condus de Mizzy.

Am încercat să nu pun prea tare la inimă faptul că Profu' îi ceruse ei, şi nu mie să bage jeepul în garaj. Chiar pot să parchez un jeep fără să-l accidentez. Scântei, nici măcar nu mai lovesc maşina când iau curbele. În majoritatea cazurilor.

Mizzy a coborât uşa garajului şi a încuiat-o. Profu', Tia şi Val şi-au încheiat conversaţia lor clandestină şi Val ne-a condus către partea din spate a atelierului, apoi într-un

tunel pe sub străzi. Mă aşteptam să mergem o bucată bună de drum, dar nu, peste doar câteva minute ea ne-a condus din nou la suprafaţă, printr-o trapă ce dădea spre exterior.

Aici, apa clipocea lovindu-se de un doc şi un râu lat ieşea din oraş, formând un golf întunecat. Departe, pe malul celălalt, scânteiau lumini colorate. Sute şi sute. Mă uitasem pe hărţi înainte să venim încoace şi am reuşit să-mi dau seama unde ne aflam. Râul era Hudsonul şi acela de dincolo era fostul Manhattan, actualul Babilon Renăscut. Se părea că aveau curent electric şi aceasta era sursa aurei luminoase îndepărtate pe care o văzuserăm mai devreme. Dar de ce erau luminile astea atât de colorate? Şi nefiresc de slabe?

Am mijit ochii, încercând să desluşesc detaliile, dar luminile erau numai nişte aglomerări de puncte. I-am urmat pe membrii echipei de-a lungul docului şi n-a trecut mult înainte ca apa să-mi captiveze complet atenţia. Deşi locuisem în Newcago, nu mai fusesem niciodată în preajma unei întinderi mari de apă. Steelheart transformase o bună parte din Lacul Michigan în oţel, aşa că nu ajunsesem pe coastă. Ceva în legătură cu adâncurile acestea întunecate mi-a produs o tulburare stranie.

Înaintea noastră, la capătul docului, s-a aprins o lanternă, luminând o barcă cu motor de dimensiuni medii, în spatele căreia era aşezat un tip imens, într-o flanelă roşie confecţionată probabil din vreo cinci cămăşi normale. Era creţ şi cu barbă şi ne-a făcut cu mâna zâmbind larg.

Scântei, era ditamai huiduma! Era ca şi cum un tăietor de lemne ar fi înghiţit alţi tăietori de lemne şi puterile lor s-ar fi combinat formând un tăietor de lemne cu adevărat uriaş. S-a ridicat în picioare în timp ce Val sărea în barcă. A dat mâna cu Profu' şi Tia şi mi-a zâmbit.

— Exel, s-a prezentat el cu glas moale.

Făcuse o scurtă pauză între silabe, ca şi cum ar fi pronunţat X. L. M-am întrebat care o fi fost rolul lui în echipă.

— Tu eşti Steelslayer?

— Da, am zis dând mâna cu el.

Speram că întunericul îmi masca jena. Mai întâi Val, apoi tipul ăsta, referindu-se astfel la mine.

— Dar nu trebuie să-mi zici aşa.

— E o onoare, a zis Exel retrăgându-se.

Se aşteptau să urc în barcă. N-ar fi trebuit să fie o problemă, nu-i aşa? Mi-am dat seama că transpiram, dar m-am forţat să păşesc în ambarcaţiunea instabilă. Se legăna mai mult decât mi-aş fi dorit şi s-a legănat şi mai tare când Mizzy a urcat şi ea. Chiar aveam de gând să traversăm râul acesta imens în ceva atât de mic? M-am aşezat tulburat. Era o mulţime de apă.

— Asta-i tot, domnule? a întrebat Exel odată ce am urcat cu toţii.

— Ăştia suntem toţi, a zis Profu' instalându-se la prova bărcii. Să mergem!

Val s-a aşezat pe locul din spate, lângă micul motor extern. L-a pornit cu un mic pârâit şi ne-am retras de lângă doc, pe apa neagră şi agitată.

M-am ţinut strâns de copastie, privind apa. Tot întunericul ăla de sub noi. Cine ştie ce era acolo jos? Valurile nu erau mari, dar ne zgâlţâiau. M-am întrebat din nou dacă n-ar fi trebuit să ne aflăm într-o ambarcaţiune mai mare. M-am tras mai spre mijloc.

— Deci, a zis Val cârmind şalupa. L-ai pregătit pe tipul cel nou?

— Nu, a zis Profu'.

— Acum ar fi un moment bun, ţinând cont de... a zis Val indicând luminile îndepărtate.

Profu' s-a întors spre mine, cu silueta ascunsă în mare parte în umbre. Vântul îi flutura halatul negru de laborator. Nu mă vindecasem complet de veneraţia pe care o simţisem la prima noastră întâlnire. Da, acum eram apropiaţi,

dar uneori încă mă mai pomeneam minunându-mă: acesta e *Jonathan Phaedrus*, fondatorul Răzbunătorilor! Un om pe care îl idolatrizasem practic toată viaţa.

— Cea care conduce oraşul ăsta este o hidromantă, mi-a zis el.

Am încuviinţat nerăbdător.

— Rega... am început eu.

— Nu-i spune numele, m-a întrerupt Profu'. Ce ştii despre talentele ei?

— Păi, se presupune că poate trimite o proiecţie a ei, aşa că, atunci când o vezi, s-ar putea să fie de fapt o copie. Are şi portofoliul standard al unui Epic al apei. Poate face apele să se ridice sau să coboare. Să le controleze cu mintea, genul ăsta de chestii.

— Mai poate şi să vadă în orice suprafaţă de apă neacoperită, a zis Profu'. Şi poate auzi orice se vorbeşte lângă apă. Ai idee ce consecinţe decurg de aici?

Am privit suprafaţa întinsă a apei din jurul nostru.

— Corect! am zis înfiorându-mă.

— Ne-ar putea urmări în orice clipă, a zis Exel de lângă mine. Trebuie să acţionăm pe baza acestei presupuneri... şi a acestei spaime.

— Cum de mai sunteţi în viaţă? am întrebat. Dacă poate vedea aşa de departe...

— Nu e omniscientă, a zis Profu' cu fermitate. Poate privi numai un loc o dată, şi nici asta cu prea mare uşurinţă. Se poate uita într-o farfurie cu apă şi poate vedea cu ajutorul ei orice suprafaţă de apă care e în contact cu aerul.

— Ca o vrăjitoare din basme, am zis eu.

— Sigur, chiar aşa, a zis Exel chicotind, deşi mă îndoiesc că are ceaun.

— În fine, a zis Profu', puterile ei sunt vaste, dar nu o ajută să scaneze şi să descopere lucruri la întâmplare. Ceva trebuie să-i atragă atenţia.

— De aia evităm să-i pronunţăm numele, a zis Val din spatele bărcii. Doar dacă nu-l rostim în reţeaua de mobile.

Profu' şi-a ciocănit casca din ureche. Mi-am pornit mobilul cu amplificatorul de voce şi l-am conectat la cască.

— Aşa, a şoptit Profu', dar în urechea mea şoapta era suficient de sonoră ca să fie audibilă.

Am încuviinţat.

— Acum suntem în puterea ei, a continuat el. Plutim pe o apă deschisă. Dacă ar şti că suntem aici, ar putea invoca tentacule de apă care să tragă barca la fund. În oraşul ăsta, ca în mai toate, Răzbunătorii există pentru că suntem grijulii, tăcuţi şi ascunşi. Nu deveni neglijent aici numai fiindcă în Newcago am procedat altfel. S-a-nţeles?

— Da, am zis în şoaptă, la fel ca el, încrezător că senzorii căştii mele vor prelua vocea şi i-o vor transmite. Ce bine că în curând nu o să mai fim pe apă, nu?

Profu' s-a întors către oraş şi a amuţit. Am trecut pe lângă ceva aflat în apă, un stâlp gros şi înalt din oţel. M-am încruntat. Ce era şi de ce fusese construit aşa, în mijlocul râului? Mai departe se vedea încă unul.

„Sunt vârfurile stâlpilor de susţinere ai unui pod suspendat", mi-am dat seama văzând cablurile ce coborau în apă. Podul se scufundase complet.

Sau... nivelul apei crescuse.

— Scântei, am şoptit eu. N-o să ieşim niciodată din apele deschise, nu? A inundat oraşul.

— Da, a zis Profu'.

Eram uluit. Auzisem că Regalia făcuse apele din jurul Manhattanului să crească, dar asta era cu mult dincolo de ceea ce îmi imaginasem. Cândva, podul acela probabil se ridicase la mai bine de treizeci de metri deasupra apei. Acum era sub suprafaţă şi numai stâlpii de susţinere mai erau vizibili.

M-am întors şi am contemplat apa pe care o traversaserăm. Acum am remarcat că forma o uşoară pantă. Se umfla,

silindu-ne să urcăm ca să ne apropiem de Babilar, ca şi cum am fi suit un deal de apă. Ce bizar! Când ne-am apropiat de oraşul în sine, am văzut că era într-adevăr inundat complet. Zgârie-norii se ridicau din ape ca nişte santinele de piatră, iar străzile deveniseră canale.

Contemplând priveliştea aceea stranie, am remarcat ceva chiar mai ciudat. Luminile pe care le văzusem în timp ce ne apropiam nu proveneau de la ferestrele zgârie-norilor, ci de la pereţii lor. Alcătuiau petice scânteietoare ca lumina unui tub fluorescent.

Vopsea reflectorizantă? Asta părea. M-am ţinut de marginea bărcii, încruntat. Nu la asta mă aşteptasem.

— De unde îşi iau curentul electric? am întrebat în cască.

— De nicăieri, mi-a rostit în ureche vocea lui Val, în şoaptă, dar perfect audibil pentru mine. În tot oraşul numai baza noastră secretă are electricitate.

— Dar luminile! Cum funcţionează?

Deodată, marginile bărcii noastre au început să răspândească o lumină discretă. Am tresărit şi mi-am coborât privirea. Lumina fusese mai întâi discretă, apoi treptat se intensificase. Albastru... vopsea albastră. Marginea bărcii fusese dată cu spray. Asta era şi pe clădiri. Vopsea spray... graffiti. În numeroase culori, răspândind o lumină vibrantă, ca un soi de muşchi colorat.

— Cum funcţionează luminile? a zis Val. Aş vrea să ştiu.

A încetinit şi barca s-a strecurat printre două clădiri înalte. Vârfurile lor erau luminate şi, mijind ochii, am observat scânduri vopsite înşirate pe marginile acoperişurilor. Străluceau în culori vii, în nuanţe de roşu, portocaliu şi verde.

— Bine ai venit în Babilonul Renăscut, David, a zis Profu' de la prova. Cea mai mare enigmă a lumii.

10

Val a oprit motorul şi ne-a întins vâsle mie, lui Mizzy şi lui Exel, păstrând una şi pentru ea. Ne-am pus tuspatru pe vâslit. Am ieşit dintre cele două clădiri înalte şi ne-am apropiat de o serie de imobile mult mai joase, ale căror vârfuri ieşeau numai cu câţiva metri din apă.

Cândva fuseseră probabil blocuri cu mai puţine etaje, acum scufundate cu excepţia celui superior. Oamenii locuiau pe acoperişuri, majoritatea în corturi: corturi în culori vii, luminând din pricina vopselei spray ce închipuia pe ele simboluri şi desene. Unele erau frumoase, în timp ce altele nu trădau nicio urmă de talent. Am întrezărit ceva strălucind chiar sub apă: graffiti-uri care fuseseră inundate. Deci vopseaua veche era la fel de strălucitoare ca desenele noi din vârfurile zgârie-norilor.

Oraşul era plin de viaţă. Rufe se uscau pe fire întinse între pari. Copiii stăteau pe marginea clădirilor mai joase, legănându-şi picioarele în apă şi privindu-ne cum trecem. Un bărbat a trecut pe lângă noi cârmuind o mică plută. Părea construită din câteva uşi de lemn legate laolaltă. Pe fiecare fuseseră pictate cercuri de diferite culori.

După călătoria până aici prin ţinuturi singuratice şi pustii, eram şocat şi copleşit de agitaţia din jurul meu. Erau

atâţia oameni! Mii de oameni, alcătuind mici aşezări pe acoperişurile clădirilor inundate. Pe măsură ce pătrundeam tot mai mult în oraş, mi-am dat seama că aceste corturi nu erau doar cocioabe sau locuinţe temporare pentru cei aflaţi în tranzit. Erau prea ordonate şi multe acoperişuri erau legate între ele prin poduri solide suspendate cu frânghii. Eram dispus să pariez că unii dintre aceşti oameni erau aici de ani buni.

— Ar trebui să fim aşa, la vedere? am întrebat tulburat.

— Babilarul e un oraş aglomerat, a zis Profu'. Mai ales noaptea, când se aprind luminile. Am bate mai tare la ochi dacă am încerca să ne furişăm. Acum suntem o ambarcaţiune din multe.

— Dar nu putem folosi motorul, a zis Exel. Nu sunt prea mulţi în oraş care să aibă motoare funcţionale.

Am încuviinţat privind nişte tineri care vâsleau pe lângă noi într-o canoe luminoasă.

— Par atât de...

— Amărâţi? a zis Mizzy.

— Normali, am zis eu. Toţi îşi văd de vieţile lor.

În Newcago nu se putea să îţi vezi pur şi simplu de viaţa ta. Lucrai ore nesfârşite în fabricile care produceau arme ca să le poată vinde Steelheart. Când plecai de la muncă, ţineai capul în pământ, stând în permanenţă cu ochii în patru după Forţele de Ordine. Tresăreai la fiecare zgomot mai puternic, pentru că putea fi vreun Epic în căutare de distracţie.

Oamenii ăştia râdeau, se zbenguiau în apă... leneveau. De fapt, foarte puţini păreau să desfăşoare vreo activitate folositoare. Poate fiindcă era târziu. Şi asta era altă ciudăţenie. Era în toiul nopţii, dar până şi copiii erau treji şi activi.

Am trecut pe lângă o clădire mai mare, care avea trei etaje deasupra apei. Prin ferestrele sparte, am văzut un fel de plante. Crescând înăuntrul clădirii.

Pe ramurile lor erau fructe ce răspândeau o lumină blândă, galben-verzuie și frunzele lor aveau același aspect pictat ca petalele găsite asupra lui Sourcefield.

— Pe Calamity, ce se petrece în orașul ăsta? am șoptit eu.

— Habar nu avem, a spus Val. Sunt aici de mai bine de doi ani. Am sosit la șase luni după ce Regalia a decis să renunțe la tiranie și să cureță locul.

După cum indicase mai devreme, pe Val n-o deranja să rostească numele Regaliei, atâta timp cât ni-l șoptea nouă în căști.

— Am senzația că știu chiar mai puține decât la sosire, a continuat Val. Da, plantele cresc în clădiri și par să nu aibă nevoie de cultivare, de lămpi cu ultraviolete sau de îngrijire din partea oamenilor. Copacii produc flori, fructe și legume în cantități îndestulătoare, așa că nimeni de aici nu duce lipsa hranei, atâta timp cât nu vine vreun cartel interlop care să o monopolizeze.

— Regalia a pus capăt chestiei ăsteia, a șoptit Mizzy în cască, vârând vâsla în apă. Înainte de venirea ei ne-a mers destul de rău.

— Ne-a? am întrebat.

— Sunt născută și crescută în Manhattan, a zis Mizzy. Nu-mi amintesc mare lucru din primele zile, dar îmi amintesc de Calamity. Strălucirea a început imediat după asta: tot ce era vopsit cu vopsea spray – veche sau nouă – a început să lumineze. Dar numai vopseaua spray. Plantele au început să răsară tot cam atunci – pe vremea aia creșteau pur și simplu pe străzi – și nimeni nu are nicio explicație, în afară de a pune totul pe seama lui Dawnslight.

— Un Epic? am întrebat eu.

— Poate, a zis Mizzy ridicând din umeri. Unii așa cred. Dawnslight e numele pe care i-l dă lumea persoanei, forței, Epicului sau ce-o fi care provoacă toate astea. Mai puțin apele, desigur. Astea au sosit după, odată cu Regalia.

Năvălind pe străzi, inundând clădirile. Am pierdut o mulțime de oameni pe-atunci.

— A omorât mii, a continuat Profu' cu voce joasă. Apoi a lăsat bandele să-și facă de cap ani de zile. Numai de curând s-a decis să salveze orașul. Chiar și acum, ea controlează bandele, care nu mai terorizează lumea. Doar fac de pază.

— Da, a zis Val privind un grup care dansa pe acoperișul unei clădiri; tobele bubuiau ținând ritmul. E sinistru.

— Sinistru? a întrebat Exel. Ce, că un Epic vrea să facă și el odată ceva bun? Cred că e minunat ce se petrece aici.

Le-a făcut afabil cu mâna unor inși pe lângă care treceam.

„Îl cunosc", mi-am dat eu seama privindu-i pe oamenii care îi făceau și ei cu mâna. Am presupus că nu știau cine era el de fapt, că integrarea lui aici dusese la crearea unei identități false care să-i permită să se amestece cu ceilalți.

— Nu, Exel, a zis Profu' în cască, într-o șoaptă aspră. Regalia pune ceva la cale. Presupusa ei bunăvoință mă îngrijorează, mai ales ținând cont că a trimis Epici care să îmi elimine echipa din Newcago. Nu uita că o are în slujba ei pe... persoana care l-a omorât pe Sam.

Val, Exel și Mizzy s-au uitat la el.

— Deci de aia ești aici? a întrebat Val încet. O s-o doborâm în cele din urmă pe Regalia?

M-am uitat la Profu'. O cunoștea pe Regalia. Personal. Eram din ce în ce mai sigur. Poate că fuseseră prieteni cu mult timp în urmă. Îmi doream să pot scoate mai multe de la el, dar ăsta era Profu'. Anii de clandestinitate în care fusese căpetenia Răzbunătorilor îl învățaseră să fie prudent.

— Da, a șoptit el. Am venit s-o doborâm. Și pe orice Epic aliat cu ea.

M-a privit fix, de parcă m-ar fi sfidat să zic ceva despre Megan.

N-am făcut-o. Mai întâi trebuia să aflu mai multe.

— Eşti sigur, Profule? a întrebat Exel. Poate Regalia chiar s-a hotărât să aibă grijă de oamenii ăştia. A adus băutură şi a distribuit-o pe gratis. Nu le permite găştilor să îi împiedice pe oameni să culeagă fructe. Poate încearcă să creeze o utopie. Poate un Epic s-a decis să se schimbe şi să fie cumsecade.

Pe un acoperiş din apropiere, ceva a explodat.

Un mugure de foc a luminat aerul, aducând cu sine urlete de groază şi durere. Oamenii au sărit în apa de lângă noi şi s-a produs o altă explozie.

Profu' l-a privit pe Exel şi a clătinat din cap. M-am ridicat, ignorând schimbul lor de priviri. Eram atât de zguduit de explozii, că nici n-am acordat atenţie felului în care făcusem să se clatine barca.

Am ascultat gemetele depărtate de durere şi i-am privit pe membrii echipei.

— Ce-i asta?

Exel, Val, Mizzy... păreau la fel de surprinşi ca mine. Orice-o fi fost, nu era ceva normal în acest oraş.

— Ar trebui să ne ducem să-i ajutăm, am zis.

— Aici nu suntem în Newcago, a zis Tia. N-ai auzit ce-a zis Jon? Trebuie să rămânem ascunşi.

În spatele nostru a răsunat o altă explozie, de data asta mai aproape. Ăsteia i-am simţit suflul, sau aşa mi s-a părut. Mi-am înăsprit căutătura şi m-am apropiat de marginea bărcii. Nu aveam de gând să stau cu mâinile-n sân când oamenii mureau.

Măsurând însă întinderea de apă ce mă despărţea de cea mai apropiată clădire, m-am oprit.

— Tia, David are dreptate, a zis în cele din urmă Profu' în căşti. Nu putem lăsa chestia asta să continue, orice-ar fi ea, fără să vedem dacă nu putem fi de ajutor. O s-o investigăm, dar cu prudenţă. Val, în oraşul ăsta oamenii umblă înarmaţi?

— Nu e ceva ieşit din comun, a răspuns Val.

— Atunci ne putem lua armele. Dar nu faceţi nimic dacă nu zic eu. David, stai jos! Avem nevoie de tine la vâslă.

M-am aşezat jos fără tragere de inimă şi am început să vâslesc către clădirea cea mai apropiată. Deasupra noastră, oamenii goneau pe poduri, fugind de explozie, înghesuindu-se în graba lor. Acoperişul la care am ajuns era suficient de jos – mai puţin de un etaj deasupra apei – şi, imediat ce am ajuns, am putut să fac un salt, să mă apuc de margine şi să mă ridic pe el.

De aici vedeam mai bine scena. Mă aflam pe acoperişul unui bloc mare de locuinţe cu o clădire geamănă alături. Aveau aceeaşi formă şi le despărţea doar un mic şanţ cu apă. Celălalt acoperiş era locul unde se produseseră exploziile. Era presărat cu corturi pe jumătate arse. Cei vii îngenuncheau lângă rămăşiţele carbonizate ale celor dragi. Alţii gemeau de durere, cu trupurile acoperite de arsuri. Mi s-a făcut greaţă.

Profu' s-a săltat şi el lângă mine şi a şuierat mânios.

— Trei explozii, a zis el încet. Ce se petrece?

— Trebuie să-i ajutăm, am zis eu nerăbdător.

Un moment, Profu' a rămas îngenuncheat în tăcere.

— Profule...

— Tia, Exel, a şoptit el în căşti, pregătiţi-vă să ajutaţi răniţii! Luaţi barca! Val, David, o să traversez acoperişul şi o să vă acopăr de acolo. Ceva nu mi se pare în regulă aici: prea mult foc şi nu suficiente sfărâmături. Asta n-a fost o bombă.

Am încuviinţat. Val a urcat şi ea şi am străbătut tustrei acoperişul, alergând către cel în flăcări. Tia şi ceilalţi doi manevrau barca prin apă, ţinând pasul cu noi.

Profu' ne-a silit pe Val şi pe mine să ne oprim lângă podul suspendat ce ducea spre clădirea vecină. Oamenii treceau pe lângă noi cenuşii la faţă şi cu hainele arse. Profu' l-a prins de braţ pe unul dintre ei, care nu părea rănit prea rău.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el încet.

Omul a clătinat din cap şi s-a desprins din strânsoare. Profu' mi-a făcut semn să asigur foc de acoperire la nevoie. Am îngenuncheat lângă un horn de cărămidă cu puşca pregătită, acoperindu-i pe Tia şi Exel, care au manevrat barca pe lângă clădirea în flăcări, apoi au urcat pe acoperiş ducând ceea ce am presupus a fi o trusă de prim ajutor.

Am stat şi l-am privit pe Exel, care a început să bandajeze răniţii. Tia a scos un dispozitiv micuţ pe care îl numeam tămăduitorul, cutia falsă din care se iţeau sârme şi care, pretindeam noi, vindeca oamenii. De fapt, Profu' făcea totul. Probabil îi transferase Tiei ceva din darul său înainte să mi se alăture pe acoperiş.

Tia era silită să îl folosească cu zgârcenie, numai ca să îi întoarcă din pragul morţii pe cei răniţi mai grav. Vindecările miraculoase ar fi atras prea multă atenţie asupra noastră. Scântei! Era posibil să atragem şi aşa prea multă atenţie. Era evident că eram organizaţi, înarmaţi şi pricepuţi. Dacă nu aveam grijă, am fi putut submina acoperirile lui Exel şi Val.

— Dar eu? Profu', domnule? a întrebat Mizzy în căşti.

Tânăra încă mai aştepta în barca ce se legăna pe apa întunecată, lângă clădirea în flăcări.

— Ai grijă de barcă, i-a zis el.

— Eu... Da, să trăiţi, a zis Mizzy dezumflată.

M-am concentrat asupra misiunii mele, atent la orice pericol ce-i putea ameninţa pe Exel şi Tia pe acoperişul în flăcări, dar mi-a fost milă de biata fată. Ştiam cum era să simţi că Profu' era sceptic în privinţa ta. Putea fi un ins sever. Chiar mai sever în ultimul timp. Săraca puştoaică!

„Şi tu o tratezi la fel", mi-am dat seama. „E probabil doar cu vreun an mai tânără ca tine". Nu era corect să mă gândesc la ea ca la o puştoaică. Era o femeie. Şi chiar una frumuşică, dacă tot veni vorba.

„Concentrează-te!“

— A, aici erai, Jonathan! Câtă promptitudine!

Cuvintele, rostite pe un ton pragmatic, m-au făcut să sar în sus aproape pân' la stele. M-am răsucit către sursa sunetului, coborându-mi puşca.

Lângă Profu' stătea o negresă mai vârstnică. Cu pielea ridată şi părul alb prins în coc. Purta o eşarfă şi o jachetă albă cu bluză şi pantaloni, care îi confereau un aer de bunicuţă la modă.

Regalia, împărăteasa Manhattanului. Stând *chiar în faţa mea*.

I-am tras un glonţ în tâmplă.

11

Împuşcătura mea n-a avut efect. Da, a făcut capul Regaliei să explodeze, dar a explodat într-un şuvoi de apă. În clipa imediat următoare, din gât s-a ridicat o bulă gigantică de apă care a luat din nou forma capului ei. Culoarea a năpădit-o şi în câteva clipe arăta iarăşi ca înainte.

Proiecţiile Regaliei erau, pare-se, legate de puterile ei de manipulare a apei. Nu-mi dădusem seama de asta, dar era logic.

Ca s-o ucidem, aveam să fim siliţi să-i găsim adevăratul trup, oriunde se afla. Din fericire, majoritatea Epicilor care îşi puteau crea proiecţii trebuiau să intre într-un soi de transă ca s-o facă, ceea ce însemna că, undeva, ea era vulnerabilă.

Avatarul Regaliei mi-a aruncat o privire, apoi s-a întors iar către Profu'. Era una dintre cei mai puternici Epici în viaţă. Scântei! Cu mâinile transpirate şi cu inima bubuindu-mi, am continuat s-o iau la ochi cu arma, chit că nu folosea la nimic.

— Abigail, i-a zis Profu' cu voce joasă.

— Jonathan, a zis Regalia.

— Ce-ai făcut aici? a întrebat Profu' indicându-i din cap distrugerile şi răniţii.

— Dragul meu, trebuia să te atrag cumva încoace.

Avea o voce distinsă şi arogantă, ca un personaj din filmele vechi.

— M-am gândit că un Epic rebel o să îţi atragă atenţia.

— Şi dacă nu sosisem încă în oraş? a întrebat Profu'.

— Atunci vestea distrugerilor te-ar fi grăbit, a zis Regalia. Dar eram suficient de sigură că aveai să ajungi aici în seara asta. Era evident că o să vii după mine după ultima... invitaţie pe care ţi-am trimis-o la Chicago. Am numărat zilele şi iată-te! Eşti previzibil, Jonathan.

O altă explozie a luminat noaptea undeva în apropiere, venind de data asta de pe un alt acoperiş. M-am răsucit înjurând şi mi-am aţintit arma în direcţia respectivă.

— Vai de mine, a zis Regalia cu o voce complet lipsită de emoţie. Cred că a mers mai departe decât l-am sfătuit eu.

— El? a întrebat Profu' cu încordare în glas.

— Obliteration.

Mai să-mi scap puşca.

— L-ai adus aici pe Obliteration? În numele lui Calamity! Ce te-a apucat?

Obliteration era un monstru, mai mult forţă a naturii decât om. Lăsase Houstonul numai ruine, ucigând deopotrivă Epici şi oameni obişnuiţi. Urmase Albuquerque. Apoi San Diego.

Acum era aici.

— Abigail, a zis Profu' părând îndurerat.

— Mai bine l-aţi opri, a zis Regalia. E scăpat de sub control. Vai de mine. Ce-am făcut? E îngrozitor.

Culoarea a pierit din avatarul ei, care s-a împrăştiat din nou în apă cu un plescăit. Am privit distrugerile prin luneta mea. Unii oameni se îndepărtau înot de acoperişurile arzânde, în timp ce alţii se înghesuiau ţipând pe poduri. O altă izbucnire de lumină mi-a atras atenţia şi am surprins o siluetă în negru deplasându-se printre flăcări.

— E aici, Profule, am zis eu. Scântei! N-a minţit. Chiar el e!

Profu' a înjurat.

— I-ai studiat pe Epici. Care-i slăbiciunea lui?

Slăbiciunea lui Obliteration? Mi-am stors creierii cu disperare, încercând să-mi amintesc ce ştiam despre el.

— Ăăă, Obliteration...

Am tras o gură zdravănă de aer.

— Superepic. E protejat de un simţ al pericolului legat de puterile lui de a se teleporta. Dacă ceva ar putea să-l rănească, se teleportează imediat. E o putere reflexă, deşi o poate folosi şi deliberat, ceea ce îl face foarte greu de încolţit. Nu e o putere minoră, ca trecutul prin ziduri al lui Sourcefield, Profule. E cu adevărat o transportare instantanee.

— *Slăbiciunea* lui, a insistat Profu', în timp ce o altă explozie lumina noaptea.

— Adevărata lui slăbiciune nu se cunoaşte.

— Fir-ar!

— Dar e miop, am adăugat eu. Nu are legătură cu puterile lui, dar e ceva ce putem exploata. Iar când e în pericol teleportarea lui se declanşează şi-l expediază în altă parte. Asta îl apără, dar poate fi totodată ceva ce putem folosi, mai ales că eu cred că puterea lui de a se teleporta are un soi de timp de reîncărcare.

Profu' a încuviinţat.

— Bună treabă.

A tastat pe mobil.

— Tia?

— Aici!

— Abigail tocmai şi-a făcut apariţia, a zis Profu'. L-a adus în oraş pe Obliteration. El e cauza distrugerilor ăstora.

Răspunsul Tiei a constat dintr-o serie de înjurături în căşti.

L-am privit pe Prof pe deasupra lunetei. Deşi cerul era întunecat, toată vopseaua ce strălucea în jurul meu pe

cărămizi, poduri de lemn şi corturi îi lumina faţa. Aveam să-l atacăm pe Obliteration sau să ne dăm la fund? Era, evident, un soi de cursă... În cel mai bun caz, Regalia avea să ne urmărească pentru a vedea cum operam.

Cel mai deştept lucru era s-o ştergem. În mod cert, asta ar fi făcut Răzbunătorii cu un an în urmă, înainte de Steelheart. Profu' m-a privit şi i-am citit frământarea pe chip. Chiar puteam lăsa oamenii să moară?

— Suntem deja expuşi, i-am spus Profului. Ea ştie că suntem aici. Ce rezolvăm dacă fugim?

El a şovăit, apoi a aprobat şi a grăit în căşti:

— Nu avem timp pentru răniţi în clipa asta. Avem de doborât un Epic. Ne întâlnim cu toţii în centrul primului acoperiş care a luat foc.

Un val de confirmări zorite a răsunat în căşti. Val şi Profu' au pornit să traverseze podul suspendat către Tia şi Exel şi eu i-am urmat, cuprins de nervozitate când am pus piciorul pe el. Scândurile fuseseră vopsite în culori alternative, fosforescente. Asta nu făcea decât să accentueze întunecimea apei ce mă privea de dedesubt. Din mers, mi-am scos mobilul şi l-am pus bine în buzunarul de la umăr al jachetei mele, care se presupunea a fi impermeabil. Nu că l-aş fi testat dincolo de ploile normale din Newcago.

Apa de dedesubt reflecta luminile fosforescente şi m-am pomenit ţinându-mă strâns de balustrada din sfoară. Ar fi trebuit să-i spun Profului că nu ştiam să înot? Am înghiţit cu greu. De ce mi se uscase gura aşa de tare?

Am ajuns de cealaltă parte şi m-am silit să mă calmez. Aici mirosul de fum din aer era mai puternic. Am traversat în fugă acoperişul şi ne-am întâlnit cu ceilalţi, cărora li se alăturase şi Mizzy. Un cort din apropiere fusese topit până-n temelii. Mai păstra conturul oaselor celor surprinşi dedesubt, a căror carne fusese vaporizată într-o strălucire. Mi s-a făcut greaţă.

— Jon, a zis Tia. Îmi fac griji. Nu avem suficient control asupra oraşului ca să doborâm un Epic ca Obliteration. Nici nu-i ştim slăbiciunea.

— David zice că e miop, a spus Profu' lăsându-se pe vine.

— Şi de obicei David are dreptate cu privire la chestiile astea. Dar nu cred că e de ajuns ca să...

O altă străfulgerare luminoasă. Mi-am ridicat privirea şi la fel şi Profu'. Obliteration se deplasase, probabil prin teleportare, şi acum era la două acoperişuri de noi.

Din acea direcţie au început să răsune ţipete.

— Vreun plan? am întrebat eu.

— Faruri şi buşitură, a zis Profu'.

Era numele unei manevre prin care una dintre echipe îi distrăgea atenţia ţintei, iar cealaltă o înconjura. A întins braţul şi m-a apucat de umăr.

Mâna lui era caldă şi, acum că ştiam la ce să fiu atent, am simţit o furnicătură discretă. Tocmai îmi dăruise puterea de a forma un scut şi abilitatea de a spulbera obiecte solide.

— Tensorii n-o să ne fie de prea mare folos, dat fiind că nu prea va trebui să facem tuneluri. Dar ţine-i la îndemână, că nu se ştie.

I-am privit pe Exel şi Val. Nu ştiau că Profu' era un Epic. Din câte se pare, se aştepta să-i păstrez acoperirea în faţa lor.

— Da, am zis simţindu-mă mult mai sigur, acum că aveam ceva din protecţia Profului.

Profu' mi-a indicat un pod care lega acoperişul de cel vecin.

— Traversează podul ăla şi îndreaptă-te spre Obliteration. Găseşte o cale să-i distragi atenţia şi să-l ţii ocupat. Val, tu şi cu mine vom folosi barca – cu motorul pornit, nu are rost să mai încercăm să ne ascundem de Regalia – ca să ne apropiem de Obliteration pe la spate. O să mai dezvoltăm planul pe drum.

— Bine, am zis eu și m-am uitat la Mizzy. Dar ar trebui s-o iau pe Mizzy ca să mă acopere. Obliteration ar putea s-o atace pe Tia și o să ai nevoie de cineva mai experimentat care s-o acopere.

Mizzy mi-a aruncat o privire. Merita o șansă să intre în acțiune. Știam exact cum te simțeai când erai lăsat la o parte în asemenea momente.

— Bună idee, a zis Profu' pornind în pas alergător către barcă.

Val a fugit după el.

— Exel, ai grijă de Tia. David, Mizzy, porniți!

— Am plecat, am zis eu repezindu-mă spre un pod suspendat ce ducea către locul celor mai recente explozii ale lui Obliteration.

Mizzy a alergat în urma mea.

— Mersi, a zis ea cu pușca cu lunetă pe umăr. Dacă rămâneam împotmolită din nou la pază, aș fi vomitat.

— Poate ar trebui să-ți păstrezi mulțumirile pentru cazul că supraviețuim chestiei care urmează, am zis eu sărind pe podul șubred.

12

Cu pușca ridicată mult deasupra capului, mi-am croit drum printre oamenii care fugeau pe podul suspendat. De data asta am evitat cu orice preț să privesc apa de dedesubt.

Podul urca într-o ușoară pantă și, când am coborât de pe el, m-am pomenit pe un acoperiș larg, înțesat de corturi. Oamenii se ghemuiseră la adăpostul locuințelor improvizate sau la marginea acoperișului. Alții fugeau pe canalele de dedesubt sau traversau podurile către alte clădiri.

Am străbătut în fugă acoperișul împreună cu Mizzy. Solul fusese vopsit cu o succesiune de linii galbene și verzi care emanau o lumină fantomatică, alcătuind drumuri. Pe la mijlocul acoperișului, am trecut pe lângă un grup care, în mod straniu, nu fugea și nici nu se ascundea.

Se ruga.

— Încredeți-vă în Dawnslight! striga o femeie din centrul grupului. Aducătorul vieții și păcii, sursa existenței! Încredeți-vă în Cel Ce Visează!

Mizzy s-a oprit locului și s-a holbat la ei. Am înjurat și am tras-o după mine. Obliteration stătea pe acoperișul alăturat.

Îl vedeam limpede acum, umblând printre flăcări, cu poalele trenciului fluturând în urma sa. Avea fața îngustă,

părul lung, negru şi lins, ochelari şi barbişon. Era exact genul de persoană pe care învăţasem s-o evit în Newcago, genul care nu părea periculoasă până nu-i vedeai ochii şi nu remarcai că din ei lipsea ceva vital.

Chiar şi după standardele Epicilor, acest ins era un monstru. Deşi iniţial condusese un oraş, ca mai toţi Epicii de top, în cele din urmă decisese să-l *distrugă* complet. Până la ultima persoană din Houston. Era un ucigaş fără scrupule. Începeam să cred că unii Epici puteau fi reabilitaţi, dar omul ăsta... nicio şansă.

— Ocupă o poziţie pe terasa aia, i-am zis lui Mizzy. Fii gata. Ai făcut demolări pentru echipă?

— Sigur.

— Ai ceva la tine?

— Nimic mare, a zis ea. Câteva cărămizi de cuptor.

— Câteva... ce?!

— A, scuze! Aşa am botezat eu...

— Bine, am zis. Scoate-le şi fii pe fază!

Mi-am coborât arma şi m-am uitat după Obliteration.

S-a întors şi m-a privit.

Am tras.

El s-a teleportat într-o izbucnire de lumină, ca şi cum ar fi devenit din porţelan şi ar fi explodat, proiectându-şi ţăndările în toate părţile, ca o vază spartă împrăştiindu-se pe sol.

Teleportare preventivă. Funcţiona exact aşa cum citisem.

Mizzy a alergat către locul pe care i-l arătasem. Am îngenuncheat cu puşca la umăr şi am aşteptat. Acoperişul pe care stătuse Obliteration continua să ardă. Puterea lui primară era manipularea căldurii. Putea extrage căldura din orice – inclusiv din oameni – printr-o singură atingere, eliminând-o apoi fie sub forma unei aure, fie atingând altceva şi transferându-i-o.

Topise Houstonul. La propriu. Petrecuse săptămâni stând în centrul oraşului cu torsul dezgolit ca un zeu din

vechime, extrăgând căldura din aer, scăldându-se în lumina soarelui. Înmagazinase căldura, apoi o eliberase pe toată deodată. Văzusem poze, citisem descrieri. Asfaltul se lichefiase. Clădirile luaseră foc, pietrele se transformaseră în magmă.

Zeci de mii de oameni muriseră în câteva clipe.

Ei bine, din ce îmi aminteam din notiţele mele, ar fi trebuit să am puţin timp înainte să reapară. Nu-şi putea folosi capacităţile de teleportare decât o dată la câteva minute şi...

Obliteration s-a ivit lângă mine.

Am simţit căldura dinainte să-l zăresc şi m-am răsucit în direcţia respectivă. Pe frunte mi s-au ivit broboane de sudoare, de parcă m-aş fi apropiat de un tomberon aprins într-o noapte rece.

L-am împuşcat din nou.

Am auzit începutul unei înjurături, în timp ce exploda din nou în ţăndări luminoase. Căldura a dispărut.

— Ai grijă, David! a zis Tia în urechea mea. Dacă acumulează căldură şi se iveşte chiar lângă tine, aura lui ar putea fi mai tare ca scutul Răzbunătorilor şi te-ar prăji înainte să apuci să tragi.

Am încuviinţat, îndepărtându-mă de locul unde stătusem mai înainte, cu puşca în continuare pe umăr şi cu cătarea pregătită.

— Tia, ai acces la notiţele mele? am şoptit în cască.

— Le-am adunat laolaltă cu ale celorlalţi loriști.

— Capacitatea lui de a se teleporta nu ar trebui să aibă un timp de reîncărcare?

— Ba da, a zis ea. Cel puţin două minute...

Obliteration s-a ivit din nou şi de data asta i-am surprins sosirea, ca şi cum s-ar fi coagulat din lumină. Am expediat un glonţ către el chiar dinainte să se materializeze cu totul.

Teleportarea l-a salvat din nou, dar ştiusem că aşa avea să fie. Eram doar o diversiune. De fapt, habar nu aveam

cum urma să-l ucidem, dar măcar puteam să-l sâcâi, împiedicându-l să omoare alţi nevinovaţi.

— Notiţele mele sunt greşite, am zis cu sudoarea şiroindu-mi pe obraji. E un interval de doar câteva secunde între o teleportare şi alta.

Scântei! Unde mă mai înşelasem?

— Jon, a zis Tia în căşti. O să avem nevoie de un plan. Repede!

— Mă gândesc la unul, a zis Profu' vorbind sacadat, dar avem nevoie de mai multe informaţii.

Profu' s-a ivit pe celălalt acoperiş unde atacase Obliteration înainte să se teleporteze către mine, şi s-a adăpostit după nişte dărâmături.

— David, când se transportă ia automat orice-l atinge sau trebuie să decidă în mod special ce să ia cu el, hainele de exemplu?

— Nu-s sigur, am zis. Informaţiile despre Obliteration sunt puţine. El...

M-am oprit, căci a apărut lângă mine cu mâna întinsă, gata să mă atingă. Am sărit şi m-am răsucit, simţind-mă scăldat într-un val de căldură.

A răsunat o împuşcătură şi Obliteration s-a teleportat chiar înainte să mă atingă. Ca şi mai înainte, un contur luminos a stăruit o secundă în aer după dispariţia lui. Silueta a explodat în cioburi care au ricoşat din mine şi s-au evaporat.

Când strălucirea a încetat să mă mai orbească, l-am văzut pe Profu' pe acoperişul învecinat, coborându-şi puşca.

— Fii atent, fiule! a zis el în căşti cu încordare în glas. Mizzy, pregăteşte nişte explozibil! David, mai e ceva, orice, ce-ţi aminteşti despre el şi puterile lui?

M-am dezmeticit. Scutul energetic al Profului mă salvase probabil de căldura lui Obliteration. Aşadar, îmi salvase viaţa de două ori.

— Nu, am zis simțindu-mă inutil. Îmi pare rău!

Am așteptat, dar Obliteration n-a reapărut. În schimb, am auzit țipete undeva în depărtare. Profu' a înjurat în căști și mi-a făcut semn să urmez zgomotul, iar eu m-am supus, cu inima bubuindu-mi în piept, dar în același timp copleșit de calmul straniu care vine în toiul unei operațiuni.

Am trecut pe lângă corturi abandonate și oameni ce înotau în apele din apropiere. Urmând țipetele, am ajuns la o clădire mai înaltă. Năpădită în interior de vegetație, a cărei strălucire se vedea prin geamurile sparte, clădirea se înălța cu zece etaje deasupra apei. La unul dintre etajele superioare a străfulgerat o lumină și l-am văzut pe Obliteration trecând prin fața unei deschizături. L-am privit prin luneta puștii și am văzut că zâmbea, ca o provocare. Am tras, dar el deja se retrăgea mai adânc în clădire, dincolo de raza vederii mele.

Înăuntru, țipetele continuau. Obliteration știa că nu trebuia să vină după noi. Aveam să venim noi după el.

— Intru! am zis alergând către un pod suspendat ce ducea către clădirea mai înaltă.

— Ai grijă! a zis Profu'.

Îl vedeam traversând și el un pod, îndreptându-se în aceeași direcție.

— Mizzy, poți să pregătești un întrerupător-mamă pentru o bombă sau ceva periculos?

— Ăăă, cred că da.

Întrerupător-mamă, prescurtarea de la „mama și copilul". O bombă care stătea în adormire câtă vreme primea un semnal radio la intervale regulate. Când semnalul se oprea, bomba se declanșa. Ca un întrerupător de siguranță obișnuit.

— Deșteaptă treabă, am șoptit traversând podul șubred în noapte, cu apa întunecată dedesubt. Lipește bomba de el. Fă-l să se teleporteze cu ea. Aruncă-l în aer oriunde s-ar duce.

— Da, a zis Profu'. Presupunând că va funcţiona. Îşi ia hainele cu el, deci e evident că poate teleporta obiectele pe care le are asupra lui. Dar e un proces automat sau o alegere conştientă?

— Nici nu sunt convinsă că putem ataşa ceva de el, a intervenit Tia. Simţul pericolului i-ar putea declanşa teleportarea chiar în clipa în care întinzi mâna spre el.

Era o observaţie corectă.

— Ai tu un plan mai bun? a întrebat Profu'.

— Nu, a zis Tia. Mizzy, la treabă!

— Se face!

— Tia, tu fă un plan de extracţie, a zis Profu'. Să fie la nevoie.

Încă pe pod, am strâns din dinţi. Scântei! Era imposibil să ignor apa de sub mine. Am grăbit pasul, nerăbdător să ajung pe clădire, unde măcar nu aveam să mai văd oceanul. Podul nu ducea pe acoperiş, ci către o fereastră spartă de la etajul unde-l văzusem pe Obliteration.

Am ajuns lângă fereastră şi, înainte să intru, m-am ghemuit, având grijă să nu expun prea mult din mine. Înăuntru, fructe luminoase se legănau pe crengi şi flori îşi înclinau căpşoarele cu petale colorate ca vopseaua amestecată. Era o adevărată junglă. Penumbra ramurilor şi fructele fantomatice creau o luminozitate nefirească. Tulburătoare, ca atunci când găseşti un sandviş vechi de trei săptămâni între perete şi pat, deşi ai fi jurat că terminaseşi de mâncat blestemăţia aia.

M-am uitat peste umăr. De cealaltă parte a podului, Mizzy se poziţionase în aşa fel încât să mă poată acoperi, dar avea capul aplecat deasupra rucsacului, pregătind explozibilul.

M-am întors şi, cu puşca la umăr, am intrat pe fereastră şi am verificat fiecare latură dintr-o mişcare rapidă, privind prin lunetă. Din tavan atârnau liane şi din podea

răsăreau ferigi, înlocuind mocheta a ceea ce fusese cândva o clădire drăguță de birouri. Birourile, abia vizibile, deveniseră răzoare de flori. Monitoarele computerelor fuseseră năpădite de mușchi. Aerul era îmbibat de umezeală, ca străzile subterane după o ploaie. Fructele acelea licărinde abia reușeau să lumineze încăperea, așa că înaintam printr-o lume de umbre foșnitoare, croindu-mi drum către locul de unde veniseră țipetele, deși acum încetaseră.

În curând, am ieșit într-o mică poieniță cu corturi arse și câteva cadavre fumegânde. Obliteration nu se vedea nicăieri. „A ales intenționat locul ăsta", mi-am zis cercetând camera cu pușca la ochi. „Aici nu vom putea să ne sprijinim unii pe alții și o să ne trădăm poziția cu orice sunet pe care îl vom face."

Scântei! Nu mă așteptasem ca Obliteration să fie așa deștept. Preferam imaginea pe care mi-o făcusem eu despre el, aceea a unui monstru turbat și fără minte.

— Profule? am șoptit.

— Am intrat, mi-a răspuns el în căști. Unde ești?

— Aproape de locul unde a atacat, am zis eu, oțelindu-mă la vederea cadavrelor. Nu mai e aici.

— Vino spre mine. O să înaintăm împreună, a zis Profu'. Îi va fi prea ușor să ne doboare dacă suntem despărțiți.

— Corect!

Am revenit lângă peretele exterior al clădirii și m-am furișat către capătul podului pe care se afla Profu'. Am încercat să mă deplasez în tăcere, dar, dacă ai crescut într-un oraș din oțel, nu prea ai cum să fii pregătit pentru frunze și crenguțe. Natura trosnea sau pocnea strivită sub picioarele mele când mă așteptam mai puțin.

Chiar în spatele meu s-a auzit un trosnet. M-am răsucit cu inima bubuindu-mi în piept și am întrezărit frunzele de ferigă mișcându-se. Ceva fusese acolo. Obliteration?

„Te-ar fi omorât pe loc", mi-am zis. Deci ce fusese? O pasăre? Nu, era prea mare. Poate unul dintre babilarenii care trăiseră în jungla asta?

Ce loc sinistru! Mi-am reluat înaintarea, încercând să privesc în toate părţile deodată şi deplasându-mă constant, până l-am auzit pe Profu' înjurând în cască.

Au răsunat focuri de armă.

Am rupt-o la fugă. Era probabil o mişcare prostească: ar fi trebuit să mă adăpostesc. Profu' ştia în ce direcţie mă aflam şi ar fi evitat să tragă într-acolo, dar gloanţele pot ricoşa în moduri imprevizibile într-un spaţiu închis ca ăsta.

Am şarjat oricum, năpustindu-mă într-un alt luminiş, unde l-am găsit pe Profu' îngenuncheat lângă perete, cu un umăr însângerat. Tavanul – încovoiat din pricina lianelor care îşi croiseră drum prin tencuială – ne ploua cu praf din locul unde se înfipsese un glonţ rătăcit. În apropiere, cioburi de lumină se evaporau pe jos. Obliteration se teleportase chiar înainte de sosirea mea.

M-am întors cu spatele la Profu', scrutând jungla întunecată.

— Are puşcă? am întrebat.

— Nu, a zis Profu'. O spadă. Slontze ăla are o nenorocită de spadă!

Am stat de şase cât timp Profu' şi-a bandajat rana. Putea recurge la puterile lui de Epic ca să se vindece, dar fiecare folosire a lor îl împingea către întuneric. În trecut evitase asta, folosind numai un crâmpei din puterea sa ca să îşi vindece rănile, grăbind procesul fără să se apropie prea mult de întuneric. Putea rezista la câte puţin odată.

— Gaşcă, a intervenit vocea lui Val, instalez supravegherea în infraroşu a clădirii. În curând o să am informaţii pentru voi.

— Eşti teafăr, Jon? a întrebat Tia.

— Da, a şoptit el. Să lupţi în locul ăsta e o demenţă. Sunt mari şanse să ne împuşcăm între noi aici, înăuntru. Mizzy, cum stăm cu bomba?

— Gata, să trăiţi!

Profu' s-a ridicat şi şi-a sprijinit puşca de umărul teafăr, cel pe care nu i-l străpunsese spada lui Obliteration. Profu' arareori purta armă. De fapt, arareori era vârful de atac. Ştiam acum că, dacă ieşea pe teren, risca să fie silit să îşi folosească puterile ca să se protejeze.

— David, du-te şi adu bomba!

— Nu vreau să te las ai...

— Regalia spune că l-aţi omorât pe Steelheart.

Am încremenit amândoi. Vocea venise din întunericul pădurii. Printr-o fereastră a pătruns o pală de vânt, făcând frunzele să foşnească.

— Asta e bine, a continuat vocea. Presupun că într-o zi aş fi fost silit să îl ucid chiar eu. Mi-aţi îndepărtat un obstacol din cale. Vă binecuvântez pentru asta.

Profu' a făcut un gest lateral scurt, cu două degete. Am încuviinţat şi m-am deplasat în direcţia respectivă. Trebuia să fim suficient de aproape ca să ne acoperim unul pe altul, dar destul de departe ca Obliteration să nu se poată ivi între noi, prăjindu-ne pe amândoi dintr-o rafală. Nu ştiam cât timp puteau rezista scuturile Profului împotriva căldurii lui Obliteration şi nici nu ardeam de nerăbdare să aflu asta pe pielea mea.

— I-am spus Regaliei că într-o zi o s-o omor şi pe ea, a continuat Obliteration. N-a părut să o deranjeze.

De unde venea vocea aia? Mi s-a părut că văd o umbră mişcându-se în apropierea unui copac cu ramurile încovoiate de fructe luminoase.

— Băieţi, ne-a zis Val în căşti, e acolo, chiar în faţa lui David. Îi văd semnătura termică.

Obliteration a ieşit din umbră. A atins un copac şi acesta a fost acoperit imediat de chiciură, iar frunzele i s-au chircit.

Planta a murit cât ai clipi, în timp ce Obliteration îi absorbea căldura.

De data asta n-am tras în el. Am riscat şi am tras în tavan.

A început să plouă cu praf.

Profu' a tras şi el. A ţintit solul lângă picioarele lui Obliteration.

Epicul ne-a privit nedumerit, apoi şi-a întins mâna, cu palma îndreptată spre noi.

O împuşcătură a pătruns prin fereastră, mi-a şuierat peste umăr şi l-a nimerit pe Obliteration în frunte... sau în conturul luminos al frunţii lui ce se dematerializa. M-am uitat pe fereastră. Mizzy mi-a făcut cu mâna din poziţia ocupată pe un acoperiş învecinat, lângă puşca ei cu lunetă.

— Ce-a fost aia? a întrebat Profu'. De ce-ai ratat?

— Praful din tavan, i-am zis. A căzut peste el şi i s-a aşezat pe umeri. Tia, dacă te uiţi prin camera mea, o să poţi să-ţi dai seama dacă praful s-a teleportat cu el când a dispărut. Asta va răspunde la întrebarea ta cu bomba, Profule: dacă teleportează obiectele automat sau trebuie să decidă.

El a mârâit.

— Deşteaptă treabă!

— Şi tu de ce i-ai tras la picioare? am întrebat eu.

— Voiam să văd dacă simţul pericolului se declanşează când se crede în pericol sau când chiar e în pericol. Nu s-a teleportat când n-am încercat să-l nimeresc.

I-am zâmbit din cealaltă parte a camerei.

— Da, a zis el, semănăm foarte tare. Acum du-te şi ia bomba de la Mizzy, slontze ce eşti!

— Da, să trăiţi!

Am cercetat pentru ultima oară acoperişul, apoi am ieşit pe fereastră, în timp ce Profu' mă acoperea. Ne îndepărtaserăm însă de poduri, ceea ce m-a făcut să mă pomenesc pe un prag lat, aflat la vreo trei metri deasupra apei.

Cu stomacul răscolit, mi-am coborât privirea către apele acelea întunecate, apoi m-am silit să mă târăsc de-a lungul pragului, înspre un pod. Acoperişurile din jur deveniseră un oraş-fantomă. Oamenii fugiseră cu toţii, lăsând în urmă numai corturi fumegânde şi vopsea luminoasă.

Am ajuns la pod şi l-am traversat repede, adăpostindu-mă alături de Mizzy. Ea mi-a întins o mănuşă pe care am tras-o pe mână. A fost urmată de un pachet cu aspect banal, de formă pătrată şi nu mai mare ca un pumn.

— Vezi să n-o scapi, a zis Mizzy.

— Corect.

Scăpatul explozibililor = nasol.

— Nu din motivul la care te gândeşti, a zis Mizzy. E dată cu adeziv. Mănuşa pe care o porţi e antiaderentă, dar bomba se va lipi de orice altceva ar atinge, inclusiv de tipul cel rău.

— Sună bine.

— La mine e semnalul. Nu te îndepărta mai mult de două-trei acoperişuri.

— Bine.

— Noroc! Nu te arunca în aer!

— De parcă m-aş mai arunca vreodată în aer. Din nou.

Ea şi-a ridicat ochii spre mine:

— Din nou?

— E o poveste lungă, am zis şi i-am zâmbit. Acoperă-mă cât mă întorc!

— Stai o secundă! a zis ea. Am un punct de observaţie mai bun din clădirea alăturată.

Am încuviinţat şi ea a pornit într-acolo pe un pod suspendat foarte fragil. M-am întors către clădirea în care se afla Profu', cea care adăpostea o junglă. Folosindu-mi luneta pe vedere de noapte – ceea ce era destul de greu cu o singură mână – am cercetat aria.

Nu se vedeau nici el, nici Obliteration. Speram că Profu' nu era rănit.

„E practic nemuritor", mi-am reamintit. „Nu pentru el trebuie să-ţi faci griji!"

M-am uitat peste umăr şi am văzut-o pe Mizzy ajungând la celălalt capăt al podului... apoi am auzit ţipete. Din clădirea pe care tocmai ajunsese Mizzy.

— David, a zis Mizzy în casca mea. Se petrece ceva aici. Mă întorc imediat.

Şi s-a făcut nevăzută.

— Aşteaptă, Mizzy, am zis.

M-am ridicat.

Şi l-am descoperit pe Obliteration lângă mine.

13

Am ridicat arma cu o singură mână, dar Obliteration a înlăturat-o dintr-o lovitură şi m-a apucat de beregată. M-a ridicat de la pământ ţinându-mă de gât.

Scântei! Avea forţă amplificată. Niciunul dintre profilurile mele nu menţiona asta. Eram atât de îngrozit, că nu mai simţeam panică, ci groază pură.

Cu toate astea, am reuşit să mă întind şi să lipesc bomba lui Mizzy de pieptul lui Obliteration. N-a dispărut. S-a mulţumit să privească în jos, curios.

M-am zbătut în strânsoarea lui, tot mai disperat pe măsură ce a început să mă înăbuşe. Am tras de degetele lui într-o încercare futilă de a mă desprinde, în timp ce Obliteration îmi expedia puşca de cealaltă parte a acoperişului dintr-un şut nonşalant, apoi îmi smulgea casca din ureche. Mi-a pipăit buzunarele jachetei până a găsit mobilul şi l-a strâns între două degete.

L-am auzit trosnind în buzunar. M-am smucit şi m-am zvârcolit cu şi mai multă disperare, încercând să respir. Unde era Mizzy? Ar fi trebuit să-mi apere spatele. Scântei! Profu' era probabil tot în junglă, căutându-l pe Obliteration, iar Val îl acoperea. Dacă nu puteam da de Tia pe mobil...

Trebuia să mă salvez singur. „Fă-l să dispară", mi-am zis. „Bomba se va declanşa."

Am încercat să-i trag un pumn în față.

El nici n-a luat în seamă eforturile mele jalnice.

— Deci tu ești acela, a zis el gânditor. Ea mi-a vorbit despre tine. Chiar l-ai ucis? Un băiat, nici măcar un bărbat?

Mi-a dat drumul. Am căzut în genunchi pe acoperiș, cu luptătorul în flăcări, trăgând cu greu aer în piept.

Obliteration s-a așezat pe vine lângă mine.

„Are tencuială pe umeri", a gândit o parte din mine. „Când se teleportează, ia cu el ce îl atinge." Asta era în favoarea bombei.

— Ei? Răspunde-mi, mititelule! a zis el.

— Da, am gâfâit eu. L-am omorât. O să te omor și pe tine.

Obliteration a zâmbit.

— „Iată și corăbiile, deși sunt atât de mari și împinse de vânturi aprige, sunt totuși purtate de o cârmă foarte mică"[3], a șoptit el. Nu te întrista de sfârșitul zilelor, micuțule! Fă pace cu creatorul tău! Azi vei îmbrățișa lumina.

A apucat tricoul pe care-l purta pe sub trenci, l-a smuls cu tot cu bombă și l-a aruncat. În mod ciudat, dedesubt avea un bandaj înfășurat în jurul pieptului, ca și cum ar fi supraviețuit de curând unei răni serioase.

Nu aveam timp să mă gândesc la asta. Scântei! Mâna mea s-a repezit către pistolul lui Megan, dar Obliteration m-a apucat de braț și m-a ridicat în aer.

Lumea s-a învârtit cu mine, dar eram suficient de lucid ca să remarc când a început să mă legene deasupra apei. Mi-am coborât privirea către ea și am început să mă zbat și mai tare.

— Te temi de adâncimi, nu? a întrebat Obliteration. De casa Leviatanului? Ei bine, orice om trebuie să-și înfrunte

[3] Noul Testament, Epistola sobornicească a Sfântului Apostol Iacov, 3:4.

spaimele, ucigaș de zei. Nu te voi trimite nepregătit în ținutul nedescoperit. Îți mulțumesc că l-ai ucis pe Steelheart. În mod sigur răsplata ta va fi mare.

Apoi mi-a dat drumul.

Am căzut în apele întunecate cu un plescăit.

M-am zbătut în bezna aceea rece, slăbit după ce aproape fusesem sugrumat, neștiind unde era susul și unde josul. Din fericire, am reușit să nu-mi pierd cunoștința și am ieșit la suprafață zbătându-mă și scuipând. M-am agățat de cărămidăria clădirii, apoi – respirând sacadat – am început să mă cațăr către acoperiș, aflat cu jumătate de etaj mai sus.

Epuizat și cu apa șiroindu-mi din haine, am aruncat un braț peste marginea acoperișului. Din fericire, Obliteration plecase. Am ridicat un picior peste margine și m-am săltat sus. De ce m-o fi aruncat și pe urmă...

O străfulgerare luminoasă lângă mine. Obliteration. A îngenuncheat, ținând în mâini ceva metalic. O cătușă? Cu un lanț atașat de ea?

O ghiulea cu lanț, ca acelea pe care le purtau prizonierii odinioară. Scântei! Ce fel de om avea o chestie de-asta la îndemână, gata să fie înhățată? Mi-a prins-o de gleznă.

— Ai un scut care te apără de căldura mea, a zis Obliteration. Deci ești pregătit pentru ea. Dar pentru asta nu, bănuiesc.

I-a tras un șut ghiulelei de fier, azvârlind-o de pe acoperiș.

A căzut și eu am gemut, simțind cum greutatea ei îmi forța piciorul din încheietură, amenințând să mă smulgă de pe acoperiș. M-am agățat de marginea de cărămidă. Cum să scap? Nu aveam pușca, nu aveam bomba. Aveam pistolul lui Megan în tocul de pe coapsă, dar, dacă mă desprindeam de acoperiș ca să-l apuc, ghiuleaua de fier avea să mă tragă în apă. M-am panicat și degetele mi-au alunecat pe cărămidăria acoperișului.

Obliteration s-a aplecat, apropiindu-şi obrazul de faţa mea.

— Şi-am văzut un înger pogorându-se din cer, având cheia adâncului şi un lanţ mare în mâna lui[4]... a şoptit el.

Zicând acestea, şi-a pus mâinile pe umerii mei şi m-a împins, desprinzându-mă de acoperiş. Am căzut, rupându-mi unghiile şi jupuindu-mi pielea pe cărămizi. Am căzut din nou în apă, de data asta cu o greutate imensă agăţată de picior, ca şi cum apele întunecate ar fi încercat deliberat să mă înghită.

M-am scufundat dând din mâini, căutând orice mi-ar fi putut opri coborârea, şi m-am prins de pervazul unei ferestre aflate sub apă.

„Întuneric, peste tot în jur."

M-am ţinut bine, în timp ce deasupra a străfulgerat o lumină. Obliteration plecând? Suprafaţa apei părea atât de departe, deşi nu putea fi la mai mult de un metru şi jumătate.

„Întuneric. Întuneric pretutindeni!"

M-am zbătut, dar braţele îmi erau slăbite şi pieptul îmi exploda de nevoia de a respira. Mi s-a făcut negru în faţa ochilor. Îngrozit, am avut senzaţia că apele mă striveau.

„Adâncul acesta teribil şi negru."

Nu puteam să respir. Aveam să...

„Nu!"

Mi-am adunat ultimele puteri şi mi-am azvârlit braţul în sus ca să apuc un brâu de cărămidă aflat deasupra, pe peretele clădirii. M-am tras spre suprafaţă, dar în întunericul nopţii nu-mi puteam da seama cât de departe mă aflam de aer. Greutatea care mă trăgea în jos era prea mare. Întunericul mă învăluia.

Degetele mi-au alunecat.

---

[4] Noul Testament, Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, 20:1.

Ceva a pătruns în apă lângă mine. Am simţit o atingere – nişte degete, pe piciorul meu.

Greutatea a dispărut.

N-am mai pierdut timpul gândind. Cu ultimele puteri, m-am tras în sus de-a lungul clădirii scufundate şi am ieşit la suprafaţă gâfâind. Pentru un moment care mi s-a părut foarte lung, am stat agăţat de marginea imobilului, respirând cu lăcomie, tremurând, incapabil să gândesc sau să fac altceva decât să mă bucur de oxigen.

În cele din urmă, m-am târât un metru şi jumătate şi am ajuns pe acoperiş. Mi-am trecut un picior peste margine şi m-am rostogolit pe jos, unde am rămas lungit pe spate, stors de puteri. Eram prea slăbit ca să fiu în stare să stau în picioare, darămite să îmi recuperez puşca, aşa că a fost bine că Obliteration nu s-a mai întors.

Am zăcut aşa un timp. Nu sunt sigur cât. În cele din urmă, ceva a scrâşnit pe acoperişul alăturat. Paşi?

— David! Scântei!

Am deschis ochii şi am descoperit-o pe Tia îngenuncheată lângă mine. Exel se ţinea la câţiva paşi mai în spate, privind agitat în jur, cu puşca de asalt în mâini.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Tia.

— Obliteration, am zis eu tuşind.

M-am ridicat în şezut cu ajutorul ei.

— M-a aruncat în apă cu un lanţ legat de picior. Eu...

M-am întrerupt, privindu-mi piciorul.

— Cine m-a salvat? am întrebat.

— Să te salveze?

Am privit apa liniştită. Parcă nu ieşise nimeni în urma mea, nu-i aşa?

— Mizzy a fost?

— Mizzy e cu noi, a zis Tia ajutându-mă să mă ridic în picioare. Nu ştiu despre ce vorbeşti. Poţi să ne informezi mai târziu.

— Ce s-a întâmplat cu Obliteration? am întrebat.

— Deocamdată a plecat, a zis Tia.

— Cum?

— Jon...

S-a întrerupt şi mi-a întâlnit privirea. N-a spus nimic, dar am înţeles.

Profu' îşi folosise puterile.

Tia a făcut semn către ambarcaţiunea ce se legăna în apă în apropiere. Mizzy şi Val erau aşezate în ea, dar Profu' nu se vedea.

— O secundă!

Încă ameţit după încercarea prin care trecusem, m-am dus să-mi iau puşca. Lângă ea am găsit explozibilul lui Mizzy, încă ataşat de partea din faţă a tricoului pe care îl purtase Obliteration. Nu avea să explodeze decât dacă s-ar fi îndepărtat prea tare de semnalul radio. Am înfăşurat bomba în zdrenţele tricoului şi m-am apropiat de barcă. Exel mi-a întins mâna ca să mă ajute să cobor în ea.

M-am aşezat lângă Mizzy, care mi-a aruncat o privire şi şi-a aţintit imediat ochii în pământ. Era greu să-mi dau seama din pricina pielii ei întunecate, dar mi s-a părut că roşise stânjenită. De ce nu îmi păzise spatele, aşa cum promisese?

Val a pornit micul motor. Se pare că nu-i mai păsa dacă atrăgea sau nu atenţia. Regalia ne găsise şi ni se înfăţişase. Nu mai avea rost să ne ascundem.

„Şi aşa s-a zis cu discreţia", m-am gândit.

În timp ce lăsam în urmă scena luptei, am remarcat că oamenii începeau să scoată capetele din ascunzători. Cu ochii holbaţi, ieşeau să privească corturile dărâmate şi acoperişurile fumegânde. Era doar o mică porţiune a oraşului şi nu fusese complet nimicită, dar tot simţeam că eşuaserăm. Da, îl alungaserăm pe Obliteration, dar numai temporar şi numai recurgând la talentele Profului.

Nu reuşeam însă să-mi dau seama cum o făcuse. Cum puteau câmpurile de forţă sau talentul de a dezintegra metalul să-l pună pe Obliteration pe fugă?

Judecând după umerii căzuţi ai celorlalţi, şi ei simţeau la fel ca mine: că în noaptea asta dăduserăm greş. Am trecut în tăcere pe lângă acoperişuri găurite. M-am pomenit privind mulţimea adunată. Cei mai mulţi oameni nu păreau să ne bage în seamă: în haosul luptei, probabil că se ascunseseră şi le scăpaseră multe. Când erau Epicii prin preajmă, învăţai să stai cu capul la cutie. Speram că pentru ei nu eram decât un grup oarecare de refugiaţi.

Dar i-am surprins pe câţiva dintre ei privindu-ne. O femeie mai vârstnică ce strângea la piept un copil, înclinând din cap cu un gest ce aducea a respect. Un tânăr care trăgea cu ochiul pe deasupra marginii unui acoperiş, în apropierea unui pod ars, prudent de parcă s-ar fi aşteptat ca Obliteration să apară în orice clipă şi să ne distrugă pentru că îndrăzniserăm să îi stăm împotrivă. O tânără femeie cu o jachetă roşie, cu gluga ridicată, privindu-ne din mijlocul unui mic grup, cu hainele ude...

Cu hainele ude. M-am concentrat imediat şi i-am întrezărit faţa pe sub glugă, privindu-mă.

Megan.

Mi-a susţinut privirea numai câteva clipe. Era Megan... Firefight. O secundă mai târziu, s-a răsucit pe călcâie şi s-a pierdut în grupul de localnici, înghiţită de noapte.

„Deci eşti aici", mi-am zis, amintindu-mi plescăitul şi senzaţia degetelor cuiva pe piciorul meu în clipele de dinainte de a fi eliberat.

— Mulţumesc, am şoptit.

— Ce-a fost asta? a întrebat Tia.

— Nimic, am zis, aşezându-mă comod în barcă şi zâmbind în ciuda oboselii.

14

Ne-am continuat drumul pe întuneric, pătrunzând într-o regiune a oraşului care era, în mod vizibil, mai puţin locuită. Blocurile răsăreau şi aici din apă ca nişte insuliţe, cu fructe luminoase la etajele superioare, dar vopseaua era decolorată sau inexistentă şi clădirile nu erau legate prin poduri. Probabil erau la distanţă prea mare unele de altele.

Zona a devenit mai întunecată când am lăsat în urmă porţiunile luminate de vopsea spray. Era tulburător să plutim pe apele acelea în bezna nopţii, bazându-ne numai pe lumina lunii. Din fericire, Val şi Exel şi-au pornit mobilele, creând o lumină suficient de puternică încât să vedem cât de cât.

— Deci, Missouri, a zis Val din spatele bărcii. Eşti drăguţă să ne explici de ce l-ai lăsat pe David să fie atacat şi aproape ucis, singur şi fără întăriri?

Mizzy privea în podeaua bărcii. În spatele nostru, motorul pufăia discret.

— Eu... a zis ea în cele din urmă. În clădirea în care eram izbucnise un incendiu. Am auzit oameni ţipând. Am vrut să-i ajut...

— Ar trebui să ştii mai bine, a zis Val. Îmi tot spui că vrei să fii înaintaş şi pe urmă faci o chestie ca asta.

— Scuze, a zis tânăra femeie cu un ton nefericit.

— I-ai salvat? am întrebat-o eu.

Mizzy şi-a ridicat ochii spre mine.

— Pe oamenii din clădire, am adăugat eu.

Scântei, dar ce mă mai durea gâtul! Am încercat să nu-mi trădez durerea sau oboseala cât timp se uita Mizzy la mine.

— Da, a zis Mizzy. Deşi nu aveau aşa mare nevoie să fie salvaţi. N-am făcut decât să descui o uşă. Intraseră să se ascundă şi focul coborâse până la etajul lor.

— Drăguţ, am zis.

Tia mi-a aruncat o privire.

— N-ar fi trebuit să-şi abandoneze postul.

— Nu zic c-ar fi trebuit, Tia, am răspuns înfruntându-i privirea. Dar hai să fim cinstiţi! Nu-s convins că eu aş fi lăsat nişte oameni să ardă de vii.

M-am uitat la Mizzy.

— Probabil a fost o greşeală, dar fac pariu că oamenii ăia sunt mulţumiţi c-ai făcut-o. Iar eu am reuşit să scap, deci totul s-a terminat cu bine. Bună treabă!

Am întins pumnul, ca să mi-l ciocnesc de al ei.

Ea mi-a reîntors gestul şovăitoare, dar zâmbind.

Tia a oftat.

— Uneori trebuie să facem alegeri dificile şi asta face parte din povara noastră. Dacă pui în pericol planul ca să salvezi o viaţă, rişti să provoci alte sute de morţi. Ţineţi minte amândoi!

— Sigur, am zis eu. Dar n-ar trebui să discutăm despre ceea ce tocmai s-a petrecut? Doi dintre cei mai puternici şi mai aroganţi Epici din lume lucrează împreună. Pentru numele lui Calamity, cum a reuşit Regalia să îl recruteze, dintre toţi, taman pe Obliteration?

— A fost uşor, a zis Regalia. M-am oferit să-l las să-mi distrugă oraşul.

Am sărit în sus, târându-mă mai departe de Epica ce se înălța din apa de lângă barcă. Lichidul i-a luat forma, i-a preluat culorile și ea s-a așezat pe marginea bărcii, cu un picior îndoit și cu mâinile în poală, în timp ce celălalt picior se contopea în continuare cu suprafața apei de lângă ambarcațiune.

Avea un aer elegant și matern, ca o bunicuță de treabă care s-a îmbrăcat pentru o vizită în marele oraș. Un oraș pe care, din câte se părea, avea de gând să-l distrugă. Ne-a măsurat de sus până jos și, deși mi-am încleștat mâinile pe armă, am reușit să nu trag. Era o proiecție, o creație a apei. Adevărata Regalia ar fi putut fi oriunde.

„Nu, nu oriunde", mi-am zis. Puterile de proiecție ca ale ei aveau de obicei o rază limitată de acțiune.

Regalia ne-a inspectat, cu colțurile gurii lăsate. Ceva părea s-o nedumerească.

— Ce pui la cale, Abigail? a întrebat Tia.

„Deci și tu o cunoști", mi-am zis privind către Tia.

— Abia ce ți-am zis, a spus Regalia. O să distrug orașul.

— De ce?

— Așa pur și simplu, drăguță. Asta facem noi, a zis Regalia clătinând din cap. Nu mă mai pot abține.

— Hai, te rog, a zis Tia. Te aștepți să cred că tu, dintre toți Epicii, ți-ai pierdut controlul? Care-i adevăratul tău motiv? De ce ne-ai momit încoace?

— Am zis...

— Lasă joaca, Abigail! s-a răstit Tia. N-am răbdare în noaptea asta! Dacă ai de gând să croiești minciuni, poți să pleci chiar acum și să mă scutești de-o durere de cap!

Regalia și-a înclinat capul în tăcere preț de un moment, apoi s-a ridicat încet în picioare, cu mișcări deliberate, grijulii. S-a cocoțat pe buza bărcuței și am văzut o vagă translucență, apa care alcătuia această copie a ei devenind vizibilă.

Apa din jurul bărcii a început să fiarbă și să bolborosească.

— Drept ce mă iei? a zis Regalia.

De jur împrejurul nostru, tentacule de apă au tulburat suprafața. Exel a tras o înjurătură, iar eu m-am răsucit, trecându-mi pușca pe modul automat și trimițând o rafală de gloanțe în cel mai apropiat tentacul. Din el au sărit stropi, dar nu a încetat să se miște.

Tentaculele de apă s-au adunat în jurul nostru ca degetele unei fiare imense din adâncuri. Unul m-a apucat de gât, iar un altul a înaintat șerpește și mi-a cuprins mijlocul într-o strânsoare rece, neașteptat de solidă.

Ceilalți au țipat și s-au zbătut, fiind înhățați pe rând. Exel și-a descărcat arma în Regalia înainte să fie apucat și ridicat de o funie de apă, ca un balon bărbos.

— Crezi că sunt un Epic minor pe care poți să nu-l iei în serios? a întrebat Regalia amabil. Mă confunzi cu o persoană căreia îi poți da ordine?

M-am zbătut în strânsoare, în timp ce barca însăși a fost ridicată de tentacule, iar vuietul motorului s-a transformat într-un scrâșnet strident, până a intervenit vreun soi de întrerupător automat. Șuvoaie de apă s-au încolăcit în jurul nostru, formând gratii, despărțindu-ne de cer.

— Aș putea să vă frâng gâturile ca pe crenguțe, a zis Regalia. Aș putea să arunc barca asta în cele mai adânci abisuri și să o las prizoniera lor, așa încât nici măcar cadavrele voastre să nu mai ajungă vreodată la lumina zilei. Orașul ăsta îmi aparține. Viețile lor mi se cuvin de drept!

M-am întors și am privit-o. Estimarea mea anterioară – că arăta ca o bunicuță – părea acum ridicolă. Tentacule de apă se încolăceau în jurul ei, în timp ce se înălța deasupra noastră cu ochii larg deschiși și buzele arcuite într-un rânjet. Avea brațele întinse înainte, cu degetele încovoiate ca niște gheare, controlând apa ca un păpușar dement. Nu era o doamnă cumsecade, era un Superepic în toată măreția sa.

Nu m-am îndoit nicio clipă că putea face exact ce spunea. Cu inima bătându-mi nebunește, m-am uitat la Tia.

Care era perfect calmă.

Era ușor să o consideri pe Tia unul dintre cei mai puțin periculoși Răzbunători. În clipa aceea însă, nu arăta nicio umbră de teamă, deși unul dintre tentaculele de apă ale Regaliei se înfășurase în jurul ei. Tia înfrunta privirea Superepicei strângând ceva în mână: părea să fie o sticlă de apă plină cu o substanță albă.

— Crezi că mă tem de șmecheriile tale? a întrebat Regalia.

— Nu, a zis Tia. Dar sunt foarte sigură că te temi de Jonathan.

Cele două s-au mai înfruntat din priviri câteva clipe. Apoi tentaculele de apă s-au destrămat brusc, lăsându-ne să cădem în barcă, iar aceasta, la rândul ei, a căzut în apă stropind în toate părțile. Am aterizat cu o bușitură zdravănă și am gemut când apa m-a udat leoarcă.

Regalia a oftat încet, coborându-și brațele.

— Spune-i lui Jonathan că m-am săturat de oameni și de viețile lor neînsemnate. L-am ascultat pe Obliteration și sunt de acord cu el. O să-i nimicesc pe toți cei din Babilonul Renăscut. Nu știu... cât mă mai pot abține. Asta-i tot.

A dispărut dintr-odată, transformându-se în apă care a căzut din nou pe suprafața oceanului. M-am pomenit ghemuit între Val și Exel, cu inima bătându-mi nebunește. În jurul ambarcațiunii noastre, apa s-a liniștit.

Tia și-a șters apa din ochi.

— Val, du-ne la bază! Imediat!

Valentine s-a târât în spatele bărcii și a pornit motorul.

— Ce rost are să ne ascundem? am întrebat încet. Poate vedea oriunde, poate fi oriunde.

— Regalia *nu* e omniscientă, a zis Tia, părând la fel de decisă să sublinieze acest aspect ca Profu' mai devreme. Ai văzut ce nedumerită a fost când și-a făcut apariția? Credea că Jon e cu noi și a fost surprinsă negăsindu-l aici.

— Da, a zis Exel întinzându-mi mâna şi ajutându-mă să mă ridic în capul oaselor.

În faţa mea, trupul lui mătăhălos ocupa spaţiu cât pentru trei scaune.

— Am reuşit să ne ascundem de ea de aproape doi ani... sau aşa credem.

— Tia, a zis Val pe un ton alertat. În oraş situaţia tocmai s-a schimbat. Ne-a văzut. De acum totul se va schimba. Nu cred că ne mai putem încrede în nimic din Babilar.

Exel a încuviinţat cu un aer îngrijorat şi mi-am amintit spusele lui de mai devreme. „Ne-ar putea urmări în orice clipă. Trebuie să acţionăm pe baza acestei presupuneri... şi a acestei spaime." Ei, acum ştiam sigur că ne urmăreşte.

— *Nu* e omniscientă, a repetat Tia. Nu poate vedea în clădiri, decât dacă înăuntru e o piscină din care să poată trage cu ochiul.

— Dar, dacă intrăm într-o clădire şi nu mai ieşim din ea, asta o să trădeze faptul că avem o bază înăuntru, am zis eu.

Ceilalţi n-au răspuns. Am oftat şi m-am lăsat pe spate. Erau evident tulburaţi de confruntarea cu Regalia. Ei, asta puteam înţelege. Dar de ce nu-mi vorbeau?

Val şi-a îndreptat barca spre o clădire căreia îi lipsea o bucată bună din peretele exterior. Era o clădire uriaşă de birouri, ceva obişnuit aici, în Babilar, aşa că o spărtură mare cât să conduci un autobuz prin ea nu ocupa decât o fracţiune din zid. Val a pilotat barca noastră prin ea, iar Exel a scos un cârlig lung şi l-a folosit ca să desprindă ceva de pe perete. Două draperii negre au căzut peste spărtură, lăsând lumea de cealaltă parte a lor.

Val şi Exel şi-au pornit mobilele, luminând încăperea pe jumătate inundată cu o lumină albă, palidă. Val a călăuzit barca într-o parte, către nişte trepte, şi m-am întins gata să debarc şi să le urc, bucuros să nu mai fiu la bord. Dar Tia m-a prins de braţ şi a clătinat din cap.

În loc să coboare, a scos sticla de mai devreme, cea cu un lichid alb. A agitat-o şi a deşertat-o în apă. Ceilalţi au scos şi ei sticluţe similare dintr-o ladă din spatele bărcii şi le-au golit şi ei. Mizzy a vărsat în apă o întreagă ladă frigorifică.

— Săpun? am întrebat eu văzând clăbucii.

— Detergent de vase, a confirmat Val. Schimbă tensiunea de suprafaţă a apei, făcând-o aproape imposibil de controlat de către Regalia.

— Şi îi distorsionează vederea, a zis Exel.

— E fantastic, am exclamat eu. E slăbiciunea ei?

— Nu, din câte ştim, a zis entuziasmată Mizzy. Doar un efect al puterilor ei. E ca atunci când arunci apă pe un Epic al focului şi talentul lui dă rateuri. Dar e foaaarte util.

— Util, dar poate fără sens, a zis Val scuturând în apă ultima sticlă de detergent. În trecut, am folosit asta doar ca măsură de precauţie. Tia, ne-a *văzut*! Sunt convinsă că ne-a reţinut feţele tuturor.

— O să ne ocupăm de asta, a zis Tia.

— Dar...

— Stingerea, a zis Tia.

Val, Mizzy şi Exel au schimbat o privire. Apoi şi-au închis mobilele, cufundând încăperea în întuneric. Şi asta părea o măsură bună: dacă putea privi în cameră, Regalia nu avea să vadă decât bezna.

Barca noastră s-a legănat şi, îngrijorat, am prins-o pe Mizzy de braţ. În cameră părea că se petrece ceva. Curgea apă de undeva? Scântei! Se scufunda clădirea? Sau, mai rău, ne găsise Regalia?

Apoi s-a oprit, dar preţ de o secundă s-a lăsat o linişte la fel de tulburătoare. Cu inima bubuindu-mi, mi-am imaginat că eram iar în apă, cu lanţul de picior. Coborând către adâncuri.

Mizzy m-a tras de braţ. Păşea afară din barcă, dar în direcţia greşită. În apă. Dar...

Am auzit piciorul ei lovind un obiect solid. Ce? M-am lăsat condus afară din barcă și m-am oprit pe o suprafață metalică alunecoasă. Mă întorsesem pe loc? Nu, mergeam pe ceva ce se ridicase din apă în încăpere. O platformă?

Am ajuns la o trapă, am descoperit pe bâjbâite o scară ce ducea în jos și atunci am înțeles. Nu era o platformă.

Era un submarin.

15

Am şovăit pe întuneric, cu mâinile încleştate pe scara ce cobora în submarinul pe care nu-l puteam vedea.

Nu-mi dădusem seama că toată treaba asta cu „apa" avea să fie o problemă pentru mine. În fond... jumătate din lume e compusă din apă, nu? Şi noi înşine suntem pe jumătate apă. Aşa că, intrând în submarin, ar fi trebuit să mă simt ca o oaie care cade pe o grămadă imensă de lână.

OK, nu mergea. Mă simţeam ca o oaie care cade peste o grămadă de cuie. De cuie ude. Aflate pe fundul oceanului.

Dar nu voiam să-i las pe ceilalţi Răzbunători să vadă că mă trecuseră transpiraţiile. Chiar dacă nu mă puteau vedea pe întuneric. Să mă audă transpirând? Bleah! În fine, am înghiţit cu noduri şi am coborât pe pipăite în submarin. M-au urmat paşii grei ai lui Exel, încheind coloana. Ceva a bufnit deasupra noastră şi am presupus că răsucea chepengul, etanşându-l.

Înăuntru era negru ca lignitul la miezul nopţii. Sau, mă rog, negru ca un strugure la miezul nopţii... sau cam ca orice la miezul nopţii. În timp ce motorul se pornea, am găsit pe bâjbâite un scaun şi m-am lăsat să cad pe el recunoscător.

— Poftim! a zis Mizzy vârându-mi ceva în mână. Şterge orice dâră de apă pe care puteai s-o fi adus înăuntru!

Bucuros să am ceva de făcut, mi-am șters scaunul, apoi podeaua acoperită cu mochetă. A urmat un alt prosop și m-am uscat cât de bine am putut. În mod evident, dacă voiam să ne ascundem de Regalia, trebuia să ne asigurăm că nu aveam prin preajmă nicio suprafață de apă.

— OK? a întrebat Mizzy peste câteva minute.

— E-n regulă, a zis Val.

Mizzy și-a pornit mobilul, scăldându-ne în lumină și permițându-mi să văd încăperea în care mă aflam. Pe ambele părți se înșirau banchete din pluș portocaliu și vinilin albastru, sub ferestre acoperite cu draperii negre și grele. Mi-am dat seama că, în ciuda a ceea ce mă așteptasem, nu era un submarin militar. Era un soi de vehicul de observare, ca acela care ar fi putut transporta oamenii într-un tur al recifelor. Mocheta de pe podea fusese evident instalată mai târziu ca să împiedice formarea băltoacelor de apă.

Exel stătea în alertă, cu ochii după orice băltoacă pe care am fi ratat-o pe întuneric.

— Se presupune că, pentru a vedea, Regalia are nevoie de vreo cinci centimetri adâncime, dar preferăm să nu riscăm, mi-a zis el.

— Contează? am întrebat. Nu poate să se uite pur și simplu sub apă și să ne vadă?

— Nu, a zis Tia.

Se așezase pe scaunul din fund, aproape de ceea ce părea a fi o toaletă pe care atârna o pancartă proclamând: BUNCĂRUL CU EXPLOZIBILI AL LUI MIZZY. INTRAȚI ÎN PACE. IEȘIȚI ÎN BUCĂȚI. Închizătoarea era stricată și ușa se tot trântea.

— Imaginează-ți că iei legătura cu mine pe mobil, a zis Tia. Fața mea apare pe ecranul tău și fața ta apare pe ecranul meu. Ai putea, dacă ai vrea, să îți inversezi perspectiva și să te uiți *în* mobilul meu?

— Sigur că nu.

— De ce nu?

— Pentru că nu merge așa. Ecranul privește în afară, am zis eu.

— Așa funcționează și talentul ei, a zis Tia. Pentru ea, o suprafață de apă expusă aerului e ca un ecran și poate privi din ea. Nu se poate uita și în cealaltă direcție. Sub suprafața apei suntem invizibili pentru ea.

— Dar tot în puterea ei suntem, a subliniat Val din față, de pe locul pilotului. A crescut nivelul apelor și a inundat întreg Manhattanul. Să pătrundă în adâncuri și să facă bucăți submarinul ăsta ar fi o nimica toată pentru ea. Până acum ne-am bazat pe faptul că nu știa că suntem aici jos.

— Putea să ne fi ucis la suprafață, când eram în barcă, a zis Tia. Dar ne-a dat drumul, ceea ce înseamnă că, deocamdată, nu ne vrea moartea. Acum că suntem sub suprafață, nu va ști unde să ne caute. Pe moment suntem liberi.

Toți păreau să accepte asta. Sau, în tot cazul, nu prea avea rost să ne ciondănim. În timp ce navigam – sau orice faci într-un submarin – înainte, m-am mutat pe un scaun de lângă Tia.

— Știi multe despre puterile ei, am zis încet.

— O să-ți fac o informare mai târziu, a zis ea.

— Informarea asta o să includă și cum de știi toate astea?

— O să-l las pe Jon să decidă ce trebuie împărtășit și ce nu, a răspuns ea, apoi s-a ridicat și s-a mutat în partea din față, unde a început să discute încet cu Val.

M-am rezemat de spătar și am încercat să nu mă gândesc că eram sub apă. Probabil nu ne puteam scufunda foarte mult – era un vehicul recreațional – dar asta nu mă făcea să mă simt mai bine. Ce se întâmpla dacă se strica? Dacă începea să ia apă? Dacă se oprea pur și simplu și se scufunda pe fundul oceanului, cu noi toți înăuntru...

M-am foit neliniștit și buzunarul meu a zăngănit. Am vârât mâna în el cu o strâmbătură și am scos afară mobilul. Sau ce mai rămăsese din el.

— Uau, a zis Exel așezându-se lângă mine. Cum ai făcut asta?

— Am enervat un Epic.

— Dă-i-l lui Mizzy, a spus el indicându-mi-o pe fată cu o mișcare a capului. Fie o să-l repare, fie o să-ți dea unul nou. Dar fii atent: orice-ți dă ar putea veni cu unele... modificări.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Modificări bune și foarte utile, a zis Mizzy.

Îmi luase bomba și acum stătea pe scaunul ei, dezamorsând-o.

— Deci, am zis întorcându-mă către Exel, Mizzy se ocupă de reparații și echipamente...

— Și e înaintaș, a zis ea.

— ...și de alte lucruri, am continuat eu. Val e la coordonarea operațiunilor și acoperire. Încercam să-mi dau seama care e rolul tău în echipă. Nu ești înaintașul. Deci ce faci?

Exel și-a pus picioarele pe scaunul din fața lui și și-a rezemat spinarea de fereastra acoperită.

— În principal chestiile pe care nu vrea să le facă Val... cum ar fi să discut cu oamenii.

— Și eu discut cu oamenii, s-a răstit Val de pe scaunul din față.

— Tu țipi la ei, draga mea, a zis Exel.

— E un mod de a vorbi. Și, în plus, nu țip întotdeauna.

— Nu, uneori mai și bodogăni, a zis Exel și mi-a zâmbit. Am fost o echipă adânc infiltrată, Steelslayer. Asta înseamnă observație la greu și numeroase interacțiuni cu locuitorii orașului.

Am încuviințat. Bărbatul acesta uriaș avea ceva dezarmant, cu obrajii lui trandafirii și cu barba deasă și castanie. Voios, prietenos.

— Și o să-ți îngrop cadavrul.

Oooookeeeey...

— O s-arăți bine în sicriu, a zis el. Corp zvelt, structură scheletică bună. Puțină vată sub pleoape, ceva lichid de

Îmbălsămare în vene şi puf! O să fii gata! Păcat însă că ai pielea aşa de albă. O să te învineţeşti destul de repede. Dar nu e ca şi cum machiajul n-ar putea-o rezolva, nu?

— Exel? i-a strigat Val din faţă.

— Da, Val?

— Nu mai fi sinistru!

— Nu-i sinistru, a zis el. Toată lumea moare, Val. Dacă ignori chestia asta, n-o să fie mai puţin adevărată!

Am profitat de prilej ca să mă trag ceva mai departe de Exel. Asta m-a plasat în apropierea lui Mizzy, care îşi împacheta bomba.

— Nu-l băga în seamă, mi-a zis ea în timp ce Val şi Exel continuau să discute. Înainte de asta a lucrat la pompele funebre.

Am încuviinţat, dar n-am insistat. În cadrul Răzbunătorilor, cu cât ştiam mai puţine despre familiile celorlalţi şi aşa mai departe, cu atât mai puţine puteam trăda dacă un Epic decidea să ne tortureze.

— Mersi că mi-ai luat partea în faţa Tiei, mi-a şoptit Mizzy.

— Uneori devine cam pătimaşă, am zis eu. Şi ea, şi Profu'. Dar sunt oameni de treabă. Poate ea să te critice cât o vrea, dar, dacă oricare dintre ei ar fi fost în locul tău, mă îndoiesc că i-ar fi lăsat să moară pe oamenii ăia. Ai făcut ce trebuia.

— Chiar dacă te-am pus în primejdie?

— Dar am scăpat, nu?

Mizzy s-a uitat la gâtul meu. L-am pipăit, amintindu-mi că mă ustura. Durea când respiram.

— Daaa, a zis ea. Zici şi tu aşa, dar apreciez. Nu mă aşteptam să fii de treabă.

— Eu?

— Sigur!

Părea să-şi fi recăpătat ceva din vioiciunea ei înnăscută.

— Steelslayer, tipul care l-a convins pe Phaedrus să-l atace pe Steelheart! Mă aşteptasem să fii un ins intimidant şi întunecat, gen „L-au ucis pe tata", şi dedicat şi aşa mai departe.

— Ce anume ştii despre mine? am întrebat-o surprins.

— Probabil mai mult decât ar trebui. Ar trebui să fim secretoşi şi aşa mai departe, dar nu pot să nu pun întrebări, ştii cum e? Şi... ăăă... e posibil să fi tras cu urechea când Sam i-a spus lui Val ce puneaţi la cale în Newcago.

Mi-a aruncat un zâmbet spăşit şi a ridicat din umeri.

— Păi, să ştii că sunt mai dedicat decât par, crede-mă, i-am zis eu. Sunt dedicat aşa cum un leu e portocaliu.

— Adică... dedicat cu moderaţie? Având în vedere că leul e cam nisipiu, aşa?

— Ba nu, e portocaliu, am zis încruntându-mă. Sau nu? N-am văzut niciunul în carne şi oase.

— Cred că ăia portocalii sunt tigrii, a zis Mizzy. Dar nici ei nu-s decât pe jumătate portocalii, pentru că au dungi negre. Poate ar trebui să fii la fel de dedicat pe cât de portocalie e o portocală.

— Prea evident, am zis eu. Sunt dedicat aşa cum un leu e nisipiu.

Mergea? Parcă nu sunase prea bine.

Mizzy m-a privit pieziş.

— Eşti cam ciudat.

— Nu, uite, asta e din cauză că metafora n-a mers. Gata, m-am prins. Sunt dedicat ca...

— Nu, e-n regulă, a zis Mizzy zâmbind. Îmi place.

— Da, a zis Exel râzând. O să îmi amintesc comparaţia cu portocala pentru necrologul tău.

Super! Abia petrecusem câteva ore cu noii mei colegi şi deja îi convinsesem că Steelslayer era de o bizarerie simpatică. M-am rezemat de spătar şi am oftat.

Am călătorit o vreme, cam vreo oră şi ceva. Suficient de mult ca să nu fiu sigur dacă ne mai aflam încă în Babilar. În

cole din urmă, submarinul a încetinit. O clipă mai târziu, a-a zguduit şi un soi de cleme s-au prins de el pe dinafară.

Ajunseserăm oriunde ne-o fi fost destinaţia. Exel s-a ridicat şi a scos de undeva nişte prosoape. I-a făcut semn lui Val, care a urcat scara.

— Stingeţi luminile! a zis ea.

Ne-am supus imediat şi am auzit-o pe Val deschizând trapa de deasupra. Apa a năvălit înăuntru, dar, judecând după zgomote, Exel a şters-o imediat.

— Ieşirea, mi-a şoptit Mizzy.

Am bâjbâit către scară, lăsându-i pe toţi ceilalţi să urce înaintea mea. I-am auzit trăncănind deasupra, aşa că, atunci când Tia s-a apropiat de scară, ştiam că e ultima.

— Profu'? am întrebat-o încet.

— Ceilalţi nu ştiu ce s-a întâmplat, mi-a şoptit ea. Le-am spus că Profu' l-a atras pe Obliteration după el, dar că e teafăr şi o să ne ajungă din urmă.

— Şi ce s-a întâmplat de fapt?

Ea nu mi-a răspuns.

— Tia, am zis eu, în afară de tine sunt singurul de aici care ştie despre el. Ai putea să mă foloseşti ca resursă. Aş putea să ajut.

— În momentul ăsta el n-are nevoie de ajutorul niciunuia dintre noi, a zis ea. Are nevoie doar de timp.

— Ce-a făcut?

Ea a oftat uşor.

— S-a lăsat lovit intenţionat de o rafală de foc, ceva căreia nicio persoană obişnuită nu i-ar fi putut supravieţui. În timp ce Obliteration se apleca deasupra lui triumfător, Jon s-a vindecat, a sărit în picioare şi i-a smuls ochelarii. Pontul despre miopia lui Obliteration s-a dovedit a fi valabil.

— Super! am zis eu.

— Jon a spus că asta l-a speriat cumplit pe ciudatul ăla, a şoptit Tia. Obliteration s-a teleportat şi nu s-a mai întors. Jon e teafăr. Totul e bine, aşa că poţi să nu-ţi mai faci griji.

Am lăsat-o să treacă pe lângă mine. Totul era OK. Dacă Profu' se ţinea departe, era pentru că se temea de felul în care s-ar fi putut comporta în preajma noastră. Fără tragere de inimă, mi-am pus pe umăr rucsacul şi puşca şi am urcat până într-o încăpere întunecoasă ca smoala.

— Ai ieşit, David? a răsunat vocea lui Val pe întuneric.

— Da, am răspuns.

— Aici!

I-am urmat sunetul vocii. M-a luat de braţ şi m-a călăuzit printr-o intrare acoperită cu pânză neagră. M-a urmat, apoi a închis o uşă în spatele nostru şi a deschis o alta în faţă, lăsând să lumina să pătrundă şi permiţându-mi să văd, în sfârşit, vizuina care le slujea ca bază Răzbunătorilor aici, în Babilar.

S-a dovedit că nu era deloc o vizuină.

Era un conac.

16

Covoare roşii, groase. Lemn închis la culoare. Fotolii. Un bar cu carafe de cristal în care se reflecta lumina mobilului lui Val. Spaţiu. O mulţime de spaţiu.

Am căscat gura până-n podea. Mă rog, până-n prag, tehnic vorbind. Am închis-o la loc şi am pătruns în încăpere, răsucindu-mă în încercarea de a privi în toate direcţiile deodată. Locul ăsta arăta ca palatul unui rege. Nu, nu... arăta ca palatul unui Epic.

— Cum... Ne aflăm tot sub apă? am întrebat înaintând către centrul încăperii.

— În bună parte da, a zis Val. Suntem în buncărul subteran al unui bogătaş din Long Island. Construit cu propriul lui sistem ermetic de filtrare în caz de iarnă nucleară.

Şi-a pus rucsacul pe bar.

— Din păcate pentru el, se aştepta la genul greşit de apocalipsă. Un Epic i-a doborât avionul în timp ce el şi familia lui se întorceau acasă din Europa.

Am privit peste umăr coridorul scurt ce ducea către camera cu submarinul. Exel a închis uşa şi coridorul s-a cufundat în întuneric. Aveam impresia vagă că ne ridicaserăm prin podeaua încăperii, care avea probabil un mecanism de andocare. Dar cum andoca un submarin *sub* un buncăr subteran?

— Magazia de la subsol, mi-a explicat Exel trecând pe lângă mine. Buncărul lui Righton are dedesubt o încăpere mare pentru depozitarea alimentelor. Acum e inundată și am spart un perete, formând o peșteră în care putem vârî submarinul. Profu' a făcut o gaură în podea și a instalat sistemul de andocare acum câțiva ani.

— Lui Jon îi place să aibă locuri sigure în orice oraș pe care l-ar putea vizita, a zis Tia instalându-se cu mobilul în mână pe una dintre canapelele pluşate.

Avea să funcționeze aici jos. Mergeau ele în catacombele de metal din Newcago, așa că eram sigur că ar fi mers oriunde.

Ca să zic drept, mă simțeam gol fără al meu. Când lucrasem la Fabrică, economisisem ani de zile ca să-mi cumpăr unul. Acum că îmi pierdusem pușca și mobilul îmi fusese distrus, descopeream că nu-mi mai rămăsese mare lucru din acea perioadă a vieții mele.

— Și-acum ce facem? am întrebat.

— Acum așteptăm să termine Jon cercetarea preliminară și pe urmă trimitem pe cineva să-l ia, a zis Tia. Missouri, ce-ar fi să-i arăți lui David unde o să doarmă?

„Ceea ce o să mi-l ia de pe cap momentan", sugera tonul ei.

Mi-am pus rucsacul pe umăr, iar Mizzy a încuviințat și a pornit vioaie pe un coridor, luminându-și drumul cu o lanternă. Brusc, mi-am dat seama cât eram de obosit. Deși călătoriserăm până aici numai noaptea, nu reușisem să mă comut de pe ciclul diurn. În ultimele câteva luni mă bucurasem de noutatea de a trăi la lumina zilei.

Ei bine, se pare că întunericul avea să devină din nou norma. Am urmat-o pe Mizzy din sufrageria principală pe un coridor cu pereții plini de fotografii artistice, înfățișând jerbe de apă colorată lansate în aer. Mi-am zis că probabil trebuiau să pară moderne și șic. Mie însă nu făceau decât să-mi aducă aminte că ne aflam pe fundul oceanului.

— Nu-mi vine să cred ce plăcut e aici, am zis, băgând capul într-o bibliotecă ai cărei pereţi erau plini de cărţi, mai multe decât văzusem eu într-o viaţă.

Pe pereţii fiecărei încăperi clipeau lumini micuţe, ca de avarie, deci se pare că aveam curent.

— Daaa, a zis Mizzy. Tipii din Long Island n-o duceau rău, nu-i aşa? Case mari, plaje. Când eram mică, familia mea venea aici în vizită şi eu mă jucam în nisip şi mă gândeam cum o fi să stai într-o căsoaie de-asta.

Îşi plimba degetele pe perete, din mers.

— Odată am trecut cu submarinul pe lângă fostul meu apartament. A fost amuzant.

— Nu ţi-a venit greu să-l vezi?

— Noo. Abia îmi mai amintesc zilele de dinainte de Calamity. Mi-am trăit majoritatea vieţii în Satul Pictat.

— Ce?

— Un cartier de la periferie, a zis ea. Un loc plăcut. Fără prea multe găşti. De obicei se găsea de mâncare.

Am urmat-o pe Mizzy mai departe pe coridor şi ea mi-a arătat o uşă.

— Toaleta. Intri pe prima uşă şi o închizi întotdeauna. Apoi intri pe cealaltă uşă. Nu e lumină. Trebuie să te doscurci pe bâjbâite. Există o toaletă şi o chiuvetă. E singurul loc unde curge apa. Să nu scoţi nimic de acolo, nici măcar o cană cu apă.

— Regalia?

Mizzy a încuviinţat.

— Suntem în afara razei ei, dar, chiar dacă ea nu se deplasează aproape deloc, suntem de părere că e mai bine să fim precauţi. Dacă găseşte locul ăsta, suntem morţi cu toţii.

Nu eram sigur. Aşa cum subliniase Tia, Regalia ar fi putut să ne ucidă la suprafaţă, dar n-o făcuse. La fel ca Profu', părea capabilă să ţină întunericul la distanţă.

— Găştile, am zis alăturându-mă lui Mizzy şi continuându-ne drumul. Regalia s-a descotorosit de ele?

— Da, a zis Mizzy. Unica bandă care a mai rămas e a lui Newton și în ultimul timp ea e destul de relaxată pentru un Epic.

— Deci Regalia a făcut bine orașului.

— Da, mai puțin când l-a inundat omorând zeci de mii de oameni, a zis Mizzy. Dar presupun că acum nu e așa de rea, comparativ cu felul în care a fost. Cam în genul în care câinele care te mușcă de gleznă e plăcut prin comparație cu cel care avea obiceiul să te muște de cap.

— Frumoasă metaforă, am remarcat.

— Deși șochează prin absența totală a leilor, a zis Mizzy intrând într-o altă încăpere mai spațioasă.

Cât de mare era locul ăsta? Camera în care intraserăm era rotundă și avea un pian într-o parte – nu văzusem pian decât în filme – și niște mese elegante de cealaltă parte. Tavanul era vopsit în negru și...

Nu. Nu era vopsea neagră. Era apă.

Am icnit, făcându-mă mic odată cu realizarea faptului că tavanul era din sticlă, prin care se vedea apa întunecată de deasupra. Un mic banc de pești a trecut înot și aș jura că am zărit și ceva mare plutind maiestuos. O umbră.

— Tipul ăsta a construit un adăpost antiatomic cu luminator?

— Din sticlă acrilică groasă de 12 centimetri și cu o placă retractabilă de oțel, a zis Mizzy umbrindu-și lanterna cu mâna. Și, înainte să întrebi, nu, Regalia nu poate vedea prin ea. Mai întâi, după cum ți-am zis, suntem suficient de departe de oraș ca să fi ieșit din raza ei. Apoi, are nevoie de o apă a cărei suprafață e în contact cu aerul.

A șovăit.

— Astea fiind zise, mi-aș dori să putem închide chestia aia. Dar afurisita de placă s-a înțepenit în poziția „deschis".

Am străbătut repede încăperea aceea îngrozitoare și am pătruns într-un alt coridor drăguț, fără ferestre. După

Câțiva pași, Mizzy a deschis o ușă și mi-a făcut semn către un dormitor mare.

— Împart ăsta cu Exel? am întrebat vârând capul înăuntru.

— Să împarți? a zis Mizzy. Chestia asta are douăsprezece dormitoare. Poți avea chiar două dacă vrei.

Am șovăit, privind rafturile din lemn închis la culoare, covorul roșu și mițos și patul mare ca o felie cu adevărat uriașă de pâine prăjită. În Newcago mă costase aproape toate economiile mele să am un apartament micuț, cu o singură cameră, numai pentru mine. Dormitorul ăsta era de vreo patru ori mai mare.

Am intrat și mi-am dat jos rucsacul. Părea foarte mic în încăperea spațioasă.

— Lanterna e aici, pe noptieră, a zis Mizzy luminând-o cu mobilul. Tocmai am primit un transport nou de baterii de la prietenul tău din Newcago.

M-am apropiat de pat și l-am pipăit.

— Oamenii dorm pe chestii așa de moi?

— Ei, mai există și podeaua dacă ții neapărat. Întreruptoarele nu merg, dar unele prize – da. Încearcă-le ca să-ți încarci mobilul și o să descoperi tu una care are curent.

Am ridicat telefonul sfărâmat.

— O, așa-i! a zis ea. O să-ți pregătesc unul nou mâine.

Am pipăit din nou păturile. Pleoapele dădeau să-mi cadă, ca niște beți vi mânioși împleticindu-se pe o stradă în căutarea unui gang unde să vomite. Aveam nevoie de somn. Dar erau atâtea lucruri pe care nu le știam.

— Profu' v-a pus să supravegheați locul ăsta, i-am zis lui Mizzy așezându-mă pe pat. De ceva vreme, corect?

— Da, a zis Mizzy rezemându-se de cadrul ușii.

— A zis de ce?

— Mereu mi-am imaginat că voia orice crâmpei de informație pe care-l putea primi despre Regalia, a zis Mizzy. Pentru când avea să se decidă s-o atace.

— Îndoielnic. Înainte de Steelheart, Profu' nu a atacat niciodată Epici atât de importanţi. În plus, Răzbunătorii nu se ocupă niciodată cu supravegherea pe termen lung. De obicei intră şi ies dintr-un oraş în mai puţin de două luni, lăsând câteva cadavre în urmă.

— Ştii tu atâtea despre felul în care operează celelalte celule ale Răzbunătorilor? a zis ea râzând de parcă ar fi fost o prostie.

— Da, destul de multe, i-am răspuns eu cu sinceritate.

— Serios?

— Ăăă, am tendinţa să fiu puţin obsedat de anumite chestii.

Dar nu ca tocilarii, indiferent ce spunea Megan.

— O să-ţi povestesc altcândva despre asta. Acum cred c-o să dau stingerea.

— Atunci somn uşor, a zis Mizzy.

S-a întors şi a plecat, luând lumina cu ea.

„Profu' ştia", mi-am zis în timp ce mă băgam în pat. „Nu a atacat-o pe Regalia pentru că ştia că se străduieşte să fie bună. Probabil se întreabă... dacă nu există o soluţie pentru ca toate astea să funcţioneze. O cale de a folosi puterile care să nu-i distrugă pe cei care le folosesc."

Am căscat, gândindu-mă că probabil ar fi trebuit să-mi schimb hainele...

Dar somnul a venit primul.

PARTEA A TREIA

17

M-am trezit pe întuneric.

M-am foit gemând în patul acela supermoale. Era ca şi cum aş fi înotat prin frişcă. Am reuşit, în cele din urmă, să ajung la marginea patului şi să mă ridic în şezut, trecându-mi o mână prin păr. Din reflex, mi-am căutat mobilul, pipăind pe noptieră până mi-am amintit că se spărsese şi i-l dădusem lui Mizzy.

Pentru câteva clipe, m-am simţit pierdut. Cât era ceasul? Cât dormisem? Când trăisem în subteran, mă bazasem adesea pe mobil ca să ştiu cât e ceasul. Lumina zilei fusese ceva ce-şi avea locul în amintire, laolaltă cu parcurile pline de iarbă şi cu vocea mamei.

Am coborât din pat, dându-mi la o parte jacheta cu un gut – mi-o scosesem cândva în timpul nopţii – şi am găsit apa pe pipăite. Coridorul de afară era luminat dintr-o singură direcţie şi din depărtare se auzea sunetul stins al unor voci. Am pornit căscând către lumină şi am ajuns în cele din urmă în atriu – încăperea cu pian şi cu tavanul de sticlă. Era învăluit într-o lumină de un albastru blând ce cobora de sus.

Lumina soarelui filtrată în apă demonstra că ne aflam la o adâncime de cincisprezece metri. Apa era mai tulbure

decât mă aşteptasem, nu albastru limpede, ci o culoare mai întunecată şi mai opacă. Putea ascunde orice.

Acum auzeam vocile mai clar. Profu' şi Tia. Am străbătut atriul refuzând cu încăpăţânare să privesc în sus şi i-am găsit pe amândoi în bibliotecă.

— Părea sincer în cumpănă, Jon, zicea Tia când m-am apropiat. E evident că a vrut să te aducă în Babilar, aşa că aici ai dreptate. Dar ne-ar fi putut ucide şi n-a făcut-o. Cred că vrea s-o opreşti.

Nu voiam să trag cu urechea, aşa că am băgat capul în încăpere. Profu' stătea lângă peretele acoperit cu cărţi, cu braţul sprijinit de un raft, iar Tia era aşezată la birou cu un laptop deschis alături şi înconjurată de cărţi. Avea un fel de pungă cu un pai ieşit din ea şi mi-am dat seama că era o modalitate de a bea fără să creeze o suprafaţă de unde Regalia să fi putut spiona. Cunoscând-o pe Tia, punga era plină cu cola.

Profu' m-a salutat, aşa că am intrat.

— Cred că Tia are dreptate, am zis. Regalia se împotriveşte folosirii puterilor ei, rezistând corupţiei.

— Abigail e vicleană, a zis Profu'. Dacă crezi că-i cunoşti motivele, probabil te înşeli.

A bătut darabana pe raft.

— Tia, cheamă-l pe Exel înapoi din recunoaştere şi pregăteşte sala de conferinţe! E momentul să discutăm un plan.

Ea a încuviinţat, a închis laptopul şi a ieşit din încăpere.

— Un plan, am zis apropiindu-mă de Prof. Ca să o omorâm pe Regalia adică.

El a încuviinţat.

— După atâta timp în care ai observat-o, o s-o omori pur şi simplu?

— David, câţi oameni au murit ieri, când a atacat Obliteration? Ai aflat totalul?

Am clătinat din cap.

— Optzeci, a zis Profu'. Optzeci de oameni arşi de vii în câteva minute. Pentru că Regalia l-a asmuţit pe monstrul Ala asupra oraşului.

— Dar se împotriveşte, am zis eu. Se luptă cu bezna aceea care...

— Ba nu! s-a răstit Profu' trecând pe lângă mine. Te înşeli! Pregăteşte-te de şedinţă!

— Dar...

— David, a zis Profu' din uşă. Acum zece luni ai venit la noi cu o pledoarie şi o argumentaţie. M-ai convins că Steelheart trebuia doborât. Te-am ascultat şi acum vreau să mă asculţi şi tu pe mine. Regalia a mers prea departe. A venit momentul s-o oprim.

— Aţi fost prieteni, nu?

El mi-a întors spatele.

— Nu crezi că merită măcar să ne gândim dacă nu cumva putem să o salvăm? am zis eu.

— E vorba de Megan, nu-i aşa?

— Ce? Nu...

— Fiule, nu mă minţi! mi-a tăiat-o Profu'. Când vine vorba de Epici, eşti unul dintre oamenii cei mai setoşi de sânge. Am văzut-o în tine. E ceva ce avem în comun.

A revenit în cameră, apropiindu-se de mine. Frate, când voia, Profu' chiar că putea să te domine! Ca o piatră de mormânt gata să se prăbuşească peste o floare abia răsărită. A rămas aşa un moment, apoi a oftat şi mi-a pus o mână pe umăr.

— Ai dreptate, David, a zis el încet. Am fost prieteni. Dar chiar crezi că ar trebui să îmi opresc lovitura numai fiindcă îmi place de Abigail? Crezi că fosta noastră prietenie îi face crimele acceptabile?

— Ăăă, nu. Dar, dacă e victima puterilor ei, poate că nu-i ea de vină.

— Nu așa merge, fiule. Abigail a făcut o alegere. Putea să fi rămas curată. N-a făcut-o.

Mi-a întâlnit privirea și am văzut în ochii lui o emoție sinceră. Nu mânie. Expresia lui era prea blândă, încruntarea lui prea îndurerată. Era tristețe.

Și-a luat mâna de pe umărul meu și s-a întors, gata să plece.

— Poate chiar încearcă să se împotrivească puterilor ei, cum spui tu. Dacă e așa, atunci bănuiesc că, în adâncul ei, motivul pentru care m-a momit aici e acela că se află în căutarea cuiva care să o poată ucide. A cuiva care să o salveze de ea însăși. A trimis după mine ca s-o împiedic să omoare oameni și asta o să fac. Nu va fi cel dintâi prieten pe care am fost silit să-l dobor.

Înainte să apuc să mai zic ceva, a ieșit din cameră și l-am auzit îndepărtându-se pe coridor. M-am rezemat de perete, simțindu-mă stors de puteri. Conversațiile cu Profu' aveau o intensitate aparte.

În cele din urmă, am plecat în căutarea dușului. S-a dovedit că trebuia să mă spăl pe întuneric și cu apă rece. Nu m-au deranjat nici una, nici alta. Pe vremea când lucram la Fabrică mi se permisese un duș la trei zile. Orice venea în plus trebuia apreciat.

O jumătate de oră mai târziu, am intrat în sala de conferințe, aflată la doar câteva uși de dormitorul meu. Avea un întreg perete de sticlă, cu vedere către apa strâmtorii. Încântător. Și ceilalți stăteau cu fața la el. Nu mă temeam, doar că nu-mi plăcea ideea de a mi se aminti că eram scufundați sub atâtea tone de apă. O mică scurgere și am fi murit cu toții înecați, aici jos.

Exel stătea pe un fotoliu cu aspect confortabil, cu picioarele ridicate. Mizzy își făcea de lucru cu telefonul, iar Val stătea în picioare lângă ușă, cu brațele încrucișate. Hispanica nu părea să aibă de gând să se așeze și să se relaxeze.

Lua viaţa în serios, treabă pe care eu unul o apreciam. Am schimbat un salut cu ea, în timp ce înaintam şi mă aşezam pe un scaun de lângă Mizzy.

— Cum merg treburile la suprafaţă? l-am întrebat pe Exel.

— O mulţime de înmormântări, a zis el. Am fost la una chiar drăguţă, în zona centrală. Flori pe apă, un elogiu funerar frumos. Îmbălsămarea a fost groaznică, deşi nu prea cred că poţi să-i învinovăţeşti, dată fiind lipsa resurselor.

— Ai fost în recunoaştere la o *înmormântare*?! am întrebat.

— Sigur că da, a răspuns el. Oamenii vorbesc la înmormântare. E un moment plin de emoţie. I-am văzut pe câţiva dintre derbedeii lui Newton privind de departe.

Mizzy şi-a ridicat ochii din mobil.

— Ce-au făcut?

— Doar se uitau, a zis Exel clătinând din cap. Pe cinstite, nu-i înţeleg pe tipii ăştia. S-ar putea să fim nevoiţi să ne infiltrăm la un moment dat...

— Mă îndoiesc că bandele ei recrutează tipi graşi trecuţi de patruj' de ani, Exel, a zis Val din uşă.

— O să mă dau drept bucătar, a zis Exel. Orice organizaţie are nevoie de bucătari şi de îmbălsămători buni. Cele două mari constante ale vieţii: mâncarea şi moartea.

Peste puţin timp au intrat Tia şi Profu', acesta din urmă cu un şevalet sub braţ. Tia s-a aşezat pe singurul scaun gol din încăpere, în timp ce Profu' a instalat şevaletul chiar dinaintea ferestrei ca un acvariu. Minunat! Aveam să fiu silit să mă uit tot timpul la apă.

— Nu am montat încă imagerul, a zis Profu', aşa că o să recurgem la metoda tradiţională. Mizzy, tu eşti cea mai mică în grad. Îţi revin îndatoririle de secretară.

Ea a sărit de pe scaun, părând sincer încântată de perspectivă. A luat un marker şi a scris în partea de sus a foii:

Superplanul Răzbunătorilor de a o omorî pe Regalia. Fiecare punct de pe i avea formă de inimioară.

Profu' a privit toate astea inexpresiv şi apoi a continuat:

— Ucigându-l pe Steelheart, Răzbunătorii au făcut o promisiune, una pe care trebuie să ne-o ţinem. Epicii puternici nu sunt la adăpost de mânia noastră. Regalia şi-a demonstrat lipsa de respect faţă de vieţile omeneşti şi noi suntem singura lege capabilă să o judece. E timpul să o eradicăm.

— Sunt îngrijorat, a zis Exel clătinând din cap. În ultimul timp, Regalia şi-a făcut un PR consistent. Locuitorii oraşului n-o iubesc, dar nici n-o urăsc. Profule, eşti sigur că ar trebui să facem asta?

— Şi-a petrecut ultimele cinci luni trimiţând asasini ca să-mi omoare echipa din Newcago, a zis Profu' cu răceală. Sam a murit tot din ordinul ei. E personal, Exel. Cu sau fără PR, omoară oameni în stânga şi-n dreapta. O doborâm. Nu e negociabil.

S-a uitat la mine când a zis-o.

Mizzy a scris pe hârtie *Foarte important şi trebuie neapărat s-o facem*, cu trei săgeţi mari aţintite către titlul de deasupra. Apoi, după un moment, a adăugat: *Frate, chiar c-a început* cu litere mai micuţe.

— Bine, a zis Val din uşă. Asta înseamnă că va trebui să-i aflăm slăbiciunea, ceea ce până acum n-am reuşit. Mă îndoiesc că detergentul va fi de ajuns.

Profu' s-a uitat la Tia.

— Abigail nu e un Superepic, a zis Tia.

— Ce?! a exclamat Exel. Ba sigur că e! N-am întâlnit Epic mai puternic ca Regalia. A ridicat nivelul apei în tot oraşul ca să-l inunde. A deplasat milioane de tone de apă şi le ţine pe toate locului!

— N-am zis că nu-i puternică, a spus Tia. Ci numai că nu e un Superepic, adică un Epic ale cărui puteri te împiedică să-l ucizi prin metode convenţionale.

Mizzy a scris pe foaie *Regalia trebuie neapărat s-o încarce.*

— Dar abilităţile predictive ale Regaliei? am întrebat-o pe Tia.

— Exagerate, a zis ea. În ciuda a ceea ce i-a făcut pe oameni să creadă, abia e de categoria F. Arareori poate interpreta ce vede şi nu poate accede la statutul de Superepic ca urmare a naturii lor protectoare.

— Am o teorie despre asta în notiţele mele, am zis. Eşti sigură că-i adevărat?

— Foarte.

Exel a ridicat mâna.

— Ăăă, io-s pierdut. Mai e cineva pierdut? Că eu sunt.

Mizzy a scris pe tablă: *Exel trebuie să fie mai atent la serviciu.*

— Regalia nu are niciun fel de puteri protectoare care să acţioneze în mod direct, i-am explicat eu. Asta face pe cineva să fie Superepic. Pielea lui Steelheart era impenetrabilă. Clapper deforma aerul în jurul lui, astfel încât orice l-ar fi putut lovi sau înjunghia era teleportat de cealaltă parte. Firefight se reîncarnează când e ucisă. Regalia nu are asemenea puteri.

— Abigail e puternică, dar în realitate e foarte vulnerabilă, a încuviinţat Profu'. Dacă o putem găsi, o putem şi ucide.

Era adevărat şi mi-am dat seama că mă gândisem la Regalia cum mă gândisem la Steelheart. Era o greşeală. Uciderea lui se concentrase în jurul aflării slăbiciunii sale. A afla slăbiciunea care ar fi anulat puterile Regaliei nu era nici pe departe la fel de important ca a afla unde se ascundea trupul ei.

— Atunci acesta ar trebui să fie punctual central al planului nostru, a zis Tia sorbind din cola. Trebuie să aflăm unde-i Regalia. V-am spus că talentul ei funcţionează pe

o rază de mai puţin de opt kilometri. Ar trebui să putem folosi cunoştinţele astea ca să-i găsim ascunzătoarea.

Mizzy a scris cu promptitudine: *Pasul Unu: o găsim pe Regalia şi o aruncăm în aer. În mod repetat.*

— Mereu m-am întrebat de unde ştii atât de multe despre puterile ei, a zis Val privind-o pe Tia. De la loriști?

— Da, a zis Tia cu chipul complet impenetrabil.

Scântei! Tia era o mincinoasă pricepută.

— Eşti sigură că nu mai e şi altceva? am zis eu.

Profu' s-a uitat urât la mine. Nu aveam de gând să trâmbiţez în gura mare lucruri pe care mi le încredinţase confidenţial, dar nu mă simţeam bine având secrete faţă de restul echipei. Măcar trebuiau să ştie că Profu' şi Regalia aveau un trecut comun.

— Ei, a zis Tia fără tragere de inimă. Probabil ar trebui să ştiţi că Jon şi cu mine am cunoscut-o pe Regalia în primii ani de după ce a devenit Epică. Asta era înainte de Răzbunători.

— Ce? a exclamat Val înaintând. Şi nu mi-aţi spus?

— Nu era relevant, a răspuns Tia.

— Nu era relevant?! a exclamat Val. Sam e mort, Tia!

— V-am transmis informaţiile care am crezut că vă vor folosi împotriva ei.

— Dar... a dat să zică Val.

— Las-o baltă, Valentine! a zis Profu'. Am păstrat secrete faţă de voi şi o vom face în continuare dacă vom crede că aşa e mai bine.

Val fumega de furie, dar şi-a încrucişat braţele pe piept. Se afla acum lângă scaunul meu. N-a zis nimic, deşi Mizzy scrisese pe tablă: *Pasul Doi: o trecem pe Val pe cafea fără cofeină.* Nu eram sigur ce însemna asta.

Val a tras aer adânc în piept, dar, în cele din urmă, s-a aşezat.

Mizzy a continuat să scrie: *Pasul Trei: Mizzy capătă un fursec.*

— Pot să capăt și eu un fursec? a întrebat Exel.

— Nu! s-a răstit Profu'. Ședința asta nu duce nicăieri. Mizzy, scrie...

S-a întrerupt, privind foaia de hârtie pentru prima oară de la începutul ședinței și observând că ea o umpluse deja pe toată cu comentarii.

Mizzy a roșit.

— Ce-ar fi să iei loc? i-a zis Profu'. Probabil n-avem nevoie de aia oricum.

Mizzy s-a furișat către un scaun cu capul în pământ.

— Planul nostru, a zis Profu', trebuie să se concentreze pe localizarea bazei de operațiuni a Regaliei, apoi ne vom strecura înăuntru ca s-o ucidem, de preferat când doarme și nu poate riposta.

La auzul spuselor lui, mi s-a întors stomacul pe dos. Să împușcăm pe cineva în cap în timp ce dormea? Nu părea foarte eroic. Dar n-am zis nimic, și nici ceilalți. În inimile noastre eram asasini și cu asta basta. Era cu adevărat o diferență între a-i ucide în somn și a-i atrage într-o capcană și a-i ucide acolo?

— Sugestii? a întrebat Profu'.

— Ești sigur că o să-i putem găsi baza? l-am întrebat eu. Steelheart se deplasa o grămadă și dormea în fiecare noapte altundeva. Știu că o mulțime de Epici preferă să aibă mai multe reședințe diferite, special ca să prevină așa ceva.

— Regalia nu e Steelheart, a zis Profu'. Nu-i nici pe departe la fel de paranoică pe cât era el și ține la confortul ei. Probabil și-a ales un loc și s-a baricadat acolo și mă îndoiesc că se mută prea des.

— Îmbătrânește, s-a arătat de acord Tia. Când am cunoscut-o noi, era în stare să petreacă zile în șir în același fotoliu, primind vizitatori. Sunt de acord cu Jon. Abigail ar prefera să aibă o singură bază foarte bine protejată, în locul a o duzină de ascunzători minore. Are în mod clar un plan

de rezervă, dar nu îl va folosi până nu va avea certitudinea că baza ei principală e compromisă.

— M-am mai gândit la asta, a zis Exel. O rază de acţiune de opt kilometri înseamnă că poate fi aproape oriunde în Babilar şi tot să aibă influenţă aici. Ar putea chiar să aibă baza în New Jersey.

— Da, a zis Tia, dar, ori de câte ori îşi face apariţia, ne îngustează aria cercetărilor. Întrucât nu poate să se proiecteze la mai mult de opt kilometri de baza ei, de fiecare dată când apare, aflăm mai multe despre locul unde ar putea fi.

Am încuviinţat.

— Ca o catapultă care ar trage cu nişte boabe uriaşe de struguri.

Toţi s-au uitat la mine.

— Nu, ascultaţi-mă, am zis. Dacă ai o catapultă care trage cu boabe de strugure şi le lansează cu precizie, dar uneori la distanţe diferite, poţi să o laşi să tragă o perioadă lungă de timp. Şi poate să îi pun un soi de sistem de rotaţie. Apoi, când te întorci, chiar dacă ţi-a furat cineva catapulta, ai putea să-ţi dai seama unde s-a aflat după modelul boabelor aruncate. La fel şi aici. Numai că proiecţiile Regaliei sunt boabele de strugure şi baza ei e catapulta.

— Asta... pare aproape logic, a zis Exel.

— Pot să trag eu cu catapulta? a întrebat Mizzy. Pare amuzant.

— Dincolo de descrierile colorate, a zis Tia, o să meargă dacă avem destule date. Şi n-o să avem nevoie de foarte mulţi, ăă, struguri ca ăia pe care i-a pomenit David. Uite ce vom face: vom alege nişte puncte prestabilite şi o vom provoca pe Regalia să apară sub forma uneia dintre proiecţiile ei. Dacă apare, avem un punct. Dacă nu, probabil nu e în raza ei. Dacă o facem de mai multe ori, sunt sigură că voi reuşi să-i identific baza.

Am încuviinţat, înţelegând ideea.

— Trebuie să provocăm agitaţie în oraş şi să vedem dacă o putem face pe Regalia să iasă şi să interacţioneze cu noi.

— Exact, a zis Tia.

— Dar raza de acţiune a celorlalte puteri ale ei? am întrebat. Dacă a crescut nivelul apei în jurul oraşului, nu putem să ne folosim de asta ca să o localizăm?

Tia s-a uitat la Prof.

— Capacităţile ei de manipulare a apei iau două forme, a zis el. Tentaculele alea mici pe care le-aţi văzut şi deplasarea pe scară largă a unei cantităţi imense de lichid. Tentaculele micuţe ajung numai atât de departe cât poate ea vedea, deci da, dac-o vedem folosindu-le, e util pentru planul nostru. Puterile ei la scară largă nu ne spun la fel de multe: sunt mai mult ca mişcările mareice. Poate creşte nivelul apei pe o suprafaţă vastă şi în cantităţi enorme. Talentul ăsta îi cere mai puţină precizie şi o poate face de mult mai departe. Aşa că nu ne putem da seama unde se ascunde judecând după forma apei din Babilar.

— Astea fiind zise, a adăugat Tia, suntem aproape siguri că Abigail nu ştie că i-am descoperit limitele puterilor ei la scară mică, aşa că avem un avantaj. Le putem folosi ca s-o găsim. Şmecheria este să inventăm metode ca să-i atragem atenţia, evenimente atât de captivante, încât fie va ieşi să ne înfrunte, fie, în cazul absenţei ei, vom putea fi destul de siguri că nu a putut-o face.

— Metode sigure de a-i atrage atenţia? am întrebat eu.

— Da, a răspuns Tia. Preferabil executate într-o asemenea manieră încât să nu fie evident că încercăm să-i atragem atenţia.

— Păi, asta e uşor, am zis eu. Atacăm Epici.

Ceilalţi s-au uitat la mine.

— Uitaţi, oricum va trebui să-l ucidem pe Obliteration până la urmă. Regalia îl foloseşte ca pe un pistol la tâmpla noastră, o ameninţare la adresa oraşului. Dacă îl înlăturăm,

o lăsăm fără una dintre uneltele ei de bază, aşa că un atac asupra lui o va scoate cel mai probabil la iveală ca să încerce să ne oprească. Dacă reuşim, am deranjat-o pe Regalia, am oprit omorurile şi am obţinut date pe care le putem folosi pe viitor ca să îi găsim baza. Plus că nu îi vom stârni bănuielile, căci vom face ce au făcut Răzbunătorii dintotdeauna.

— Are dreptate, Jon, a zis Tia.

— Poate, a zis Profu', dar nu ştim unde va lovi Obliteration. Suntem siliţi să reacţionăm, ceea ce înseamnă că e dificil să îi întindem o capcană. Tot din cauza asta e dificil să alegem un loc care să ne ofere informaţii despre Regalia, dacă apare.

— Am putea să încercăm cu Newton, a propus Exel. Ea şi derbedeii ei patrulează prin oraş şi traseele lor sunt în linii mari previzibile. Newton a cam devenit mâna dreaptă a Regaliei. Dacă e în pericol, în mod cert Regalia îşi va face apariţia.

— Numai că zilele-astea Newton nu mai e o ameninţare, a zis Val. Găştile ei sunt ţinute sub control – mai intimidează unii oameni, dar n-au mai ucis pe nimeni. Sunt de acord cu Steelslayer: Obliteration e o problemă serioasă. Nu vreau să văd Babilarul având soarta Houstonului.

Profu' a cugetat un moment, întorcându-şi privirile către apa albastră, scânteietoare.

— Val, echipa ta are planuri operative legate de doborârea lui Newton?

— Da, dar...

— Dar?

— Planul depindea de Sam şi de spyril.

— Spyril? am întrebat eu.

— Stricat acum, a zis Val. Inutil.

După tonul ei, mi-am dat seama că era un subiect sensibil.

— Lucrează cu Tia şi David, i-a zis Profu'. Revizuieşte planurile şi oferă-mi câteva scenarii ca să o doborâm pe

Newton, apoi fă un alt set de planuri pentru Obliteration. O să pornim cu planul lui David şi o să ne folosim de atacurile asupra acestora doi ca să o atragem pe Regalia. Dă-mi şi o listă unde echipa ta a confirmat că a văzut proiecţii ale Regaliei.

— Sigur, a zis Val. Dar din astea nu avem prea multe. Până azi-noapte n-am văzut-o decât o dată sau de două ori.

— Chiar şi două puncte ne vor da o bază de pornire în localizarea ei, a zis Tia. Exel, mergi în recunoaştere în oraş şi adună orice zvon despre locuri unde Regalia a apărut sau şi-a manifestat puterile fără dubiu. Unele s-ar putea să nu fie de încredere, dar le-am putea folosi ca să construim o hartă cu care să lucrăm.

— Peste două zile urma să mă întâlnesc cu nişte oameni care ar putea şti ceva despre asta, a zis Exel. Putem începe de acolo.

— Foarte bine, a zis Profu'. La treabă. Echipă, liber! Mai puţin tu.

Arăta cu degetul către mine.

Ceilalţi au plecat, dar Tia a rămas la locul ei şi m-am pomenit că mă trec transpiraţiile. Mi-am înăbuşit anxietatea şi m-am silit să mă ridic şi să mă apropii de Profu', care stătea lângă fereastra mare, plină cât vedeai cu ochii cu apă albastră.

— Trebuie să ai grijă, fiule, a zis Profu'. Ştii chestii pe care ceilalţi nu le ştiu. E un semn al încrederii pe care ţi-am acordat-o noi...

— Eu...

— Şi să nu crezi că n-am observat cum ai încercat să abaţi discuţia de azi de la uciderea Regaliei la uciderea lui Obliteration.

— Negi că e mai bine să-l lovim pe el mai întâi?

— Nu. Nu te-am contrazis pentru că aveai dreptate. E logic să-l atacăm pe Obliteration – şi poate şi pe Newton – ca

să o lipsim pe Regalia de unele dintre resursele ei şi ca să o înghesuim. Dar îţi reamintesc că ea e principala noastră ţintă.

— Da, să trăiţi, am zis.

— Liber!

Am ieşit din încăpere iritat că fusesem mustrat în mod special. Nu ştiu de ce, dar, mergând pe coridor, mă tot gândeam la Sourcefield. Nu la Epica puternică, ci la persoana oarecare rămasă fără puteri, privindu-mă cu groază incipientă şi cu confuzie.

Să ucid Epici nu fusese niciodată o problemă. Şi, când venea momentul, nu aş fi avut nici acum o problemă. Asta nu mă împiedica să văd faţa lui Megan în locul lui Sourcefield în timp ce apăsam pe trăgaci.

Cândva îi urâsem din răsputeri pe Epici. Mi-am dat seama că nu mai puteam simţi aşa. Nu după ce îi cunoscusem pe Profu', Megan şi Edmund. Poate de aceea mă răzvrăteam faţă de ideea de a o ucide pe Regalia. Mi se părea că încerca să se opună naturii ei de Epic. Şi poate asta însemna că o puteam salva.

Toate întrebările astea mă conduceau către speculaţii periculoase. Ce s-ar fi întâmplat dacă am fi capturat un Epic aici, aşa cum îl capturaserăm pe Edmund în Newcago? Dacă reuşeam să imobilizăm o făptură ca Newton sau Obliteration şi ne foloseam de slăbiciunea ei ca să o lipsim pentru totdeauna de puteri? După ce nu-şi mai putea folosi talentele, cât timp avea să treacă până începea să se comporte ca un om obişnuit?

Dacă Newton sau Obliteration nu ar fi fost sub influenţa puterilor lor, ne-ar fi ajutat şi ei, ca Edmund? Şi asta nu ar fi demonstrat că puteam face ceva şi pentru Regalia? Şi, după aceea, pentru Megan?

Ajungând în camera mea, am mai rumegat ideea, descoperind că-mi plăcea din ce în ce mai mult.

18

Începuse să se însereze când Mizzy, Exel şi cu mine am ieşit din submarin în clădirea întunecată şi invadată de apă. Am trecut în barca Răzbunătorilor pe pipăite. Odată ce ne-am aşezat, Mizzy a apăsat pe un buton al mobilului ei şi submarinul s-a scufundat în tăcere înapoi în adâncuri.

Nu eram sigur cât de eficientă era metoda asta de a ne ascunde de Regalia. Speram că precauţiile noastre aveau măcar să o împiedice să afle poziţia exactă a bazei noastre, chiar dacă şi-ar fi dat seama că aveam un submarin. Am pus mâna pe vâsle, am aprins luminile mobilelor şi am pornit pe o stradă inundată.

Era seară – la două zile după şedinţa în care plănuiserăm s-o ucidem pe Regalia – şi, când am ajuns în dreptul acoperişurilor locuite, soarele începea să apună. Am coborât din barcă şi Exel i-a aruncat o sticlă de apă unui bătrân care păzea câteva ambarcaţiuni priponite. În oraş era cam greu să găseşti apă curată: trebuia adusă din râuri din întregul Jersey. O sticlă nu era mult, dar ajungea ca monedă de bază pentru micile servicii.

Ceilalţi au pornit pe acoperiş, dar eu am rămas în urmă privind apusul. Îmi petrecusem cea mai mare parte din viaţă ca prizonier în bezna regimului lui Steelheart. De ce

ieşeau oamenii din Babilar afară numai noaptea? Puteau cunoaşte lumina în mod intim, dar optaseră pentru întuneric. Nu ştiau ce norocoşi erau?

Soarele s-a coborât ca o lingură imensă de unt topit peste porumbul care era New Jersey. Sau... nu. Oraşul ăsta abandonat era mai degrabă un spanac, nu un porumb. Deci soarele a apus peste spanacul Jersey-ului.

Şi Babilarul a înviat.

Graffiti-urile s-au luminat în culori vii, electrice. Un mozaic neobservabil în lumina zilei s-a aprins la picioarele mele: o imagine a Lunii cu numele cuiva scris cu litere mari şi albe în partea de jos. Am fost silit să recunosc că era ceva magnific. În Newcago nu existaseră graffiti, căci fuseseră considerate un semn al rebeliunii, iar rebeliunea se pedepsea cu moartea. Sigur, în Newcago şi să te scobeşti în nas ar fi putut fi considerat un semn de rebeliune.

M-am grăbit să-i ajung din urmă pe Mizzy şi Exel, simţindu-mă gol fără puşca mea, deşi aveam în buzunar pistolul lui Megan şi purtam scutul Răzbunătorilor, ceea ce însemna, de fapt, că Profu' îmi dăruise ceva din câmpul lui energetic. Nu ştiam de ce îmi ceruseră Mizzy şi Exel să mă alătur operaţiunii lor de recunoaştere. Nu mă deranja – aş fi făcut orice ca să ies afară, la aer – dar Val nu era oare mai potrivită să se întâlnească cu sursele şi să le interpreteze informaţiile?

Am mers puţin, traversând poduri şi trecând pe lângă oameni care cărau coşuri cu fructe luminoase. Ne-au salutat prietenos, ceea ce mi-a provocat fiori. Nu ar fi trebuit să umble cu ochii în pământ, temându-se că orice persoană pe lângă care treceau putea fi un Epic?

Ştiam că era ceva foarte în neregulă cu felul în care gândeam. După prăbuşirea lui Steelheart, petrecusem luni în şir în Newcago încercând să pun umărul la construcţia unui oraş în care oamenii să nu se mai teamă tot timpul.

Şi acum îmi făceam griji pentru că tipii ăştia aveau o purtare deschisă şi prietenoasă?

Dar nu puteam să simt altfel decât simţeam şi instinctul îmi spunea că era ceva în neregulă cu oamenii de aici. Am traversat acoperişul unei clădiri joase, trecând pe lângă babilareni care leneveau cu picioarele în apă. Alţii stăteau tolăniţi cu faţa în sus, mâncând fructele acelea luminoase de parcă nu aveau nicio grijă pe lume. Nu aflaseră ce făcuse Obliteration în centru cu numai o zi în urmă?

În timp ce traversam un alt pod suspendat, am privit în jos, tulburat de priveliştea unor tineri ce înotau pe sub noi, râzând. Locuitorii acestui oraş nu trebuiau să arboreze atitudinile de oameni învinşi care fuseseră regula în Newcago, dar o doză sănătoasă de paranoia nu le-ar fi făcut rău. Nu-i aşa?

Mizzy a observat cum îi priveam pe înotătorii cei veseli.

— Ce-i? a întrebat ea.

— Par atât de...

— Lipsiţi de griji? a întrebat ea.

— Idioţi.

Mizzy a zâmbit cu gura până la urechi.

— Babilarul e genul de oraş care îţi inspiră o atitudine relaxată.

— Aşa-i viaţa aici, s-a arătat de acord Exel, care mergea înaintea noastră, conducându-ne către întâlnirea cu informatorii. Mai bine zis, e religia – dacă vrei să-i zici aşa – a lui Dawnslight.

— Dawnslight? Ăsta e un Epic, nu? am întrebat eu.

— Poate, a zis Exel ridicând din umeri. Toţi pun lumina şi mâncarea pe seama lui Dawnslight. Există păreri extrem de diferite despre cine sau ce e.

— Un Epic, evident, am zis eu privind către o clădire din apropiere ale cărei ferestre sparte erau luminate de fructele dinăuntru.

Însă în notiţele mele nu exista nimic despre un asemenea Epic. Eram descumpănit la gândul că, nu se ştie cum, ratasem unul atât de puternic.

— Ei, indiferent ce-o fi, a continuat Exel, o mulţime de oameni de aici au învăţat să nu se consume. Ce sens are să te stresezi tot timpul cu privire la Epici? Nu poţi face nimic. Mulţi sunt de părere că e mai bine să se bucure de viaţă şi să accepte că mâine Epicii ar putea să-i ucidă.

— Asta-i o prostie, am zis eu.

Exel m-a privit peste umăr, ridicând dintr-o sprânceană.

— Dacă îi accepţi pe Epici, au câştigat, am zis eu. Asta a mers prost. De-aia nu ripostează nimeni.

— Da, cred c-aşa-i. Dar nu se întâmplă nimic rău dacă te relaxezi puţin, ştii?

— Ba pot să se întâmple tot soiul de lucruri rele dacă te relaxezi. Oamenii relaxaţi nu înfăptuiesc nimic.

Exel a ridicat din umeri. Scântei! Vorbea aproape ca şi cum ar fi crezut prostiile astea. Am lăsat-o baltă, deşi neliniştea mea nu s-a domolit. Nu mă deranjau numai oamenii pe lângă care treceam, cu zâmbetele lor prietenoase. Era şi ideea de a fi atât de expus, la vedere. Cu toate acoperişurile şi ferestrele sparte din jur, un lunetist m-ar fi putut doborî fără bătăi de cap. Aveam să mă bucur când urma să ajungem la întâlnirea cu informatorii. Celor ca ei le plăceau uşile închise şi camerele secrete.

— Deci, i-am zis lui Mizzy în timp ce traversam un alt acoperiş şi treceam peste încă un pod.

Copii stăteau înşiraţi pe o latură a lui, dând din picioare la unison şi râzând în timp ce făceau podul să se legene încet dintr-o parte într-alta.

— Val a spus ieri ceva la întrunirea noastră. Despre... spyril?

— Era al lui Sam, a zis Mizzy încet. Un echipament special pe care l-am cumpărat de la atelierele Knighthawk.

— Deci era o armă?

— Oarecum, a zis Mizzy. Era derivat din Epici, construit să le imite puterile. Spyrilul manipula apa. Sam îl declanşa sub el şi se ridica în aer, ceea ce îi permitea să se deplaseze uşor prin oraş.

— Ca un jet pack cu apă?

— Da, cam aşa ceva.

— Un jet pack cu apă. Şi acum nu-l mai foloseşte nimeni? am întrebat uluit. Ştii... poate aş putea...

— S-a stricat, a zis Mizzy înainte să apuc să termin. Când l-am recuperat pe Sam...

Aici a fost nevoită să se oprească un moment.

— În fine, când l-am adus înapoi, spyrilului îi lipsea motivatorul.

— Care este...?

Ea m-a privit în timp ce traversam podul. Părea uluită.

— Motivatorul... Ştii tu. Care face să meargă tehnologia bazată pe puterile Epicilor.

Am ridicat din umeri. Tehnologia bazată pe Epici era o noutate pentru mine: aflasem de ea de abia după ce mă alăturasem Răzbunătorilor. În ciuda unor lucruri ca scutul meu şi tămăduitorul – care erau nişte falsuri – chiar aveam tehnologie care nu era derivată din puterile Profului. Se presupunea că aceasta fusese produsă cu material genetic prelevat de la cadavrele Epicilor. Adesea, după ce îi omoram, recoltam celule pe care le foloseam ca pe o monedă cu valoare mare în comerţul cu vânzătorii de arme.

— Păi puneţi-i un alt motivator de-ăsta, am zis.

— Nu merge-aşa, a zis Mizzy râzând. Chiar nu ştii nimic despre astea?

— Mizzy, a zis Exel din faţa noastră. David e vârful de atac. Îşi petrece timpul împuşcând Epici, nu reparând chestii în atelier. Pentru asta avem oameni ca tine.

— Buuun, a zis Mizzy dându-şi ochii peste cap. Mersi. Superbă prelegere. Aplauze. David, motivatorii sunt produşi ca urmare a cercetărilor asupra Epicilor şi fiecare e codat pentru un dispozitiv anume.

Părea tot mai entuziasmată pe măsură ce vorbea. În mod evident, citise o mulţime despre asta.

— Le-am cerut celor de la Knighthawk un înlocuitor, dar s-ar putea să dureze ceva.

— Bine, am zis. Atâta timp cât, după ce îl reparăm, eu sunt primul care-l încearcă.

Exel a râs.

— Eşti sigur că vrei asta, David? Folosirea spyrilului implică o grămadă de înotat.

— Ştiu să înot.

El m-a privit peste umăr ridicând dintr-o sprânceană.

— Vrei să discutăm despre felul în care te-ai uitat la apă în timpul incursiunii noastre prin oraş? Ca şi cum te aşteptai să te muşte.

— Şi despre pistoale cred că-s periculoase, dar am unul asupra mea chiar acum, am zis eu.

— Dacă zici tu, a spus el şi s-a răsucit, continuând să ne conducă.

L-am urmat bosumflat. Cum îşi dăduse seama de problema mea cu apa? Era la fel de evidentă pentru toată lumea? Eu însumi nu ştiusem despre ea până nu ajunsesem în oraşul ăsta inundat.

Mi-am amintit cum mă scufundam... apa înconjurându-mă... întunericul şi panica provocată de apa care îmi năvălea pe nas şi pe gură. Şi...

M-am înfiorat. În plus, în ape ca astea nu trăiau rechini? De ce nu se temeau înotătorii ăia?

„Oamenii ăştia sunt nebuni", mi-am amintit. „Nici de Epici nu se tem." Ei bine, nu urma să fiu mâncat de un rechin în următoarele minute, dar chiar trebuia să învăţ să

înot. Trebuia să fac ceva în privinţa rechinilor. Nişte crampoane la picioare poate?

În cele din urmă, ne-am oprit la capătul de mai jos al unui pod care suia către cer şi către un acoperiş luminat.

— Am ajuns, a anunţat Exel, apoi a început urcuşul, care era destul de abrupt.

L-am urmat curios. Urma să-i găsim pe informatori? Ascunşi în junglele acestei clădiri, poate? În timp ce urcam, am auzit un sunet ciudat venind de deasupra. Aia era muzică?

Chiar asta era. Sunete de tobe şi viori m-au învăluit pe măsură ce ne apropiam. Siluete luminoase se mişcau în toate direcţiile în haine stropite cu vopsea-spray şi dincolo de muzică se auzea rumoarea unor glasuri.

M-am oprit în mijlocul podului, ceea ce a făcut-o şi pe Mizzy să se oprească înaintea mea.

— Ce-i asta? am întrebat.

— O petrecere, a zis ea.

— Şi informatorii noştri sunt aici?

— Informatori? Despre ce vorbeşti acolo?

— Despre oamenii pe care a venit Exel să-i întâlnească. Ca să cumpere informaţii.

— Să cump... David, tu, eu şi Exel o să ne amestecăm în mulţime şi o să discutăm cu oamenii de la petrecere ca să vedem ce putem afla.

Oh!

— Te simţi bine? m-a întrebat ea.

— Da, sigur, normal.

Am pornit din nou înainte, trecând de ea şi continuându-mi urcuşul către acoperiş.

O petrecere. Ce să caut eu la o petrecere?

Aveam sentimentul că mi-ar fi fost mult mai bine în apă, cu rechinii.

19

M-am oprit la marginea acoperişului spaţios, concentrându-mă să respir şi luptându-mă cu un mic atac de panică, în timp ce Mizzy şi Exel se amestecau printre petrecăreţi.

Oameni în haine acoperite cu vopsea luminoasă se mişcau frenetic: unii dansau, în timp ce alţii se ospătau cu variatele fructe îngrămădite pe mesele ce înconjurau perimetrul. Muzica ne invada pe toţi: un sunet copleşitor de tobe şi viori.

Părea o revoltă. O revoltă ritmată şi bine aprovizionată cu hrană. Şi cei mai mulţi erau de vârsta mea.

Desigur, cunoscusem şi alţi adolescenţi. Fuseseră destui la Fabrica din Newcago unde trăisem şi muncisem de la nouă ani. Dar Fabrica nu organiza petreceri, dacă nu luai în calcul serile de cinema, când ne uitam la filme vechi, aşa că nu interacţionasem prea mult cu ei. Timpul meu liber fusese dedicat notiţelor şi planurilor de a-l doborî pe Steelheart. Nu fusesem un tocilar, să fim înţeleşi. Fusesem doar genul de tip care petrece o grămadă de timp de unul singur, devotat în exclusivitate unei unice preocupări devoratoare.

— Haide, a zis Mizzy ivindu-se din mulţime ca o sămânţă scuipată din gura unui dovleac de Halloween.

M-a înhăţat de mână şi m-a târât după ea în mijlocul haosului.

Furtuna de sunete şi lumini m-a învăluit. Nu se presupunea că la petreceri trebuia să vorbeşti cu alţi oameni? Abia mă auzeam pe mine însumi în centrul acesteia, cu tot zgomotul şi toată muzica. Am urmat-o pe Mizzy, care m-a condus până la una dintre mesele cu mâncare, înconjurată de un mic grup de babilareni în haine vopsite.

Mi-am dat seama că vârâsem mâna în buzunar şi strângeam pistolul lui Megan. Să fiu în aglomeraţia asta era mai rău decât să fiu expus. Cu atâţia oameni în jur, nu-i puteam supraveghea pe toţi ca să văd dacă nu aveau pistoale sau cuţite.

Mizzy m-a instalat în faţa mesei şi s-a băgat în vorbă cu un grup de adolescenţi mai mari.

— El, a declarat ea deschizându-şi larg braţele şi prezentându-mă ca pe un nou model de spălător de vase, este prietenul meu David Charleston. Nu e din oraş.

— Serios! a exclamat unul dintre cei de la masă, un tip înalt, cu părul albastru. Nu mi-aş fi dat seama niciodată judecând după hainele lui plicticoase şi faţa aia de bleg.

L-am urât instantaneu.

Mizzy i-a tras un pumn în umăr, zâmbind cu gura până la urechi.

— El e Calaka, mi-a spus ea, apoi a arătat pe rând către ceilalţi trei de la masă: o fată, un băiat şi o altă fată. Infinity, Marco şi Lulu.

Trebuia să ţipe de-a dreptul ca să se facă auzită pe deasupra zgomotului.

— Deci de unde eşti, nou-venitule? a întrebat Calaka, sorbind dintr-un suc de fructe fosforescent. (Nu părea deloc sigur să-l bei.) Dintr-un loc micuţ, judecând după ochii tăi miraţi şi expresia ta copleşită.

— Da. Micuţ, am zis eu.

— Hainele tale chiar sunt plicticoase, a zis una dintre fete, Infinity.

Blondă şi vioaie, a înhăţat un spray de sub masă şi l-a agitat. Era vopsea.

— Stai că te rezolvăm!

Am sărit îndărăt ridicând un braţ în aer, în timp ce îmi încleştam cealaltă mână pe mânerul pistolului din buzunar. Toţi locuitorii oraşului ăstuia de ţicniţi puteau să strălucească după pofta inimii, dar eu nu aveam de gând să mă transform într-o ţintă mai uşoară pe timp de noapte.

Cei patru s-au ferit şi ei de mine, cu ochii măriţi. Mizzy m-a prins de braţ.

— E în regulă, David. Sunt prieteni. Relaxează-te!

Iar cuvântul ăla: *relaxează-te!*

— Pur şi simplu nu vreau vopsea pe mine, am zis încercând să mă calmez.

— Mizzy, prietenul tău e ciudat, a remarcat Marco.

Era scund, cu păr castaniu-deschis şi atât de creţ, că părea să-şi fi lipit un strat de muşchi pe creştet. Stătea sprijinit de masă într-o poziţie relaxată, răsucindu-şi paharul cu două degete.

— Mie-mi place de el, a zis Lulu aruncându-mi o ocheadă. Genul tăcut. Înalt, tenebros, sexy.

Tenebros?!

Stai aşa... sexy?

M-am concentrat asupra ei. Forme voluptuoase, piele întunecată, păr bogat şi negru care strălucea în lumină. Să mergi la petreceri însemna să cunoşti şi fete, nu? Dacă îi făceam o impresie bună, poate reuşeam să o întreb despre Dawnslight sau Regalia.

— Deeeci, a zis Mizzy rezemându-se de masă şi furând băutura lui Marco. L-a văzut careva pe Steven?

— Nu cred că-i aici, a zis Calaka. Cel puţin n-am auzit prin preajmă zgomotul cuiva care încasează palme.

— Cred că a fost acolo, a zis Infinity cu un ton deodată potolit. Alaltăieri. În centru.

— Urâtă afacere, a zis Marco.

Ceilalţi au încuviinţat.

— Ei, a zis Calaka. Atunci cred c-ar fi frumos să toastăm pentru bătrânu' Steve. Era un ciudat, dar, dacă Epicii l-au făcut felul, merită un rămas-bun aşa cum se cuvine.

Marco a întins mâna ca să-şi recupereze băutura, dar Mizzy a tras paharul în lături, l-a ciocnit cu al lui Calaka şi a băut. Infinity şi Lulu şi-au ridicat şi ele paharele.

Şi-au plecat capetele, în timp ce Marco a luat nişte fructe luminoase dintr-o farfurie de pe bufet şi a revenit. Mi-am înclinat şi eu capul. Nu-l ştiam pe Steve ăsta, dar fusese ucis de un Epic. Asta ne înrudea oarecum.

Marco a început să le arunce struguri membrilor grupului. Am prins unul. Strugurii – cei nestrălucitori – fuseseră o raritate în Newcago. Nu flămânziserăm la Fabrică, dar majoritatea mâncării fusese din cea care se păstra bine în depozite. Fructele erau pentru bogătaşi.

L-am trosnit în dinţi. Gustul era fantastic.

— Muzica-i bună în seara asta, a comentat Marco mâncând o boabă de strugure.

— Edso devine tot mai priceput, a admis Infinity zâmbind. Cred că toate criticile alea chiar au contat.

— Staţi aşa! i-am întrerupt eu. Nu vă faceţi griji din pricina lui Obliteration? După ceea ce i-a făcut prietenului vostru? O să vă mulţumiţi să beţi şi să vă vedeţi de viaţă?

— Păi ce-ar trebui să facem? a întrebat Marco. Viaţa merge înainte.

— Epicii pot să vină oricând, s-a arătat de acord Calaka. Te pot omorî azi sau te pot omorî mâine. Dar la fel şi un atac de cord. Nu-i un motiv să nu petrecem azi, cât mai putem.

— Cineva a tras în ăla noaptea trecută, a zis Mizzy cu prudenţă. Unii ripostează.

— Nişte idioţi, a zis Calaka. Înrăutăţesc lucrurile.

— Da, a zis Infinity. Jumătate dintre morţi ar mai fi încă în viaţă dacă i-am lăsa pe Epici să facă ce vor. Întotdeauna se plictisesc şi pleacă până la urmă.

Ceilalţi au încuviinţat, iar Marco a înjurat printre dinţi spunând ceva de genul „arză-i-ar scânteile pe Răzbunători".

I-am privit uluit. Era o glumă proastă? Dar nu, nu era nici urmă de veselie aici, deşi am observat-o pe Mizzy relaxându-se în mod vizibil. Se părea că, deşi ripostaserăm, nu fusese recunoscută. Nu eram surprins. În haosul provocat de distrugerile lui Obliteration, ştirile răspândite în oraş despre ceea ce se petrecuse exact – şi cine fusese amestecat – nu fuseseră chiar demne de crezare.

Grupul s-a întors la discuţia despre muzică, iar eu am stat printre ei simţindu-mă stingher şi deprimat. Cu asemenea atitudini, nici nu era de mirare că Epicii câştigau.

„Măcar ei se distrează", a remarcat o voce în mintea mea. „Poate n-au de ales. De ce îi judeci aşa sever?"

Dar simţeam că, dacă unii dintre noi tot ne străduiam atât de tare, ceilalţi ar fi trebuit măcar să ne aprecieze eforturile. Luptam pentru libertatea unor oameni ca aceştia. Eram eroii lor.

Sau nu eram?

În timp ce conversaţia continua, Lulu s-a tras mai lângă mine, ţinând în mână un pahar cu suc albastru fosforescent.

— E plictisitor, a zis ea întinzându-se şi aplecându-se să-mi vorbească la ureche. Hai să dansăm, bunăciune!

Bunăciune?

Nici nu reuşisem să găsesc o replică, că Lulu îi şi înmânase paharul ei lui Marco şi mă trăgea după ea. Mizzy mi-a făcut discret cu mâna, dar altminteri m-a abandonat complet, lăsându-mă să fiu târât prin mulţime. Către ringul de dans.

Cred că aşa se cheamă. Ai fi zis că toată lumea avea insecte pe sub cămăşi şi se străduia din greu să le scuture.

Văzusem dansuri în filme şi mi se păruseră mult mai... coordonate decât astea.

Lulu m-a târât drept în centru şi nu aveam de gând să recunosc că nu mai dansasem niciodată. Aşa că am început să mă mişc, încercând să imit cât puteam de bine ce făceau ceilalţi. Deşi mă simţeam ca o brioşă pe un platou cu fripturi, ceilalţi dansatori erau atât de absorbiţi de ei înşişi, încât poate nu avea să mă observe nimeni.

— Hei, eşti bun! mi-a strigat Lulu.

Eram?

Ea era mai bună, mereu în mişcare, părând să anticipeze muzica şi să curgă odată cu ea. La jumătatea unei mişcări s-a aruncat înspre mine, cuprinzându-mă cu braţele şi trăgându-se mai aproape. A fost neaşteptat, dar nu neplăcut.

Trebuia să mă mişc la unison cu ea? Faptul că era aşa aproape de mine mă distrăgea. Nici nu mă cunoştea. „Poate o vreo asasină?" se întreba un glas în mintea mea.

Nu. Era o persoană normală. Şi părea să mă placă, lucru năucitor. Singura mea experienţă cu fetele fusese cea avută cu Megan. Cum ar fi trebuit să reacţionez faţă de o fată care nu părea gata să mă împuşte pe loc?

O parte din mine îmi spunea că ar fi trebuit s-o întreb despre Dawnslight şi Regalia, dar ar fi bătut la ochi, nu? Am decis că era mai bine să mă comport natural pe moment şi să încerc mai târziu să o facă să mi se destăinuie.

Aşa că am continuat să dansez pur şi simplu. Lulu spusese că sunt genul tăcut. Puteam să continui în stilul ăsta, nu? Am ţinut-o aşa un timp, suficient ca să mă treacă transpiraţiile încercând să-mi dau seama care era modul corect de a dansa. Nu părea să existe o regulă anume. Lulu alterna rotaţiile cu momentele când se lipea de mine ca să ne putem mişca la unison. Aşa au trecut câteva cântece, diferite între ele şi totuşi la fel.

Toţi ceilalţi păreau să se distreze de minune. Eu eram stresat. Voiam să dansez corect, fără să mă dau de gol că n-o mai făcusem niciodată. Lulu chiar era atrăgătoare: faţă prietenoasă, păr superb, rotunjimi exact unde trebuia. Nu era Megan nici pe departe, dar era aici şi era aproape. Trebuia să vorbesc cu ea? Să-i spun că era frumoasă?

Am deschis gura să zic ceva, dar cuvintele mi-au murit pe buze. Am descoperit, în acea clipă, că de fapt nu voiam să stau de vorbă cu altă fată. Era o prostie: Megan era o Epică. Tot timpul cât fusese cu Răzbunătorii, probabil jucase teatru. Ne trăsese pe sfoară. Nici măcar n-o cunoşteam cu adevărat.

Dar mai era totuşi o şansă să fi fost sinceră, nu?

Mă îndoiam că Lulu avea grenade în sutien, aşa generos cum îi era bustul. Nu se pricepea la pistoale, ca Megan. Lulu nu era suficient de dură ca să doboare Epici şi zâmbetul ei era cam prea plin de invitaţii. Pe Megan fusese greu s-o cucereşti, greu s-o faci să zâmbească. Iar asta făcea să merite şi mai mult când în sfârşit zâmbea.

„Încetează!" mi-am zis. „Profu' are dreptate. Trebuie să ţi-o scoţi pe Megan din minte. Bucură-te de ce ai acum!"

Deodată, un tip de lângă mine a prins-o pe Lulu de braţ şi a tras-o către el. Ea a râs, în timp ce mulţimea clocotea în ritmul irezistibil al muzicii. Şi, cât ai pocni din degete, a dispărut.

M-am oprit locului. Privind printre siluetele pe jumătate luminate, am văzut-o din nou pe Lulu. Dansa cu altcineva. Scântei! Se aştepta s-o urmez? Era un soi de test? Sau era o respingere? De ce la şcoala de la Fabrică nu ne învăţaseră şi lecţii importante, de genul cum să te porţi la o petrecere?

În timp ce stăteam în mijlocul dansatorilor simţindu-mă ca un prost, am zărit altceva. Un chip pe care mi s-a părut că-l recunosc. O femeie asiatică în haine de punkistă de pe vremuri. Şi...

Era Newton. Şefa găştilor din Babilar. O Epică. Stătea la marginea ringului de dans, lângă o masă pe care erau grămezi de fructe ce-i luminau faţa.

„O, mulţumesc!“ mi-am zis, copleşit de uşurare. Dansul era stresant, dar cu semizeii cu tendinţe ucigaşe mă puteam descurca.

Cu mâna în buzunarul cu pistolul, am început să mă deplasez prin mulţime ca s-o văd mai bine.

20

Mi-am scormonit repede prin memorie, căutând tot ce ştiam despre Newton. „Redirecţionarea forţei", mi-am zis. „Asta-i puterea ei de bază." Trage-i lui Newton o palmă şi nimic din energia acesteia nu i se va transfera, ci se va reflecta toată înapoi, la tine. Era de asemenea capabilă să se mişte cu o viteză inumană. Avusesem în notiţele mele câte ceva despre trecutul şi familia ei, dar nu reuşeam să-mi amintesc ce. Pentru un moment, m-am gândit s-o sun pe Tia, dar cu muzica urlând nu eram sigur că ar fi reuşit să mă audă... sau eu pe ea.

Newton a început să dea ocolul ringului de dans, mişcându-se fără grabă. Nici urmă de superviteză în clipa asta. Am ţinut pasul cu ea, croindu-mi drum prin înghesuială, şi am ajuns într-un loc unde mulţimea nu era aşa de compactă.

Newton umbla ca una care ştie că are cea mai mare armă din toată încăperea: încrezătoare, lipsită de griji. Nu avea niciun strop de vopsea pe hainele altminteri ţipătoare: geacă de piele, cercei imenşi în formă de cruce, piercinguri în nas şi în buză. Păr scurt, violet. Părea să aibă vreo optsprezece ani, deşi mi-am amintit că citisem că nu-şi arăta vârsta.

„Ar putea să-i omoare pe toţi cei de la petrecere", mi-am zis înfiorându-mă. „Fără consecinţe. Nici măcar n-ar lua-o cineva la întrebări. E o Epică. E dreptul ei."

Ce căuta aici? De ce se mulţumea să se plimbe şi să privească? Sigur, nu mă deranja că nu se pusese pe măcelărit oameni, dar trebuia să urmărească ea ceva. Mi-am scos noul mobil, cel pe care mi-l dăduse Mizzy. Parcă spusese...

Da, încărcase pe el pozele tuturor celor cunoscuţi a face parte din banda lui Newton. Câţiva dintre ei erau Epici minori şi voiam să fiu pregătit. Am răsfoit repede pozele, cu un ochi pe Newton. Mai erau şi alţii de-ai ei aici?

N-am depistat niciunul. Asta însemna că erau mai multe prinse sau mai puţine ca ea să pună ceva la cale? Am dat să mă apropii, dar cineva m-a prins de umăr.

— David? Scântei, ce faci? a întrebat Mizzy.

Mi-am lăsat jos mobilul şi m-am întors, răsucind-o şi pe Mizzy cu spatele, în caz că Newton se uita înspre noi.

— Epic. Chiar în faţă, am zis.

— Da, e Newton, a zis Mizzy. De ce o urmăreşti? Ţi s-a urât cu viaţa?

— Ce caută aici? am întrebat, aplecându-mă ca să o aud pe Mizzy.

— E o petrecere.

— Ştiu asta. Dar ce caută ea aici?

— Ăăă, a venit la petrecere?

Am amuţit. Epicii mergeau la petreceri?

Raţional vorbind, ştiam că uneori Epicii interacţionau cu inferiorii lor. În Newcago, favoriţii lui Steelheart serviseră, lucraseră pentru şi uneori – în cazul celor atrăgători – avuseseră aventuri amoroase cu Epici. Dar nu mă aşteptasem ca o persoană precum Newton să... socializeze. Epicii erau monştri. Maşinării de ucis.

„Nu", mi-am zis în timp ce o priveam pe Newton cum se apropia de bar, fiind servită imediat. „Fiinţe ca Obliteration sunt maşinării de ucis. Alţi Epici nu-s." Steelheart îşi dorise un oraş pe care să-l conducă şi supuşi care să-l adore. Nightwielder se întâlnea cu vânzătorii de arme şi îşi lua cu el şi

asistenții. Mulți Epici se comportau ca oamenii obișnuiți, cu excepția faptului că erau complet lipsiți de simț moral.

Cei de soiul ăsta ucideau nu din plăcere, ci pentru că se enervau. Sau, ca Deathpoint – Epicul care atacase banca în ziua morții tatei – ucideau pentru că erau convinși că era varianta cea mai simplă.

Newton și-a luat băutura, apoi s-a rezemat de bar supraveghind mulțimea. A trecut cu privirea peste mine și Mizzy fără să stăruie. Fie Regalia nu-i furnizase o descriere a noastră, fie nu-i păsa că Răzbunătorii erau prezenți la petrecere.

Babilarenii îi făceau loc și își fereau privirea când se uita spre ei. Nu-i făceau plecăciuni și nu dădeau niciun semn evident de slugărnicie, dar era clar că știau cine era. Era un leu printre gazele, numai că leul nu era flămând pe moment.

— Haide, a zis Mizzy trăgându-mă din nou către ringul de dans.

— Ce știi despre ea? am întrebat. Despre trecutul ei, mai precis. Cine era înainte de Calamity?

Din fericire, melodia care se cânta nu era atât de zgomotoasă ca acelea de dinainte, având un ritm mai lent.

— Yunmi Park, a zis Mizzy. Așa o cheamă. Cu mult timp înainte să se întâmple toate astea, era oaia neagră tipică. O delincventă juvenilă, copil al unor părinți de succes care nu știau ce să facă cu ea.

— Deci era malefică și înainte? am întrebat eu.

Mizzy a început să danseze, nu la fel de frenetic sau de, ăăă, ispititor ca Lulu. Pur și simplu se mișca pe muzică. Probabil era o idee bună să dansăm, dacă nu voiam să batem la ochi. I-am urmat exemplul.

— Daaa, zis Mizzy. Era clar malefică. Comisese un omor, așa că la sosirea lui Calamity era deja în închisoarea pentru minori. Și pe urmă, bang! Superputeri. Ascultă la mine, trebuie să fi fost naspa să fii gardianul de serviciu în ziua aia. Dar ce contează cum era?

— Vreau să ştiu câţi anume dintre Epici erau răi încă dinainte să-şi dobândească puterile, am zis eu. Şi încerc să leg slăbiciunile lor de anumite întâmplări din trecut.

— Nu s-a mai încercat asta?

— Ba au mai fost mulţi care au încercat, dar niciunul nu are volumul mare de informaţie pe care am reuşit să-l adun şi nici accesul la Epici de care m-am bucurat de când sunt cu Răzbunătorii. Legătura, dacă e vreuna, nu e evidentă, dar cred că există. Trebuie să găsesc abordarea exactă...

Am mai dansat câteva minute. Mă descurcam cu dansul ăsta. Nu presupunea să dai la fel de mult din braţe.

— Cum a fost să-l ucizi pe Steelheart? a întrebat Mizzy.

— Păi, ne-am instalat pe Soldier Field, am zis eu. Nu reuşiserăm încă să ne dăm seama care era slăbiciunea lui, dar trebuia oricum să facem o încercare. Aşa că am făcut un perimetru şi...

— Nu, a zis Mizzy. Cum te-ai simţit când l-ai omorât. Ştii, în sinea ta. Cum a fost?

— Are legătură cu actuala noastră misiune? am întrebat încruntându-mă.

Mizzy a roşit şi s-a uitat în altă parte.

— Opaa. Informaţie personală. M-ai prins!

Nu vrusesem s-o facă se simtă prost. Presupusesem pur şi simplu că-mi scăpa ceva. Fusesem prea concentrat pe misiunea în desfăşurare şi prea puţin pe aspecte de genul conversaţiei sau al interacţiunilor sociale.

— A fost minunat, am zis încet.

Mizzy s-a uitat iar la mine.

— Auzisem mereu că răzbunarea nu oferă satisfacţii, am continuat eu. Că, atunci când dobândeşti ceea ce te-ai străduit atât să obţii, experienţa se dovedeşte a fi nesatisfăcătoare şi deprimantă. Sunt o grămadă de prostii. Mizzy, m-am simţit minunat când l-am omorât pe monstrul ăla. L-am răzbunat pe tata şi am eliberat Newcago. Nu m-am mai simţit niciodată aşa de bine.

Mizzy a încuviinţat.

Acum, ceea ce nu i-am spus a fost că, după uciderea lui Steelheart, mă pomenisem întrebându-mă ce să fac mai departe. Dispariţia bruscă şi completă a ţelului căruia îi dedicasem toată viaţa mea... ei, era ca şi cum aş fi fost o gogoaşă din care supsese cineva tot jeleul. Dar puteam să o umplu cu alt jeleu. Nu trebuia decât să accept că, în timpul procesului, mâinile aveau să-mi devină cam lipicioase.

Aşa că omorâsem alţi Epici, ca Mitosis şi Sourcefield. Ceea ce prezenta noi probleme. Interacţionasem cu Epici şi chiar mă îndrăgostisem de una dintre ei. Nu-i mai puteam privi pe toţi ca pe nişte monştri.

Încă mă mai bântuia expresia din ochii lui Sourcefield când o împuşcasem. Păruse atât de normală, atât de speriată.

— Iei toate astea foarte în serios, aşa-i? a întrebat Mizzy.

— Nu aşa facem toţi?

— Daaa, tu eşti puţin altfel, a zâmbit ea. Dar îmi place. Eşti aşa cum ar trebui să fie un Răzbunător.

„Nu ca mine", păreau să sugereze spusele ei.

— Mă bucur că ai viaţă personală, Mizzy, am zis eu indicând petrecerea. Mă bucur că ai prieteni. Nu vrei să fii ca mine. Petrecerile, viaţa reală... într-un fel, ele sunt motivul pentru care luptăm. Ca să aducem înapoi lumea aceea.

— Chiar dacă Babilarul e un fals, aşa cum crezi tu? a zis Mizzy. Chiar dacă oraşul ăsta şi tot ce-i în el sunt o acoperire pentru cine ştie ce plan de-al Regaliei?

— Chiar şi aşa, am zis.

Mizzy a zâmbit, continuând să se mişte înainte şi-napoi în ritmul tobelor. Era tare drăguţă. Nu ca Lulu, care era irezistibil de atrăgătoare. Pe Mizzy era pur şi simplu... plăcut s-o ai prin preajmă. Era cinstită şi amuzantă. Reală.

Toată viaţa mea mă ţinusem departe de oamenii ca ea. Nu vrusesem complicaţii sau cel puţin aşa-mi spusesem.

De fapt, fusesem atât de obsedat, că băgasem în sperieți pe toată lumea. Dar Mizzy... mă considera un erou.

Aș fi putut ajunge să-mi placă așa ceva. Nu mă interesa Mizzy... adică nu așa, mai ales când mintea mea era numai la Megan, dar mă pomeneam tânjind după prietenia unor persoane de vârsta mea.

Mizzy părea preocupată de ceva. Poate se gândea și ea la aceleași lucruri. Sau poate...

— Trebuie să-ți semăn mai mult, a zis ea. Sunt prea încrezătoare.

— Mie-mi place cum ești.

— Nu, a zis Mizzy. Persoana care sunt nu a ucis niciodată un Epic. De data asta o să fie altfel. O să fac ce-ai făcut tu. O să găsesc monstrul ăla.

— Ce monstru? am întrebat eu.

— Pe Firefight, a zis Mizzy. Cea care l-a ucis pe Sam.

Oh!

Megan nu era un monstru, dar nu-i puteam explica asta lui Mizzy, nu până nu aveam ceva dovezi.

Pe moment, am schimbat subiectul.

— Deci ce-ai aflat de la prietenii tăi? Suntem aici pentru informații, corect? Vreun indiciu care să ne călăuzească spre... ceea ce căutăm?

Nu voiam s-o zic tare, deși cu muzica aia și în lipsa unei suprafețe de apă expusă aerului, era improbabil ca Regalia să ne poată spiona.

— Încă mai sap, dar am găsi o fărâmiță interesantă. Se pare că Regalia aduce oameni de știință în oraș.

— Oameni de știință? m-am încruntat eu.

— Mda, a zis Mizzy. Tipi deștepți din toate domeniile. Marco a auzit că un chirurg din Great Falls – un membru al echipei personale a lui Revokation – tocmai s-a mutat aici. E ciudat, pentru că nu prea avem profesioniști bine pregătiți în oraș. Babilarul atrage oameni cărora le plac fatalismul și mâncarea gratuită, nu savanți.

Aha.

— Vezi dacă în ultimul timp s-au mai mutat şi alţi profesionişti în oraş. Contabili. Experţi militari.

— De ce? a întrebat ea.

— Am o intuiţie, am zis eu.

— Bine. Mă întorc la culesul de informaţii.

Mizzy a şovăit.

— Cu tine chiar că totul e numai despre muncă, nu?

Nici pe departe. Dar am încuviinţat.

— O s-o găsesc pe Epica aia care l-a omorât pe Sam, a zis Mizzy. Şi pe urmă o s-o omor.

Scântei! Trebuia să-i reabilitez reputaţia lui Megan şi încă repede. Mizzy a încuviinţat pentru sine cu un aer hotărât şi a ieşit din ringul de dans.

M-am întors şi am verificat ce făcea Newton, cât de discret am putut. Epica stătea în continuare la bar, sorbind din băutură, ieşind în evidenţă ca un chitarist punk în mijlocul unei trupe de mariachi. Ceva mai departe la barul improvizat – făcut din lăzi vechi de lemn – Exel discuta cu un grup de femei. Ele râdeau de ceva ce spusese şi toate păreau interesate sincer de el.

Scântei! Exel era un cuceritor? Şi el unul măcar se ţinea de plan. M-am jucat cu ideea de a o căuta pe Lulu ca s-o întreb dacă o văzuse vreodată pe Regalia. Însă m-am pomenit îndreptându-mă către podul de la marginea clădirii şi pierzându-mă în noapte, dornic să fiu singur cu gândurile mele pentru o vreme.

21

Babilarul chiar începea să-mi placă.

E adevărat, culorile lui erau stridente, dar nu puteam să nu le admir puţin, mai ales în comparaţie cu peisajul dezolant dintre el şi Newcago. Fiecare dâră strălucitoare ce decora pereţii şi acoperişurile era un însemn al omenirii. O combinaţie de pictură rupestră şi tehnologie modernă, împroşcată dintr-un spray şi fremătând de viaţă în jurul meu.

Am străbătut un pod, altul decât cel pe care veniserăm. M-a purtat către un acoperiş liniştit, cu numai câteva corturi şi colibe aparent în părăsire. Oamenii preferau, se pare, acoperişurile aflate mai aproape de nivelul apei. Acesta era cam înalt.

Nu eram sigur de ce nu locuiau mai mulţi în interiorul clădirilor. N-ar fi fost mai sigur? Firește, interioarele erau niște jungle, umede, umbrite şi în mod evident nenaturale. Poate că acoperişurile erau pur şi simplu nişte locuri pe care oamenii le puteau reclama pentru ei.

M-am plimbat o vreme. Poate ar fi trebuit să mă tem de pericole, dar, scântei, Regalia ne ţinuse pe toţi în mână şi pe urmă ne lăsase să plecăm. Nu era ca în Newcago, unde Steelheart ne-ar fi ucis cât ai clipi dacă ar fi putut să ne

găsească. Aici era complicat. Aici aveam Epici și oameni trăind într-un ecosistem bizar, în care oamenii acceptau că puteau muri în orice moment și totuși dădeau petreceri. Petreceri la care Epicii înșiși puteau decide să ia parte.

Newcago avusese mai multă logică. Steelheart în vârf, Epicii inferiori sub el și favoriții sistemului slujindu-i. Și noi, restul, ascunși prin cotloane. Care era logica acestui oraș?

„Regalia ține în lesă bandele orașului", mi-am zis. „Și a câștigat cumva loialitatea unor Epici puternici. Îi lasă pe oamenii obișnuiți să aibă oricâtă mâncare vor și a atras aici cel puțin un specialist bine pregătit."

Astea erau mărturii despre cineva care plănuia să facă ce făcuse Steelheart: să creeze un oraș-stat puternic. Regalia făcuse locul primitor ca să atragă oameni din afară și câștigase loialitatea câtorva Epici cu ajutorul cărora să construiască o aristocrație. Dar, dacă așa stăteau lucrurile, de ce îi dăduse frâu liber lui Obliteration? De ce construise un oraș ca ăsta – impunând domnia legii, străduindu-se să asigure pacea – numai ca să-l distrugă? Era ilogic.

Pași.

Să crești pe străzile subterane ale lui Newcago te învață câteva lucruri. Primul era să intri în alertă în clipa în care ți se părea că ți se furișa cineva pe la spate. Dacă erai norocos, era un tâlhar. Dacă erai nenorocos, erai mort.

Am dat îndărăt până m-am lipit de peretele unui bordei de lemn, lăsându-mă pe vine și încercând să nu fiu văzut. Vopseaua albastră din spatele meu lumina. „Idiotule, aici nu-i Newcago", mi-am zis. „Pe-aici e normal ca oamenii să se plimbe." Probabil n-ar fi trebuit să mă ascund. Am tras cu ochiul din ascunzătoare.

Și am descoperit-o pe Newton traversând acoperișul în pas de plimbare. A trecut pe lângă mine aproape neauzită, cu silueta întunecată pe fundalul solului vopsit. Nu părea să mă fi zărit.

M-am ghemuit la loc, leoarcă de sudoare. Unde se ducea? Am şovăit o clipă, examinându-mi opţiunile, apoi am scos capul şi-am urmărit-o cum traversează acoperişul.

După care am pornit după ea.

„E o idioţenie", credea o parte din mine. Nu eram pregătit, nu aveam niciun plan ca să-i anulez puterile. Era un Superepic: puterile ei o apărau în mod activ de orice vătămare. Dacă urmărirea mergea prost, n-aveam cum s-o împuşc pur şi simplu, căci gloanţele ar fi ricoşat îndărăt, către mine.

Dar lucra direct cu Regalia. Orice se petrecea cu adevărat în oraş, Newton era implicată şi, supraveghind-o, aş fi putut afla informaţii importante. Am înaintat aplecat, ascunzându-mă îndărătul unor bordeie vechi în timp ce o urmăream. O singură dată a trebuit să traversez o porţiune fără acoperire şi am făcut-o repede, şi numai după ce Newton se îndepărtase suficient. Clădirile din această zonă erau toate de aceeaşi înălţime şi fuseseră construite foarte aproape. Nici nu aveai nevoie de poduri ca să treci de pe una pe alta, deşi, acolo unde diferenţa era mai mare de un metru, erau legate între ele prin rampe.

Am ţinut pasul cu ea, trecând pe lângă câţiva oameni rezemaţi de peretele unei clădiri altminteri părăsite. Hainele lor străluceau de vopsea verde şi mi-au aruncat o privire stranie înainte să se uite la Newton.

Apoi s-au repezit să se ascundă. Scântei! M-am bucurat că aveau un oarece bun-simţ, dar nu voiam ca mişcările lor bruşte să o sperie. M-am pitit în spatele unui perete năruit.

Newton a cotit către un pod suspendat lung. Scântei, avea să-mi fie greu să-l străbat fără să fiu observat! Cum să o urmăresc? Dar, în loc să treacă podul, Newton a sărit de pe clădire. M-am încruntat, am tras aer adânc în piept şi m-am furişat către marginea acoperişului. Dedesubt era un balconaş cu o uşă deschisă ce dădea spre interior.

Corect. În clădire. Unde vizibilitatea avea să-mi fie limitată și puteam să cad într-o cursă. Sigur că da. Am trecut peste margine și am coborât cu grijă pe balcon, apoi m-am uitat pe ușă.

Aici fructele luminoase fuseseră recoltate de curând, probabil pentru petrecerea aflată la câteva acoperișuri distanță. Locul era întunecos și numai câteva fructe necoapte dădeau o lumină fantomatică. În aer stăruia umezeala, aroma stranie de plante și țărână, atât de diferită de oțelul imaculat din Newcago.

Un foșnet îndepărtat mi-a indicat direcția în care o apucase Newton. Am intrat prin cadrul năruit al ușii și am urmat-o prudent. Acesta fusese un dormitor, judecând după patul acoperit de liane care se revărsau pe podea. Am scos capul pe ușă și am zărit un coridor îngust. Nu, nu era un dormitor... era o cameră de hotel.

Era înghesuială. Camerele astea nu fuseseră mari nici inițial, iar coridorul mărginit de copaci nu îmbunătățea situația. Cum reușeau plantele astea să trăiască aici? Am înaintat pe furiș, târându-mă peste grămezi de rădăcini, până când un fruct pe jumătate copt mi-a atins tâmpla.

Apoi a început să clipească.

M-am oprit imediat și mi-am întors capul ca să examinez fructul cel straniu. Semăna cu o pară și se aprindea și se stingea ca o firmă luminoasă din filmele alea vechi. Ce...?

— Erau la petrecere, a rostit un glas de femeie.

Scântei! Venea dintr-o cameră aflată chiar în fața mea. Aproape că mă târâsem pe lângă ea, fără să observ ușa deschisă. Am ignorat fructul și m-am tras mai aproape ca să ascult.

— Erau trei. Steelslayer a plecat mai repede. L-am urmărit, dar l-am pierdut.

Newton era cea care vorbea?

— L-ai pierdut?! Credeam că nu ți se întâmplă așa ceva.

Vocea aceea de bas îmi era cunoscută. Obliteration!

— Nu mi se întâmplă. (Cu frustrare în glas.) Parcă s-a făcut nevăzut!

Scântei! Am simţit un frison care mi-a străbătut braţele şi mi s-a răspândit în tot trupul. Newton mă urmărise *pe mine*?!

Conştient că dădeam dovadă de o demenţă cu totul specială, am tras cu ochiul înăuntru. Frunzele fuseseră smulse şi plantele retezate, eliberând micuţa cameră de hotel şi făcând utilizabile patul şi biroul. Geamul unei ferestre încă mai era intact, deşi cadrul celeilalte era gol.

Înăuntru era întuneric, dar nişte vopsea împroşcată în jurul ferestrei răspândea exact atâta lumină cât să-l pot vedea pe Obliteration. Stătea în picioare, îmbrăcat cu trenciul lui lung şi negru, cu mâinile la spate, privind pe fereastră oraşul plin de vopsea luminoasă şi petrecăreţi. Newton stătea rezemată de un perete, învârtind o katana într-o singură mână.

Ce aveau locuitorii oraşului ăstuia cu săbiile?

— N-ar fi trebuit să-i permiţi să-ţi scape printre degete, a zis Obliteration.

— Pentru că tu, când ai putut să-l omori, ai făcut o treabă aşa de bună, nu? s-a răstit Newton. Împotriva ordinelor primite, aş putea adăuga.

— Nu urmez ordinele niciunui om, fie el muritor sau Epic, a zis încet Obliteration. Eu sunt focul purificator.

— Da, da. Cum zici tu, ciudatule!

Obliteration şi-a întins braţul în lături cu un gest aproape absent şi în mână i s-a ivit un pistol cu ţeavă lungă. Sigur ca trebuia să aibă un .357. Mi-am astupat urechile exact când a apăsat pe trăgaci.

Glonţul s-a dus aiurea. Am văzut chiar cum s-a întâmplat, chestie la care nu mă aşteptam. Dinspre Newton a ţâşnit o strălucire luminoasă şi un sertar al biroului de

lângă Obliteration a explodat, împroşcând aşchii de lemn în toate părţile. Femeia în haine de punkistă s-a ţinut dreaptă, cu un aer plictisit, cât timp Obliteration a mai tras cinci gloanţe în ea. Toate au ricoşat inofensive.

Priveam fascinat şi frica mea firească se evaporase. Ce putere incredibilă! Hawkham din Boston folosise redirecţionarea forţei, dar gloanţele care ricoşau din el de obicei se dezintegrau în aer. Aici gloanţele îşi schimbau la propriu direcţia, ţâşnind înapoi dinspre ea. Cum de nu cădeau în momentul schimbării bruşte a traiectoriei?

Nu zburau bine, din câte vedeam. Gloanţele nu-s făcute să zboare de-a-ndăratelea.

Obliteration şi-a coborât pistolul.

— Care-i problema cu tine? a întrebat Newton.

— „Cu cine să vorbesc şi cui să vestesc, ca să audă?" a zis fără patimă Obliteration. „Că iată urechea lor este netăiată împrejur şi nu pot să ia aminte."[5]

— Eşti nebun!

— Şi tu te pricepi să mânuieşti o spadă, a zis încet Obliteration. Îţi admir priceperea.

M-am încruntat. Ce?! Newton a părut şi ea să-i considere remarca destul de ciudată, căci a şovăit, lăsând în jos braţul cu katana şi privindu-l fix.

— Ai terminat să mă iei drept ţintă? a zis Newton în cele din urmă, părând deranjată.

M-am bucurat să descopăr că nu eram singurul pe care Obliteration îl tulbura la extrem.

— Pentru că vreau să mă întorc. Mi-e foame şi mâncarea de la petrecere a fost jenantă. Numai fructe de-astea cultivate în casă.

Obliteration n-a privit-o. Şoptea ceva şi m-am străduit să aud. M-am întins mai mult în faţă.

---

[5] Vechiul Testament, Ieremia 6:10.

— Corupţi, a şoptit Obliteration. Toţi oameni-s corupţi. Sămânţa Epicilor e în fiecare. Aşa că toţi trebuie să moară. Muritori şi nemuritori, toţi sunt...

Mi-am pierdut echilibrul.

Deşi mi l-am recăpătat repede, una din cizmele mele a-a frecat scrâşnind de scoarţa unui copac. Obliteration a-a răsucit şi Newton s-a îndreptat, ridicând katana cu o mână fermă.

Obliteration s-a uitat drept spre mine.

Dar n-a părut să mă vadă.

S-a încruntat, privind dincolo de locul unde stăteam eu ghemuit, apoi a clătinat din cap. S-a apropiat de Newton şi a luat-o de braţ. S-au teleportat amândoi într-o explozie de lumină, lăsând în urmă două siluete strălucitoare care s-au năruit şi au pierit.

M-am ridicat cu sudoarea şiroindu-mi pe tâmple şi cu inima bubuind.

Reuşisem cumva să o pierd pe Newton fără ca măcar să-mi fi dat seama că eram urmărit. Nu puteam crede că momentul acela când mă ferisem din calea ei fusese suficient, nu dacă mă urmărea deliberat pe mine. Şi acum asta.

— Bine, Megan, am zis. Ştiu că eşti aici.

Tăcere.

— Pistolul tău e la mine, am zis scoţându-l. Frumoasă armă. P266 cu mâner de cauciuc la comandă şi caneluri pentru degete, puţin ros în părţi. Se pare că ţi-ai dat ceva osteneală ca să-l potriveşti pentru mâna ta.

Tăcere.

M-am dus la fereastră şi am scos afară mâna cu pistolul.

— Probabil se şi scufundă bine. N-ar fi păcat să...

— Dacă îi dai drumu' îţi sfâşii mutra, idiotule, a zis vocea lui Megan de pe coridor.

22

Megan! Scântei, ce bine era să-i aud vocea! Ultima dată când i-o auzisem mă amenințase cu pistolul.

Megan a ieșit din umbra coridorului. Arăta minunat.

Prima oară când o văzusem – pe vremea când încercam să mă alătur Răzbunătorilor – purta o rochie roșie mulată și părul auriu îi curgea liber pe umeri. Trăsăturile feței ei înguste erau accentuate cu fard de obraz și cu fard de ochi, iar gura dată cu ruj roșu aprins. Acum purta blugi și o jachetă trainică cu croială militară și avea părul prins la spate într-o coadă de cal foarte practică. Și era mult mai frumoasă așa. Asta era adevărata Megan, cu un pistol în tocul de la subraț și altul la șold. Vederea ei mi-a trezit tot soiul de amintiri. Despre o cursă nebunească prin Newcago, despre focuri de armă și elicoptere explodând. Despre o fugă disperată cu ea rănită în brațe, urmată de o salvare imposibilă.

Murise oricum. Dar nu de tot, după cum descoperisem ulterior. N-am putut să nu zâmbesc cu gura până la urechi la vederea ei. În schimb, Megan mi-a ochit pieptul cu un pistol cu calibrul de 9 mm.

Ei, măcar asta era ceva familiar.

— Ți-ai dat seama că am intervenit, a zis Megan. Ceea ce înseamnă c-am devenit previzibilă. Sau asta, sau știi prea multe. Mereu ai știut prea multe.

Mi-am coborât ochii către pistol. Niciodată nu te obişnuieşti să ai unul îndreptat spre tine. De fapt, cu cât ştii mai multe despre pistoale, cu atât eşti mai tulburat când te pomeneşti luat la ochi. Ştii exact ce le pot face oamenilor şi ştii că o profesionistă ca Megan nu îndreaptă o armă asupra cuiva dacă nu e gata să apese pe trăgaci.

— Ăăă, mă bucur să te văd? am zis trăgându-mi grijuliu mâna înăuntru pe fereastră – cu tot cu pistolul lui Megan – şi lăsând arma să cadă pe podea într-o manieră cât mai neameninţătoare, apoi expediind-o cu un şut uşor înspre ea. Sunt neînarmat, Megan, poţi să laşi jos pistolul. Vreau numai să stăm de vorbă.

— Ar trebui să te împuşc, a zis Megan.

Ţinând pistolul în continuare aţintit asupra mea, s-a aplecat să îl recupereze pe cel de pe podea cu mâna stângă şi şi l-a strecurat într-un buzunar.

— Ce rost ar avea? am întrebat-o. După ce m-ai salvat de la înec alaltăieri şi m-ai salvat din nou în noaptea asta, când mă urmărea Newton? Apropo, mersi pentru amândouă!

— Newton şi Obliteration cred că eşti periculos, a zis Megan.

— Şi... tu nu eşti de acord?

— O, ba eşti periculos. Dar nu aşa cum cred ei... sau tu. Eşti periculos pentru că îi faci pe oameni să te creadă, David. Îi faci să asculte ideile tale nebuneşti. Din păcate, lumea nu poate fi aşa cum vrei tu. N-o să-i dobori pe Epici.

— Pe Steelheart l-am doborât.

— Cu ajutorul a doi Epici, s-a răstit Megan. Cât aţi fi supravieţuit în Newcago tu şi echipa ta fără scutul şi abilităţile tămăduitoare ale Profului? Scântei! Eşti în Babilar de numai două zile şi fără ajutorul meu ai fi deja mort. Nu poţi să te lupţi cu ei, David.

— Ei, am zis eu înaintând în ciuda pistolului, care încă mai era aţintit asupra mea. Cred că exemplele tale n-au

făcut decât să demonstreze că ne putem lupta cu Epicii. Atâta timp cât primim ajutor de la alţi Epici.

Expresia ei s-a schimbat: buzele i s-au strâns, privirea i-a devenit mai dură.

— Îţi dai seama că Phaedrus se va întoarce împotriva ta? Ai angajat leul să te apere de lupi, dar şi unul, şi ceilalţi vor fi încântaţi să te mănânce când li se va termina hrana.

— Eu...

— Habar n-ai cum e pe dinăuntru! N-ar trebui să ai încredere în noi. În niciunul dintre noi! Chiar şi fleacul ăsta pe care l-am făcut adineauri, protejându-te de ăia doi, ameninţă să mă distrugă.

A şovăit.

— N-o să mai primeşti ajutor din partea mea.

S-a întors şi a pornit pe coridor.

— Megan! am exclamat copleşit de o panică subită.

Venisem până aici ca s-o găsesc. Nu puteam s-o las să plece acum! M-am repezit pe coridor pe urmele ei.

Ea se îndepărta cu paşi mari, o siluetă întunecată, abia vizibilă în lumina câtorva fructe.

— Mi-a fost dor de tine, am zis.

Ea nu s-a oprit.

Nu aşa îmi imaginasem întâlnirea noastră. N-ar fi trebuit să discutăm despre Prof şi despre alţi Epici; ar fi trebuit să vorbim despre ea. Şi despre mine.

Trebuia să spun ceva! Ceva romantic! Ceva care să o zăpăcească!

— Eşti ca un cartof! am strigat după ea. Într-un câmp minat!

A încremenit. Apoi s-a răsucit către mine, cu obrazul luminat de un fruct pe jumătate copt.

— Un cartof, a zis ea pe un ton inexpresiv. Asta-i tot ce poţi?! Pe bune?!

— E logic, i-am zis eu. Ascultă! Mergi printr-un câmp minat, temându-te că poţi sări oricând în aer. Şi apoi calci

pe ceva şi îţi zici: „Sunt mort." Dar e numai un cartof. Şi te simţi uşurat să descoperi ceva atât de minunat când te aşteptai la ceva teribil. Asta eşti tu pentru mine.

— Un cartof.

— Sigur că da. Cartofi prăjiţi? Piure? Cui nu-i plac cartofii?

— Multor oameni. De ce nu pot fi ceva dulce, ca o prăjitură?

— Pentru că o prăjitură n-ar creşte într-un câmp minat, evident.

Ea m-a privit câteva clipe din cealaltă parte a coridorului, apoi s-a aşezat pe nişte rădăcini ieşite în afară.

Scântei! Părea să plângă. „Idiotule!" mi-am zis croindu-mi drum prin frunziş. „Romantic. Trebuia să fii romantic, slontze ce eşti!" Cartofii nu erau romantici. Ar fi trebuit să o compar cu un morcov.

Ajuns lângă Megan pe coridorul slab luminat, am şovăit, neştiind dacă s-o ating sau nu. Ea şi-a ridicat privirea şi, deşi avea lacrimi în colţurile ochilor, nu plângea.

Râdea.

— David Charleston, eşti cel mai mare nătărău din lume! Mi-aş dori să nu fii atât de adorabil.

— Ăăă, mersi? am zis.

Ea a oftat şi şi-a schimbat poziţia pe rădăcini, ridicându-şi genunchii şi rezemându-şi spatele în scobitura trunchiului. Părea o invitaţie, aşa că m-am aşezat în faţa ei cu genunchii la piept şi cu spatele lipit de peretele coridorului. Vedeam destul de bine, deşi locul era sinistru, cu umbrele lui pline de liane şi plantele stranii.

— Nu ştii cum e, David, a şoptit ea.

— Păi, spune-mi tu!

Ea m-a privit o clipă, apoi s-a uitat în sus.

— E ca şi cum ai fi din nou copil. Îţi aminteşti cum era când erai mic şi totul se învârtea în jurul tău? Nu contează

nimic în afară de nevoile şi dorinţele tale. E imposibil să te gândeşti la alţii, ei pur şi simplu nu au loc în mintea ta. Ceilalţi sunt o iritare, o frustrare. Pur şi simplu îţi stau în drum.

— I-ai rezistat mai înainte.

— Ba nu, n-am făcut-o. În cadrul Răzbunătorilor am fost silită să evit să-mi folosesc puterile. N-am rezistat schimbărilor. Pur şi simplu nu le-am experimentat.

— Păi, fă la fel şi acum!

Ea a clătinat din cap.

— Abia am reuşit şi atunci. Când am fost ucisă, eram scoasă din minţi de nevoia de a-mi folosi talentele. Începusem să găsesc scuze s-o fac şi asta începuse să mă schimbe.

— Acum pari OK.

Ea s-a jucat cu pistolul, deblocând şi blocând siguranţa, cu privirea pierdută.

— În preajma ta e mai uşor. Nu ştiu de ce.

Ei, asta era ceva. M-a pus pe gânduri.

— Poate are de a face cu slăbiciunea ta.

Ea m-a privit brusc.

— Gândeşte-te, am zis prudent, nevrând să stric lucrurile. Ar putea fi relevant.

— Crezi că asta mă face să mă comport normal, s-a răstit ea. Crezi că, dacă sunt în preajma ta, asta îmi declanşează slăbiciunea şi mă face să fiu normală. Nu merge aşa, David. Dacă prezenţa ta mi-ar anula puterile, n-aş fi putut să te salvez... sau să mă ascund printre Răzbunători. Scânteil! Dacă ar fi aşa, ori de câte ori i s-ar declanşa slăbiciunea, Epicul ar zice: „Ce naiba? De ce sunt malefic? Haideţi să fim prieteni, oameni buni, şi să mergem la bowling."

— Ei, nu trebuie să fii sarcastică.

Ea şi-a strâns şaua nasului cu degetele mâinii libere.

— Nici măcar n-ar trebui să fiu aici, cu tine. Ce fac?

— Stai de vorbă cu un prieten, am zis eu. O chestie de care probabil ai nevoie zilele-astea.

Ea s-a uitat la mine, apoi a privit în altă parte.

— Nu trebuie să vorbim neapărat despre asta, am zis. Sau despre Newcago sau Răzbunători şi aşa mai departe. Hai să stăm de vorbă pur şi simplu. Ăla e un 24/7?

Ea a ridicat arma.

— Da.

— Din a treia generaţie?

— A doua generaţie, compact, 9 mm, a bombănit ea. Îmi place cum se simte G2 mai mult decât G3, dar e greu să găseşti piese de schimb pentru chestiile astea, arde-le-ar scânteile! Trebuie să folosesc ceva mic. Nu pot să-i las pe coilalţi să ştie că am nevoie de o armă. Pe aici treaba asta o privită ca o slăbiciune.

— Ce, pe bune?

Megan a încuviinţat:

— Epicii adevăraţi omoară folosindu-şi puterile într-o manieră cât mai spectaculoasă. Ne place să ne rupem în figuri. A trebuit să devin o foarte bună ţintaşă ca să îmi pot falsifica puterile de a ucide uneori.

— Uau, am zis. Deci când te-ai luptat cu Fortuity, mai de mult, şi l-ai împuşcat din aer...

— Da. N-am trişat. N-am superreflexe sau ceva de genul ăsta. Sunt un Epic destul de jalnic.

— Ăăă... te-ai întors din morţi. În caz că nu ţi-ai dat seama, asta nu-i chiar jalnic.

A zâmbit.

— Ai idee ce nasol e să-ţi capeţi statutul de Superepic prin reîncarnare? Doare să mori. Şi îmi şterge o mulţime din amintirile de dinainte de deces. Nu-mi amintesc decât moartea şi durerea şi un nimic negru şi îngheţat. Mă trezesc a doua zi cu mintea stăpânită de durere şi groază.

S-a înfiorat.

— Aş prefera să am câmpuri protectoare sau altceva care să mă apere.

— Da, dar când câmpurile protectoare îţi fac una *à la* Vincin, eşti moartă de tot. Reîncarnarea e mai demnă de încredere.

— Vincin? a zis ea. Ca marca aia de pistoale?

— Da, pentru că...

— Se înţepenesc mereu, a încheiat Megan încuviinţând din cap. Şi sunt cam la fel de precise ca un orb care se pişă în timpul unui cutremur.

— Uau, am exclamat.

Ea m-a privit încruntându-se.

— Asta a fost o metaforă tare! am zis.

— Haide, măi!

— Trebuie să mi-o notez, am zis ignorând protestele ei şi scoţându-mi noul mobil ca s-o tastez.

Când am terminat, mi-am ridicat privirea şi am descoperit-o zâmbind.

— Ce-i? am întrebat-o.

— Nu prea reuşim să nu vorbim despre Epici, a zis ea. Îmi pare rău.

— Cred că ar fi însemnat să cerem prea mult. Adică... tu asta eşti. Pe lângă că eşti fantastică. Fantastică precum...

— Un cartof?

— ...un orb care se pişă în timpul unui cutremur, am zis citind de pe ecranul mobilului. Hm! În situaţia asta parcă nu prea merge, nu?

— Nu. Deloc.

— Atunci va trebuie să găsesc altă situaţie în care s-o folosesc, am zis zâmbind şi punând bine mobilul.

M-am ridicat şi i-am întins mâna.

Megan a ezitat, apoi a scos un obiect mic din buzunar şi mi l-a pus în palmă. Ceva mic şi de culoare neagră, ca o baterie de telefon.

M-am încruntat.

— Îţi întinsesem mâna ca să te ajut să te ridici.

— Ştiu, a zis Megan sculându-se în picioare. Nu-mi place să fiu ajutată.

— Ce-i ăsta? am întrebat-o ridicând micul dreptunghi plat.

— Întreabă-l pe Phaedrus, a zis ea.

Ridicându-se în picioare, ajunsese să stea foarte aproape. Era înaltă, aproape la fel de înaltă ca mine.

— N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine, am spus încet, coborându-mi braţul.

— Aşa i-ai spus şi perechii aleia de ţâţe săltăreţe cu care dansai la petrecere?

Am tresărit.

— Ai, ăăă, văzut chestia aia?

— Da.

— Obsedato!

— Răzbunătorii au sosit în oraşul meu, a zis Megan. E în interesul oricărui Epic să-i monitorizeze.

— Atunci ştii că nu mă distram nemaipomenit de bine.

— Recunosc, a zis Megan înaintând un pas, că nu mi-am putut da seama dacă încercai să striveşti în picioare un roi de gândaci furioşi sau chiar nu te pricepi să dansezi.

Pasul acela o adusese aproape de mine. Foarte aproape. Privirile ni s-au întâlnit.

Acum ori niciodată!

Cu inima bătându-mi ca nebuna, am închis ochii şi m-am aplecat înainte. Imediat am simţit ceva rece la tâmplă.

Am deschis ochii şi am descoperit că Megan se aplecase înainte, cu buzele aproape lipite de ale mele, dar că apoi îşi ridicase pistolul apăsându-i ţeava de tâmpla mea.

— Iar faci chestia aia, a zis ea aproape mârâind. Distorsionezi adevărul, îi molipseşti pe oameni cu nebunia ta. Treaba asta dintre noi n-o să meargă.

— O s-o facem să meargă.

— Poate nu vreau să meargă. Poate vreau să fiu o dură. Poate nu vreau să-mi placă oamenii. Poate n-am vrut niciodată să-mi placă oamenii, nici măcar înainte de Calamity.

I-am susţinut privirea, ignorând pistolul lipit de tâmpla mea. I-am zâmbit.

— Ah! a exclamat ea retrăgând arma.

S-a îndepărtat cu paşi mari pe coridor, dând la o parte frunzele unei ferigi.

— Nu veni după mine. Trebuie să mă gândesc.

Am rămas locului, deşi am privit-o până a dispărut. Am răsucit în mână obiectul ca o baterie pe care mi-l dăduse, simţind o undă de încântare... căci, în timp ce bătea în retragere, apucasem să-i văd pistolul.

De data asta, când îl aţintise asupra mea, îi pusese piedica. Şi dacă asta nu era dragoste adevărată, atunci nu ştiu ce era.

23

Exel îmi prindea spyrilul pe trup. Era mai puţin voluminos decât mă aşteptasem. Singurele părţi masive erau două tuburi ca nişte canistre ataşate de gambe. De pe dosul palmei mele drepte pornea un furtun cu gura la fel de largă ca a unuia de uz comun. Era prins de mănuşă cu o închizătoare montată la încheietură. Aranjamentul îmi stânjenea puţin mişcările mâinii.

Pe mâna stângă purtam o altfel de mănuşă, având pe dos câteva dispozitive ciudate, semănând cu două fişicuri de monede. Le-am pipăit.

— În locul tău, eu nu m-aş juca cu chestiile-alea, a zis afabil Exel. Afară doar dacă nu vrei să-ţi devansezi înmormântarea. Ştiu un loc frumos din Babilar unde au crini de vânzare tot anul.

— Eşti un ins ciudat, am zis, dar mi-am coborât mâinile pe lângă trup, ascultându-i avertismentul.

— Mizzy? a întrebat Exel.

— Arată bine, a zis ea dându-mi ocol şi inspectându-mă.

A îngenuncheat, a tras de cablul ce ducea de la piciorul meu la piesa de pe spinare şi a încuviinţat. Părea să ştie multe despre chestiile astea, mai ales despre tehnologia derivată de pe urma Epicilor. Când revenisem cu motivatorul

de la Megan, explicând că o urmărisem pe Newton și că ea îl scăpase, Mizzy fusese cea care îi făcuse teste ca să verifice dacă totul era în regulă.

Stăteam tustrei pe un acoperiș din nordul Babilarului, departe de zonele populate, într-o secțiune unde numai ici, colo se vedea câte o clădire răsărind din apă. Nu erau legate prin poduri. În plus, era ziuă și majoritatea oamenilor dormeau.

Purtam un costum de scafandru și spyrilul și ignoram deliberat nervozitatea pe care mi-o provoca situația. Înainte să accepte să mă echipeze cu dispozitivul, Mizzy insistase să-mi dea câteva lecții de înot. Trecuse aproape o săptămână de la întâlnirea mea cu Megan. Deveneam destul de bun la înot, sau, mă rog, destul de bun la a nu mă panica atunci când intram în apă. Bănuiam că asta era partea grea.

Tot nu reușisem să-mi imaginez cum să-mi montez țepușe anti-rechin pe tălpi. Speram că nu voi avea nevoie de ele.

Profu' ne supraveghea din partea opusă a acoperișului. Purta halatul lui negru, cu ochelarii îndesați în buzunar. Nu credea că găsisem motivatorul spyrilului în cameră după ce îi spionasem pe Obliteration și Newton. Fusesem tentat să-i povestesc despre Megan. Dar aveam să găsesc în curând momentul potrivit. Unul în care Val, Mizzy sau Exel să nu fie prin preajmă. Nu credeam că aveau să reacționeze prea bine la vestea că purtasem o conversație plăcută cu Epicul care se presupune că le ucisese prietenul.

„N-a făcut-o ea", mi-am zis în sine pentru a mia oară, în timp ce Mizzy îmi strângea mai bine cureaua mâinii. „Chiar dacă motivatorul spyrilului era la ea."

— Bine, a zis Mizzy în sfârșit. E gata!

— Felicitări, a spus Exel. Acum porți cel mai periculos echipament pe care-l avem.

— Unde sunt celelalte tuburi? am întrebat.

Canistrele și mănușile erau atașate prin niște cabluri subțiri – fixate bine pe brațele și picioarele mele – de un dispozitiv circular din spinare, unde Mizzy montase motivatorul.

— N-ai nevoie de tuburi, a zis Mizzy.

— De niciunul? Nici de pompe, nici de furtunuri...

— Mnu!

— Sunt convins că n-are logică.

— Eu sunt convinsă că porți o armă ciudată, derivată din Epici, a zis Mizzy. Tensorii evaporă metalul. Prin comparație, ăsta e ca o plimbare prin parc. Sigur, parcul local o complet scufundat...

Am ridicat mâna dreaptă și am strâns pumnul. Costumul care îmi acoperea brațul a scos un scrâșnet când m-am mișcat. Explicația ei mă tulbura. N-ar fi trebuit să știm cum anume funcționau chestii ca asta? Sigur, nu înțelegeam nici cum funcționau computerele și telefoanele mobile și asta nu mă deranja. Dar ele nu aveau motivatori misterioși și nu fuseseră construite studiind celulele Epicilor morți.

Și, din câte știam, nici nu sfidau legile fizicii.

Astea erau probabil întrebări de lăsat pe altă dată. Trebuia să mă conectez asupra însărcinării prezente: să învăț să folosesc spyrilul.

— Deci cum funcționează?

— Asta, a zis Mizzy luându-mă de mâna stângă și acționând un comutator, e raza-jet. O ațintești către apă și strângi pumnul.

— Raza-jet? am întrebat inexpresiv.

— Eu am botezat-o așa, a zis Mizzy.

Am cercetat mănușa. Unul dintre dispozitivele ca un fluier semăna cu un indicator cu laser. Am înaintat către marginea acoperișului, mi-am ațintit mâna către apa de dedesubt și am strâns pumnul.

Un fascicul roşu de laser mi-a ţâşnit din mână. Chiar şi în plină zi, fără fum sau particule care să încarce aerul, vedeam raza cu uşurinţă. Dispozitivul din spatele meu a pornit să zumzăie.

— Raza-jet atrage apa, a zis Exel bătându-mă pe umăr. Sau mai bine zis teleportează apa către tine sau ceva de genul.

— Glumeşti!

— Nu.

— Trebuie să ai grijă, a zis Mizzy, căci cealaltă mână a ta controlează fluxul. Trebuie să...

Am strâns pumnul drept. Jeturi de apă mi-au erupt de sub picioare, propulsându-mă peste cap în aer. Am dat din braţe ţipând. Raza-jet s-a întors către cer şi s-a oprit imediat ce mi-am descleştat pumnul. Jeturile au dispărut de îndată.

Lumea s-a învârtit cu mine în timp ce picături de apă săreau în toate părţile, apoi impactul cu oceanul m-a zguduit. A fost un şoc uriaş, deşi câmpul de forţă al Profului m-a protejat. Apă sălcie mi-a pătruns în gură şi în nas. Pentru o clipă scurtă, dar teribilă, mintea mea a fost convinsă că mă înecam.

M-am zbătut, amintindu-mi data trecută, când greutatea atârnată de gleznă mă trăsese în jos. Panica îmi era dublată de o groază mai profundă, ancestrală, o frică animalică de înec combinată cu groaza de a nu şti ce putea fi în adâncurile acelea, pândindu-mă.

Am ieşit scuipând la suprafaţă şi am înotat greoi către acoperiş. M-am apucat de un pervaz parţial scufundat şi mi-am şters faţa, încercând să-mi calmez nervii şi să-mi recapăt respiraţia. Cu tot costumul de scafandru, îmi era frig.

De deasupra a răsunat un râs tunător. Exel. Mi-a întins mâna şi m-am agăţat de ea, lăsându-l să mă tragă afară din apă. M-am aşezat pe marginea acoperişului, cu genunchii la

piept. Nu era niciun motiv să le dau rechinilor – care eram sigur că se aflau dedesubt – ceva de ronțăit.

— Uau, merge! a exclamat Exel.

— Stai să verific raza-jet, a zis Mizzy îngenunchind lângă mine.

Azi purta blugi și un tricou cu tivul franjurat. În spatele celor doi stătea Profu', cu brațele încrucișate și fața mohorâtă.

— Domnule? i-am zis.

— Continuă-ți antrenamentul, a zis el, întorcându-se pe călcâie. Am chestii de care trebuie să mă ocup. Exel, Mizzy, vă descurcați?

— Sigur, a zis Exel. Eu l-am antrenat pe Sam. Deși nu l-am purtat niciodată și eu.

Era logic. Mi-am zis că ar fi fost nevoie de niște superjeturi ca să-l ridice pe Exel în aer.

Profu' a coborât în barca noastră legată de acoperiș și a luat vâsla în mână.

— Când vreți să fiți luați de aici, căutați-o pe Val pe mobil, a zis el.

Apoi s-a îndepărtat vâslind către locul unde ascunseserăm submarinul.

— Ce-i cu el în ultima vreme? a întrebat Exel.

— Ce să fie? a zis Mizzy din spatele meu, în timp ce meșterea ceva la dispozitivul din spinarea mea. Mereu a fost așa, de când îl știu. Mohorât. Sumbru, misterios.

I-am simțit roșeața în voce și ea s-a aplecat și mai tare asupra mecanismului.

— Adevărat, a zis Exel. Dar în ultimul timp misterele astea vin la pachet cu o extramohoreală.

A clătinat din cap și s-a așezat lângă mine.

— David, când manevrezi spyrilul, trebuie neapărat să ții raza-jet ațintită asupra apei. În clipa în care n-o mai faci, îți pierzi accesul la combustibil și te prăbușești.

— Ei, măcar o să aterizez pe moale, nu? am zis eu indicând apa cu bărbia.

— N-ai luat nicio burtă, nu? m-a întrebat Exel.

— Cum să iau o burtă?

Exel şi-a masat fruntea cu degetele lui cărnoase.

— OK. David, apa nu se comprimă. Dacă o loveşti cu viteză mare şi cu o suprafaţă mare a trupului, o să fie ca şi cum te-ai lovi de ceva solid. Dacă o să cazi de la treizeci de metri sau cam aşa ceva, o să-ţi rupi oasele. Poţi chiar să mori.

Asta mi s-a părut ciudat, dar nu conta, atâta timp cât aveam un câmp de forţă de-al Profului care să mă apere, deghizat într-o cutiuţă prinsă la centura costumului de scafandru. Pentru că adesea îşi împărţea puterea între mai mulţi Răzbunători, efectul avea să se disipeze cu timpul şi un impact concentrat într-un singur punct, cum ar fi fost un glonţ, putea să-l străpungă. Dar căderea în apă n-ar fi trebuit să fie o problemă.

— Treizeci de metri zici? Chestia asta mă poate ridica aşa de sus? am întrebat.

Exel a încuviinţat.

— Şi chiar mai sus. Sam nu putea ajunge în vârful celor mai înalţi zgârie-nori, dar putea urca până în vârful clădirilor de înălţime medie.

Mizzy terminase să meşterească în spatele meu.

— Ţi-am diminuat fluxurile, a zis ea. Ca să poţi să te antrenezi cu mai puţină forţă la început.

— N-am nevoie să fiu cocoloşit, am zis.

Exel m-a privit cu seriozitate, apoi mi-a pus o mână pe umăr.

— David, eu fac glume despre moarte. E un risc profesional – înveţi să râzi de ea când te înconjoară. Dar echipa asta a pierdut deja un înaintaş. N-ar fi o prostie să mai pierdem unul în timpul antrenamentelor? Ce s-a întâmplat

adineauri putea foarte bine să se termine cu tine țâșnind în aer și căzând cu capu-nainte pe acoperiș, cu toată viteza.

Am respirat adânc, simțindu-mă ca un idiot.

— Sigur. Ai dreptate.

Protecția Profului era bună, dar nu infailibilă.

— O s-o iau mai ușor la început.

— Atunci hopa sus, Steelslayer, și hai să trecem la treabă!

24

S-a dovedit că dificultatea utilizării spyrilului nu consta în puterea sa. După o jumătate de oră de practică, am pus-o pe Mizzy să crească forţa jeturilor de apă, pentru că aşa erau mai stabile.

Problema era echilibrul. Să încerc să mi-l păstrez în timp ce două jeturi de apă îmi ţâşneau de sub picioare era ca şi cum aş fi încercat să ţin în echilibru o oală plină cu broaşte pe vârfurile a două spaghete pe jumătate fierte. Şi trebuia s-o fac în timp ce îmi ţineam mâna stângă în permanenţă îndreptată către apă, ca să nu pierd alimentarea. Din fericire, îmi puteam folosi mâna dreaptă ca să mă echilibrez. Aceasta avea prins de ea ceva ce Mizzy numea jet de mână. Cu ajutorul lui puteam lansa jeturi de apă ca să îmi ajustez poziţia, deşi aveam tendinţa să exagerez.

Era destul de complicat. Mâna stângă, cu raza-jet, trebuia să rămână aţintită către apă. Dacă închideam şi desfăceam pumnul drept, puteam ajusta forţa apei jeturilor de sub picioare, iar cu degetul mare al mâinii drepte puteam controla forţa jetului de mână. Dar nu puteam să îl folosesc ca să mă stabilizez decât dacă îmi aminteam să-l îndrept în direcţia către care cădeam, ceea ce – când încercai să le ţii minte pe toate deodată – era mai uşor de zis decât de făcut.

În cele din urmă, am reuşit să plutesc stabil la vreo patru metri deasupra apei. Am rămas în aer şi, când am început să mă înclin în spate, am folosit jetul de mână ca să lansez un şuvoi îndărătul meu, care să mă împiedice să cad.

— Drăguţ! a exclamat Exel de dedesubt. E ca şi cum ai umbla pe nişte picioroange flexibile, nu? Aşa a zis Sam.

Ei, da, dacă voiai să recurgi la metafore atât de pedestre.

Mi-am pierdut echilibrul şi am căzut pe spate în apă, descleştându-mi mâna dreaptă şi oprind jeturile. Am ieşit la suprafaţă scuipând, dar am rămas plutind un moment, în timp ce Exel şi Mizzy se uitau în jos la mine.

Mă enerva că luasem o nouă căzătură, dar nu voiam să mă las descurajat. Cu tensorii trebuise să mă antrenez săptămâni în şir ca să prind şpilul.

Ceva s-a frecat de piciorul meu.

Ştiam că era probabil numai un gunoi purtat de curentul lunes, dar mi-am ridicat genunchii şi am strâns instinctiv pumnul. Aşa că, atunci când apa mi-a ţâşnit de sub picioare, m-am năpustit îndărăt cu viteza unei bărci de curse. Am descleştat pumnul aproape imediat, uluit de iuţeala cu care mă deplasam.

M-am întors cu faţa înainte şi cu picioarele întinse, culcat pe burtă în apă, şi am încercat din nou jeturile. Am sporit treptat puterea până am ajuns să mă deplasez cu o viteză decentă... cam la fel de repede cum înotase Mizzy cu o zi mai înainte, când îmi dăduse lecţii. Mi-am verificat ochelarii şi dopurile din nas ca să mă asigur că stăteau bine.

Apoi am mărit viteza.

Cine ştie de ce, deşi picioarele îmi erau întinse drept în spate, asta m-a făcut să ţâşnesc din apă şi să zbor deasupra suprafeţei ei. A fost rapid şi n-a durat decât câteva secunde înainte să plonjez din nou în apă cu capu-nainte.

„Uau" mi-am zis ieşind la suprafaţă şi ţâşnind din nou din apă cu un plescăit.

Mi-am relaxat strânsoarea mâinii, încetinind, apoi mi-am îndreptat picioarele către adânc. Forţa redusă a jeturilor m-a făcut să ies de la mijloc în sus din apă, care fierbea descriind un inel în jurul meu.

Mersesem cu viteză destul de mare. Se putea şi mai repede? M-am scufundat iar în apă, apoi mi-am întins din nou picioarele îndărăt şi am pornit jeturile la putere maximă, ţâşnind înainte cu viteza unei torpile. Apa făcea jerbe în jurul meu în timp ce săream în şi din ea, îmbătat de viteză. Prinsesem şmecheria cu înotatul mai uşor decât pe cea cu plutitul prin aer. Mă distram atât de bine, încât aproape uitasem că eram în apă.

În cele din urmă am înotat către ceilalţi şi am oprit jeturile. Deasupra mea, Mizzy mă privea cu gura căscată.

— Ăsta, a zis ea cu lacrimi în colţurile ochilor, a fost unul dintre cele mai ridicole lucruri pe care le-am văzut în viaţa mea.

— Ai pronunţat greşit „fantastic", am bombănit eu. Ai văzut ce repede mergeam?

— Semănai cu un delfin, a zis Mizzy.

— Un delfin fantastic?

— Sigur, a zis ea râzând.

Lângă ea, Exel zâmbea. A îngenuncheat ca să mă ajute să ies din apă, dar am pornit jeturile şi am ţâşnit în aer pe o traiectorie piezişă. Am reuşit să aterizez lângă ei pe acoperiş fără să cad în nas, deşi am fost nevoit să dau la greu din braţe.

Mizzy a izbucnit din nou în râs şi mi-a aruncat un prosop. M-am aşezat tremurând pe un scaun. Poate că venise primăvara, dar aerul era răcoros. Am primit o cană de ceai fierbinte de la Exel, care s-a instalat lângă mine şi şi-a pus casca în ureche. I-am urmat exemplul.

— Apa aia, am zis vorbind încet, cum procedau Răzbunătorii din Babilar, nu pare atât de rece pe cât ar trebui.

Acum că eram în contact cu aerul şi tremuram, mi-am dat seama că era mai cald în apă decât afară.

— Nu, nu e, a zis Exel. Şi e chiar mai caldă în zona sudică a Babilarului. În tot timpul anului, chiar şi în toiul iernii, pe străzi se deplasează curenţi tropicali.

— Asta pare....

M-am întrerupt.

— Imposibil? mi-a sugerat Exel.

— Da, am zis eu. Dar îmi dau seama ce stupid sună să zici aşa ceva, ţinând cont câte chestii se petrec în oraşul ăsta.

Exel a încuviinţat şi am stat un timp în tăcere, în timp ce eu molfăiam un sandviş pe care-l scosesem din rucsac.

— Deci am terminat pe ziua de azi? a întrebat Exel.

— Noo, am zis eu înghiţind ultima gură de sandviş. Nu suntem aici decât de o oră sau două. Vreau să deprind chestia asta. Lasă-mă să mă odihnesc vreun minut şi mă apuc din nou de treabă.

Mizzy s-a aşezat şi ea şi şi-a verificat mobilul.

— Val spune că Newton se află în Eastborough în clipa asta. Nimeni nu se deplasează încoace. Se pare că n-am fost depistaţi.

Am încuviinţat pe gânduri şi am luat o gură de ceai. Era mai dulce decât obişnuiam să-l beau.

— Trebuie să încercăm să-i ghicim slăbiciunea.

— Aş prefera s-o aflu pe a lui Obliteration, a zis Exel. Mă bagă-n sperieţi.

— Aşa şi trebuie.

Îmi petrecusem săptămâna gândindu-mă la Megan, dar probabil ar fi trebuit să-i dedic o parte mai mare din acest timp lui Obliteration. De ce se hotărâse aşa deodată să spulbere Houstonul? Şi apoi alte două oraşe unul după altul? Ce se schimbase şi de ce mă înşelasem cu privire la perioada de refacere dintre două teleportări de-ale lui?

Mi-am scos noul mobil şi am frunzărit varianta digitală a notiţelor mele. Aparatul nu diferea foarte mult de vechiul meu telefon, deşi câteva îmbunătăţiri introduse de Mizzy - între care o baterie solară cu încărcare lentă de pe spate - promiteau să fie utile.

M-am oprit la o fotografie a lui Obliteration făcută în Houston cu numai câteva zile înainte să-l distrugă. Ca s-o capăt, îi dădusem jumătate din raţia mea pe două săptămâni unui puşti din Fabrică, care o primise de la un prieten.

În fotografie, Obliteration stătea în mijlocul pieţei centrale a oraşului cu picioarele încrucişate, bronzându-se, cu faţa întoarsă către cer. Peste câteva zile Houstonul nu mai era, lucru care mă şocase, căci presupusesem că avea să rămână împăratul oraşului ani şi ani, ca Steelheart în Chicago. Nimic din ceea ce citisem despre el nu mă pregătise pentru un astfel de deznodământ.

Notiţele mele despre el fuseseră greşite. Complet, nu numai cu privire la puterile lui, ci şi la motivele şi intenţiile sale. M-am gândit un moment, apoi am căutat numărul lui Val şi am apelat-o.

— Hei, a zis ea încet.

— Mizzy spune că eşti încă în recunoaştere, am zis eu.

— Da. Ce-ţi trebuie?

— L-a văzut cineva pe Obliteration stând la soare? Aici în oraş? am întrebat-o.

— Nu ştiu, a zis Val. Circulă o mulţime de zvonuri despre el, dar puţine informaţii concrete.

L-am privit pe Exel, aşezat pe scaunul de lângă mine. El a ridicat din umeri.

— Pot să aflu mai multe dacă vrei, s-a oferit el.

— Mersi, am zis. Val, fii cu ochii în patru, bine? Cred că Obliteration are nevoie să se încarce în maniera asta. Aşa a făcut în celelalte oraşe înainte să le distrugă. O să vrem să ştim dacă începe să facă asta şi aici.

— Bine, a zis Val şi a închis.

— Ne facem prea multe griji în privinţa lui, a zis Mizzy.

Stătea pe marginea acoperişului, azvârlind alene cioburi de cărămidă în apă.

Exel a chicotit încet, apoi a vorbit prin reţea.

— Păi, Missouri, el e ăla care o să încerce să topească oraşul.

— Poate că da. Dar cum rămâne cu Firefight?

Mizzy privea în largul apei, cu o încruntare necaracteristică între sprâncene. Mânioasă.

— Ea l-a omorât pe Sam. Ea s-a infiltrat printre Răzbunători şi ne-a trădat. Şi e un Epic al focului, la fel ca Obliteration. De ce nu discutăm despre cum o s-o omorâm pe ea?

Epic al focului. Eram aproape sigur că nu era aşa ceva – era un soi de Epic al iluziilor – deşi, cinstit vorbind, nu ştiam până unde îi mergeau puterile. Imaginile create de ea aveau ceva ciudat, dar nu îmi dădeam seama exact ce anume.

— Ce v-a zis Profu' despre Firefight? i-am întrebat curios pe Mizzy şi Exel.

Mizzy a ridicat din umeri.

— Am dosarul Răzbunătorilor despre ea, deşi ei credeau că e un „el". Epic al focului: o înconjoară o aură de foc care topeşte gloanţele. Poate să zboare şi să lanseze rafale de foc.

Nimic din toate astea nu era adevărat şi Profu' o ştia. De ce nu le spusese că de fapt Megan era o iluzionistă şi că nu putea manipula focul? Eu unul sigur nu aveam de gând să le explic asta, nu atâta timp cât nu ştiam de ce tăcea Profu'. În plus, cât timp Mizzy îi purta sâmbetele lui Megan, era mai sigur dacă membrii echipei nu cunoşteau adevărata ei natură.

— În dosare nu scrie nimic despre slăbiciunea ei, a zis Mizzy privind către mine cu speranţă.

— Nu ştiu care e, am zis. Nu părea aşa de rea când era cu noi...

— V-a prostit bine de tot, a zis Mizzy cu compătimire în glas. Daaa, presupun că suntem norocoşi că n-a aplicat strategia asta cu noi. Ne-ar fi fost şi mai greu dacă s-ar fi împrietenit cu noi mai întâi şi pe urmă s-ar fi apucat să ne omoare.

Părând în continuare furioasă, şi-a turnat o cană cu ceai.

M-am ridicat şi am lăsat prosopul deoparte. Încă mai aveam spyrilul prins pe trup, jeturile pe gambe, mănuşile în mâini.

— Mă duc să mă mai antrenez la înot, am zis.

— Fii atent la oameni, a zis Exel. Nu-i lăsa să te vadă. Nu vrem să distrugem reputaţia Răzbunătorilor purtându-ne aşa prosteşte.

— Chii, chii, a făcut Mizzy imitând un delfin.

— Splendid, am zis încercând să nu roşesc. Mersi. Asta da încurajare!

Mi-am scos casca din ureche şi am vârât-o în buzunarul impermeabil al costumului de scafandru, apoi mi-am pus din nou ochelarii de protecţie şi dopurile în nas.

Am sărit iar în apă şi am mai dat câteva ocoluri în jurul clădirii. Chiar era amuzant, deşi mă aflam în apă. În plus, mi-am zis că mă deplasam prea repede ca să mă ajungă rechinii.

În cele din urmă, când am simţit că prinsesem şpilul, m-am întors cu spatele la clădire şi m-am aventurat în apele deschise a ceea ce fusese cândva Central Park. Acum era o întindere nesfârşită, din suprafaţa căreia nu răsărea nimic, ceea ce era perfect pentru mine, căci nu intenţionam să mă scufund cu viteză în apă şi să risc să mă ciocnesc de vreun acoperiş sau de vreun turn aflat imediat sub suprafaţă.

Mi-am strâns mâna dreaptă aproape în pumn şi am prins viteză, apoi am început să mă zbengui prin apă, ieşind din ea şi scufundându-mă la loc în mod repetat. La început mi s-a părut palpitant, dar apoi a devenit monoton. M-am silit

să continui. Trebuia să ajung să stăpânesc dispozitivul... era un avantaj de care urma să avem nevoie.

Câmpul energetic al Profului părea să mă protejeze. Bănuiam că fără ajutorul lui, faţa şi capul meu ar fi încasat-o zdravăn. Aşa, abia simţeam ceva. După ce am traversat tot parcul în câteva minute, am ţâşnit la suprafaţă, drept în sus şi am reuşit să echilibrez jeturile şi să mă menţin în aer la vreo şase metri deasupra apei. Când am început să mă înclin, am ridicat cealaltă mână şi am folosit jetul mai slab de pe dosul mănuşii drepte, controlat cu degetul meu mare, ca să mă readucă în poziţia iniţială.

Încântat că reuşisem să-mi păstrez echilibrul, am zâmbit... apoi, din greşeală, am acţionat prea tare jetul de mână. Am căzut din nou în apă, dar începusem să mă obişnuiesc cu asta. Ştiam că trebuia să reduc puterea şi să urc treptat, pe o traiectorie piezişă. Am ieşit din apă şi am plutit un moment, mulţumit de progresele mele.

Apoi mi-am amintit unde mă aflam. Idioţenia asta de apă îmi distrugea plăcerea înotului! M-am propulsat în lateral, către locul unde un acoperiş scund ieşea la suprafaţă, şi m-am cocoţat pe el. Apoi m-am oprit cu picioarele atârnându-mi peste margine – abia sinchisindu-mă că erau în apă – ca să mă odihnesc câteva minute.

O clipă mai târziu, alături de mine a apărut Regalia.

25

Am sărit în picioare în timp ce imaginea ei se ridica din apă, prinzând contur. Am dus mâna imediat la pistol, pe care, firește, nu-l aveam asupra mea. Nu că mi-ar fi folosit la ceva.

Știuserăm că putea să ne urmărească; în Babilar trebuia să pleci mereu de la premisa asta. Am fi putut să ne ducem să ne antrenăm în afara razei ei de acțiune, dar ce rost ar fi avut? Știa deja despre spyril și eram convinși că nu voia să ne ucidă. Sau cel puțin nu deocamdată.

A păşit pe acoperiş, rămânând conectată cu oceanul printr-un tentacul lichid. Ţinea în mână o ceşcuţă cochetă de ceai şi s-a aşezat pe un scaun de apă care s-a format în spatele ei. Ca şi mai înainte, purta un costum de femeie de afaceri şi o cămaşă şi avea părul prins în coc. Pielea ei întunecată de negresă era brăzdată de riduri.

— O, stai liniştit! mi-a zis Regalia pe deasupra ceştii de ceai. N-am de gând să-ţi fac rău. Vreau numai să mă uit bine la tine.

Am şovăit. Mi-o puteam imagina pe femeia asta ca pe o judecătoare de la televizor: distinsă, dar severă. Vocea ei suna ca aceea a unei mame înţelepte silite să corecteze comportamentele meschine ale unor copii imaturi.

„A fost și predicatoare", mi-am amintit din notițele mele. „Și Obliteration nu mi-a citat din Scripturi?" Care era legătura aici?

Răzbunătorul din mine voia să sară în apă și să se îndepărteze cât mai repede posibil. Era o Epică foarte periculoasă. Nu interacționasem niciodată în felul ăsta cu Steelheart. De el ne ținuserăm departe până în momentul când ne întinseserăm cursa.

Dar Regalia stăpânea peste ape. Dacă săream în ele, nu făceam decât să mă las și mai mult în puterea ei.

„Nu te vrea mort", mi-am repetat. „Vezi ce poți să afli!" Era împotriva instinctelor mele, dar părea cea mai bună strategie.

— Cum l-a omorât Jonathan pe Epicul care avea puterile astea? a întrebat ea indicând cu bărbia picioarele mele. Știi, ca să poată fi creat un dispozitiv ca ăsta, un Epic trebuie să fie ucis. Mereu m-am întrebat cum au reușit Răzbunătorii s-o facă în cazul jeturilor ăstora.

Am rămas tăcut.

— Luptați împotriva noastră, a continuat Regalia. Pretindeți că ne urâți. Dar vă învăluiți în pielea noastră. Ceea ce vă deranjează cu adevărat e că nu ne puteți îmblânzi, cum a îmblânzit omul dobitoacele. Așa că ne omorâți.

— Tu îndrăznești să vorbești despre crimă? După ce l-ai invitat pe Obliteration în oraș?

Regalia m-a studiat cu un chip inexpresiv. Și-a pus ceașca de ceai deoparte și aceasta s-a topit, nemaifăcând parte din proiecția ei. Oriunde se va fi aflat de fapt, stătea pe scaun, așa că am încercat să-mi amintesc cum arăta. Era un scaun simplu de lemn, fără ornamente pe laturi sau spătar, dar poate ne putea oferi vreun indiciu cu privire la locul unde se afla baza ei.

— Ți-a spus Jonathan cine este? a întrebat Regalia.

— Un prieten de-al tău. De cu mult timp în urmă, am răspuns eu vag.

Ea a zâmbit.

— Da. Am devenit amândoi Epici cam în aceeași perioadă.

M-a privit cercetător.

— Nu ești surprins aflând că e un Epic? Deci știi. Presupusesem că mai menține prefăcătoria.

— Știai că, dacă un Epic nu își mai folosește puterile, revine la vechiul său sine? am contraatacat eu. Nu trebuie să te omorâm, Regalia. Pur și simplu nu-ți mai folosi puterile.

— Ah, dac-ar fi atât de simplu, a zis ea.

A clătinat din cap de parcă inocența mea ar fi amuzat-o, apoi a făcut semn către apele din Central Park. Se agitau formând mici valuri, la fel de schimbătoare ca expresiile unui copil prins în niște nisipuri mișcătoare făcute din acadele.

— Te-ai prins repede cum e cu aparatul ăla, a zis Regalia. L-am urmărit și pe celălalt bărbat antrenându-se și a avut nevoie de mult mai mult timp până s-a obișnuit cu puterea lui. Se pare că ești un talent înnăscut în folosirea abilităților.

— Regalia, am zis înaintând către ea. Abigail. Nu trebuie să fii așa. Tu...

— Nu te mai purta de parcă m-ai cunoaște, tinere, a zis Regalia.

Tonul ei era liniștit, dar ferm.

Am încremenit.

— L-ai ucis pe Steelheart, a zis Regalia. Numai pentru asta și tot ai merita să te distrug. Ne-au rămas atât de puține oaze ale civilizației și tu dobori una unde există nu numai curent, ci și servicii medicale profesioniste? E culmea hybrisului, puștiule. Dacă am fi la mine la tribunal, te-aș băga la închisoare pe viață. Dacă ai fi membrul congregației mele, aș face chiar mai rău.

— În caz că n-ai remarcat, Newcago se descurcă de minune fără Steelheart, i-am replicat. La fel cum s-ar descurca

ți Babilarul fără tine. Nu de asta l-ai silit pe Profu' să vină aici? Pentru că vrei să te omoare?

Auzind asta, ea a ezitat și m-am temut că spusesem prea mult. Trădasem cumva faptul că Profu' știa despre planul ei? Dar, dacă ea chiar voia ca Profu' s-o oprească, s-ar fi așteptat ca el să se prindă de asta, nu? Trebuia să fiu mai prudent. Regalia nu era numai un Epic, mai era și procuror. Era ca și cum ai fi pus curry în sosul tău picant. Putea să mă facă din vorbe.

Dar cum să obțin informații de la ea fără să spun nimic? Am luat o decizie spontană și am sărit de pe acoperiș, pornind spyrilul și țâșnind prin apa din Central Park. Am ieșit din apă peste câteva minute, aterizând pe un alt acoperiș, mai la nord de cel pe care mă aflasem înainte.

— Îți dai seama cât de ridicol arăți făcând asta? a zis Regalia întinzându-se din apă și vorbind chiar dinainte să prindă contur cu totul.

Am scos un țipăt, prefăcându-mă speriat. Am părăsit clădirea și am gonit și mai departe spre nord, până am ajuns în cel mai nordic capăt al golfului. Aici, epuizat, am ieșit iar din apă și m-am așezat pe un acoperiș cu apa șiroindu-mi în ochi.

— Acum ai terminat? m-a întrebat Regalia, în timp ce acaunul ei se forma din nou din apă înaintea mea. Pot să apar oriunde vreau, băiat prostuț! Mă mir că Jonathan nu ți-a explicat asta.

„Nu chiar oriunde", m-am gândit. „Ai o rază limitată."

Și tocmai îmi oferise alte două puncte care s-o ajute pe Tia să îi descopere adevărata localizare. M-am lăsat să alunec de pe acoperiș în apă, decis să înot din nou și să văd dacă puteam să o fac să mă urmărească și de data asta.

— Chiar te descurci cu ăsta, a remarcat Regalia. Ai aflat vreodată despre Waterlog, Epicul din puterile căruia a fost dezvoltat? Eu l-am creat, să știi.

M-am oprit în apa de lângă clădire, încremenit ca un gândăcel care a descoperit că mama lui a fost mâncată de o insectă-călugăriță.

Regalia a sorbit din ceai.

— Ce-ai zis? am întrebat.

— Ooo, asta te interesează, nu-i așa? Îl chema Georgi, un derbedeu neînsemnat din Orlando. Părea promițător. L-am transformat în Epic.

— Nu fi ridicolă, am zis râzând.

Nimeni nu putea fabrica Epici. Sigur, din când în când apăreau unii noi. Cei mai mulți erau prin preajmă de la un an după venirea lui Calamity, dar auzisem despre câțiva Epici remarcabili ale căror puteri se manifestaseră abia de curând. Însă nimeni nu știa de ce sau cum.

— Câtă siguranță în negațiile tale, a zis Regalia clătinând din cap. Crezi că știi chiar atât de multe despre lume, David Charleston? Că știi cum funcționează totul?

M-am oprit din râs, dar nu i-am dat crezare niciun moment. Mă ducea de nas. Ce joc juca?

— Întreabă-l pe Obliteration data viitoare când îl vezi, presupunând că apuci să trăiești suficient, a zis Regalia alene. Întreabă-l ce am făcut cu puterile lui. Cum i le-am amplificat, cu cât sunt mai mari acum, în ciuda a ceea ce i-am luat.

Mi-am ridicat ochii spre ea nedumerit.

— Ce i-ai luat?

Ce înțelegea prin asta? Ce putea să ia de la un Epic? Și, lăsând deoparte asta, voia să dea de înțeles că îi îmbunătățise puterile lui Obliteration? Acesta era motivul absenței pauzei de refacere dintre teleportările lui?

— Nu te poți lupta cu mine, a zis ea. Dac-o faci, vei avea parte de o moarte singuratică. Chinuindu-te să respiri într-una dintre clădirile astea ca niște jungle, la un pas de libertate. Ultima priveliște pe care o vei vedea va fi un

perete gol pe care cineva a vărsat cafea. Un sfârşit jalnic, demn de milă. Gândeşte-te la asta!

Şi-a dispărut.

M-am urcat pe acoperiş şi mi-am şters apa din ochi, apoi m-am aşezat jos. Fusese o experienţă supranaturală. În timp ce mă odihneam, m-am gândit la spusele ei. Erau atâtea, încât, de ce m-am gândit mai mult, de aceea am fost mai tulburat.

În cele din urmă, am sărit din nou în apă şi am înotat în căutarea celorlalţi.

26

Două zile mai târziu, stăteam singur în biblioteca bazei noastre scufundate, privind harta Tiei. Locurile unde o văzusem pe Regalia erau însemnate cu piuneze roşii şi cu mici semne de exclamaţie desenate direct pe hârtie. Am zâmbit, amintindu-mi ce încântată fusese Tia în vreme ce amplasa piunezele. Deşi calculele ei nu mă interesau în mod special, rezultatul în mod cert da.

Am dat să plec, dar m-am oprit. Mă descurcasem destul de bine la cursurile de matematică de la Fabrică, deşi materia nu-mi plăcuse. Nu-mi puteam permite să fiu leneş numai fiindcă altcineva avea situaţia sub control. Voiam să ştiu eu însumi. M-am silit să mă întorc şi am încercat să înţeleg calculele Tiei. Din ceea ce am reuşit să pricep în cele din urmă, punctele descoperite de mine fuseseră foarte folositoare, dar aveam nevoie de mai multe date din zona de sud-est a oraşului înainte să putem determina cu precizie unde era baza principală a Regaliei.

Am părăsit biblioteca satisfăcut. Şi fără nimic altceva de făcut.

Ceea ce era ciudat. În Newcago mereu avusesem ceva care să mă ţină ocupat, în principal datorită lui Abraham şi Cody. Ori de câte ori mă vedeau stând, îmi dădeau vreo

însărcinare. Să curăţ arme, să car lăzi, să mă antrenez cu tonsorii... orice.

Aici nu se întâmpla aşa ceva. Aici jos nu mă puteam antrena cu spyrilul şi nu puteam merge la suprafaţă să mă antrenez decât cu prilejul unor excursii planificate dinainte. În plus, încă mă mai durea tot trupul după orele petrecute înotând în jurul oraşului pe bază de propulsie. Câmpurile de forţă ale Profului mă împiedicau s-o încasez prea rău, dar nu-mi apărau muşchii de efort.

M-am uitat ce face Tia – uşa ei era întredeschisă – şi după expresia ei concentrată şi cele şase pungi de cola goale de lângă scaunul ei mi-am dat seama că nu trebuia s-o deranjez. Mizzy era în atelier şi repara unul dintre motoarele bărcii noastre, cu ajutorul lui Val. Când am intrat să le vorbesc, Val mi-a aruncat o căutătură neprietenoasă. Am înlemnit în uşă, înfiorat de răceala ei. În ultimele câteva zile Val părea să fie într-o dispoziţie şi mai proastă decât de obicei.

Mizzy mi-a adresat o mică ridicare din umeri, agitându-şi degetele către Val ca să-i ceară o cheie. Scântei! Am făcut stânga-mprejur şi le-am lăsat la treabă. Şi-acum? Trebuia să fac ceva. Am oftat şi am pornit înapoi către camera mea, unde puteam să scormonesc încă o dată prin notiţele mele despre Epici. Am trecut pe lângă camera Tiei şi, spre surprinderea mea, ea m-a strigat.

— David?

Am şovăit în uşa ei, apoi am deschis-o mai mult.

— Da?

— Cum ai ştiut? m-a întrebat Tia cu capul aplecat deasupra datapadului ei, pe care tasta cu furie. Despre Sourcefield?

Sourcefield. Epica pe care o omorâserăm chiar înainte să plecăm din Newcago. Am înaintat nerăbdător.

— Ai mai aflat ceva? Despre trecutul ei?

— Tocmai am aflat adevărul despre bunicii ei, a încuviinţat Tia. Au încercat s-o omoare.

— Asta-i trist, dar...

— I-au otrăvit băutura.

— Kool-aid?

— Ceva asemănător, dar suficient de apropiat, a zis Tia. Bunicii ei erau un cuplu ciudat, fascinat de culte şi poveşti vechi. A fost o crimă la indigo sau o tentativă bazată pe o tragedie care s-a întâmplat mai demult, în America de Sud[6]. Ce contează e că Sourcefield, sau mai bine zis Emiline, era suficient de mare ca să-şi dea seama că fusese otrăvită. Când au început s-o ardă gura şi gâtlejul s-a târât în stradă şi un trecător a dus-o la spital. Peste mulţi ani a devenit o Epică şi slăbiciunea ei...

— Era însuşi lucrul care aproape c-a ucis-o, am terminat eu entuziasmat. E o legătură, Tia.

— Poate-i o coincidenţă.

— Nu crezi aşa ceva, am zis eu.

Cum putea crede una ca asta? Era o legătură, una reală... ca în cazul lui Mitosis, dar chiar mai promiţătoare. De aici veneau slăbiciunile Epicilor? De la ceva care aproape îi ucisese?

„Dar cum ar putea cineva să ajungă în pragul morţii din cauza muzicii rock proaste?" m-am întrebat. Poate era ceva legat de vreun turneu. Un accident. Trebuia să ştim mai multe.

— Cred că o coincidenţă nu e total exclusă, a zis Tia, apoi şi-a ridicat capul, întâlnindu-mi în sfârşit privirea. Dar cred că merită investigat. Bună treabă! Cum ai ghicit?

— Tia, trebuie să existe o logică în astea, am zis eu. Puterile, slăbiciunile, Epicii... cine e ales.

---

[6] Masacrul din 1978 din Jonestown (Guyana Franceză), unde cei care îl urmau pe reverendul Jim Jones, fondatorul Templului Poporului, s-au sinucis în masă bând o băutură gen Kool-Aid cu cianură. Numărul celor decedaţi a depăşit 900 de persoane, dintre care peste 300 erau copii, cărora băutura otrăvită le-a fost administrată fără consimţământul lor.

— Nu știu ce să zic, David, a spus Tia. Chiar trebuie să existe o rațiune îndărătul chestiilor astora? În antichitate, când lovea vreun dezastru, toți încercau să înțeleagă de ce, să găsească un motiv. Păcatele cuiva. Mânia zeilor. Dar natura nu ne oferă întotdeauna un motiv, nu în genul pe care îl vrem noi.

— Dar o să investighezi asta, da? am întrebat-o. E la fel ca la Mitosis... sau similar. Poate reușim să găsim o legătură între Steelheart și slăbiciunea lui. Nu putea fi rănit decât de cineva care nu se temea de el. Poate că în trecut a fost cât pe ce să fie ucis de cineva care...

— O să mă ocup de asta, m-a oprit Tia. Promit!

— Nu pari încântată, am insistat eu.

Cum putea să fie așa de sceptică? Era palpitant! Era o descoperire revoluționară!

— Credeam că am trecut de faza asta. Loriștii și-au petrecut primii ani căutând o legătură între slăbiciunile Epicilor. Am decis că nu exista așa ceva.

A ezitat.

— Deși presupun că erau vremuri dificile, când comunicarea decurgea greu și guvernul se prăbușea. Am făcut și alte greșeli atunci. Nu m-ar mira să descopăr că ne-am pripit luând anumite decizii.

A oftat.

— O să investighez asta, deși Calamity știe cât de puțin timp am zilele astea, dată fiind problema cu Regalia.

— Pot să te ajut, am zis înaintând cu încă un pas.

— Știu că poți, a zis Tia. O să te țin la curent cu ce descopăr.

Am rămas locului, nevrând să mă las expediat așa ușor.

— David, asta înseamnă că trebuie să pleci.

— Dar...

— Oamenii cu care lucrez sunt foarte secretoși, m-a întrerupt Tia. Le-am sugerat că ar trebui să ți se permită

să ni te alături, dar ar trebui să renunţi la munca de teren. Accesul la cunoştinţele noastre vine la pachet cu interdicţia de a-ţi asuma riscuri, ca să nu fii capturat şi interogat.

Am mârâit iritat. Abia aşteptasem să am şansa, într-o bună zi, să mă întâlnesc cu loriştii Tiei. Dar nu aveam de gând să renunţ la poziţia de vârf de atac, nu cât timp erau Epici de omorât. Şi, oricum, să fii lorist suna ca o treabă de tocilar.

Am oftat şi m-am retras din bibliotecă. Din nefericire, m-am pomenit confruntat cu aceeaşi problemă ca mai-nainte. Cu ce să-mi omor timpul? Tia nu mă lăsa să o ajut cu cercetările şi Val nu mă suporta prin preajmă.

Cine s-ar fi gândit că viaţa într-o bază submarină fantastică avea să fie atât de plictisitoare?

Am pornit fără grabă către camera mea. Culoarul era tăcut, cu excepţia unor ecouri ce răsunau de mai departe, dinspre porţiunea cufundată în întuneric. Vagi şi hârâite, mă chemau precum clinchetul cuptorului cu microunde care tocmai a terminat de iradiat o pizza. Am luat uşile la rând până când, în cele din urmă, am ajuns în dreptul camerei lui Exel. Avea uşa larg deschisă şi înăuntru pereţii erau tapetaţi complet cu postere ale unor clădiri interesante. Un fan al arhitecturii? N-aş fi ghicit niciodată, dar în general nu prea aveam noroc cu ghicitul când era vorba de Exel.

El însuşi umplea cu totul un scaun mare aflat lângă o măsuţă pe care se afla o adevărată piesă de anticariat. M-a salutat înclinând din cap şi a continuat să-şi facă de lucru în partea din faţă a aparatului. Acesta scotea un soi de bâzâit.

Simţindu-mă binevenit pentru prima oară în acea zi, am intrat şi m-am instalat pe un scaun alături de el.

— Un radio? am ghicit eu în timp ce el umbla cu o scală.

— Un scanner, ca să fim mai exacţi, a zis el.

— Habar n-am ce înseamnă asta.

— Mă lasă să caut semnale, majoritatea locale, şi verifică dacă le pot auzi.

— Ce... demodat, am zis.

— Ei, poate nu aşa de demodat cum crezi tu, mi-a răspuns el. Ăsta nu e radioul de fapt, ci mecanismul de control. Suntem îngropaţi destul de adânc sub apă ca să nu am semnal prea bun de-aici. Radioul se află de fapt la suprafaţă.

— Da... dar un radio? am zis indicându-mi noul mobil cu degetul. Avem ceva mai bun.

— Şi cei mai mulţi oameni de deasupra n-au, a zis Exel părând amuzat. Crezi că tipii care petrec sau o ard prin oraşul ăsta au resurse să-şi cumpere telefoane mobile? Şi încă unele de la Knighthawk?

Am şovăit. Mobilele fuseseră foarte răspândite în Newcago, unde Steelheart făcuse o înţelegere cu atelierele Knighthawk. Deşi părea un gest altruist din partea lui, adevărul era mult mai simplu. Dacă toţi aveau mobile, îi putea sili să asculte „programe educative" şi alte avertismente care să-i facă pe oameni să stea în banca lor.

Se pare că Regalia nu avea ceva similar.

— Radiouri, a zis Exel ciocănind cu degetul în receptor. Unele lucruri pur şi simplu funcţionează. Există eleganţă în simplitate. Dacă aş fi acolo sus, ducând o viaţă relativ normală, aş vrea un radio, şi nu un mobil. Pot să repar un radio. Ştiu cum funcţionează. Numai Calamity ştie ce s-o fi petrecând în interiorul sculelor ăstora moderne.

— Dar de unde au radiourile curent? am întrebat.

Exel a clătinat din cap.

— În Babilar radiourile pur şi simplu funcţionează.

— Adică...

— N-am o explicaţie, a zis el ridicând din umerii lui largi. Nimic altceva nu merge fără o sursă de curent: blendere, cuptoare, orice ai încerca. Nu merg şi pace. Dar radiourile pornesc chiar dacă nu au baterii.

Asta m-a făcut să mă înfior. Mai mult decât luminile cele stranii din beznă, asta mă speria. Radiouri cu curent-fantomă? Ce se întâmpla în oraşul ăsta?!

Pe Exel nu părea să-l deranjeze. A comutat pe altă frecvenţă, apoi şi-a scos pixul, s-a aplecat şi a început să scrie. Mi-am tras scaunul mai aproape. Din câte mi-am dat seama, asculta ce trăncăneau locuitorii oraşului. Şi-a luat câteva notiţe, apoi a trecut mai departe. A ascultat pe noua frecvenţă un timp fără să-şi noteze nimic, apoi s-a mutat pe următoarea şi s-a pus să scrie cu frenezie.

Părea să ştie ce face. Notiţele lui erau ordonate şi eficiente şi păreau să verifice dacă nu cumva unii inşi vorbeau cifrat. Am luat o foaie de pe masă. El mi-a aruncat o privire, dar nu m-a oprit.

Se pare că şi el căuta menţionări ale Regaliei şi poveşti despre apariţii directe de-ale ei. Majoritatea celor consemnate erau zvonuri, dar m-au impresionat notiţele detaliate şi concluziile pe care le trăgea. Unele notiţe indicau că frecvenţa fusese bruiată sau plină de paraziţi, dar reuşise să recreeze conversaţii întregi, subliniind cuvintele pe care chiar le auzise şi completând restul.

Mi-am ridicat ochii de pe foaie.

— Şi zici că eşti de la pompele funebre, am comentat fără să-mi ascund scepticismul din voce.

— La a treia generaţie, a zis el cu mândrie. Am luat parte la îmbălsămarea bunicului meu. I-am vârât eu însumi vată în ochi.

— Te învaţă asta la şcoala de pompe funebre? am întrebat eu ridicând hârtia.

— Nu, a zis Exel zâmbind larg. Asta am învăţat la CIA.

— Eşti spion? am exclamat şocat.

— Hei, până şi CIA avea nevoie de agenţi de pompe funebre.

— Ăăă, nu. Nu cred aşa ceva.

— Ba da, mai mult decât ai crede, a zis Exel schimbând din nou frecvenţa. Pe vremuri erau sute ca mine. Sigur, nu toţi de la pompele funebre, dar ceva asemănător. Oameni

cu vieţi normale şi cu slujbe normale, plasaţi în locuri unde puteau face câte un mic bine ici şi colo. Am petrecut mulţi ani predând ştiinţa îmbălsămării în Seul şi ascultând radioul noaptea împreună cu echipa mea. Toţi îşi închipuie că spionii sunt tipi cu papioane şi un cocktail în mână, dar în realitate ăştia nu-s prea mulţi. Majoritatea eram oameni obişnuiţi.

— Tu? Obişnuit? am zis eu.

— În limita credibilităţii, a zis Exel.

M-am pomenit zâmbind.

— Exel, nu te înţeleg, am zis luând o altă foaie din teanc. Alaltăieri aproape că simpatizai cu târâie-brâu ăştia de care-i plin oraşul.

— Păi chiar simpatizez cu ei, a zis Exel. Mi-ar plăcea şi mie să nu fac nimic. Pare o ocupaţie măreaţă. Niciodată oamenii nu pornesc războaie din cauza unor târâie-brâu.

— Zice fostul spion.

— Fostul? a zis Exel ameninţându-mă cu pixul.

— Exel, dacă nimeni nu schimbă lumea, dacă nimeni nu se străduieşte s-o facă mai bună, atunci stagnăm.

— Aş putea trăi cu stagnarea, a zis Exel, dacă ar însemna încetarea războaielor. A omorurilor.

Nu eram convins că îl aprobam. Poate eram naiv, căci nu trăisem într-o vreme a războiului oamenilor împotriva oamenilor. Viaţa mea fusese dominată de conflictul cu Epicii. Dar îmi imaginam că lumea ar fi fost cam plictisitoare dacă te mulţumeai să rămâi cum erai.

— Ei, nu contează, a continuat Exel. Asta nu se poate. Slujba mea prezentă este să mă asigur că oamenii pot să-şi trăiască vieţile aşa cum vor. Dacă asta înseamnă să se bronzeze şi să nu-şi facă griji, bravo lor! Măcar unii oameni din nemărâta asta de lume se simt bine.

A continuat să scrie. Aş fi putut să-l contrazic, dar am descoperit că nu-mi venea. Dacă asta îl motiva pe el să lupte cu Epicii, bine. Fiecare dintre noi avea motivele lui.

În schimb, mi-am lăsat atenţia să fie atrasă de o pagină de notiţe cu un subiect specific: Dawnslight, Epicul mitic despre care se presupunea că făcea plantele să crească şi vopseaua spray să strălucească. Pagina lui Exel era plină de referinţe la oameni care discutau despre el, i se rugau sau înjurau folosindu-i numele.

Înţelegeam interesul oamenilor pentru Dawnslight. Oricine o fi fost, Babilarul nu putea exista fără el. Dar rapoartele susţineau că fusese în oraş cu mult înainte de sosirea Regaliei. Să îndrăznesc să cred că era adevărat, că exista un Epic atât de binevoitor? Un Epic care nu ucidea, care nici măcar nu domina, ci în schimb făcea să crească hrană şi să apară lumini? Cine era persoana care crease un paradis în clădirile Manhattanului de odinioară?

— Exel, am zis ridicându-mi ochii de pe foaie. Tu locuieşti aici de un timp.

— De când ne-a ordonat Profu' să ne integrăm, a zis bărbatul cel mare.

— Crezi că Dawnslight e o persoană reală?

El a lovit câteva clipe cu pixul în hârtie, apoi l-a lăsat jos şi a întins braţul lângă scaunul lui, unde era o punguţă plină cu suc acidulat de portocale. Puteai să îl primeşti din Charlotte, ca pe cola, cu condiţia să ai ceva pile. Acolo era un Epic care se dădea în vânt după băuturile acidulate şi plătea ca să menţină maşinăria în funcţiune.

— Mi-ai văzut notiţele, a zis Exel, indicând din cap foaia pe care o citisem. Aia-i numai o pagină din mai multe. De când am venit aici, stau cu urechile ciulite după orice menţionare a lui Dawnslight. E real. Vorbeşte prea multă lume despre el ca să nu fie.

— O mulţime de lume vorbeşte şi despre Dumnezeu, am zis eu. Sau vorbea.

— Pentru că şi el e real. Presupun că tu nu eşti credincios?

Nu eram sigur. Am cotrobăit pe sub cămaşă şi am scos la iveală cadoul de la Abraham. S-ul stilizat, simbolul Credincioşilor. Eu în ce credeam? Ani buni, religia mea fusese moartea lui Steelheart. Mă devotasem acestui ţel cu fervoarea unui călugăr de pe vremuri în locul pe unde călugărea.

— Ei, n-am fost niciodată genul misionar şi cred că Dumnezeu e un subiect pentru altă zi, a zis Exel. Cât despre Dawnslight, sunt sigur în limite rezonabile că e real.

— Locuitorii de aici îl adoră ca pe un zeu.

— Ei, poate că sunt ţăcăniţi, a zis Exel ridicând plosca. Dar sunt paşnici, corect? Deci bravo lor!

— Şi Epicul lor? Dawnslight e şi el paşnic?

— Aşa pare.

Dansam în jurul problemei. Trebuia să spun pur şi simplu ce voiam. M-am aplecat către el.

— Exel, crezi că e posibil ca Epicii să fie de treabă?

— Sigur că pot fi. Toţi avem liber arbitru. E un drept divin.

M-am îndreptat de spate îngândurat.

— Mi se pare că nu eşti de acord.

— Ba de fapt sunt, am zis.

Trebuie să cred că Epicii puteau fi cumsecade, de dragul lui Megan.

— Vreau să găsesc o cale să aduc nişte Epici de partea noastră, dar Profu' crede că-s un fraier.

Mi-am trecut mâna prin păr.

— Jumătate din timp sunt convins că are dreptate.

— Ei bine, Jonathan Phaedrus e un om mare. Un om înţelept. Dar odată l-am văzut pierzând o cacealma la poker, deci avem dovezi empirice că nu ştie chiar totul.

Am zâmbit.

— Steelslayer, cred că ţelul tău e unul valoros, a zis Exel stând mai drept şi privindu-mă în ochi. Nu cred că-i putem învinge pe Epici de unii singuri. Ne-ar trebui mult mai

multă putere de foc. Poate că lumea nu are nevoie decât de câțiva Epici care să iasă în față și să li se opună în mod vizibil celorlalți. Nu așa teatral cum cred Credincioșii, o pogorâre mistică a unor Epici angelici. Doar unul sau doi dispuși să spună: „Hei, asta nu-i corect!" Dacă toată lumea, inclusiv Epicii, ar ști că mai există o opțiune, poate că totul s-ar schimba.

Am încuviințat.

— Mersi.

— Mersi pentru ce? Că am trăncănit vrute și nevrute?

— Cam așa ceva. Aveam nevoie de cineva cu care să vorbesc. Tia era prea ocupată, iar Val pare să nu mă poată suferi.

— Noo, numai că-i amintești de Sam. Spyrilul era puiul lui, știi?

Ei, presupun că asta avea o oarecare logică. Deși nu era cinstit.

— Eu...

— Stai o secundă, a zis Exel ridicând o mână. Ascultă!

Mi-am întors atenția către radio, concentrându-mă să deslușesc cuvintele. Cât timp vorbiserăm noi, pârâise constant, dar nu-mi dădusem seama că în fundal se auzeau vag niște voci.

— ...da, îl văd, a zis un glas. Stă pur și simplu pe un acoperiș în Turtle Bay.

— Face ceva? a întrebat alt glas printre pârâituri.

— Nee, a zis primul glas. Ține ochii închiși. Are fața ridicată către cer.

— Pleacă de acolo, Miles, a zis cea de-a doua voce, înspăimântată. E periculos. Acum două săptămâni a omorât o mulțime de oameni.

Exel și-a ridicat privirea și ochii ni s-au întâlnit.

— Obliteration? a întrebat el.

Am încuviințat, copleșit de greață.

— Ai ghicit c-o să facă asta. Bună treabă! a zis Exel.

— Mi-aș dori să nu fi avut dreptate, am zis dând scaunul îndărăt și ridicându-mă în picioare. Trebuie să dau de Prof.

Obliteration începuse să acumuleze căldură solară, ca în Houston, în Albuquerque și în cele din urmă în San Diego.

Dacă aveam dreptate, orașul nu avea să supraviețuiască următorului său pas.

27

L-am găsit pe Profu' în sala de conferinţe, încăperea cu peretele/fereastra cea mare cu vedere la ocean. Azi apele erau mai limpezi ca ultima oară când fusesem aici şi am deslușit nişte umbre îndepărtate, întunecate şi pătrăţoase. Erau clădiri, un peisaj urban fantomatic, subacvatic.

Îmbrăcat în halatul lui negru, Profu' stătea în picioare cu mâinile la spate, scrutând adâncurile.

— Profule? am zis intrând zorit în cameră. Exel tocmai a interceptat o conversaţie. Cineva l-a văzut pe Obliteration. Acumulează energie.

Profu' a continuat să scruteze adâncurile.

— Ca în Houston? am insistat eu. În zilele de dinainte să-l facă una cu pământul? Domnule?

Profu' mi-a făcut semn către oraşul scufundat.

— N-ai vizitat niciodată locul ăsta înainte să se scufunde, nu?

— Nu, i-am răspuns încercând să ignor fereastra aia îngrozitoare prin care se uita.

— Eu veneam în oraş în mod regulat. Ca să văd piese de teatru, să fac cumpărături sau pur şi simplu să mă plimb. Mi se părea că până şi cele mai modeste restaurante din Manhattan serveau mâncare mai bună decât cele mai

elegante locăluri de acasă. Şi cele mai rafinate localuri... Ah, îmi amintesc cum miroseau!

— Ă, da. Obliteration?

El a încuviinţat brusc şi s-a întors dinspre fereastră.

— Atunci hai să mergem să vedem.

— Să vedem?

— Tu şi cu mine, a zis Profu' pornind spre ieşire. Suntem înaintaşii. Dacă e un pericol, datoria noastră e să-l cercetăm.

Am fugit după el. Nu aveam de gând să-l contrazic – orice scuză de a părăsi baza era una bună, dar era ceva atipic pentru Profu'. Lui îi plăcea să plănuiască. În Newcago rareori făceam o mişcare, până şi o misiune de cercetare, fără o planificare meticuloasă.

Am ieşit pe culoar şi am trecut pe lângă încăperea unde lucrau Mizzy şi Val.

— Iau submarinul, a anunţat Profu' fără să le arunce măcar o privire.

Am alergat ca să ţin pasul cu el, privind îndărăt şi ridicând din umeri către Mizzy, care, nedumerită, scosese capul după noi.

Am iuţit pasul şi l-am depăşit pe Profu' ca să-mi iau arma din dulapul cu echipament. Am şovăit, apoi am luat şi rucsacul cu spyrilul.

— N-ar trebui să ai nevoie de ăla, a comentat Profu' trecând pe lângă mine.

— Deci crezi că ar trebui să-l las aici?

— Sigur că nu.

Mi-am pus rucsacul pe umăr şi m-am alăturat Profului în întunericul încăperii de andocare. Aici am urmat o serie de funii întinse, care ne-au călăuzit către submarin. „De ce mă simt ca un câine care tocmai a înghiţit o grenadă de mână?“ m-am întrebat. N-aveam motive de nervozitate. Asta era Profu'. Marele Jon Phaedrus. Mergeam împreună în cercetare. Ar fi trebuit să fiu încântat.

Profu' a desigilat trapa submarinului şi am intrat. Odată coborâţi, am închis trapa şi Profu' a aprins o lumină slabă de avarie. Mi-a făcut semn să vin şi să mă aşez pe scaunul copilotului, apoi a pornit motorul. Peste câteva momente, ne deplasam prin adâncimile tăcute şi eu eram nevoit să mă uit iar printr-o fereastră – cea din faţa submarinului – dincolo de care, iarăşi, era apă.

— Deci... vrei să ştii unde trebuie să mergem? am întrebat în cele din urmă.

— Da.

Lumina galbenă îi cădea în mod straniu pe chip.

— Păi, i-am auzit zicând ceva de Turtle Bay.

Profu' a întors submarinul pe o curbă lentă.

— Missouri îmi spune că devii tot mai bun cu spyrilul.

— Da. Ei, mă rog, mă antrenez. N-aş zice chiar că-s bun, dar aş putea ajunge la nivelul ăla pân' la urmă.

Mobilul mi-a bipăit discret. Am tresărit şi l-am scos. Acest model avea butonul silenţios în alt loc şi mereu uitam să-l acţionez. Foloseam vechiul meu număr, aşa că oricine îl ştia mă putea contacta, dar mesajul de pe ecran era de la un număr pe care nu l-am recunoscut.

Ok, hai să stăm de vorbă, spunea mesajul.

— E bine, a zis Profu'. Aici tensorii n-o să-ţi fie de prea mare folos.

— Nu ştiu, am zis încercând să îmi dau seama cine îmi trimitea mesaje. Când ne-am luptat în clădirea aia de birouri ar fi fost bine să pot să mă strecor pe neaşteptate prin perete.

— Spyrilul îţi va fi mai util, a zis Profu'. Concentrează-te pe asta deocamdată. Nu amestecăm puterile. Ar putea provoca interferenţe.

Interferenţe? Ce fel de interferenţe? Nu mai auzisem de aşa ceva. Sigur, erau multe lucruri pe care nu le ştiam despre tehnologia asta, dar, dacă interferenţele erau o

problemă, nu ar fi afectat şi câmpurile de forţă pe care mi le dăduse Profu'?

Mobilul mi-a zumzăit din nou. Comutasem pe modul silenţios, dar nu-l scosesem de pe vibraţii. *Eşti acolo, Genunchi?* zicea mesajul.

Mai să-mi sară inima din piept.

Megan? am tastat.

Cine altcineva, slontze ce eşti?

Profu' m-a privit cu coada ochiului.

— Ce se întâmplă?

— Exel mi-a dat mesaj. Cu mai multe informaţii despre locul unde să-l găsim pe Obliteration, am minţit eu.

Profu' a încuviinţat şi şi-a întors din nou privirea înainte. I-am trimis repede un mesaj lui Exel, întrebându-l dacă mai avea informaţii despre Obliteration, în caz că Profu' avea să-l întrebe mai târziu. Mobilul mi s-a aprins aproape imediat, spunându-mi că şi altcineva îl văzuse pe Obliteration. Au urmat instrucţiuni despre cum să ajungem la clădire.

În mijlocul lor, Megan mi-a transmis din nou.

Chiar trebuie să discut cu tine despre ceva.

Nu e cel mai bun moment, i-am răspuns.

Super. Bine.

Replica aia laconică mi-a întors stomacul pe dos. O refuzam după ce practic o implorasem să stea de vorbă cu mine? Am tras cu coada ochiului către Prof. Părea absorbit de pilotat şi submarinul nu se mişca prea repede. Aveam probabil o grămadă de timp. Cât de suspicios putea fi?

Ei, poate-mi fac nişte timp să stăm la taifas. Am apăsat pe TRIMITE.

Niciun răspuns.

Scântei! De ce toate trebuiau să se întâmple deodată? Am aşteptat un răspuns cu sudoarea şiroindu-mi pe obraji, în timp ce motoarele submarinului duduiau. Aşezat în faţă,

puteam vedea întreaga lume subacvatică întinzându-se dinaintea mea, în aparență până la infinit. Gândindu-mă la tot acest nimic, mi s-a făcut părul măciucă.

M-am aplecat peste mobil și i-am trimis lui Megan un alt mesaj. *Știai că Regalia pretinde că poate fabrica Epici?*

De data asta am primit un răspuns aproape imediat: *Ceee?!*

Mi-a spus că a transformat pe cineva în Epic, i-am răspuns. *Părea să creadă că asta mă va speria. Cred că voia să mă convingă că nu putem riposta fiindcă e capabilă să trimită un șir nesfârșit de Epici după noi.*

Și tu ce i-ai răspuns? a întrebat Megan.

Nu-mi mai amintesc precis. Cred că i-am râs în nas.

Genunchi, niciodată n-ai fost prea deștept. Femeia aia e periculoasă.

Dar la un moment dat chiar ne-a avut în mâna ei la propriu! i-am răspuns. *Și ne-a dat drumu'. Nu cred că ne vrea morți. Oricum, de ce crezi că face asemenea afirmații ridicole? Chiar crede că eu aș crede-o că poate transforma pe cineva în Epic?*

Un timp, Megan nu mi-a răspuns.

Chiar trebuie să ne întâlnim, mi-a scris ea în cele din urmă. *Unde ești?*

Mă îndrept către oraș, am zis eu.

Perfect.

Profu' e cu mine, am completat eu.

Ah!

Ai putea să te întâlnești cu noi amândoi, i-am scris. *Să dai explicații. O să te asculte.*

E mai complicat de-atât, mi-a scris Megan. *Am fost spioana lui Steelheart și m-am infiltrat chiar în echipa Profului. Când vine vorba de prețioșii lui Răzbunători, Profu' e ca o mamă ursoaică cu pui.*

Hă? Nu, e greșit, i-am replicat eu.

Ce?

Megan, nu cred că metafora asta funcţionează. Profu' e bărbat, nu poate fi o mamă ursoaică.

David, eşti un slontze fără speranţă.

Aproape că îi auzeam zâmbetul din glas. Scântei, cât îmi lipsise!

Dar unul adorabil, nu? i-am scris.

A urmat o pauză în care m-au trecut toate transpiraţiile.

Aş vrea să fie aşa uşor, a sosit în cele din urmă mesajul ei. *Tare, tare mult aş vrea.*

Poate fi, i-am scris. *Tot mai vrei să ne vedem?*

Şi Phaedrus?

Găsesc eu un mod să scap de el, am scris în timp ce Profu' a îndreptat submarinul către suprafaţă. *Îţi dau mesaj mai târziu.* Apoi am pus mobilul în buzunar.

— Am ajuns? am întrebat.

— Aproape, a zis Profu'.

— Ai fost cam tăcut în timpul drumului ăstuia.

— Încercam să mă hotărăsc dacă ar trebui sau nu să te trimit înapoi în Newcago.

Cuvintele m-au lovit ca un glonţ tras de un .44 Special. Am clipit de câteva ori în căutarea unui răspuns.

— Dar... când am venit ai zis că m-ai luat fiindcă aveai nevoie de mine.

— Fiule, mi-a zis Profu' cu blândeţe, dacă tu crezi că nu pot omorî Epici fără tine, atunci ai o părere tare proastă despre capacităţile mele. Dacă decid că nu trebuie să iei parte la operaţiunea asta, atunci ieşi din joc. Punct.

— Dar de ce să iei o asemenea hotărâre?

Profu' a pilotat în tăcere timp de câteva clipe, manevrând submarinul în jurul unei bucăţi mari de gunoi plutitor – părea un stand pentru hot-dogi.

— David, eşti un tip de treabă, a zis Profu'. Gândeşti repede şi rezolvi problemele. Ai instincte excelente în linia întâi. Eşti agresiv şi îndrăzneţ.

— Mulţumesc?

— Şi eşti exact genul de persoană pe care am evitat s-o recrutăm de-a lungul anilor.

M-am încruntat.

— N-ai remarcat? a întrebat Profu'.

Acum că pomenise de asta... M-am gândit la Cody şi la Exel, la Abraham şi la Mizzy. Ba chiar şi la Val într-o oarecare măsură. Nu erau genul care agita armele gata să tragă în duşman. Erau rezervaţi, prudenţi şi nu se grăbeau să acţioneze.

— Am observat, am zis. Dar nu le-am pus cap la cap până acum.

— Răzbunătorii nu sunt o armată, a zis Profu'. Nu suntem nici măcar o unitate a trupelor speciale. Suntem întinzători de capcane. Suntem răbdători şi conservatori. Tu nu eşti nimic din toate astea. Eşti un artificiu, îmboldindu-ne mereu să acţionăm, să schimbăm planul. Asta e bine pe undeva. Gândeşti la scară mare, fiule. Numai oamenii cu vise măreţe înfăptuiesc lucruri măreţe.

S-a întors către mine, în timp ce submarinul înainta încet, fără să aibă nevoie de atenţia lui.

— Dar nu pot să nu mă gândesc că n-ai de gând să le ţii de plan, a zis el. Vrei s-o protejezi pe Regalia şi nutreşti simpatie faţă de o trădătoare. Ai aspiraţii. Aşa că o să-mi spui în clipa asta ce anume mi-ai ascuns. Şi pe urmă o să decid ce să fac cu tine.

— Acum? am întrebat eu.

— Chiar acum! a zis Profu' şi ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Scuipă tot!

28

Profu' m-a sfredelit cu privirea până m-am umplut de transpirație. Scântei, ce pătimaș putea fi omul ăsta! Voia să pretindă că echipa lui era una discretă și prudentă, și adevărul e că în linii mari așa era. Dacă nu-l puneai la socoteală pe el. El era ca mine. Mereu fusese așa.

Și din cauza asta știam cât de serios vorbea.

Mi-am lins buzele.

— Plănuiesc să capturez unul dintre Epicii Regaliei, am zis. Când o atacăm pe Newton, vreau să încerc să o neutralizez în loc să o ucid și pe urmă vreau s-o capturez. Cum am făcut cu Edmund în Newcago.

Profu' m-a privit câteva clipe, apoi a părut să se relaxeze, ca și cum lucrurile n-ar fi fost nici pe departe atât de rele pe cât se temea.

— Ce rost ar avea?

— Știm că Regalia e vicleană. Pune la cale mai mult decât ne-am dat noi seama.

— Posibil.

— Probabil. Chiar tu ai spus că-i șmecheră. Ai dat de înțeles că e foarte prudentă și foarte deșteaptă. Scântei, Profule, trebuie să-ți faci griji că ne duce de nas pe toți, chiar și acum!

El şi-a întors ochii de la mine.

— Recunosc că mi-a trecut prin minte. Abigail are un obicei de a... amplasa oamenii, inclusiv pe mine, în locurile unde-i vrea amplasaţi.

— Ei bine, te cunoaşte. Ştie ce o să faci.

Mă aprindeam tot mai tare; se părea că era posibil să fi scăpat de la-nghesuială.

— N-o să se aştepte să încerci să răpeşti pe cineva. E o mişcare prea îndrăzneaţă şi neconformă cu metodologia Răzbunătorilor. Dar gândeşte-te ce am putea realiza! Poate că Newton ştie ce pune Regalia la cale... sau măcar ar să ştie cum anume i-a recrutat Regalia pe toţi Epicii ăştia.

— Mă îndoiesc c-o să aflăm cine ştie ce, a zis Profu'. Abigail n-ar împărtăşi genul ăsta de informaţie.

— Ei, în cel mai bun caz, Newton ne-ar putea dezvălui locurile unde i-a apărut Regalia, am zis. Ceea ce ar contribui la harta noastră. Şi există o şansă să ştie mai multe. Aşa-i?

Profu' a apăsat pe maneta submarinului. Fereastra cu o bulă din faţa lui se luminase din pricina razelor filtrate de la suprafaţă.

— Şi cum ai de gând să o faci să vorbească? Prin tortură?

— Ei, de fapt speram că, dacă o vom împiedica să-şi folosească puterile... ştii... poate o s-o facem să devină bună sau ceva de genul...

El m-a privit ridicând dintr-o sprânceană.

— Cu Edmund a mers, am zis eu pe un ton defensiv.

— Edmund nu fusese ucigaş încă dinainte să se transforme.

Ei, asta aşa era.

— În plus, a zis Profu', Edmund e bun fiindcă îşi dăruieşte puterile, la fel ca mine. Nu a „devenit bun". Pur şi simplu nu a luat-o pe calea răului dintru-nceput. Lucrul la care te gândeşti, dar pe care n-ai vrut să-l spui de teamă să nu mă înfurii, e că Firefight părea să fie bună când era

cu noi. Speri că, dac-o împiedici pe Newton să-şi folosească puterile, poţi obţine dovada că, aplicându-i un tratament similar lui Firefight, o s-o recapeţi pe Megan.

— Poate, am zis făcându-mă mic pe scaun.

— Ei, exact asta mă temeam că pui la cale, a zis Profu'. David, ai fi putut pune în pericol întreaga echipă urmărindu-ţi propriile ţeluri. Nu vezi asta?

— Presupun că aşa-i, am zis eu.

— Asta-i tot? a întrebat Profu'. Nu mai ai şi alte planuri secrete?

Am îngheţat. Megan.

— Asta-i tot, m-am auzit spunând.

— Ei, presupun că nu-i chiar aşa de rău, a zis Profu' răsuflând uşurat.

— Deci rămân în Babilar?

— Deocamdată, a zis Profu'. Pe Calamity! Eşti fie exact ceea ce le trebuie Răzbunătorilor şi ceea ce le-a trebuit de ani în şir... fie o încarnare a eroismului nesăbuit pe care am avut înţelepciunea de a-l ocoli.

A îndreptat submarinul către o clădire scufundată cu o gaură mare într-o parte. Semăna tare mult cu locul unde andocam de obicei, dar era alt imobil. Am pătruns prin deschizătură ca o floricică dată cu unt printre buzele unei flare masive, în descompunere. Înăuntru, Profu' a acţionat o manetă care a eliberat un flux masiv de detergent de vase în apă, pentru a slăbi tensiunea de suprafaţă şi a inhiba puterile Regaliei. A stins luminile şi am ieşit la suprafaţă.

Pe bâjbâite, am descoperit funiile care ne-au condus de-a lungul podelei alunecoase şi pe jumătate scufundate până la o scară. Nu vedeam mai nimic, dar asta era şi ideea.

— Urcă scările alea, mi-a şoptit Profu' în căşti. Am cercetat clădirea asta ca s-o folosim ca potenţială bază înainte s-o găsim pe cealaltă. E nefolosită şi foarte departe de cartiere, aşa că nu e legată prin poduri de nimic. La etaj e un

birou care ar trebui să ne ofere o vedere cum nu se poate mai potrivită a acoperişului respectiv.

— Am priceput, am zis, în timp ce, cu puşca în mână şi cu rucsacul pe umărul opus, căutam uşa pe pipăite.

— Eu o să revin în submarin ca să îl ţin pregătit să pornim în grabă, a zis Profu'. Ceva din toate asta mi se pare nefiresc. Fii gata de fugă. O să-ţi las trapa deschisă.

A tăcut şi l-am simţit strângându-mi umărul.

— Să nu faci vreo prostie!

— Nu-ţi face griji, am şoptit în cască. Sunt expert în prostie.

— Ce eşti?!

— Adică pot să detectez prostia pentru că o cunosc atât de bine. Aşa cum un exterminator cunoaşte gândacii foarte bine şi poate vedea unde au fost? Aşa sunt şi eu. Un pro-terminator.

— Să nu mai zici cuvântul ăsta niciodată, a spus Profu'

Ei, mie mi se părea logic. Mi-a dat drumul şi eu am deschis uşa şi am intrat. După ce am închis-o, mi-am prins mobilul pe umăr şi am pornit lumina. Scara ducea în sus într-o pantă întunecată, udă şi parţial putredă. Ca scările uitate peste care dai într-un vechi film de groază.

Numai că oamenii din filmele alea nu erau înarmaţi cu o puşcă automată Gottschalk cu încărcături cu compresie electronică şi lunetă cu vedere de noapte. Am zâmbit, făcând mai mică lumina mobilului şi ridicând puşca, apoi comutând pe modul de vedere nocturnă. Profu' spusese că imobilul era abandonat, dar era mai bine să fiu sigur.

Am urcat scările cu grijă, cu puşca pe umăr. Tot nu eram complet satisfăcut de Gottschalk. Vechea mea puşcă fusese mai bună. Sigur, se mai bloca din când în când. Şi nu fusese automată şi trebuia să-i ajustezi cătarea cel puţin o dată pe lună. Şi... şi pur şi simplu fusese mai bună şi cu asta basta!

„Megan ar râde de asta", mi-am zis. Să devin sentimental cu privire la o puşcă veche, de calitate evident inferioară?

Numai proștii făceau așa ceva. Treaba e că toți zicem așa, dar toți părem să ne atașăm sentimental de armele noastre. Am dus mâna la șold, dându-mi seama că mă simțeam ntingher fără pistolul lui Megan. Trebuia să fac rost de un înlocuitor.

În vârful scării lungi, am pătruns în ceea ce fusese cândva o recepție bine mobilată. Acum năpădită de omniprezenta vegetație din Babilar, era învăluită în liane și penumbră. Nicio fereastră nu oferea lumină acestei încăperi și, deși fructele căzute din copaci acoperiseră covorul, niciunul nu lumina. Asta se petrecea numai după căderea nopții.

Am înaintat prudent, călcând pe vechi rapoarte de cheltuieli și alte hârțoage. În încăpere era un miros groaznic, de mucegai și fungi. În timp ce înaintam, am descoperit că eram nefiresc de enervat pe Profu'. Cum adică „eroism nesăbuit"? Nu trebuia să fim eroi?

Tata așteptase venirea eroilor. Crezuse în ei. Murise fiindcă crezuse în Steelheart.

În privința asta fusese un prost. Dar cumva mă pomeneam dorindu-mi din ce în ce mai des să pot fi și eu un asemenea prost. Nu aveam de gând să mă simt vinovat că încercam să ajut lumea. Profu' putea să spună ce voia, dar în sinea lui simțea la fel. Acceptase să-l doborâm pe Steelheart pentru că simțise că Răzbunătorii nu aduceau o schimbare suficient de mare.

Avea să ia decizia corectă. Avea să salveze acest oraș. Profu' chiar era un erou. Un Epic care lupta pentru omenire. Trebuia numai s-o recunoască. Și...

Ceva mi-a trosnit sub picior.

Am încremenit, scanând din nou încăperea micuță prin lunetă. Nimic. Am coborât arma și mi-am aprins lumina. Ce umbra lui Calamity...?

Călcasem pe o grămăjoară de obiecte mici care creșteau pe vrejurile de la poalele unui copac. Tentaculele vegetale

bizare răsăreau de sub scoarță, ca favoriții unui bărbat care poartă o mască. A trebuit să mă uit mai de aproape, pentru că aș fi jurat că în vârfurile lor erau... prăjiturele.

Da, prăjiturele. Am îngenuncheat și am cotrobăit printre ele, descoperind o bucată de hârtie. „Prăjiturele cu răvaș", mi-am zis. „Crescând dintr-un copac."

Am răsucit hârtia și am citit cuvintele.

Ajută-mă.

Splendid. Revenisem în filmul de groază.

Tulburat, am păşit îndărăt şi mi-am ridicat puşca la ochi. Am cercetat din nou încăperea, abătând lumina mobilului către colțurile umbrite din spatele trunchiurilor. Nimic n-a sărit la mine. Când m-am convins că eram singur, m-am aplecat și am cotrobăit din nou printre prăjituri, citind alte hârtiuțe. Ziceau fie *Ajută-mă*, fie *Ea mă ține prizonier*.

— David? mi-a răsunat în cască vocea Tiei. Ai ajuns pe poziție?

Am sărit aproape până-n tavan.

— Ăăă, nu încă, am zis îndesându-mi în buzunar hârtiile și prăjiturelele. Am dat peste ceva. Ăăă... a mai raportat cineva că ar fi descoperit prăjiturele crescând în copacii ăștia?

S-a lăsat tăcerea.

— Prăjiturele? a zis Tia. David, ai păţit ceva?

— Ei, în ultimul timp am avut o ușoară indigestie, am zis eu înaintând către cealaltă ușă a încăperii, aflată din colo de tejgheaua putrezită a recepției. Dar nu cred că asta m-a făcut să am halucinații cu prăjiturele. De obicei indigestia provoacă exclusiv halucinații cu plăcinte cu brânză.

— Ha, ha, a zis Tia sarcastic.

— Ia mostre și dă-i înainte, a zis Profu'.

— S-a făcut și s-a făcut, am zis ascultând la ușă, apoi dând-o de perete și verificând fiecare cotlon al încăperii aflate dincolo de ea. Era goală, deși două ferestre mari

m-au năpădit cu lumina lor. Era un birou de şef, plin de cărţi căzute şi şmecherii metalice ca mingile alea mici pe care le ridici într-o parte şi pe urmă se tot ciocnesc enervant de celelalte. Aici nu crescuseră decât doi copaci, câte unul de fiecare parte a încăperii, şi lianele lor se târau pe dulapurile cu cărţi de pe fiecare perete.

Am continuat să înaintez, călcând peste mizerii şi străduindu-mă să rămân cât mai aplecat, apropiindu-mă de ferestrele cele mari. Clădirea asta chiar era izolată, singură în mijlocul oceanului. Valurile i se spărgeau la temelie, apa fierbea dedesubt. Departe, dincolo de un soi de golf, la suprafaţa oceanului răsăreau alte clădiri. Centrul Babilarului.

Am îngenuncheat, am lepădat rucsacul şi mi-am scos puşca printr-un ochi spart al ferestrei. Cu ochiul lipit de vizor, am mărit de zece ori imaginea. Mergea splendid. Vedeam fără greutate la 450 de metri. De fapt, dacă mai măream zoom-ul, pariam că puteam vedea la 2000 de metri cu detalii destul de clare.

Scântei! Nu mai trăsesem niciodată aşa până acum. Eram bun cu puşca, dar nu aveam pregătire de lunetist. Mă îndoiam că Gottschalkul chiar putea trage atât de departe, deşi luneta era excelentă ca să vezi cu ea.

— Sunt pe poziţie, am zis. Ce clădire este?

— Vezi una subţire? a zis Exel în cască. Lângă două cu acoperişuri mai plate?

— Mda, am zis mărind imaginea.

Era la o distanţă respectabilă, dar nu constituia o problemă pentru amplificarea excelentă a puştii.

Şi iată-l.

29

Obliteration arăta la fel ca în celelalte două împrejurări în care îl mai văzusem, numai că acum își scosese tricoul, trenciul negru și ochelarii, pe care le împrăștiase pe acoperiș laolaltă cu spada sa. Pieptul bandajat îi era expus vederii și stătea cu picioarele încrucișate, cu fața cu barbișon înălțată către cer și cu ochii închiși. Avea o postură calmă, ca un ins care-și face exercițiile matinale de yoga.

Principala diferență între acest moment și celelalte în care îl văzusem era însă că acum strălucea, luminat de o lumină interioară, ca și cum un foc i-ar fi ars chiar sub piele.

M-am simțit năpădit de o mânie neașteptată. Mi-am amintit cum mă zbătusem în apă, în timp ce lanțul de la picior mă trăgea în adâncuri. Niciodată nu voi mai permite așa ceva!

M-am concentrat asupra lui Obliteration, punându-i un punct roșu pe frunte cu luneta. Apoi am acționat un comutator de pe o latură a puștii, trimițând imaginea lunetei pe mobilul meu. Asta i-a trimis imaginea Tiei.

— Mulțumesc, a zis Tia privind transmisia. Hmm... N-arată bine. Te gândești la ce mă gândesc și eu?

— Da, am răspuns eu. Poți să găsești pozele mele din Houston?

— Am unele mai bune, a zis Tia. Odată ce am aflat că-i aici, am pus întrebări. Trimit acum.

Mi-am desprins ochiul de lunetă şi mi-am desfăcut mobilul de pe braţ. Peste puţin timp a sosit şi mesajul Tiei, inclusiv un set de fotografii din Houston. Erau obţinute la apogeul stăpânirii lui Obliteration asupra oraşului. Fusese groaznic să trăieşti acolo, dar, la fel ca în Newcago, existase un anumit gen de stabilitate. După cum mi se demonstrase atât în Newcago, cât şi în Babilar, oamenii erau dispuşi mai degrabă să trăiască alături de Epici – şi de tirania lor – decât să piară în haosul regiunilor dintre oraşe.

Asta însemna că existaseră o mulţime de martori când Obliteration se aşezase pe jos dinaintea palatului său, o fostă clădire administrativă a cărei destinaţie o schimbase, şi începuse să strălucească. Majoritatea acestor martori muriseră peste puţin timp. Dar unii fugiseră şi mulţi alţii le trimiseseră poze făcute cu telefonul prietenilor din afara oraşului.

Imaginile Tiei – care într-adevăr erau mai bune decât cele din dosarele mele – îl înfăţişau pe Obliteration stând aşezat ca acum. Cu alţi pantaloni, fără bandaje pe piept şi cu mai puţine riduri, dar în aceeaşi postură şi strălucind.

— Pare să semene cu fotografiile din prima zi în care s-a apucat să înmagazineze putere în toate celelalte oraşe, nu crezi? a zis Tia în cască.

— Da, am răspuns răsfoind imaginile ca să urmăresc o altă serie de instantanee.

Obliteration în San Diego. Aceeaşi postură. Am comparat intensitatea strălucirii lui din prima zi din Houston cu prima zi din San Diego şi apoi le-am comparat cu felul în care arăta acum.

— Sunt de acord. De-abia a început procesul.

— Vrea vreunul dintre voi să-i explice unui om bătrân despre ce vorbiţi? a întrebat Profu' în căşti.

— Talentul lui primar – manipularea căldurii – e exodinamic.

— Super, a zis Profu'. Foarte util.

— Parcă erai un geniu, am zis eu.

— Predam ştiinţă la clasa a cincea, mi-a amintit Profu'. Şi nu e ca şi cum pe vremea aia am fi predat teoria puterii Epicilor.

— Ca să poată distruge, Obliteration are nevoie să extragă căldură din obiectele din jur, a intervenit calmă Tia. Lumina soarelui în contact cu pielea lui are şi ea acest efect. Nu-i la fel de eficientă, dar, fiind durabilă, e o sursă mereu la îndemână.

— Înainte să distrugă Houstonul şi fiecare dintre celelalte oraşe pe care le-a anihilat, a stat timp de şapte zile la soare, înmagazinând energie, am zis eu. Apoi a eliberat-o într-o singură explozie. Comparând cât de mult străluceşte acum cu fotografiile din Houston, putem deduce de cât timp face asta.

— Şi, teoretic, putem ghici cât timp mai avem până când se va petrece ceva foarte, foarte rău, a zis Tia.

— Va trebui să ne devansăm programul, a zis încet Profu'. Cât de curând putem pregăti lovitura asupra lui Newton?

Planul era încă valabil: s-o atacăm pe Newton, s-o atragem afară pe Regalia şi să folosim informaţia ca să-i găsim baza. Fermitatea cu care vorbea Profu' însemna că mi se adresa direct mie. Răzbunătorii urmau s-o ucidă pe Newton, nu s-o răpească, iar planul meu contrar era o prostie.

N-am răspuns. Probabil chiar ar fi fost o prostie să încercăm s-o răpim. Deocamdată aveam să urmez cu strictețe planul iniţial.

— O să fie complicat s-o atacăm pe Newton, având în vedere că nu-i cunoaştem slăbiciunea, a zis Tia.

— Respinge atacurile asupra ei, a zis Profu'. Dar dacă o înecăm? Redirecţionarea forţei n-o va salva dacă se va duce la fund.

Gândul m-a făcut să mă cutremur de oroare.

— S-ar putea să meargă, a zis Tia. O să fac un plan.

— Chiar dacă atacul nostru n-o va ucide pe Newton, tot va fi în regulă, a zis Profu'. Scopul atacului e să o momim pe Regalia să iasă afară, să-i ghicim baza şi s-o scoatem din joc. Dacă Newton supravieţuieşte, asta e.

— Şi Obliteration? am întrebat simţind mâncărimi în degetul de pe trăgaci.

Mi-am luat mâna de pe armă. Nu numai că era o ţintă pe care nu puteam spera s-o nimeresc, dar aş fi declanşat simţul pericolului lui Obliteration şi acesta s-ar fi teleportat. Era mai bine să fie undeva unde puteam sta cu ochii pe el. Dacă începeam să-l sâcâim înainte să fi elaborat un plan, ar fi putut să se apuce să acumuleze energie într-un loc ascuns ochilor noştri.

— Nu putem să-l lăsăm de capul lui, a admis Profu' vorbind încet. David are dreptate. Ne va trebui un plan ca să ne descotorosim de el. Şi încă repede.

Mi-am deplasat luneta ca să cercetez zona din jurul lui Obliteration. Era dens populată, fapt demonstrat de podurile bine întreţinute şi de corturile în faţa cărora atârnau rufe la uscat. Majoritatea oamenilor avuseseră înţelepciunea de a fugi la vederea lui Obliteration, dar am văzut câţiva care rămăseseră, ascunşi pe la marginile clădirilor sau trăgând cu ochiul pe ferestrele din apropiere.

Chiar şi după tot ce făcuse fiinţa asta, curiozitatea omenească se dovedea mai puternică. Cercetând ferestrele, am înţeles că majoritatea oamenilor se refugiaseră în încăperile de dedesubt, ascunzându-se printre copaci şi liane.

— Tia, o să ne trebuiască slăbiciunea lui, a zis Profu'. Nu putem conta numai pe exploatarea hibelor pe care le au puterile sale.

— Ştiu, a răspuns ea. Numai că, în cazul lui Obliteration, cercetarea pur şi simplu nu dă rezultate. Majoritatea

Epicilor îşi petrec timpul în preajma oamenilor sau a altor semeni de-ai lor. Secretele transpiră. Dar el e un singuratic. Are tendinţa să ucidă orice alt Epic care se apropie de el.

„Nu te întrista de sfârşitul zilelor, micuţule." Mi-am amintit cuvintele pe care mi le spusese Obliteration. Majoritatea Epicilor, în megalomania lor, considerau că dominaţia asupra lumii li se cuvenea de drept. Nu era o surpriză că Obliteration cita texte religioase şi se purta ca un trimis divin.

Dar asta nu însemna că spusele lui erau mai puţin sinistre.

Cercetând acoperişurile din apropiere, am zărit pe unul dintre ele o persoană care-l urmărea pe Obliteration prin binoclu. Am focalizat mai aproape. Nu cumva ştiam figura aia? Am luat mobilul şi am căutat printre fotografiile membrilor bandei lui Newton. Da, era unul dintre ei, un bătăuş pe nume Knoxx. Nu era un Epic.

— Am văzut un tip din gaşca lui Newton, am zis privind din nou prin lunetă. Focalizez pe el acum.

— Hmm, a zis Tia. Asta-i o abatere de la rutele lor zilnice, dar nu e surprinzător, având în vedere ce face Obliteration.

Am încuviinţat, privindu-l pe bărbatul care lăsase jos binoclul şi vorbea la mobil.

— Da, a zis Profu', probabil că...

Deodată, bărbatul a început să se topească.

Mi s-a oprit respiraţia şi n-am mai auzit ce spunea Profu'. Îl urmăream pe bărbatul care îşi schimba forma, transformându-se într-un porumbel. S-a ridicat în aer şi a zburat pe deasupra acoperişului, atât de repede, încât n-am putut să-l urmăresc cu luneta. L-am căutat, descoperindu-l în cele din urmă pe un alt acoperiş din apropiere, unde şi-a reluat forma omenească.

— E un Epic, am şoptit eu. Un schimbător. Notiţele lui Val spun că-l cheamă Knoxx, dar ea a zis că nu are puteri. Îl recunoşti, Tia?

— Trebuie să caut prin dosare şi să văd dacă îl recunoaşte vreun lorist, a zis Tia. Banda lui Newton mai recrutează Epici minori. Poate că echipa lui Val pur şi simplu n-a observat că tipul ăsta are puteri. Newton e şi ea aici?

— N-o vă... am început să zic, oprindu-mă când cineva a aterizat lângă Knoxx. Stai aşa! Ea e! Scântei! Tocmai a sărit de pe clădirea alăturată. E o distanţă de cel puţin patru metri jumate!

Cei doi au început să discute şi aş fi dat orice să pot auzi ce-şi spuneau. În cele din urmă, Newton a arătat într-o direcţie şi apoi într-alta. Stabileau un perimetru? L-am urmărit pe bărbat cum se transformă din nou în pasăre şi zboară.

Apoi Newton a dispărut. Scântei! Da' cum se mişca femeia aia! Am fost silit să reduc focalizarea şi atunci am văzut-o străbătând acoperişul în fugă. Avea o viteză impresionantă. Indicii din partea de sus a holovizorului meu îmi arătau că înainta cu 85 de kilometri pe oră. Citisem despre Epici care se puteau deplasa mai repede de-atât, dar asta era doar una dintre puterile ei secundare.

Newton a făcut un salt scurt, coborând pe marginea unui acoperiş, apoi şi-a declanşat capacitatea de reflexie a energiei, inversând forţa aterizării, ceea ce a făcut-o să se mişte ca şi cum s-ar fi aflat pe o trambulină care îi conserva perfect energia. A ţâşnit în aer într-un arc amplu, rapid, acoperind fără probleme distanţa dintre clădiri.

— Uau, a zis încet Tia.

— Nu e la fel de impresionant ca zborul, a bombănit Profu'.

— Nu, într-un fel e chiar mai impresionant, a zis Tia. Vândeşte-te ce precizie şi control cere...

Am încuviinţat, deşi ei nu mă puteau vedea. Am urmărit-o pe Newton, deplasându-mi luneta, şi ea a făcut un nou salt. A aterizat pe acoperişul unei clădiri mari de lângă cea pe care se afla Obliteration, apoi şi-a scos sabia şi a

început să reteze funiile podului ce ducea către alt acoperiş. A repetat figura cu celelalte două poduri ale clădirii pe care se oprise.

— Ăsta e un comportament neobişnuit pentru ea, a zis Tia părând tulburată.

Mi-am încleştat mâna pe ţeava puştii. Izolase complet clădirea de lângă cea pe care se afla Obliteration. Acum apa care o înconjura a început să se retragă precum... oamenii de la o petrecere când lasă gol în jurul cuiva cu un caz grav de flatulenţă. Pe toate laturile, apa a dat îndărăt câţiva metri şi a rămas aşa, expunând jumătatea de jos a clădirii. Era ruginită şi acoperită de ierburi de mare.

L-am privit pe Obliteration, care continua să stea strălucind pe acoperişul clădirii alăturate celei de lângă care se retrăsese apa. Nu se clintise, nu avusese nicio reacţie.

— Pe umbra lui Calamity, a şoptit Tia. Asta-i opera Regaliei, dar de ce...?

Am privit din nou clădirea izolată, unde Newton se apropia fără grabă de scara ce ducea de pe acoperiş înăuntru. Şi-a desprins un obiect de la centură şi l-a aruncat în josul scărilor, apoi a mai aruncat două obiecte mici pe acoperiş. După care s-a îndepărtat dintr-un salt.

— Bombe incendiare, am şoptit şi chiar în clipa aceea ele au explodat, una după alta. A dat foc clădirii! Cu oameni în ea!

30

Am aruncat arma pe jos, m-am retras de la fereastră şi m-am repezit la rucsac. I-am deschis fermoarul şi am scos spyrilul.

— David? a zis Tia cu urgenţă în glas. Lasă luneta pe clădire!

— De ce, ca să-i vezi pe oamenii ăia murind? am întrebat-o despachetând costumul de scafandru.

Scântei! N-aveam timp de-aşa ceva. M-am apucat să-mi fixez spyrilul peste haine, scoţându-mi încălţările şi începând cu tuburile de la picioare.

— Trebuie să observ comportamentul lui Newton, a zis Tia, mereu om de ştiinţă.

În anumite privinţe semănam, dar asta era ceea ce ne despărţea: eu nu puteam să mă detaşez şi să mă mulţumesc să privesc.

— Newton n-a mai ucis de ani buni, a continuat ea, cu excepţia câtorva execuţii discrete ale unor rivali şi ale celor care periclitau pacea Regaliei. De ce comite acum o asemenea atrocitate?

— Regalia i-a transformat pe oamenii ăia într-un exemplu, a zis încet Profu'. Îşi foloseşte puterile într-o manieră evidentă, ca să se vadă clar că asta e voinţa ei şi ca să îi

împiedice pe cei din clădire să sară în apă. E un mesaj către toată lumea să se țină departe de Obliteration. Ca un cadru vru atârnat de zidurile unui castel medieval.

— E logic, a zis Tia. El va trebui să stea nemișcat câteva zile și Regalia nu vrea să fie întrerupt.

— Asistăm la trecerea ei de la stadiul de dictator binevoitor, chiar dacă sever, la cel de tiran atotdistrugător, a zis Profu'.

— Eu n-am de gând să „asist", am zis strângând o chingă. Am de gând s-o opresc.

— David, a zis Profu'.

— Da, da, m-am răstit eu. Eroism nesăbuit. N-o să stau cu mâinile-n sân.

— Dar de ce? a zis Tia cu glas moale. De ce face Regalia una ca asta? Ar putea să înece întreg orașul, nu? De ce să se folosească de Obliteration? Scântei... De ce să distrugă orașul în primul rând? Asta nu e Abigail.

— Abigail cea pe care am cunoscut-o noi a murit, a zis Profu'. N-a mai rămas decât Regalia. David, dacă-i salvezi pe oamenii ăia, pur și simplu va ucide alții. Se va asigura că și-a transmis mesajul.

— Nu-mi pasă, am zis încercând să îmi fixez pe spate placa subțire a spyrilului.

Era mai greu fără ajutorul lui Exel sau al lui Mizzy.

— Dacă încetăm să mai ajutăm oamenii pentru că ne e frică sau pentru că suntem indecișii sau din alte motive, atunci pierdem. Îi lăsăm să facă rele. O să-i opresc.

— David, nu ești omnipotent, a zis Profu'. Ești doar un om.

Am șovăit o clipă, ținând în mână piesele spyrilului Puterile unui Epic mort. Apoi mi-am întețit eforturile, punându-mi mănușile și conectând cablurile de la mâini și picioare la placa din spinare. M-am ridicat și am pornit ca za-jet, fasciculul ca de laser ce avea să atragă apa odată cu

Îl aţinteam către ea. Peste umăr, am privit spre fereastră. Incendiul se dezlănţuise şi un fum negru se ridica în aer.

Uitasem cât de lat era golful ce mă despărţea de clădirea în flăcări. Luneta făcea lucrurile să pară mai apropiate, dar, înainte să ajung la locul incendiului, aveam de străbătut o întindere mare de apă.

Ei bine, asta însemna că pur şi simplu trebuia să mă mişc mai repede. Mi-am vârât casca şi mobilul în buzunarul impermeabil al pantalonilor. Apoi am tras aer adânc în piept şi am sărit pe geam.

Aţintind raza în jos, am pornit jeturile de apă de sub picioare suficient cât să-mi încetinesc impactul şi am căzut în apa oceanului. Şocul răcelii şi gustul sărat al apei de mare n-au întârziat. Scântei! Era mai rece decât atunci când mă antrenasem.

Din fericire, aveam spyrilul. Am stabilit traiectoria către clădirea fumegând şi am ţâşnit într-acolo. Din păcate, de data asta nu mai aveam câmpurile de forţă ale Profului şi, ori de câte ori aterizam în apa oceanului ca un delfin, ea mă pălmuia cu intensitatea unei iubite jignite.

M-am descurcat. Trăgând aer în piept ori de câte ori ieşeam din ocean. Scântei! Aici valurile erau mult mai puternice decât în Central Park şi era greu să vezi când erai înconjurat de ele.

Am încetinit jeturile ca să văd unde mă aflam şi am avut parte de un moment de derută totală. Eram în mijlocul nimicului. Din pricina valurilor agitate nu vedeam deloc oraşul, de parcă m-aş fi aflat în mijlocul unei mări nesfârşite, cu infinitul în jur şi abisul dedesubt.

Panică.

Ce căutam aici? Ce se întâmpla cu mine? Am început să gâfâi, răsucindu-mă în jur. Fiecare val era un pericol, ameninţând să mă tragă în adânc. Am luat o gură de apă sărată.

Din fericire, instinctul de supravieţuire mi s-a declanşat, făcându-mă să pornesc spyrilul şi să mă ridic deasupra apei.

Plutind în văzduh, cu apa scurgându-mi-se din haine, am tras o gură zdravănă de aer şi mi-am strâns pleoapele. Voiam să mă mişc. Trebuia să mă mişc. Dar în clipa aia mi-ar fi fost mai uşor să ridic o camionetă decapotabilă plină cu budincă.

Apa aia. Toată apa aia...

Am respirat adânc, încercând să mă calmez, apoi m-am silit să deschid ochii. Plutind pe jeturile spyrilului, puteam vedea deasupra valurilor. Mă întorsesem cu spatele şi a trebuit să îmi corectez poziţia. Traversasem jumătate din distanţă şi trebuia să continui, dar mi-a fost foarte greu să mă motivez să deconectez raza şi să mă las să cad înapoi în apă.

Cu efort, am coborât, aterizând cu un plescăit în ocean. Am folosit pala de fum negru profilat pe cer ca pe un soi de indicator. M-am gândit la oamenii din clădire. Neputând să sară în apă, cel mai probabil fugeau de flăcările de deasupra coborând la nivelurile inferioare. Ceea ce însemna că aveau să se înece când apa avea să revină.

Ce moarte oribilă, prizonieri într-o clădire în care năvălea apa, prinşi între căldura de deasupra şi răceala adâncurilor de dedesubt.

Furios, am mărit viteza spyrilului.

Ceva a cedat.

Deodată, mă învârteam într-un vârtej de apă şi bule. Am oprit curentul. Fir-ar! Unul dintre jeturile de la picioare se defectase. M-am zbătut să ies la suprafaţă, tuşind, înghiţind. Era dificil să plutesc cu greutatea spyrilului acum inutil trăgându-mă în jos şi cu hainele încă pe mine.

Şi de ce era atât de dificil să plutesc? Eram făcut predominant din apă, nu? N-ar fi trebuit să plutesc cu uşurinţă?

Luptându-mă cu valurile, am încercat să ajung la jetul spyrilului şi să-l repar. Dar nu ştiam nici măcar ce îl făcuse să nu mai meargă şi nu mă pricepeam prea bine să înot fără ajutor. În cele din urmă, inevitabilul s-a produs şi am

început să mă scufund. Am fost silit să pornesc unicul jet funcţional al spyrilului ca să pot reveni la suprafaţă.

Aveam senzaţia că înghiţisem deja jumătate din ocean. Am tuşit şi am început din nou să mă panichez, dându-mi seama cât de periculoase puteau fi acele ape deschise. Mi-am întins în spate piciorul cu jetul funcţional, am pornit spyrilul la jumătate din putere şi am pornit către clădirile încă îndepărtate.

Nu puteam să mă concentrez decât asupra efortului de a mă menţine la suprafaţă şi a mă îndrepta către civilizaţie. Înaintam încet. Prea încet. Mă ardea ruşinea de a mă fi repezit să fiu erou numai pentru a ajunge să înaintez târâş-grăpiş, după ce aproape provocasem o nouă criză în loc să o rezolv pe cea iniţială. Ce ilustrare mai bună puteau să-şi găsească avertismentele Profului?

Din fericire, groaza mea s-a dovedit gestionabilă atâta timp cât aveam jetul spyrilului care să-mi asigure un control minimal asupra situaţiei. Pe măsură ce mă apropiam de oraş, apa din jurul meu se încălzea. În cele din urmă, recunoscător, am ajuns lângă una dintre clădirile de la margine, nu foarte înaltă, numai cu acoperişul şi ultimele două etaje afară din apă. Unicul jet a fost de ajuns ca să mă propulseze în sus, deşi într-un unghi neaşteptat; m-am apucat de marginea acoperişului, apoi m-am ridicat pe el tuşind.

Deşi spyrilul făcuse toată treaba, mă simţeam epuizat. M-am lăsat pe spate, simţind mirosul de fum din aer şi privind cerul.

Oamenii aceia! Am încercat să mă ridic în picioare. Poate reuşeam...

Clădirea era o vâlvătaie orbitoare, la distanţă de numai o stradă. Jumătatea superioară, luminată ca iadul, arsese complet. Simţeam căldura chiar şi de la distanţă. Asta nu era numai rezultatul a una-două incendiare. Fie Newton continuase să arunce şi altele, fie locul fusese pregătit să ia

foc. În jurul clădirii, apa descria un vârtej, lăsând la vedere caldarâmul sfărâmat de dedesubt.

Pe jos se vedeau câteva trupuri. Oamenii încercaseră să scape de foc sărind de la etaj.

Chiar în clipa aceea, sub ochii mei, apa a fost eliberată. A năvălit înapoi, izbindu-se de clădire şi şuieratul ce a răsunat a indicat că focul reuşise să coboare până la niveluri care mai înainte fuseseră scufundate. Impactul a făcut etajele superioare ale clădirii să se prăbuşească în apă cu un zgomot cumplit, printre vălătuci de abur.

M-am ridicat simţindu-mă învins. Pe un acoperiş din apropiere am văzut proiecţia de apă a Regaliei stând cu mâinile împreunate dinaintea ei. Mi-a aruncat o privire, apoi s-a contopit cu suprafaţa oceanului şi a dispărut.

M-am prăbuşit pe acoperiş. La ce bun? N-avea niciun rost.

„Profu' are dreptate", mi-am zis. „Ei ucid fără să facă deosebire. De ce-am crezut că vreunul dintre ei poate fi bun?"

Pantalonii mi-au zumzăit. Am oftat şi mi-am extras mobilul. L-am udat puţin, dar Mizzy îmi zisese că era complet impermeabil.

Mă suna Profu'. Mi-am ridicat mobilul în dreptul capului, gata să-i accept dojana. Acum vedeam de ce se defectase spyrilul. Nu prinsesem bine cablurile de la piciorul stâng. Se desfăcuseră. O problemă simplă, una care nu s-ar fi produs dacă aş fi fost mai atent când îmi pusesem echipamentul.

— Da? am zis la telefon.

— A plecat? a întrebat vocea Profului.

— Cine?

— Regalia. Supraveghea, nu-i aşa?

— Da.

— Probabil că încă o mai face, dar de la distanţă, a zis Profu' părând epuizat. Trebuie să ascund cumva oamenii ăştia în submarin.

M-am ridicat în picioare.

— Profule? am zis entuziasmat.

— Nu te arăta încântat, a zis el mârâind. Probabil că ea te urmărește. Poartă-te ca și cum ai fi descurajat.

Din fundal a ajuns până la mine plânsul unui copil.

— Poți s-o faci să tacă? s-a răstit Profu' la cineva.

— Ești în clădire! am zis eu. I-ai... i-ai salvat!

— David, a zis Profu' cu încordare în glas. Nu-i un moment pentru mine... Ai înțeles?

„Ține apa și flăcările la distanță cu ajutorul câmpurilor de forță", am înțeles eu.

— Da, am șoptit.

— Am lăsat submarinul la locul lui. A trebuit să alerg pe fundul oceanului ca să ajung aici.

Am clipit surprins.

— E posibil așa ceva?

— Cu un câmp de forță în chip de bulă extins dinaintea mea? Da. N-am mai făcut asta de secole, a zis Profu'. Am ajuns în clădire pe dedesubt, spulberând o parte din temelie și intrând prin subsol. O să fac un tunel de forță prin apă și o să-i aduc pe oamenii ăștia până în clădirea de unde am plecat noi. Poți să fii acolo?

Gândul de a mă întoarce în golf mă îngrețoșa, dar nu aveam de gând s-o recunosc.

— Sigur.

— Bine.

— Profule, am zis, încercând din greu să par mohorât când simțeam exact opusul. Ești un erou. Chiar ești.

— Taci.

— Dar i-ai salvat...

— TACI.

Am amuțit.

— Întoarce-te în clădire, a zis el. Trebuie să pilotezi submarinul, să-i duci pe oamenii ăștia undeva unde Regalia nu ajunge și acolo să le dai drumul. Ai înțeles?

— Da. Dar de ce nu-l poţi pilota tu?

— Pentru că, a zis Profu' cu vocea înmuindu-se, în următoarele minute o să am nevoie de toată voinţa mea ca să nu-i omor pe oamenii ăştia pentru că mă deranjează.

Am înghiţit în sec.

— S-a-nţeles, am zis şi mi-am fixat cablurile de pe bocanc.

Am vârât telefonul în buzunar şi am aţintit raza către apă, verificând dacă totul funcţiona şi controlând din nou cablurile ca să fiu sigur.

În cele din urmă am pornit, de data asta mai prudent. A durat ceva, dar în cele din urmă am ajuns. Apoi a trebuit să aştept aproape o oră în încăperea de lângă cea unde andocasem submarinul, înainte să aud zgomote.

M-am ridicat în picioare, iar uşa s-a deschis şi un grup de oameni plini de cenuşă au început să se înghesuie înăuntru dintr-un coridor. Profu' îi adusese prin altă parte a clădirii. M-am repezit să-i ajut, i-am calmat, apoi le-am explicat că va trebui să intrăm în submarin pe întuneric, făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă. Nu puteam risca să descopere Regalia ce făcuse Profu'.

Cu oarece efort, am reuşit să bag în submarin întregul grup de oameni uzi, epuizaţi şi zguduiţi de tuse. Erau vreo patruzeci, dar am încăput toţi. Cu greu.

Am ajutat să coboare ultima persoană, o mamă cu un copil, apoi am ieşit şi am străbătut clădirea până în locul unde dădusem peste ei, luminând încăperea cu mobilul ca să mă asigur că nu lăsasem pe nimeni în urmă.

Profu' stătea în cadrul celeilalte uşi, aproape ascuns în întuneric. Ochelarii îi reflectau lumina, aşa că nu i-am putut vedea ochii. A încuviinţat o singură dată din cap, apoi s-a întors şi a dispărut în beznă.

Am oftat şi mi-am închis mobilul, am revenit în încăperea cu submarinul şi m-am lăsat călăuzit de frânghii. Am

intrat, am tras trapa şi am etanşat-o, apoi am coborât în submarinul înţesat cu oameni uzi şi mirosind a fum. Atitudinea Profului mă tulburase, dar nu atât cât să alunge căldura pe care o simţeam în suflet. O făcuse. În ciuda lamentărilor cu privire la nesăbuinţa mea, până la urmă îi salvase el însuşi pe oamenii ăştia.

Eu şi el chiar eram la fel. Numai că el era de mii de ori mai competent decât mine. M-am aşezat pe locul din faţă al submarinului şi am sunat-o pe Val, cerându-i instrucţiuni despre pilotarea drăciei ăleia.

31

Am pus lada cu raţii jos cu o bufnitură, apoi m-am îndreptat de spate şi mi-am şters fruntea. Câţiva dintre refugiaţii salvaţi de Prof din Babilar au ridicat lăzile şi au plecat grăbiţi cu ele, îndreptându-se către un depozit dărăpănat din apropiere. De cu o zi în urmă, când îi lăsasem aici, printre dărâmăturile de pe o insuliţă din largul coastei New Yorkului, se curăţaseră de o parte din funingine şi păreau să fi căpătat un simţ sănătos de autoconservare. Probabil nu fusese îngropat prea adânc.

— Îţi mulţumim, a spus, înclinându-se, o femeie pe nume Soomi.

Deşi era seară, aici hainele lor date cu spray nu străluceau, aşa că păreau murdare. Vechi.

— Nu uita de înţelegerea noastră, i-am zis.

— N-am văzut nimic. Şi nu vom reveni în oraş cel puţin o lună, a zis ea.

Am încuviinţat. Soomi şi ai ei credeau că Răzbunătorii îi salvaseră folosind o tehnologie secretă, bazată pe câmpuri de forţă. Nu trebuiau să povestească nimănui ce văzuseră, dar, dacă o făceau, speram că poveştile nu aveau să se refere la Profu' ca la un Epic.

Soomi a ridicat una dintre ultimele lăzi şi li s-a lăturat celorlalţi, zorindu-se către un grup de clădiri părăginite

înconjurate de bălării. Era mai bine să nu fii văzut cu mâncare, în caz că erau tâlhari prin preajmă. Din fericire, unicul mod de acces pe insulă era un pod aflat la nord, așa că speram că erau în siguranță aici.

Mi se rupea inima văzându-i așa, fără casă și fără bunuri, plutind în derivă, dar asta era tot ce puteam face pentru ei. Și poate era mai mult decât ar fi trebuit: fusese nevoie să-i cerem lui Cody să ne aducă provizii din Newcago pe calea aerului ca să avem rații pentru ei.

M-am întors și, cu pușca pe umăr, am pornit pe o stradă pustie, cu asfaltul crăpat. N-am avut mult de mers până la vechiul doc unde opriserăm submarinul. Val mă aștepta pe acoperișul lui. Ea depozitase lăzile cu mâncare pe doc, iar eu și refugiații le căraserăm spre interiorul insulei.

Ajuns pe doc, am șovăit privind către Babilarul aflat la sud-vest. Strălucea învăluit într-o aură de culori supranaturale, ca un portal către o altă dimensiune. Deși întinderea de apă dinaintea mea părea plată, știam să forma o ușoară pantă. Regalia modelase deliberat aspectul orașului. Chiar menținuse niveluri diferite ale apei în diferite părți ale Babilarului, creând cartiere artizanale din acoperișuri și străzi scufundate.

„Chiar îi pasă", mi-am zis. „A construit orașul ăsta ca și când ar fi vrut să stea aici și să conducă. L-a făcut primitor."

Deci de ce voia să-l distrugă acum?

— Vii? mi-a strigat Val.

Am încuviințat și am traversat docul, apoi m-am urcat la bordul submarinului. Teoretic, această regiune se afla în afara razei vederii Regaliei, așa că puteam să-l scoatem la suprafață în aer liber.

— Auzi? a zis Val în timp ce treceam pe lângă ea. Când ai de gând să-mi povestești cum i-ai salvat? De-adevăratelea adică.

Am șovăit aplecat deasupra trapei, scăldat în lumina ce venea din interior.

— Am folosit spyrilul, am zis eu.

— Da, dar cum?

— Am stins focul dintr-o încăpere, am zis eu recurgând la minciuna pe care o pregătisem cu ajutorul Tiei. (Ne aşteptaserăm ca Val sau Exel să întrebe în cele din urmă.) Am reuşit să-i înghesui pe toţi într-o cameră şi i-am ţinut acolo în linişte până când Regalia a crezut că erau morţi. Apoi i-am strecurat afară.

Era o minciună bunicică. Val nu ştia că imobilul se prăbuşise când apa năvălise din nou în interior. Era plauzibil să fi reuşit să-i scot afară.

Dar, bună sau nu, uram s-o spun. De ce nu putea Profu' să fie cinstit cu membrii echipei sale?

Val m-a privit cu atenţie şi, deşi faţa ei era prea umbrită ca s-o citesc, m-am simţit ca singura căpşună stricată de pe tot rândul. În cele din urmă, ea a ridicat din umeri.

— Ei, bună treabă.

M-am strecurat grăbit în submarin. Val m-a urmat, a închis trapa şi s-a dus către locul din faţă. Nu credea spusele mele, sau nu complet. Mi-am dat seama de asta după mişcarea ţeapănă cu care s-a aşezat şi după vocea mult prea controlată cu care i-a vorbit Tiei, anunţând-o că reveneam la grămada de provizii ca să luăm restul lăzilor, destinate reaprovizionării bazei.

Am stat ca pe ace cât timp s-a scufundat submarinul şi o vreme am călătorit în tăcere. În cele din urmă, m-am silit să mă aşez pe scaunul copilotului, lângă Val. Încă nu ştiam mare lucru despre ea. Poate că o conversaţie neutră i-ar fi alungat suspiciunile cu privire la cele petrecute cu o zi în urmă.

— Deci, am zis, văd că preferi un Colt 1911. O armă de nădejde, după cum a demonstrat-o timpul. Ăla e un cadru Springfield?

— Cinstit vorbind, nu ştiu, a zis ea aruncând o privire către pistolul de la şold. Sam mi l-a dat.

— Dar, ăăă, sigur că te-ai interesat. Ca să faci rost de piese de schimb.

Val a ridicat din umeri.

— E doar un pistol. Dacă se strică o să capăt altul.

Doar un...

Doar un pistol? Chiar zisese una ca asta?

M-am pomenit cu gura căscată, dar incapabil să scot vreun sunet, în timp ce înaintam pe sub apă. Arma pe care o purtai era practic viaţa ta – dacă nu mergea, puteai muri. Cum putuse să spună una ca asta?

„Fii dezarmant", mi-am zis insistent. „Dacă o cerţi, n-o n-o faci să se simtă mai bine în preajma ta."

— Deci, ăă, am zis eu tuşind în dosul mâinii, cred că trebuie să-ţi fi plăcut aici, în misiunea asta. O bază subacvatică drăguţă, nu tu Epici cu care să lupţi, un oraş plin de oameni cumsecade. Trebuie să fie cea mai plăcută misiune pe care o putea primi o echipă de Răzbunători.

— Sigur, a zis Val. Până când unul dintre prietenii mei a fost ucis.

Şi acum eu îl „înlocuiam" pe respectivul prieten în cadrul echipei. Super. Alt motiv să-şi reamintească de ce nu mă plăcea.

— O ştii pe Mizzy de o vreme, am zis încercând o altă abordare. N-ai crescut în oraşul ăsta. Nu?

— Nu.

— Unde ai fost staţionată înainte?

— În Mexic. Dar n-ar trebui să mă întrebi despre trecut. E împotriva protocolului.

— Încercam numai să...

— Ştiu ce încercai să faci. Nu-i nevoie. Eu o să-mi fac treaba. Tu fă-ţi-o pe a ta.

— Sigur, am zis eu. Bine.

M-am foit pe scaun.

Stai aşa! Mexic? M-am însufleţit.

— Ăăă, n-ai fost în misiunea din Hermosillo, nu?

Val mi-a aruncat o privire, dar n-a zis nimic.

— Atacul asupra lui Puños de Fuego[7]! am exclamat eu.

— Cum de știi despre asta? a întrebat Val.

— Vai, mamă! E adevărat că a aruncat în voi cu un tanc?

Val și-a ținut privirea ațintită înainte, apăsând un buton de pe consola submarinului.

— Da, a zis ea în cele din urmă. Un ditamai nenorocitul de tanc. A spart peretele bazei noastre operative.

— Uau!

— Mai mult, eu eram la coordonarea operațiunii.

— Adică tu...

— Da, eram înăuntru și m-am pomenit cu un tanc intrând prin zid. Îl fentase pe Sam și reușise să se întoarcă tocmai ca să ne poată lovi baza operativă. Nu știu nici până azi cum a aflat unde eram.

Am zâmbit larg, imaginându-mi scena. Puños fusese un Epic înspăimântător de puternic, capabil să ridice practic orice, chiar și lucruri care ar fi trebuit să se dezintegreze dac-o făcea. Nu era un Superepic, dar era greu de ucis, cu o rezistență sporită și o piele ca de elefant.

— Nu mi-am dat seama niciodată cum l-ați învins, am zis. Știu numai că echipa l-a scos în cele din urmă din joc, deși misiunea n-a mers conform planului.

Val și-a menținut privirea ațintită înainte, dar am surprins pe buzele ei umbra vagă a unui zâmbet.

— Ce? am întrebat-o.

— Păi... eram acolo, a zis ea, însuflețindu-se puțin, printre ruinele centrului nostru de operațiuni, o clădire mică de cărămidă din centrul orașului. Și el se repezea la mine. Eram singură, fără întăriri.

— Și?

---

[7] Pumni de Foc, în spaniolă.

— Păi... în cameră era un ditamai tancul.

— Nu se poate!

— Ba da, a zis Val. Mai întâi m-am urcat în el doar cu gândul să mă ascund. Dar era încărcat şi el se apropia din direcţia ţevii. Tancul era răsturnat pe o parte, dar intrase în încăpere cu spatele. Aşa că mi-am zis: la naiba, de ce nu?

— Şi-ai tras în el.

— Da.

— Cu un tanc.

— Da.

— E fantastic!

— A fost o prostie, a zis Val, deşi zâmbea în continuare. Dacă ţeava s-ar fi strâmbat, probabil m-aş fi aruncat singură în aer. Dar... ei, a mers. Sam a zis c-a descoperit braţul lui Puños la şapte străzi mai încolo.

M-a privit, apoi a părut să-şi aducă aminte cu cine vorbea. Chipul i s-a întunecat.

— Îmi pare rău, am zis.

— De ce?

— Că nu sunt Sam.

— Asta e o prostie, a zis Val întorcându-şi faţa de la mine.

A ezitat.

— Steelslayer, eşti contagios. Ştiai asta?

— E din cauza masculinităţii mele îndrăzneţe şi ferme.

— Ăăă, nu. Nu-i asta. Dar ar putea fi din cauza entuziasmului tău.

A clătinat din cap şi a tras către ea maneta, ridicând submarinul spre suprafaţă.

— Oricum, poţi să-ţi demonstrezi masculinitatea cărând lăzi. Am ajuns.

Am zâmbit, bucuros că avusesem în cele din urmă o conversaţie cu Val care să nu implice o mulţime de încruntături. M-am ridicat şi m-am apropiat de scară. Uşa băii se trântea din nou. Trebuia să o punem pe Mizzy să repare

odată pacostea asta. Am închis-o cu vârful piciorului, am urcat şi am deschis trapa.

Pe terenul de deasupra domnea o beznă completă, neagră ca smoala, căci se lăsase noaptea. Locul de livrare a proviziilor nu era la fel de departe pe coastă ca City Island, dar ar fi trebuit să fim în afara razei Regaliei. Totuşi, părea o idee bună să nu lăsăm niciodată submarinul singur, aşa că eu urma să car lăzile pe distanţa scurtă până la coastă, unde i le lăsam lui Val. Ea urma să le ducă de pe ţărm în submarin, să le coboare pe scări şi să le depoziteze.

Mi-am pus puşca pe umăr şi m-am urcat pe un doc liniştit, de care apa se spărgea ca un memento insistent al faptului că era încă aici. Am traversat grăbit docul, apropiindu-mă de clădirea întunecată din faţa mea, un fost şopron în care Cody ne descărcase proviziile.

M-am furişat înăuntru. Cel puţin de data asta nu mai erau prea multe lăzi. Probabil ar fi trebuit să le coborâm în submarin pe toate de prima dată, dar ne duruseră braţele şi ideea unei scurte pauze fusese foarte plăcută.

Am aprins lumina mobilului şi am verificat camera.

Apoi am deschis trapa ascunsă din podea şi am coborât să văd ce făcea Profu'.

32

Îngropată în stânca de sub şopron se afla una dintre haltele Răzbunătorilor, dotată cu un pat de campanie, ceva provizii şi o masă de laborator. Profu' stătea lângă masă, ţinând în mână un pahar Bunsen pe care îl inspecta la lumina unei lanterne. Era o îmbunătăţire. Data trecută când venisem aici, zăcuse pe pat privind nişte fotografii vechi, care acum erau împrăştiate pe saltea.

Profu' nu şi-a ridicat ochii când am coborât.

— Am venit să luăm restul proviziilor, am zis arătând cu degetul peste umăr. Îţi trebuie ceva?

Profu' a clătinat din cap, agitând recipientul.

— O să fii bine? am întrebat.

— Mă simt bine, a zis Profu'. Am de gând să mă întorc în oraş ceva mai pe seară. S-ar putea să revin mâine la bază sau să stau departe încă o zi. Trebuie să lăsăm suficient timp pentru ca echipa lui Val să creadă că am fost plecat să verific o altă celulă de-a Răzbunătorilor.

Asta fusese explicaţia născocită de Tia pentru absenţa lui. Am privit curios cum agita conţinutul altui pahar, cu un lichid de altă culoare.

— În două zile o atacăm pe Newton, i-am spus. Tia a luat decizia pentru că a zis că tu nu răspundeai.

Peste două zile ne aflam încă suficient de departe de tormenul-limită al lui Obliteration ca să avem loc de manevră în caz că treaba mergea prost.

El a mârâit.

— În două zile? Până atunci o să mă întorc.

A amestecat conținutul celor două pahare într-un vas și a pășit îndărăt. Din recipient a țâșnit un jet gros de spumă, care a ajuns aproape până în tavan și a căzut la loc cu un plescăit. Profu' l-a privit zâmbind.

— Peroxid de hidrogen amestecat cu iodură de potasiu, a zis el. Copiilor le plăcea reacția asta.

S-a apropiat și s-a apucat să amestece alte substanțe.

— N-ai putea să te întorci mai devreme? l-am întrebat. Tot n-avem un plan cu privire la Obliteration și el ține pistolul la tâmpla orașului.

— Mă gândesc cum să procedăm în privința lui, a zis Profu'. Cred că, dacă o doborâm pe Regalia, asta s-ar putea să-l sperie și să-l alunge. Dacă nu, poate găsim informații despre slăbiciunea lui printre notițele ei.

— Și dacă nu?

— Evacuăm orașul, a zis Profu'.

Tia enunțase și ea această posibilitate, dar mie mi se părea o idee proastă. Nu puteam declanșa evacuarea până nu murea Regalia, altminteri ea i-ar fi atacat în mod cert pe oamenii care fugeau. Mă îndoiam că am fi avut suficient timp să scoatem afară pe toată lumea înainte ca Obliteration să distrugă orașul.

— Spune-i Tiei să mă sune mai târziu în noaptea asta, a zis Profu'. O să discutăm despre asta.

— Se face, am zis, apoi m-am oprit și l-am privit preparând un nou amestec. Ce faci?

— Un nou experiment.

— De ce?

— Așa, pur și simplu, a zis el întorcându-se astfel încât fața să-i fie umbrită. Mă ajută să-mi amintesc de zilele de

odinioară. Să-mi amintesc de elevi, de încântarea şi bucuria lor. Amintirile par s-o împingă îndărăt.

Am încuviinţat încet, dar el nu mă privea. Îşi reluase experimentul. Aşa că m-am apropiat puţin, ca să văd dacă nu puteam trage cu ochiul la pozele la care se uitase el.

Ajuns lângă pat, m-am aplecat şi am luat una. Fotografia înfăţişa o versiune mai tânără a Profului, în haine lejere – blugi şi tricou – stând alături de un grup de oameni într-o încăpere plină de monitoare şi computere. Prin încăpere erau împrăştiaţi alţi oameni cu cămăşi albastre de uniformă.

Profu' mi-a aruncat o privire.

Am ridicat poza.

— Ăsta e un laborator?

— NASA, a zis el fără chef. Fostul program spaţial.

— Parcă ai zis că predai la şcoală!

— Nu eu lucram acolo, geniule! a spus Profu'. Uită-te mai atent!

Mi-am coborât din nou privirea şi mi-am dat seama că în poză Profu' avea aerul unui turist care zâmbeşte în timp ce altcineva îl imortalizează. Mi-a luat o secundă să descopăr printre numeroasele persoane în cămăşile albastre ale NASA o figură cu părul roşcat, tuns scurt. Tia.

— Tia e proiectant de rachete?! am întrebat.

— Era, a zis Profu'. Asta a fost cu mult timp în urmă. M-a lăsat să-i fac o vizită după ce am început să ne întâlnim. A fost punctul culminant al vieţii mele. M-am lăudat luni întregi în faţa elevilor.

M-am uitat din nou la fotografie. Deşi era în mod evident Profu', bărbatul din ea părea o cu totul altă specie de animal. Unde erau ridurile săpate de griji pe chipul lui, ochii bântuiţi, statura impozantă?

Aproape treisprezece ani sub Calamity îl schimbaseră. Şi nu numai fiindcă dobândise puteri.

De sub cearceaf se ițea o altă poză. Am ridicat-o. Iar Profu' nu m-a împiedicat, întorcându-se în schimb la micul lui experiment.

În această fotografie, patru persoane stăteau înșirate una lângă alta. Una dintre ele era Profu', purtând acum halatul negru de laborator, cu ochelarii protectori în buzunar, care era semnul său distinctiv. Lângă el stătea Regalia, cu mâna întinsă și cu un glob de apă plutindu-i deasupra degetelor. Avea o rochie albastră, elegantă. Tia era și ea acolo și un alt bărbat pe care nu-l cunoșteam. Mai vârstnic, cu părul cărunt ridicându-i-se în jurul capului aproape ca o coroană, stătea pe un scaun, în timp ce ceilalți stăteau în picioare.

— Cine-i bărbatul ăsta? am întrebat.

— Astea-s și ele amintiri din vremuri trecute, a zis Profu' fără să se întoarcă spre mine. Și încă unele dintr-o perioadă pe care aș prefera să n-o revizitez.

— Din cauza Regaliei?

— Din cauză că pe vremea acea credeam că lumea poate fi un altfel de loc, a zis Profu' agitând o soluție. Un tărâm al eroilor.

— Poate că încă mai e posibil să fie-așa. Poate ne înșelăm cu privire la ceea ce provoacă întunericul sau poate există un mod de a-i rezista. În fond, toți s-au înșelat cu privire la slăbiciunile Epicilor. Poate nu înțelegem toate astea așa de bine pe cât credem.

În loc să-mi răspundă, Profu' și-a lăsat jos paharul și s-a întors spre mine.

— Și nu te temi de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă am da greș?

— Sunt dispus să risc, Profule!

El m-a privit mijindu-și ochii.

— David Charleston. Pot să am încredere în tine?

— Da. Sigur.

De unde apăruse întrebarea asta? Nu părea să fi venit din discuţia noastră.

El m-a studiat, apoi a încuviinţat.

— Bine, m-am răzgândit. Zi-i Tiei că o să pornesc către oraş imediat ce plecaţi. Poate să le spună lui Val şi Exel că urgenţa celeilalte echipe de Răzbunători a fost rezolvată mai repede şi că m-am întors mai devreme.

— Bine.

Profu' avea la dispoziţie o barcă cu motor ancorată la un doc secret de-al Răzbunătorilor. Putea reveni în oraş fără probleme de unul singur.

— Dar ce-a fost chestia aia cu încrederea...

— Du-te şi termină de încărcat lăzile alea, fiule!

S-a întors pe călcâie şi s-a apucat să-şi adune lucrurile.

Am oftat, dar am pus jos fotografia şi am urcat, închizând trapa şi lăsându-l în camera ascunsă. Am înhăţat o ladă cu provizii şi la ieşire aproape că am dat nas în nas cu Val.

— David? a zis ea. Ce naiba tot făceai acolo?

— Scuze, am zis. A trebuit să mă odihnesc niţel.

— Dar...

— Ai lăsat submarinul singur? am întrebat-o.

— Eu...

Am trecut în grabă pe lângă ea. Scântei! Dacă-l găsea vreun tâlhar şi decidea să plece cu el într-o excursie? Din fericire, era tot acolo, pe apele întunecate şi liniştite.

Eu şi Val am încărcat lăzile repede, fără să vorbim prea mult. Am încercat s-o fac pe Val să se deschidă din nou întrebând-o una alta, dar n-a mai zis mare lucru. Şi în timpul călătoriei de întoarcere cu submarinul a rămas tăcută mai tot timpul. Ştia că îi ascundeam ceva. Ei, n-o învinovăţeam că o enerva treaba asta. Cinstit vorbind, şi eu simţeam cam acelaşi lucru legat de toată povestea.

La bază, am andocat şi am urcat în camera întunecată. Mecanismul de andocare era etanş, potrivit perfect

cu submarinul. Foarte ingenios. Preferau însă să păstreze întunericul în încăperea de deasupra, în cazul vreunei infiltrații. Răzbunătorii erau prudenți până și în afara ariei de acoperire a Regaliei. Era unul dintre lucrurile care-mi plăceau la ei.

Am găsit funiile pe întuneric și am luat două perechi de ochelari cu vedere de noapte de pe un raft din perete. I-am dat o pereche lui Val și pe cealaltă mi-am pus-o la ochi. Am început să descărcăm împreună lăzile. În cele din urmă, am luat una și mi-am săltat-o pe umăr, apoi am părăsit camera întunecată de andocare și am cărat lada spre depozitul de pe coridor.

Baza viu luminată a Răzbunătorilor, cu canapelele ei de pluș și lemnul ei închis la culoare, constituia un contrast enorm cu peisajul dezolant pe care îmi petrecusem ziua colindându-l. Era aproape ca și cum aș fi pătruns într-o altă lume. Am dus lada în depozit și am pus-o jos. În spatele meu auzeam vocile de la radio venind din camera lui Exel. Făcea ore suplimentare adunând informații, ascultând transmisiile și verificând de două sau chiar de trei ori rutele lui Newton.

Mai erau lăzi de descărcat, dar m-am gândit că ar fi fost mai bine să transmit mai întâi mesajul Profului. Am înaintat pe culoar și am bătut la ușa Tiei.

— Intră, a zis ea.

Lipise pe pereți hărți ale Babilarului pe care erau marcate traseele lui Newton. În centrul orașului, câteva pluneze marcau locurile unde credea Tia că s-ar fi putut afla ascunzătoarea Regaliei. Tot erau prea multe clădiri ca să putem desfășura o cercetare eficientă fără să trădăm ce făceam, dar ne apropiam.

Vreo duzină de pungi golite de cola zăceau într-un colț, iar Tia nu arăta bine. Câteva fire răzlețe de păr îi scăpaseră din coc și stăteau zburlite, ca niște fulgere arămii înghețate

Avea cearcăne sub ochi şi costumul ei de obicei impecabil nu mai fusese călcat de câteva zile.

— Era acolo, i-am zis eu.

Ea şi-a ridicat privirea.

— Ce-a zis?

— A zis că se va întoarce în seara asta. Probabil va trebui să trimitem submarinul înapoi în oraş ca să-l ia. Pare să-şi fi revenit în linii mari.

— Slavă Domnului! a zis ea rezemându-se de spătarul scaunului.

— Val are bănuieli, am zis eu. Ar trebui să-i spui ce se întâmplă cu adevărat.

— Aş vrea eu să ştiu ce se întâmplă cu adevărat, a bombănit Tia.

— Ce?

— Nu vorbeam de Jon, a zis Tia. Mă mai uşuram şi eu. Nu mă băga în seamă. Uite, voiam să-ţi arăt ceva.

Tia s-a ridicat şi s-a apropiat de perete, apoi i-a atins o secţiune. Instalaserăm imagerul, transformând peretele într-un ecran tactil, aşa cum prefera Profu' când lucra. Atingerea Tiei a făcut să apară o imagine a lui Knoxx, Epicul din echipa lui Newton pe care îl zărisem cu o zi în urmă. Peretele a redat filmuleţul care-l înfăţişa transformându-se în pasăre şi luându-şi zborul. Luneta mea a încercat să-l urmărească cu mişcări smucite, descoperind pasărea abia când aceasta a aterizat pe o altă clădire. Transformarea s-a repetat. Tia a îngheţat ecranul şi a mărit figura. Prim-planul era granular, dar recognoscibil.

— Ce zici despre ceea ce ai văzut adineauri?

— Abilităţi de autotransmutare de cel puţin Clasa C, am zis. A reuşit să-şi modifice masa, dar să-şi păstreze procesele cognitive originale după transformare. Numai asta şi ar ridica transmutarea peste clasa D. Ar trebui să ştiu dacă poate lua şi alte forme şi dacă există limite privind frecvenţa transformărilor înainte să pot spune mai multe.

— Omul ăsta, a zis Tia, face parte de mai mulţi ani din banda lui Newton. Exel a confirmat asta şi a adus dovezi. Însă, până în prezent, nu a existat nicio dovadă că Knoxx ar fi avut puteri. Înseamnă că, nu se ştie cum, Newton sau Regalia l-au convins să-şi ascundă talentele în toţi anii ăştia. Îmi fac griji, David. Dacă poate să ascundă Epici sub nasul nostru şi să îi împiedice să-şi arate puterile, informaţiile pe care le-am adunat din oraşul ăsta, în ciuda timpului investit în ele, ar putea să fie fără valoare.

M-am încruntat, apoi am înaintat către imagine ca s-o privesc mai îndeaproape.

— Şi dacă nu şi-a ascuns puterile? am întrebat. Dacă le-a dobândit abia de curând?

Tia mi-a aruncat o privire.

— Chiar crezi cu adevărat că Regalia poate transforma oamenii în Epici?

— Nu sunt convins, dar e evident că ea vrea să credem că poate crea Epici sau măcar că le poate amplifica talentele. Poate are acces la un dăruitor sau la vreun soi de Epic cum noi n-am mai văzut şi se preface că dăruieşte puteri. Sau... poate chiar e capabilă să creeze noi Epici. Mi se pare că, oricât de tare ne-am dori-o, atunci când e vorba de Epici nu putem fi siguri ce e rezonabil şi ce nu.

— Poate, a admis Tia.

S-a aşezat pe scaunul de la birou şi a luat o altă pungă plină cu cola.

— Nu-ţi place când eşti silită să preiei controlul, am remarcat eu. Să conduci operaţiunile în lipsa Profului.

— Sunt perfect capabilă să fiu la comandă, a zis ea.

— Ăsta e un răspuns cam în felul în care ketchupul poate fi gel de păr.

Ea a ridicat dintr-o sprânceană.

— Vezi tu, tehnic se poate, numai că...

— Am înţeles, a zis Tia.

— Ai... ăă, da?

— Da. Şi ai dreptate. David, Jon e liderul. Eu sunt managerul. Eu fac piesele să se potrivească. Dar el e cel care are viziunea, el vede lucruri pe care alţii nu le văd. Nu din pricina... talentelor lui, ci pentru că aşa e el. Dacă nu-i aici ca să se uite pe planuri, mă tem că o să-mi scape ceva important.

— Spune că va reveni la timp ca să ne ajute.

— Sper, a zis Tia. Pentru că, sincer vorbind, dacă vrea, poate şterge pe jos cu cei mai buni dintre ei.

— Aşa era şi înainte?

Ea m-a privit în tăcere.

— Mi-a povestit despre NASA, am zis eu. Am văzut o poză cu voi doi acolo. Sunt impresionat.

Ea a pufnit.

— Ţi-a povestit de ce a trebuit să-l invit în vizită?

— Am presupus că pentru că eraţi împreună.

— De-abia începuserăm să ne întâlnim, a zis Tia. Un alt profesor de la şcoala lui a câştigat un concurs organizat de noi... să vină să se joace de-a astronautul pentru o săptămână. Să se antreneze, să dea testele, chestii de-astea. Făceam asta din când în când, de dragul publicităţii.

— Şi Profu' n-a câştigat? am întrebat.

— Nici nu s-a înscris, a zis Tia. Ura concursurile. Nici măcar nu voia să bage o monedă într-un aparat de jocuri. Dar asta nu l-a împiedicat să fie răvăşit când nu el a mers acolo.

A privit cola fără să o deschidă.

— David, uneori noi uităm cât de uman este el. În ciuda tuturor lucrurilor, e doar un om. Un om plin de sentimente care uneori nu au logică. Aşa suntem toţi. Vrem ce nu putem avea, chiar când n-avem dreptul s-o cerem.

— O să fie în regulă, Tia.

A părut s-o surprindă tonul meu şi şi-a ridicat ochii.

— Vezi tu, Tia, nu e doar un om. E un erou, am zis.

— Vorbești ca unul dintre ei.

Ei?

Și atunci am înțeles: se referea la Credincioși. Scântei, era adevărat! „Acolo unde-s ticăloși vor fi și eroi. Așteptați. O să vină..." Cuvintele tatei din ziua când murise.

Până cu câteva luni în urmă, privisem optimismul unora ca Abraham și Mizzy ca pe o prostie. Ce se schimbase?

Profu'. Nu puteam crede în niște Epici fabuloși care aveau să sosească poate într-o bună zi și să salveze lumea. Dar în el... în el puteam să cred.

Am întâlnit privirea Tiei.

— Ei bine, a zis ea, termină de descărcat proviziile și adună-ți echipamentul. Vreau să te duci să instalezi o cameră care să-l supravegheze pe Obliteration și să ne transmită imagini în permanență. Nu putem fi siguri că va acumula energie în același ritm ca mai înainte. Aș prefera să nu avem surprize.

Am încuviințat și am ieșit din cameră, închizând ușa după mine. Am pornit pe coridor și am trecut pe lângă ușa depozitului, unde am descoperit că Mizzy fusese recrutată să aducă lăzile înăuntru. A pus una jos și mi-a adresat un zâmbet vesel, apoi a plecat după alta.

N-am putut să nu zâmbesc larg în urma ei. Era definiția a ceea ce s-ar numi o personalitate contagioasă. Lumea era un loc mai bun cu Missouri Williams în ea.

— Cum se face că, ori de câte ori dau peste tine mai nou, cași ochii la câte-o fată? a rostit încet o voce de lângă mine.

M-am întors și în fața mea, în depozit, chiar lângă ușă, stătea Megan.

33

Megan.

Megan era în interiorul bazei Răzbunătorilor.

De pe buze mi-a scăpat un sunet care sigur nu era un scâncet. Era ceva mai bărbătesc, indiferent cum o fi sunat.

Am privit în urma lui Mizzy cuprins de panică, apoi am intrat în depozit şi am prins-o pe Megan de braţ.

— Ce faci?!

— Trebuie să vorbim, a zis ea. Şi tu mă ignori.

— Nu te ignor. Am fost foarte, foarte ocupat.

— Ocupat să te uiţi la fundurile fetelor.

— Nu mă... Stai aşa, am zis, prinzându-mă şi începând să zâmbesc larg. Parc-ai fi geloasă!

— Nu fi caraghios!

— Nu, am zis eu. Erai geloasă.

Am descoperit că nu puteam să nu zâmbesc cu gura până la urechi.

Megan părea nedumerită.

— În mod normal, ăsta nu-i un motiv să zâmbeşti.

— Înseamnă că îţi pasă, am zis.

— O, te rog!

Era momentul să zic ceva suav. Ceva romantic. Creierul meu, care rămăsese toată ziua cu câţiva paşi în urma mea, mi-a sărit în sfârşit în ajutor.

— Nu-ţi face griji, am zis. Aş prefera să casc ochii după tine oricând.

Stai aşa!

Megan a oftat şi s-a uitat peste umărul meu pe coridor.

— Eşti un caraghios, a zis ea încet. Ce şanse sunt să nu întoarcă?

Corect. Superepic duşman. Bază a Răzbunătorilor.

— Presupun că n-ai venit aici ca să te predai? am întrebat încet.

— Să mă predau? Scântei, nu! Aveam nevoie să vorbesc cu cineva. Tu erai cel mai la îndemână.

— Asta ţi se pare la îndemână? am zis.

Megan m-a privit şi a roşit. Roşeaţa îi stătea bine. Sigur, la fel i-ar fi stat şi supa, noroiul sau ceara de urechi de elefant. Într-o zi proastă, Megan eclipsa pe oricine altcineva.

— Vino, am zis luând-o de braţ.

Nu voiam s-o încurajez să-şi folosească puterile ca să se ascundă, nu când se comporta atât de evident ca Megan cea pe care o cunoscusem eu. Ceea ce însemna că trebuia să ne mişcăm repede. Am tras-o după mine într-o cursă cu inima în gâtlej până la uşa camerei mele.

Am ajuns fără să fim zăriţi. Am tras-o înăuntru, apoi am închis uşa, m-am lipit cu spatele de ea şi am expirat ca un pilot epileptic care tocmai a aterizat cu un avion plin cu dinamită.

Megan a cercetat încăperea.

— Văd că n-ai primit una cu hublou. Tot mai eşti nou-venitul în echipă?

— Ceva de genul.

— Oricum, e drăguţă, a zis ea înaintând. Mai bună decât o gaură de metal în pământ.

— Megan, am zis eu. Cum... adică mai ştie cineva unde e baza noastră?

Ea mi-a întâlnit privirea şi a clătinat din cap.

— Din câte știu eu, nu. Nu mă întâlnesc prea des cu Regalia – nu cred că are încredere în mine – dar, din ce am auzit de la alții, toți vă caută. Regalia crede că baza voastră e undeva pe coasta nord-estică și pare sincer enervată că n-a reușit s-o găsească.

— Atunci tu cum ne-ai găsit? am întrebat.

— Steelheart mi-a cerut să le pun microfoane tuturor celor din echipă, a zis ea.

— Așa că tu...

— Pot să ascult anumite discuții de-ale voastre, a zis Megan. Sau am putut un timp. Phaedrus e paranoic, așa că schimbă în mod regulat telefonul lui și pe al Tiei. Al tău e mort. Acum nu mai pot să ascult decât dacă îi sună cineva pe Abraham sau Cody.

— Transportul de provizii, am zis. Ai auzit unde era, ai ajuns acolo înaintea noastră și te-ai furișat în submarin.

Megan a încuviințat.

— Am fost acolo, am zis. Nu te-am văzut deloc! Ți-ai folosit puterile?

— Nu, a zis Megan trântindu-se pe pat de-a curmezișul. N-am avut nevoie decât de clasica iuțeală.

— Dar...

— Am reușit să mă strecor la bord după ce ai ieșit tu și pe urmă Val a ieșit și ea după tine, de era să fac atac de cord. Dar m-am ferit la timp, apoi am intrat și m-am ascuns în toaletă.

Am zâmbit, deși nu mă putea vedea. În timpul ăsta, ea privea tavanul.

— Ești fantastică, i-am zis.

Colțurile buzelor i s-au arcuit la auzul spuselor mele, deși a continuat să privească în tavan.

— David, e din ce în ce mai greu.

— Mai greu?

— Să nu-mi folosesc puterile.

M-am apropiat de pat.

— Ai făcut ce te-am rugat? Ai evitat să faci uz de talente?

— Da, a zis ea. Nu știu de ce mă iau după tine. Nu faci decât să-mi complici viața. Adică eu sunt practic o divinitate, corect? Și ajung să mă ascund într-o toaletă?

M-am așezat lângă ea pe pat. Încordarea din glasul ei, privirea aceea.

— Și merge? am întrebat-o. Simți că-ți vine să omori oameni la nimereală?

— Mereu simt că-mi vine să te omor pe tine. Dar numai un pic.

Am așteptat.

— Da, a zis în cele din urmă Megan și a oftat. Merge. Mă scoate din minți în multe alte feluri, dar faptul că nu mi-am folosit puterile a îndepărtat... anumite tendințe din mintea mea. Deși, cinstit vorbind, mie nu-mi vine niciodată să omor oameni. La mine se manifestă mai degrabă ca o iritabilitate combinată cu egoism.

— Aha, am zis. De ce crezi că-i așa?

— Probabil pentru că nu sunt foarte puternică.

— Megan, ești un Superepic! Ești afurisit de puternică.

— „Afurisit“?!

— Așa am auzit odată într-un film.

— În fine, nu sunt un Epic foarte puternic, David. Pe numele lui Calamity, trebuie să folosesc un pistol! Da, mă pot reîncarna, dar ai văzut ce slabe sunt iluziile mele?

— Eu cred că-s fantastice.

— David, nu vânez complimente, a zis ea. Încercăm să facem în așa fel încât să nu-mi mai folosesc puterile, ai uitat?

— Scuze! Ă, uau! Puterile tale sunt o jale. Sunt la fel de utile ca o lunetă de 88 montată pe o pușcă cu alice pentru vânat păsări.

Ea s-a uitat la mine și a izbucnit în râs.

— O, scântei! Deşi ai avea o vedere cu adevărat bună a morţii oricărui fazan.

— Personal şi îndeaproape, am zis eu. Aşa cum ar trebui să se petreacă toate masacrele înaripatelor.

Asta a făcut-o să râdă şi mai tare, iar eu zâmbeam cu gura până la urechi. Părea să aibă nevoie să râdă. În râsul ei se auzea o oarecare disperare. Deşi mi-a trecut prin minte că ar fi fost înţelept să nu facem gălăgie.

Megan şi-a întins braţele, apoi şi le-a împreunat peste stomac, oftând.

— Te simţi bine? am întrebat-o.

— Habar n-ai cum e, a zis ea încet. E oribil.

— Nu-i nimic, spune-mi.

Ea mi-a aruncat o privire.

— Vreau să ştiu, am zis. Mi-am făcut un obicei din... a extermina oamenii cu asemenea puteri. Nu ştiu dacă o să mă simt mai bine sau mai rău după ce o să aflu prin ce trec ei, dar cred că ar trebui s-o aud, indiferent de asta.

Ea s-a uitat din nou în tavan şi la început n-a zis nimic. Lăsasem aprinsă o singură lumină în încăpere, o lămpiţă cu abajur de sticlă emanând o strălucire portocaliu-roşiatică. Era linişte, deşi uneori mi se părea că aud oceanul de afară. Valurile foşnind, apa năvălind. Era probabil doar rodul imaginaţiei mele.

— Nu-i ca o voce, a zis Megan. Am citit ce scriu unii dintre amicii savanţi ai Tiei şi ei o tratează ca şi cum ar fi vorba de schizofrenie. Pretind că Epicii au un soi de conştiinţă malefică şi ea le spune ce să facă, iar asta e o mizerie. Nu-i deloc aşa. Ştii cum sunt anumite dimineţi când te simţi puţin supărat pe lume? Sau eşti iritabil, aşa că tot soiul de mărunţişuri – lucruri care în mod normal nu te-ar enerva – te scot din sărite? E cam aşa. Dar combinat cu o nepăsare totală faţă de consecinţe. Până şi asta e normal. Am trecut prin aşa ceva, m-am simţit aşa cu mult înainte

să am puterile astea. Știi cum e când stai treaz până târziu și ești conștient că, dacă nu te duci la culcare, a doua zi o să urăști pe toată lumea? Dar stai treaz oricum, pentru că nu-ți pasă? Cam așa e. Când ești un Epic, pur și simplu nu-ți pasă. În fond, meriți să poți face tot ce vrei. Și, dacă mergi prea departe, poți să te schimbi tu mai târziu. Mereu mai târziu.

A închis ochii în timp ce vorbea și pe mine m-au trecut frisoanele. Simțisem și eu ce descrisese ea. Cine nu simțise? Ascultând-o, mi se părea logic ca Epicii să facă ceea ce făceau. Asta m-a îngrozit.

— Dar te-ai schimbat, i-am zis lui Megan. Ai rezistat.

— Câteva zile, a zis ea. E greu, David. Foarte, foarte greu. Ca și cum ar trebui să trăiești fără apă.

— Ai zis că e mai ușor când ești prin preajma mea.

Ea și-a deschis ochii și m-a privit.

— Da.

— Deci există un secret cu care poți s-o învingi.

— Nu neapărat. O mulțime de chestii legate de Epici nu au nicio logică.

— Toată lumea zice asta, am replicat eu, ridicându-mă și îndreptându-mă către biroul meu. O zicem atât de des, încât mă întreb dacă nu cumva o luăm drept ceva ce nu mai trebuie demonstrat. Ia uită-te aici!

Mi-am scos cercetările despre slăbiciunile Epicilor.

— Ce-i asta? a zis Megan, ridicându-se și ea.

A venit lângă mine și s-a aplecat peste notițe, cu capul foarte aproape de al meu.

— Iar te ții de tocilăreli cu mine, Genunchi?

— Am găsit legături între Epici și slăbiciunile lor, am zis, arătându-i notițele mele despre Mitosis și Sourcefield. Noi credem că slăbiciunile sunt întâmplătoare, nu? Ei, în cazul ăstora doi sunt ditamai coincidențele.

Megan a citit.

— Propria lui muzică? a întrebat ea. I-auzi!

— Dar Steelheart? am întrebat eu entuziasmat. Puterile lui erau anulate de oamenii care nu se temeau de el. L-ai cunoscut. E ceva din trecutul lui ce poate avea legătură cu slăbiciunea asta?

— Nu mergeam împreună la dineuri, să ştii, a zis Megan sec. Majoritatea celor din oraş, până şi elita, nu ştiau despre mine. Nu ştiau decât de Firefight, dublul meu multidimensional.

— Ăăă, ce?

— Poveste lungă, a zis Megan neatentă, în timp ce parcurgea notiţele mele despre Sourcefield. Steelheart voia ca tot ce mă privea să fie cât mai secret cu putinţă. Aşa că păstra distanţa faţă de mine cea reală, ca să nu atragă atenţia. Scântei, păstra distanţa faţă de aproape toată lumea!

— E o legătură aici, am zis răsfoind hârtiile cu o mână. Megan, există o legătură între toate astea. Poate chiar un motiv.

Mă aşteptam să mă contrazică, aşa cum făcuseră atât Profu', cât şi Tia. Însă ea a încuviinţat.

— Eşti de acord? am întrebat-o.

— Mi s-a făcut asta, a zis Megan. Împotriva voinţei mele. Am devenit un Epic. Sigur că aş vrea să ştiu dacă există o logică în asta. Aşa că da, sunt dispusă să cred.

Continua să se uite fix la pagină.

— Mai mult decât dispusă, poate.

Era greu să nu remarc ce aproape stătea de mine, cu obrazul aproape atingându-mi-l pe al meu. Dorinţa de a întinde braţul şi a o trage mai aproape era atât de puternică, încât în clipa aceea mi-am zis că înţelegeam atracţia pe care uzul propriilor talente trebuie să o fi exercitat asupra ei.

— Dacă slăbiciunea nu e întâmplătoare, am zis eu încercând să-mi mut atenţia către altceva, atunci trebuie să existe şi un secret care să te ajute să învingi influenţa puterilor. Te putem scăpa de asta, Megan.

— Poate, a zis ea, apoi a clătinat din cap. Dar ferit-a sfântul să aibă legătură cu ceva gen „puterea dragostei" sau alte vrăjeli de-astea, căci jur că o să strâng de gât pe cineva...

Obrazul ei era aproape de al meu. Atât de aproape.

— Puterea a ce? m-am bâlbâit.

— Nu trage cine știe ce concluzii de aici.

— Oh!

Ea a zâmbit. Așa că, gândindu-mă că n-avea cum să strice – cel mai rău lucru pe care mi-l putea face era să mă împuște – m-am aplecat spre ea ca s-o sărut. De data asta, în mod remarcabil, nu s-a retras.

A fost fantastic. N-aveam eu multă experiență și auzisem că treburile astea puteau fi cam jenante, dar – măcar o dată în viața mea – nimic n-a mers rău. Ea și-a lipit buzele de ale mele, și-a înclinat capul într-o parte și m-a cuprins în brațe, caldă și ispititoare. Era ca un... ca un...

Ca un lucru fantastic care îmi doream să nu se termine niciodată. Și nu aveam să încerc să-l explic, ca să n-o dau în bară.

Dar o mică voce din mintea mea zumzăia avertizându-mă: „Omule, îți faci de cap cu o Epică!"

I-am tăiat microfonul acelei părți din mine. Ce ușor era să nu-mi fac griji cu privire la consecințe în clipa aia, așa cum spusese Megan. Abia am auzit cum cineva ciocănea la ușa mea.

Am observat însă când ușa a început să se deschidă.

34

Megan s-a desprins de mine şi eu m-am întors. Tia – privind absorbită tableta din mâinile ei – a dat uşa la o parte. Apoi şi-a ridicat ochii şi s-a uitat drept la mine.

Am îngheţat.

— Hei, a zis Tia. Vreau s-o trimit pe Val să planteze nişte provizii pentru când o s-o atacăm pe Newton. Poate să te lase şi pe tine pe drum ca să amplasezi camera, aşa cum ţi-am cerut. Te deranjează? Aş prefera să nu aştept.

— Ăăă, sigur.

M-am împotrivit impulsului de a privi în jur în căutarea lui Megan. Stătuse chiar lângă mine.

Tia a încuviinţat, apoi a ezitat.

— Te-am speriat?

Am privit teancurile de hârtii pe care le scăpasem fără să-mi dau seama în timpul sărutului.

— Azi mă simt cam mototol, am zis.

— Fii gata în cinci minute, a zis ea punând pe noptiera mea o cutiuţă – camera de filmat.

Mi-a mai aruncat o privire şi a plecat.

Scântei! M-am repezit la uşă şi am închis-o, apoi am cercetat încăperea din priviri.

— Megan? am întrebat încet.

— Au!

Vocea venea de sub pat.

M-am apropiat şi m-am uitat dedesubt. Se pare că Megan se aruncase la podea şi se rostogolise expert sub pat. Unde era destul de înghesuit.

— Drăguţ, i-am zis.

— Mă simt ca o adolescentă care se ascunde de mama prietenului ei, s-a plâns ea.

— Şi eu mă simt ca un adolescent. Pentru că asta şi sunt, am zis eu.

— Nu-mi aminti, a comentat ea ieşind afară şi masându-şi fruntea, pe care şi-o zgâriase de ceva de dedesubt. Al cu vreo cinci ani mai puţin decât mine.

— Cinc... Megan, câţi ani ai?

— Douăzeci.

— Eu am împlinit nouăsprezece chiar înainte să plecăm din Newcago, am zis. Eşti numai cu un an mai mare.

— Cum ziceam. Practic eşti un copilaş.

Mi-a întins o mână şi m-a lăsat s-o trag în picioare.

— Am putea merge să vorbim cu Tia, am zis eu după ce s-a ridicat. Profu' nu-i aici, iar Tia va fi probabil mai dispusă să te asculte. I-am prelucrat, explicându-le că nu tu l-ai ucis pe Sam. Cred că o să-ţi dea şansa să te explici.

Megan s-a încruntat privind în altă parte.

— Nu chiar acum.

— Dar...

— Nu vreau să dau ochii cu ea, David. E suficient de greu să fac faţă la toate astea fără să-mi mai fac griji şi din pricina Tiei.

Am oftat.

— Bine. Dar va trebui să te strecurăm cumva afară.

— Ieşi pe coridor, distrage atenţia oricărei persoane peste care dai şi eliberează-mi calea. O să mă ascund din nou în submarin.

— Presupun c-o să meargă, am zis.

M-am îndreptat fără grabă către uşă.

— David, a zis Megan.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— A fost o nebunie să vin aici, a zis ea.

— Curată nebunie, am aprobat eu.

— Ei, mersi c-ai fost nebun alături de mine. Am nevoie de un prieten.

A făcut o strâmbătură.

— Scântei! Nu-mi place să recunosc chestii ca asta. Să nu spui nimănui c-am zis aşa ceva.

Am zâmbit.

— O să fiu tăcut ca un melc uns cu unt care se furişează prin bucătăria unui francez.

Mi-am luat puşca de lângă uşă, mi-am pus-o pe umăr şi am ieşit pe hol. Era pustiu. După cum arăta depozitul, Mizzy şi Val terminaseră de descărcat lăzile. Speram că nu se supăraseră pentru că le lăsasem baltă. M-am strecurat până la capătul holului şi am intrat în salon, încăperea elegantă care făcea legătura cu docul submarinului.

Nu se vedea nimeni. M-am întors.

În spatele meu era Val.

— Ah! am exclamat.

— Se pare că trebuie să ieşim iar, a zis ea.

— Ăăă, da.

Val a trecut pe lângă mine tăcută, îndreptându-se către uşa încăperii-doc. Trebuia să-i ofer lui Megan o deschidere. Dacă Val intra, nu aveam nicio şansă s-o strecor pe Megan înăuntru fără ca ea să remarce.

— Stai! am strigat. Trebuie să iau spyrilul.

— Păi, du-te şi ia-l, a zis ea.

— Corect.

Am rămas locului, mutându-mă de pe un picior pe altul.

— Ei? a întrebat Val oprindu-se în uşa camerei de andocare.

— Ultima dată când am folosit spyrilul, ceva n-a mers. M-am pomenit fără propulsie chiar în mijlocul golfului.

Val a oftat.

„Haide!“ am îndemnat-o eu în gând.

— Vrei să-l verific? a întrebat ea, deşi era în mod evident ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă.

Am răsuflat uşurat.

— Ar fi splendid.

— Păi atunci du-te şi adu-l!

Am fugit să-l iau, observând încântat că Val rămăsese în salon. Când am trecut pe lângă bibliotecă, Megan a scos capul pe uşă; ajunsese până acolo. I-am făcut semn din cap către Val, am ridicat un deget şi am luat rucsacul cu spyrilul din depozit.

M-am întors grăbit la Val şi m-am apucat să aranjez piesele spyrilului pe o canapea, poziţionate în aşa fel încât, când Val avea să se apropie să le examineze, să stea cu spatele la uşa camerei de andocare. Val a examinat piesele spyrilului repede şi eficient, verificându-le de zgârieturi şi asigurându-se că firele erau ataşate corect şi prinse bine.

În timp ce Val lucra, Megan s-a furişat în camera din spatele nostru, apoi a deschis uşor uşa către camera de andocare. A dispărut în întunericul de dincolo de ea.

— Dacă n-a mers ceva, nu echipamentul a fost de vină, a zis Val.

— Pari să ştii multe despre echipament, am zis eu indicând spyrilul. Aproape la fel de multe ca Mizzy.

— Haide, a zis Val punând în rucsac ultimele cabluri.

Dacă reuşisem să stabilesc vreo legătură cu ea mai devreme, în submarin, acum nu mai vedeam nici urmă de ea. Revenise la răceala ei obişnuită.

— Val, chiar îmi pare rău de Sam, am zis. Sunt convins că nimeni nu îl va putea înlocui, dar cineva trebuie să folosească echipamentul şi cineva trebui să fie înaintaş.

— Nu mă deranjează că foloseşti spyrilul. Serios, cât de neprofesionistă mă crezi?

— Atunci de ce eşti atât de rece cu mine?

— Sunt rece cu toată lumea, a zis ea şi mi-a aruncat rucsacul, apoi a pornit către camera de andocare.

Mi-am luat puşca şi am urmat-o. Am intrat împreună pe coridorul scurt dintre încăperi şi am închis uşa în urma mea, cufundându-ne în beznă. L-am traversat şi am deschis uşa camerei de andocare, apoi am urmat funiile deja cunoscute care ne-au condus spre submarin.

Îi dădusem destul timp lui Megan? Am aşteptat transpirând cât timp Val a deschis trapa vehiculului. Megan ar fi trebuit să străbată camera nefamiliară, să deschidă trapa, să se furişeze înăuntru şi s-o închidă.

Nu avem niciun indiciu care să-mi spună dacă reuşise sau nu. Am coborât şi am etanşat trapa, în timp ce Val se aşeza pe scaunul pilotului. A aprins luminile discrete de avarie şi ne-a purtat în adâncuri.

Am privit agitat către baie, dar nimic nu părea nelalocul lui. A urmat o călătorie scurtă şi tensionată prin apele întunecate ale Babilarului. Val nu a încercat să înceapă nicio conversaţie cât a durat drumul şi, deşi mi-aş fi dorit să pot face ceva în legătură cu tăcerea încordată dintre noi, atunci nu eram în stare. Nu cu stresul de a o şti pe Megan ascunsă la câţiva paşi de noi.

În cele din urmă, Val a urcat la suprafaţă în mijlocul unui golf întunecat şi calm, înconjurat de clădiri luminoase, dar aflate nu foarte aproape. Nu foloseam întotdeauna clădirile pe jumătate inundate ca să andocăm. Regalia nu se putea uita pretutindeni şi, atâta timp cât se desfăşura în linişte, o debarcare rapidă în centrul unui golf pustiu putea fi mai discretă decât folosirea repetată a aceloraşi staţii de andocare.

M-am uitat prin trapă, studiind luminile îndepărtate reflectate în apa de dedesubt. Oraşul ăsta era suprarealist!

Lasă luminile sau sunetele fantomatice ale muzicii de la radio ce răsuna în depărtare. Nu mă obișnuisem încă să văd o asemenea varietate de clădiri: din piatră, din sticlă, din cărămidă.

Am coborât din nou și m-am uitat la costumul de scafandru. Apoi am început fără chef să-mi dau jos cămașa.

— Puștiule, e o baie în partea din spate, a zis Val sec.

Am aruncat o privire într-acolo și m-am imaginat imediat înghesuit în aceeași cameră cu Megan, lipit de ea, încercând să mă schimb fără să o alertez pe Val că se petrecea ceva. Gândul ăsta m-a făcut să roșesc și mi-am reamintit că Megan cel mai probabil ar fi sfârșit prin a mă înjunghia dacă ne-am fi pomenit înghesuiți într-un spațiu atât de strâmt.

Chiar și-așa, eram dispus să-ncerc.

Din păcate, creierului meu i-a venit o idee mai bună. Creier prost!

— Pare cam înghesuit acolo, am zis. Te superi dacă urc la suprafață?

Val a lăsat să-i scape un oftat sonor, dar s-a ridicat de pe scaun și a trecut pe lângă mine, apoi a urcat scara. M-am dezbrăcat până la chiloți și am luat costumul de scafandru.

— N-arăți chiar rău fără cămașă, a remarcat Megan încet. Pentru un tocilar.

Îmi vârâsem un picior în costum și am fost cât pe ce să cad. Megan se strecurase afară din baie fără s-o observ. Presupusesem că avea să stea acolo până mă îmbrăcam, dar se pare că nu era cazul. M-am mișcat mai repede, încercând să-mi maschez îmbujorarea.

— Apropo, bună treabă, a șoptit Megan. Mă temeam că va trebui să-mi continui călătoria cu Val și să mă strecor de una singură afară. Așa o să fie mai convenabil. Crezi că poți să-i distragi atenția acolo sus?

— Sigur, am zis eu.

— Pentru o secundă am crezut că o să fii silit să intri cu mine în baie, a continuat Megan. Păcat! Ar fi fost amuzant să văd cum te fâstâceşti.

Am lăsat deschis fermoarul costumului, mi-am luat puşca şi cutia cu spyrilul şi m-am uitat urât la Megan. Nu părea deloc îngrijorată.

„Nu mai e prinsă în interiorul bazei noastre", mi-am zis. „Aici nu trebuie să-şi facă griji decât din pricina lui Val." Megan părea sigură că se putea descurca dacă asta ar fi devenit o problemă. Probabil avea dreptate.

Am urcat scara şi am deschis trapa, apoi am pus spyrilul pe acoperişul submarinului şi m-am căţărat afară. Aveam puşca de-a curmezişul spatelui, cu cureaua bine strânsă. N-avea să-mi fie uşor să ajung la ea, dar măcar nu trebuia să-mi fac griji că o puteam scăpa în apă.

Val stătea cu spatele la trapă, privind oraşul. M-am apropiat de ea şi i-am arătat fermoarul neînchis de la spate.

— Puţin ajutor cu ăsta, te rog?

Am avut grijă să o ţin cu spatele la trapa de acces în submarin. Odată închis fermoarul, n-am verificat dacă Megan evadase sau nu, ci mi-am pus spyrilul.

— Am o mulţime de treabă, a zis Val în timp ce trecea pe lângă mine şi intra prin trapă. O să fiu ocupată cel puţin patru ore. Deci, dacă termini mai devreme, găseşte-ţi vreo distracţie. O să te anunţ când sunt gata să te iau.

Am activat spyrilul şi am sărit în apă. Nu trebuia să-mi fac griji cu privire la puşcă. Avea să meargă şi dacă se uda.

Val a intrat şi a închis trapa. Am călcat apa un moment, până când submarinul a coborât în ocean, dând-o la iveală pe Megan pe partea opusă, udă şi cu un aer nefericit.

— F-frumoasă noapte, a zis ea tremurând.

— Nici măcar nu-i aşa de frig, am zis eu.

— Zice tipul în costum de scafandru, a spus ea privind în jur. Crezi că pe-aici sunt rechini?

— Asta mă întreb şi eu!

— N-am avut niciodată încredere în apă pe întuneric, a zis ea şi a făcut o pauză. Ei, de fapt nu-mi place apa în nicio împrejurare.

— Păi tu n-ai crescut în Portland? am întrebat-o.

— Ba da. Şi?

— Şi... ăla e un port, nu? Nu te-au dus niciodată să înoţi?

— În Willamette?!

— Ăăă, da?

— Ăăă, ba nu. N-am înotat.

A privit una dintre clădirile aflate în depărtare.

— Scântei! Genunchi, dacă mă mănâncă rechinii din cauza ta, n-o să te las s-o uiţi niciodată!

— Măcar tu o să învii după ce te vor mânca rechinii, am zis.

— Asta nu mă face să ard de nerăbdare după aşa o experienţă, a oftat ea. Deci înotăm?

— Nu tocmai, am zis.

Am înotat către ea şi i-am întins mâna.

— Ţine-te de mine!

Ea mi-a cuprins şovăitoare torsul cu braţele, pe la subţiori.

Cu Megan ţinându-se strâns, am aţintit raza-jet către ocean şi am pornit spyrilul. Ne-am ridicat pe jeturile de apă până la vreo nouă metri. Suprafaţa neagră şi sticloasă a apei se întindea în jurul nostru şi, dincolo de ea, turnurile scufundate ale Manhanttanului se ridicau ca nişte santinele de neon.

Megan a expirat încet, continuând să se ţină de mine.

— Nu-i rău.

— N-ai văzut spyrilul în acţiune?

Ea a clătinat din cap.

— Atunci pot să-ţi recomand să te ţii bine? am zis.

Ea mi-a dat ascultare, lipindu-se strâns de mine, ceea ce nu era deloc neplăcut. Apoi am încercat ceva ce tot

repetasem la antrenamente. M-am aplecat în față, orientând jeturile de la picioare în spate, oblic, apoi mi-am coborât mâna, dar nu cea cu raza, ci cea cu jetul de mână mai mic.

Asta ne-a împiedicat să cădem în apă, jetul de mână ținându-ne ridicați, iar cele de la picioare împingând îndărăt. Rezultatul a fost că am țâșnit pe deasupra apei, cu jetul de mână asigurându-ne suficientă forță ca să rămânem în aer. De douăzeci și șapte de ori din cincizeci și patru, cascadoria asta se încheiase cu aterizarea mea pe burtă în apă. Acum, din fericire, nu am avut parte de o asemenea umilință.

Vântul îmi biciuia fața și simțeam stropi de apă rece pe piele. Zâmbind larg, am zburat către unul din acoperișuri. Odată ajuns acolo, am sporit forța jeturilor de la picioare și am folosit jetul de manevră de pe mână ca să încetinesc înaintarea. Am țâșnit în sus în aer și un alt jet din mâna mea ne-a propulsat peste marginea acoperișului, pe care am aterizat.

M-am oprit triumfător, am pus un braț în jurul lui Megan și m-am uitat în jos ca să văd dacă mă privea fascinată.

Însă ea clănțănea din dinți.

— C-ce ff-rig.

— Dar a fost fantastic, nu? am zis eu.

Ea a expirat și s-a desprins de mine, făcând câțiva pași pe acoperiș. Niște tipi de lângă un cort aflat pe partea îndepărtată a clădirii se holbau la noi.

— N-a fost chiar discret, a remarcat ea. Dar da, fantastic. Și acum poți să nu te mai holbezi la mine.

Mi-am smuls ochii de la tricoul ud de sub jacheta ei, care i se lipise de piele și de sutien.

— Scuze!

— Nu, a zis ea strângând mai bine jacheta și închizându-i nasturii. E în regulă. Adică te-am necăjit că te uitai la alte femei. Asta sugerează că aș vrea ca, de fapt, să te uiți la mine. Așa că n-ar trebui să mă supăr când o faci.

— Mm, am zis. Deci eşti şi frumoasă, şi logică.

Ea mi-a aruncat o privire tăioasă. Eu am ridicat din umeri.

— Tot nu-s sigură c-o să meargă, a zis ea.

— Tu ai venit să mă vezi, am zis eu. Şi, în caz că n-ai observat, la bază, în camera mea, părea să meargă chiar foarte bine.

Am rămas locului privindu-ne şi n-am putut îndura stânjeneala subită care ne-a cuprins. Ca şi cum am fi fost la un bufet şi un grăsan şi-ar fi croit brusc loc printre noi ca să ajungă la masa cu gustări.

— Ar trebui să plec, a zis ea. Mulţumesc! Pentru că ai vrut să vorbeşti cu mine, pentru că nu m-ai denunţat. Pentru... pentru că eşti tu.

— Mă pricep foarte bine să fiu eu, am zis. Am avut o mulţime de ani de antrenament, aşa că arareori greşesc zilele-astea.

Ne-am privit.

— Deci, ia zi, am spus mutându-mă de pe un picior pe altul, vrei să vii cu mine să vedem ce face Obliteration? Dacă n-ai altceva mai important de făcut.

Ea m-a privit pieziş.

— Mi se pare mie sau tocmai mi-ai dat întâlnire... ca să spionăm împreună un Epic periculos care vrea să distrugă oraşul?

— Ei, n-am eu prea multă experienţă cu întâlnirile, dar am auzit că ar trebui să alegi ceva ce ştii că va fi pe placul fetei...

Ea a zâmbit.

— Păi, atunci să trecem la treabă!

35

Mi-am scos mobilul ca să găsesc o hartă a împrejurimilor şi Megan s-a uitat peste umărul meu şi a arătat către sud.

— Într-acolo, a zis ea. Avem ceva de mers.

— Sigur nu vrei să... am zis făcând semn către tuburile de spyril de pe picioarele mele.

— Ce parte din a spiona implică să zbori prin oraş atrăgând atenţia tuturor celor din preajmă?

— Partea amuzantă, am zis bosumflat.

Mă antrenasem cu un motiv. Voiam să mă fălesc cu ce ştiam.

— Ei, a zis Megan, poate nu contează, dar aş prefera să fiu discretă. Da, Regalia voia să te seduc, dar nu vreau să bat la ochi...

— Stai aşa, cum? am zis oprindu-mă brusc.

— A, ăăă, da, a zis Megan cu o strâmbătură. Scuze! Voiam ca explicaţia mea să sune mult mai bine.

Şi-a trecut o mână prin păr.

— Regalia voia să te seduc. Nu sunt sigură ce ştie despre trecutul meu alături de Răzbunători şi cred că ideea despre mine şi tine i-a venit aşa, pur şi simplu. Dar nu-ţi face griji! Chiar dinainte să vin aici am decis să nu fac nicio mişcare împotriva Răzbunătorilor.

Am privit-o. Era o ditamai bomba şi ea mi-o trântise drept în poală. Ştiam că era o prostie, dar m-am pomenit brusc punând sub semnul întrebării afecţiunea pe care mi-o arătase mai devreme.

„Nu ţi-ar fi spus-o dacă avea de gând s-o facă", mi-am spus cu fermitate. Decisesem deja să am încredere în Megan. Trebuia pur şi simplu să mă încred în ea şi în privinţa asta.

— Păi, am zis eu aruncându-i un zâmbet şi pornind din nou, asta-i bine. Chiar dacă ideea seducţiei promitea să fie interesantă.

— Slontze, a zis Megan relaxându-se în mod vizibil.

M-a prins de braţ, călăuzindu-mă pe acoperiş.

— Aşa, dacă suntem văzuţi, Regalia va presupune că pur şi simplu fac ce mi-a cerut ea.

— Şi dacă ceva nu merge, am zis eu, ne putem folosi de iluziile tale ca să îi distragem atenţia.

Megan mi-a aruncat o privire peste umăr. Ajunseserăm la un pod îngust ce ducea către acoperişul alăturat. A pornit înaintea mea, lăsându-mă să îi admir silueta.

— Parcă era vorba să nu fac uz de puterile mele, a zis ea încet.

— Păi n-o faci.

— Simt aici un „dar" mare cât un dos de elefant.

— Nostim, pentru că în faţa mea văd...

— Fii atent!

— ...o foarte atrăgătoare, ăăă, pereche de gambe. Uite, Megan, ştiu că ţi-am zis să nu-ţi foloseşti puterile. Dar ăla a fost numai primul pas, un mod de a te reseta şi a recâştiga controlul. Pe termen lung n-o să meargă.

— Ştiu, a zis ea. Cu niciun chip n-o să rezist atât.

— Nu asta ziceam, am spus eu. Mă referam la ceva mai amplu.

Ea s-a oprit pe pod şi m-a privit. Ne legănam uşor deasupra apelor aflate, în cazul ăsta, cu patru etaje mai jos. Nu mă temeam de cădere, încă mai purtam spyrilul.

— Mai amplu? a întrebat ea.

— Nu-i putem înfrânge pe Epici.

— Dar...

— Nu singuri, am continuat eu. Am acceptat asta. Răzbunătorii nu supraviețuiesc decât mulțumită Profului și unor invenții cum e spyrilul. Mi-am petrecut ani întregi convingându-mă că oamenii obișnuiți pot lupta, și încă mai cred că putem. Dar trebuie să avem aceleași arme ca dușmanii noștri.

Megan m-a cercetat prin întuneric. Unica lumină venea de la vopseaua spray de pe funiile podului. În cele din urmă, a făcut un pas și a ridicat ceva de la gâtul meu. Medalionul lui Abraham, pe care îl purtam pe sub costumul de scafandru. L-a scos afară.

— Parcă ziceai că oamenii ăștia-s niște idioți.

— Am zis că sunt idealiști, am lămurit-o eu. Și chiar sunt. N-o să apară eroii așa, ca prin minune, gata să ne salveze. Dar poate, cu ceva muncă, ne putem da seama cum am putea, ăăă, să recrutăm câțiva.

— Ți-am spus de ce am venit în Babilar? a întrebat ea ținând lanțul de micul lui medalion în formă de S.

Am clătinat din cap.

— Se zvonește că Regalia poate amplifica talentele unui Epic. Să le facă mai puternice, mai versatile, a spus Megan.

Am încuviințat încet.

— Deci ce mi-a spus ea mie alaltăieri...

— Nu-i ceva născocit pe loc. E ceva ce pretinde, în anumite cercuri, de mai bine de un an deja.

— Ceea ce explică de ce au venit atâția Superepici în Babilar, am zis eu. Mitosis, Sourcefield, Obliteration. A promis că le va spori puterile, cu condiția să execute ce le cere ea.

— Și, dacă există un lucru pe care majoritatea Epicilor și-l doresc, acela e să aibă mai multă putere, a aprobat Megan. Nu contează cât de puternici sunt deja.

Mi-am schimbat poziția și am simțit podul legănându-se cu noi.

— Deci tu...

— Am venit pentru că m-am gândit că, dacă poate spori puterile unui Epic, poate este în stare să mi le ia pe ale mele, a zis Megan încet. Să mă facă din nou normală.

Tăcerea a atârnat între noi grea ca un ursuleț marsupial mort pe o funie.

— Megan...

— Un vis prostesc, a zis ea lăsând să cadă medalionul și întorcându-mi spatele. La fel de prostesc ca al tău. Ești la fel de idealist ca Abraham, David.

Și-a continuat drumul pe pod, lăsându-mă în urmă.

M-am zorit să o ajung.

— Poate, am zis luând-o de braț în timp ce ajungeam de cealaltă parte. Sau poate nu. Hai să lucrăm împreună, Megan. Tu și eu. Poate ai nevoie de o supapă de un soi. Îți folosești puterile câte puțin, ici și colo, în situații controlate, ca să îți treacă mâncărimea. Așa poți să te antrenezi cu controlul emoțiilor. Sau poate-i o altă șmecherie și o putem descoperi împreună.

Ea a dat să se îndepărteze de mine, dar am strâns-o și mai tare.

— Megan, am zis ocolind-o și întâlnindu-i privirea. Hai măcar să încercăm!

— Eu... a zis ea și a tras aer adânc în piept. Scântei, ești greu de ignorat!

Am zâmbit.

În cele din urmă, s-a întors și m-a tras către un cort părăsit, practic doar o pânză ridicată într-o parte de un stâlp montat în acoperiș.

— Dacă facem asta, trebuie să înțelegi că puterile mele nu sunt ceea ce par, a zis Megan încet.

— Iluziile?

— Nu tocmai.

S-a ghemuit în umbra cortului abandonat şi eu am imitat-o, neştiind de ce anume ne ascundeam. Cel mai probabil voia pur şi simplu să fie la adăpost în timp ce vorbea, şi nu afară, la vedere. Dar în comportamentul ei se vedea o şovăială.

— Eu... a început ea şi şi-a muşcat buzele. Nu sunt un Epic al iluziilor.

M-am încruntat, dar n-am contrazis-o.

— Nu ţi-ai dat seama? m-a întrebat Megan. Atunci în Newcago, în puţul liftului, când era cât pe ce să fim zăriţi de paznici. Au pus lanterna drept pe noi.

— Da. Ai creat o iluzie de întuneric şi ne-ai ascuns.

— Ai văzut tu vreun întuneric?

— Păi... nu, am zis încruntându-mă. Are ceva de a face cu ansa?

Era un dispozitiv – un produs autentic al tehnologiei din câte ştiam eu – care scana o persoană pentru a determina dacă era sau nu Epic. Războinătorii îşi testau cu regularitate toţi membrii echipei.

— Nu mi-am dat seama niciodată cum ai prostit-o. Ai fi putut crea o iluzie care să acopere adevăratul monitor, dar...

— Dar ansa îşi înregistrează rezultatele, mi-a încheiat Megan fraza.

— Da. Iar dacă Tia sau Profu' i-ar fi verificat vreodată registrul, ar fi remarcat identificarea pozitivă a unui Epic. Nu pot să cred că n-au făcut asta chiar niciodată.

M-am concentrat asupra lui Megan, a cărei faţă era luminată discret de nişte vopsea-spray de deasupra noastră.

— Ce eşti?

Megan a şovăit, apoi şi-a desfăcut braţele şi deodată îmbrăcămintea ei udă era uscată. S-a schimbat într-o clipă dintr-o jachetă cu tricou într-o jachetă cu o bluză verde, apoi într-o rochie, apoi în echipament militar de camuflaj.

Schimbările se succedau tot mai repede, costumații diferite străfulgerând pe trupul ei, apoi părul a început și el să i se schimbe. Diverse tunsori, diverse culori. În curând, culoarea pielii a început și ea să se modifice. Era asiatică, era palidă și pistruiată, avea pielea mai întunecată decât a lui Mizzy.

Își folosea puterile. Asta mi-a zburlit părul, deși eu fusesem cel care o încurajase.

— Cu puterile mele, a zis ea în timp ce sute de versiuni ale feței ei se succedau în numai câteva momente, pot să accesez alte realități.

— Alte realități?

— Mai demult, a continuat Megan în timp ce alternanța de trăsături și haine înceta și ea devenea din nou ea însăși, cu jacheta ei udă, am citit o carte care susținea că existau lumi infinite, posibilități infinite. Că orice decizie luată de oricine pe lumea asta creează o nouă realitate.

— Asta sună cam ciudat.

— Spune tipul care tocmai a zburat prin oraș cu ajutorul unui dispozitiv alimentat de cadavrul unui Epic.

— De cercetări bazate pe un Epic mort, am corectat-o eu.

— Ba nu, a zis Megan, chiar de un cadavru. „Cercetarea" implică utilizarea de bucăți dintr-un Epic mort pentru a-i activa talentele. Tu ce credeai că e motivatorul drăcii ăsteia?

— Ăăă...

Mizzy zisese că motivatorii erau individuali, fiecare dispozitiv cu al lui. Deci... erau individuali pentru că fiecare avea în el o bucată dintr-un Epic mort? „Probabil numai ADN mitocondrial", mi-am zis. Răzbunătorii îl recoltau de la Epicii morți și îl foloseau ca monedă... Asta făcea motivatorul să meargă. Avea o anumită logică. Una sinistră.

— În fine, acum nu vorbim despre motivatori, a continuat Megan. Vorbim despre mine.

— Din întâmplare, ăsta-i unul dintre subiectele mele favorite, am zis, deși eram zguduit.

Dacă puterile lui Megan funcţionau cum le descrisese ea, înseamnă că mă înşelasem. În toţi aceşti ani fusesem convins că ştiam ce era Firefight, că ghicisem un secret pe care nimeni nu-l mai ştia. Ce să zic!

— Din câte mi-am dat seama, a zis Megan, eu atrag una dintre aceste lumi paralele, aceste ne-locuri pline de posibilităţi nevalorificate, în lumea noastră şi un timp deformez realitatea către aceasta. În noaptea aia din puţul liftului, noi nu eram acolo.

— Dar...

— Şi totuşi eram, a continuat Megan. Pentru bărbaţii care ne căutau, puţul ăla era gol. În realitatea pe care o verificau ei, tu şi eu nu urcaserăm niciodată prin el. Le-am înfăţişat o altă lume.

— Şi ansa?

— I-am înfăţişat o lume unde nu exista niciun Epic, a zis ea şi a tras aer adânc în piept. Undeva există o lume, sau măcar posibilitatea uneia, unde nu duc povara asta cu mine. Unde sunt din nou doar eu.

— Şi Firefight? am întrebat-o. Imaginea pe care i-ai arătat-o lumii? Epicul focului?

Megan a şovăit, apoi a ridicat o mână.

În faţa noastră s-a ivit un Epic. Un bărbat înalt şi chipeş, cu hainele în flăcări şi un chip ce părea să se topească. Ochii îi străluceau şi din pumn îi picurau dâre de foc, ca uleiul aprins. Chiar am simţit căldura, deşi vag.

Am privit-o pe Megan. Nu părea să-şi fi pierdut controlul, deşi îşi folosea puterile. Când a vorbit, a făcut-o cu vocea pe care i-o ştiam:

— Dacă există o lume unde nu am puteri, a zis ea privind apariţia cea impunătoare, există una unde am alte puteri. Unele posibilităţi sunt mai uşor de invocat decât altele. Nu ştiu de ce. Nu e ca şi cum lumea lui ar fi asemănătoare cu a noastră. În ea am cu totul alt gen de puteri şi, în afară de asta...

— Eşti bărbat, am zis remarcând asemănarea trăsăturilor.

— Da. Cam descumpănitor, ştii?

M-am înfiorat, cântărind din priviri Epicul învăluit în flăcări, care ar fi putut fi fratele geamăn al lui Megan. Chiar n-o nimerisem deloc în privinţa talentelor ei.

M-am ridicat şi l-am privit în ochi pe Firefight.

— Deci nu trebuie să... schimbi locul cu el? Ca să-l aduci aici?

— Nu, a zis ea. Eu atrag umbre din altă lume în asta. Realitatea se deformează în moduri stranii în jurul umbrei, dar ea tot o umbră rămâne. Pot să-l aduc aici, dar eu nu văd niciodată lumea lui.

— E conştient de... prezenţa mea? am întrebat privind-o pe Megan.

— Nu sunt sigură, a zis ea. În general, pot să-l determin să facă aproape tot ce vreau, dar cred că asta se întâmplă pentru că puterile mele caută o realitate unde el deja urma să facă ceea ce vreau eu...

Am întâlnit privirea acelor ochi arzători şi păreau să mă vadă şi ei. Păreau să mă cunoască. Firefight a înclinat din cap către mine, apoi a dispărut.

— Am simţit căldura, am zis privind-o pe Megan.

— Asta variază, a zis ea. Uneori, când atrag cealaltă realitate, aducând-o într-a noastră, e neclară, indistinctă. Alteori e aproape reală.

A făcut o strâmbătură.

— Ar trebuit să ne ascundem, nu? N-ar trebui să umblu de colo colo invocând Superepici care luminează noaptea.

— Cred că a fost fantastic, am zis eu încet.

Mi-am regretat imediat cuvintele. Acestea erau puteri pe care Megan tocmai spusese că nu vrea să le aibă. O corupeau, căutau s-o distrugă. Să îi laud puterile era ca şi cum aş fi lăudat pe cineva cu un picior rupt spunându-i ce frumos îi ieşea osul prin piele.

Dar n-a părut s-o deranjeze. De fapt, aș fi putut jura că se îmbujorase ușor.

— Nu-i mare lucru, a zis ea. Serios, e mult de muncă raportat la efect. În mod sigur ai citit despre Epici care puteau fabrica orice iluzii voiau fără să fie siliți să scoată din buzunar o realitate alternativă.

— Probabil.

Ea și-a încrucișat brațele și m-a privit din cap până-n picioare.

— Bun. Trebuie să facem ceva cu hainele tale.

— Cum? Crezi că un tip care umblă prin oraș în costum de scafandru și cu dispozitive pe bază de Epici legate de mâini și picioare ar putea bate la ochi?

Ea nu mi-a răspuns, punându-mi în schimb o mână pe umăr. Blugi și o jachetă, aproape identice cu cele pe care chiar le aveam, s-au materializat în jurul meu acoperind costumul de scafandru. Cracii pantalonilor s-au lățit în partea de jos suficient cât să acopere spyrilul. Eram sigur că nu era ceva la modă, dar ce știam eu despre modă? În Newcago toată lumea se dădea în vânt după vestimentația purtată în Chicago pe la 1920.

Am pipăit hainele. Nu erau reale, deși mi s-a părut că le simt, așa vag. Sau că simțeam o amintire a lor. Avea logică? Probabil că nu.

Ea m-a inspectat, ridicând din sprânceană cu un aer critic.

— Ce-i? am întrebat-o.

— Încerc să decid dacă e cazul să-ți schimb și fața, ca să reduc șansele să fii zărit spionându-l pe Obliteration.

— Ăăă... bine.

— Dar există efecte secundare, a zis ea. Când schimb trupurile oamenilor, mereu mă tem să nu le înlocuiesc complet cu versiunea lor din cealaltă realitate.

— Ai mai făcut asta?

— Nu știu, a zis ea încrucișându-și brațele. Sunt aproape convinsă că, ori de câte ori mor, reîncarnarea mea înseamnă de fapt că puterile mele invocă dintr-o altă dimensiune o versiune a mea care n-a murit.

S-a înfiorat vizibil.

— În fine, hai să te lăsăm așa cum ești. N-aș vrea să-ți schimb fața și pe urmă să rămâi așa. M-am obișnuit cu asta pe care-o ai. Să mergem?

— Da, am zis eu.

Am ieșit din cortul abandonat și am continuat să mergem către locul unde se instalase Obliteration.

— Cum te simți? am întrebat.

— Mi-e cam foame, a zis ea.

— Nu la asta mă referem, am zis privind-o peste umăr.

Ea a oftat.

— Mă simt iritabilă. Ca și cum n-aș fi dormit destul. Îmi vine să mă răstesc la oricine e prin preajmă, dar în curând o să-mi treacă.

A ridicat din umeri.

— De data asta e mai bine ca oricând în trecut. Nu știu de ce, deși, în ciuda aparențelor, nu sunt foarte puternică.

— Ai zis ceva de genul ăsta și mai devreme.

— Pentru că e adevărat. Dar... ar putea fi un avantaj. De aia pot să fac chestii ca astea și să nu mă transform imediat. Pentru Epicii mai puternici e mai greu. Pentru mine, singura dată când e cu adevărat rău e când mă reîncarnez.

Am pornit să traversăm un pod.

— Mi se pare straniu să aud un Epic vorbind atât de deschis despre toate astea, am remarcat eu.

— Și mie mi se pare straniu să aud vocea ta cretină rostind atâtea dintre secretele mele, a zis ea, apoi a făcut o grimasă. Scuze!

— E în regulă. O plimbare plăcută cu Megan n-ar fi ce trebuie fără câteva comentarii acide care s-o însoțească.

— Nu, nu e în regulă! Asta nu sunt eu, Genunchi. Eu nu-s aşa agresivă.

Am privit-o ridicând dintr-o sprânceană.

— OK, a izbucnit ea, poate că sunt. Dar nu insult oamenii aşa, de-a dreptul. Sau cel puţin nu vreau s-o fac. Nu pot să sufăr faza asta. Simt pur şi simplu cum pierd controlul.

— Cum pot să te ajut?

— Vorbitul îmi face bine, a zis ea şi a respirat adânc. Mai povesteşte-mi despre cercetările tale.

— E cam tocilăreşte.

— Fac faţă la tocilăreală.

— Păi... am descoperit nişte legături între unii Epici şi slăbiciunile lor, corect? Se pare că e mai mult de-atât. Dar, ca să investighez asta, trebuie să răpesc nişte Epici.

— Niciodată nu gândeşti la scară mică, nu-i aşa, Genunchi?

— Nu, nu, ascultă-mă! am oprit-o eu. E o idee genială. Dacă reuşesc să capturez nişte Epici, apoi să le folosesc slăbiciunea ca să-i împiedic să-şi folosească puterile, pot să aflu cât de mult durează până devin normali. Pot să îi interoghez şi să deduc legături din trecutul lor care ar putea indica de ce anume apar slăbiciunile alea.

— Sau, ştii tu, ai putea să intervievezi Epicul complet cooperant care tocmai merge alături de tine.

Am tuşit în mână.

— Păi, ăăă, e posibil să-mi fi venit ideea asta pentru că mă gândeam cum să te salvez de puterile tale. M-am gândit că, dacă ştiam cât ar dura şi de ce anume ar fi necesar ca să reţii un Epic... Ştii tu. Că te-ar fi putut ajuta.

— Ooo, a zis ea. Cred că ăsta e cel mai drăguţ mod în care m-a anunţat cineva că voia să mă răpească şi să mă închidă.

— Voiam numai...

— Nu, e-n regulă, a zis ea luându-mă de braţ. Înţeleg sentimentul. Mulţumesc!

Am încuviinţat şi am mai mers o vreme. Nu era nicio grabă. Val avea să fie ocupată câteva ore cu misiunea ei, iar Obliteration nu pleca nicăieri. Aşa că era în regulă să mă bucur de seara aceea... mă rog, cât de mult se putea în condiţiile date.

Babilarul era frumos. Începea să-mi placă lumina stranie a vopselei-spray. După cenuşiul monoton din Newcago, din care lumina ricoşa, atât de multă culoare era fascinantă. Babilarenii puteau picta tot ce voiau pe pereţi, de la propriile nume mâzgălite de-a lungul unei clădiri pe lângă care treceam până la o ilustrare superbă a universului pe o alta.

Deşi tot nu mă puteam obişnui cu atitudinea relaxată a babilarenilor, trebuia să recunosc că avea ceva atrăgător. Ar fi fost atât de rău dacă viaţa s-ar fi mărginit doar la atât? În acea seară, în timp ce treceam pe lângă nişte inşi care înotau sau vorbeau, băteau tobele sau cântau din gură, am descoperit că oamenii nu mă mai enervau atât de tare ca până atunci.

Poate din cauza companiei. Megan mă ţinea de braţ, păşind alături de mine. Nu ne spuneam prea multe, dar nici nu trebuia. Pe moment, o recăpătasem. Nu ştiam cât avea să dureze, dar în acest loc plin de culoare puteam fi din nou cu Megan. Şi eram recunoscător.

Am trecut pe lângă o clădire înaltă, apropiindu-ne de zona de est a oraşului, unde aştepta Obliteration. Am cotit către un pod ce ducea spre o clădire şi mai înaltă. Ar fi fost un loc bun să amplasez camera Tiei sau să găsesc o poziţie bună pentru ea.

— Mă tem că, atunci când mă reîncarnez, cea care se întoarce nu sunt eu cea adevărată, a zis Megan încet. Că e o altă versiune a mea. Mă tem de ceea ce se va petrece când, în cele din urmă, ceva va da greş şi cealaltă persoană va strica lucrurile. Lucrurile pe care nu le vreau stricate.

Aici m-a privit.

— Eşti tu cea adevărată, am zis eu.

— Dar...

— Nu, Megan. Nu poţi să-ţi petreci viaţa făcându-ţi griji din pricina asta. Ai zis că puterile tale înhaţă o versiune a ta care n-a murit... tot restul e la fel. Numai că în viaţă.

— Nu ştiu asta sigur.

— Îţi aminteşti tot ce s-a petrecut, mai puţin clipele de dinainte să mori, nu?

— Da.

— Asta înseamnă că eşti tot tu. E adevărat. O simt. Eşti Megan a mea, şi nu altcineva.

Ea a amuţit, aşa că am privit-o cu coada ochiului şi am descoperit că zâmbea larg.

— Ştii, a zis ea, uneori, când vorbesc cu tine, mă întreb dacă nu cumva tu eşti cel capabil să remodeleze realitatea.

Mi-a venit o idee.

— Ai putea să-l înlocuieşti pe Obliteration? am întrebat-o. Să găseşti o versiune a lui fără puteri sau cu o slăbiciune evidentă, iar pe ăsta să-l îndeşi pe undeva prin altă dimensiune?

Ea a clătinat din cap.

— Nu-s destul de puternică, a zis ea. Unicele dăţi când pot face ceva cu adevărat spectaculos sunt imediat după ce am murit, în dimineaţa în care mă reîncarnez. Atunci... e ca şi cum aş putea lua bucăţi din acea realitate cu mine, dat fiind că tocmai am sosit din ea. Dar nu sunt eu însămi suficient ca să o pot controla, aşa că să nu-ţi vină idei.

— Merita să te-ntreb, am zis, apoi m-am scărpinat în cap. Deşi presupun că n-ar trebui s-o faci, chiar dacă ai putea. Adică, la ce bun să protejăm Babilarul ăsta, dacă lăsăm mii de alţi oameni să moară în alt Babilar?

Asta dacă lucrurile pe care le putea face ea erau din lumi care existau şi nu din posibilităţi ale lumilor care ar fi putut exista.

Vai! Numai gândindu-mă la asta şi mă lua durerea de cap.

— Scopul rămâne să scăpăm de puterile mele, ai uitat? a zis Megan. Regalia spune că nu știe dacă poate așa ceva, dar că, dacă o slujesc, o să încerce.

Megan a mers pentru un timp îngândurată.

— Nu știu dacă mă mințea sau nu, dar cred că ai dreptate. Cred că trebuie să existe o logică, un scop în spatele întregii chestii.

M-am oprit pe marginea acoperișului, privind-o cum stătea pe pod în spatele meu.

— Megan, tu îți cunoști slăbiciunea?

— Da, a zis ea încet, întorcându-și privirea către oraș.

— Are legătură cu trecutul tău?

— Coincidențe întâmplătoare, a zis Megan, apoi s-a întors și mi-a întâlnit privirea. Dar poate nu așa întâmplătoare cum credeam eu.

Am zâmbit. Apoi m-am întors și mi-am continuat drumul pe acoperiș.

— Nu mă întrebi care-i slăbiciunea mea? a zis ea zorindu-se să mă ajungă.

— Nu, Megan. Secretul ăsta îți aparține. Să-ți cer asta... e ca și cum ți-aș cere cheia sufletului. Nu vreau să te pun în situația asta. E destul să știu că sunt pe calea cea bună.

Mi-am continuat drumul, dar ea nu m-a urmat. M-am uitat îndărăt și am descoperit-o privindu-mă. Apoi a pornit deodată, grăbită, și, când a trecut pe lângă mine, și-a pus o mână pe spatele meu, lăsându-și degetele să îmi mângâie coastele.

— Mulțumesc, mi-a șoptit ea.

Apoi a preluat conducerea, traversând cu pași rapizi acoperișul către punctul nostru de observație.

36

Obliteration era cocoţat în acelaşi loc, deşi acum strălucea mai puternic. Pe timpul nopţii lumina lui era atât de puternică, încât era greu să-i desluşeşti trăsăturile. Acest acoperiş era suficient de înalt ca să îl pot observa, dar şi suficient de departe. Numai luneta mea puternică îmi permitea să îl văd bine. Ca să montez camera trebuia să mă apropii mai mult.

Am mai mărit o dată imaginea şi am observat că unul dintre indicatorii de pe holovizorul meu măsura intensitatea luminii.

— Tia, vezi asta? am întrebat pe mobil.

Megan stătea tăcută lângă mine, acum că aveam deschisă o linie cu Răzbunătorii. Singurele imagini proveneau de la luneta mea, aşa că presupuneam că eram în siguranţă.

— Îl văd, a zis Tia. Se potriveşte cu ce mă aşteptam. Dacă urmează acelaşi tipar ca până acum, încă mai avem câteva zile până la detonaţie.

— Bine atunci, am zis. O să instalez camera şi o să mă pornesc spre punctul de întâlnire.

— Ai grijă, a zis Tia. Ca să fie eficientă, camera trebuie să fie destul de aproape. Vrei să trimit pe cineva să te acopere?

— Nu, am zis eu. O să te sun dacă am nevoie de ceva.

— Bine atunci, a zis Tia, deşi părea să şovăie.

Am închis, am dezactivat conexiunea wireless către luneta mea şi am vârât mobilul în buzunar. Am ridicat dintr-o sprânceană către Megan.

— Ţin locul sub supraveghere, a zis ea încet. Au tăiat toate podurile, iar Newton trimite patrule dese. Regalia nu vrea să se apropie nimeni prea tare.

— Nu e ceva cu care să nu ne descurcăm, am zis.

— N-am zis că n-o să ne descurcăm, a zis Megan. Dar îmi fac griji c-o să improvizezi.

— Credeam că pe vremea când te plângeai de improvizaţiile mele, în Newcago, era pentru că, de fapt, nu voiai să-l omor pe Steelheart.

— În parte, a zis ea. Dar tot nu-mi place cum alergi tot timpul ca nebunul.

Am mârâit.

— Apropo, trebuie să discutăm despre Steelheart, a zis Megan. Nu trebuia să faci ce-ai făcut.

— Era un tiran, am zis folosind luneta ca să verific clădirile de lângă Obliteration, în căutarea unui loc bun unde să amplasez camera.

Am stăruit un timp în dreptul locului rămas gol după ce clădirea aceea arsese. Grinzi carbonizate şi alte dărâmături se iţeau din apă ca dinţii sparţi ai unui boxer gigantic scufundat cu gura căscată şi capul dat pe spate.

Megan nu mi-a răspuns, aşa că i-am aruncat o privire.

— Îmi pare rău pentru ei, David, a zis ea încet. Ştiu cum se simt. Puteam să fi fost eu cea pe care au executat-o Răzbunătorii. Steelheart era un tiran, dar măcar conducea bine oraşul. Dacă ţii cont de toate, parcă nu era chiar aşa de rău, ce zici?

— L-a omorât pe tata, am zis eu. Nu capeţi scutire de la o crimă numai pentru că nu eşti atât de rău pe cât ai fi putut fi.

— Probabil că da.

— Ai aceeaşi părere şi cu privire la Regalia?

Megan a clătinat din cap.

— Îmi pare rău pentru ea, dar are de gând să-l lase pe Obliteration să distrugă oraşul. Trebuie oprită.

Am scos un mormăit aprobator. Îmi doream însă să mă fi putut scutura de sentimentul că, în ciuda precauţiilor noastre, Regalia era cu un pas înainte. I-am dat puşca lui Megan.

— Stai tu de pază? am întrebat.

Ea a încuviinţat şi a luat-o.

— O să mă îndrept către clădirea de dincolo de cea pe care au ars-o. E suficient de înaltă şi, dacă montez camera chiar sub streaşina acoperişului, ar trebui să ofere o vedere clară.

Am luat cutia pe care mi-o dăduse Tia, un container impermeabil cu o cameră mică în el. Mi-am pus casca şi am potrivit mobilul pe o frecvenţă privată acordată cu a lui Megan, ca să putem vorbi fără să folosim frecvenţa comună a Răzbunătorilor.

— David, a zis Megan.

A scos P226-le ei din tocul de pe coapsă şi mi l-a întins.

— Ca să-ţi poarte noroc. Ai grijă să nu-l scapi în ocean!

Am zâmbit, am luat pistolul şi am sărit de pe clădire.

Spyrilul oferea o senzaţie de libertate ameţitoare. Jeturile mi-au încetinit coborârea până când am pătruns încet în apă. De acolo, nevrând să atrag atenţia, am folosit jeturile pe sub apă ca să mă poarte pe străzi.

După ce m-am îndepărtat vreo două străzi, am observat că hainele mele dimensionale – uau, ce tare suna! – au dispărut. Rămăsesem din nou numai în costumul de scafandru. Se pare că puterile lui Megan aveau o rază limitată de acţiune. Asta se potrivea cu ce descoperisem cu ani în urmă, când îmi dădusem seama că o siluetă ceţoasă era mereu

prin preajmă ori de câte ori Firefight apărea prin Newcago. Megan trebuise să stea foarte aproape ca să mențină iluzia.

Am ajuns lângă clădire și mi-am ridicat privirea. Trebuia să urc vreo zece etaje ca să ajung într-o poziție de unde camera să-l poată vedea pe Obliteration. Spyrilul m-ar fi putut duce până acolo, dar mă apropiasem destul de mult de Obliteration și, dacă mă ridicam atât de sus în aer, cineva în mod cert avea să mă vadă.

Am respirat adânc și am lăsat spyrilul să mă ridice un etaj, apoi am pătruns în clădire printr-o fereastră spartă.

— O să urc prin interior, i-am zis încet lui Megan. I-ai văzut pe paznicii Regaliei?

— Nu, a zis Megan. Probabil și ei sunt în clădiri. Verific ferestrele.

Mi-am scos mănușile spyrilului și mi le-am prins la centură, apoi am pătruns în măruntaiele umede și năpădite de plante ale clădirii. Majoritatea fructelor fuseseră culese, dar încă mai erau destule ca să văd cu ajutorul lor. Am reușit să ies din livadă pășind pe rădăcini și am descoperit un coridor pe care am pornit.

Am trecut pe lângă fostul puț al liftului, ale cărui uși fuseseră deschise de crengile copacilor și am continuat să merg până am dat de casa scării. Am forțat ușa și am descoperit o scară în spirală, năpădită de rădăcini și liane. Se pare că toate plantele își trimiteau mlădițele în puțuri ca acesta, în căutarea apei aflate dedesubt.

Am aprins lumina mobilului, având grijă să o reglez la intensitate joasă. Nu vrusesem să risc să vadă cineva o luminiță mișcătoare printr-o fereastră, dar cu tot frunzișul care bloca vederea mi-am zis că pe casa scării o să fiu în siguranță. Am pornit să urc și am parcurs un prim etaj fără dificultate.

— Ce pușcă mișto, a zis Megan la urechea mea, în timp ce începeam să urc spre următorul etaj. Măsurarea luminii, estimarea vitezei vântului... Imagine infraroșie și termică?

Posibilitate de declanşare de la distanţă? Ooo, gravatronice pentru reducerea reculului! Pot s-o păstrez eu?

— Credeam că-ţi plac pistoalele, am zis oprindu-mă dinaintea unei secţiuni cu treptele sparte.

Am privit în sus, apoi am făcut un salt şi m-am prins de o rădăcină, pe care m-am cocoţat, nu fără greutate.

— O fată trebuie să fie flexibilă, a zis Megan. Stilul meu e personal şi de aproape, dar uneori un om chiar trebuie împuşcat de la distanţă.

A tăcut o clipă.

— Cred că am văzut o iscoadă în clădirea de lângă a ta. Nu pot să-l văd bine, va trebui să-mi schimb poziţia.

— Ceva păsări? am întrebat-o gâfâind din pricina urcuşului.

— Păsări?

— Am eu o intuiţie. Înainte să te deplasezi, verifică dacă nu sunt porumbei pe acoperişurile învecinate.

— OK...

Am reuşit să mă caţăr pe rădăcinile încâlcite până pe următorul palier, apoi m-am răsucit şi am sărit pe trepte. Următorul etaj s-a dovedit uşor de urcat.

— Ha, a zis Megan. Ia te uită! Chiar e un porumbel pe acoperiş, de unul singur, în toiul nopţii.

— Unul dintre tovarăşii lui Newton, am zis. Knoxx, un Epic care îşi poate schimba forma.

— Knoxx? L-am întâlnit pe tipul ăsta. Nu-i Epic.

— Nici noi nu credeam că e, am zis eu. Şi-a dezvăluit talentele pentru prima oară acum câteva zile.

— Scântei! Crezi...?

— Poate, am zis. Notiţele mele spun că puterile de teleportare ale lui Obliteration au nevoie de o perioadă de refacere, dar acum nu mai pare să aibă asemenea limitări. Şi uite-l şi pe Knoxx ăsta. Se petrece ceva, chiar dacă este

vreun complot bizar în care Regalia pretinde că are talente pe care nu le are.

— Da, a zis Megan. Ai ajuns?

— Lucrez la asta, am zis eu cotind și atacând un nou set de trepte. E ceva de muncă.

— Pretexte, pretexte.

— Zice tipa care urmărește totul șezând confortabil...

— Stai așa! David, Profu' e aici!

Am încremenit pe casa scării, lângă un cincisprezece scris pe peretele de beton cu vopsea ștearsă.

— Ce?!

— Verificam ferestrele. David, Profu' stă la una dintre ele. Sunt cu luneta pe el îl clipa asta.

— Scântei!

Ei, doar zisese că avea să revină în oraș în noaptea asta.

— Ce face?

— Îl urmărește pe Obliteration, a zis Megan încet și tensiunea din glas i-a pierit. N-a venit după noi. Nu pare să mă fi văzut.

— Îl verifică pe Obliteration, am zis. Știi clădirea de aici care s-a prăbușit?

— Da, a zis Megan părând îngrețoșată. David, n-am putut-o opri. Eu...

— Nu trebuia. Profu' i-a salvat pe oamenii ăia.

— Cu puterile lui?

— Da.

Un timp, Megan a rămas tăcută, dar încă pe fir.

— E puternic, nu-i așa?

— Foarte, am zis eu entuziasmat. *Două* abilități defensive, fiecare suficientă în sine ca să-l includă în categoria Superepicilor. Știi ce neobișnuită e situația asta? Până și Steelheart avea numai o putere defensivă, pielea lui impenetrabilă. Ar fi trebuit să-l fi văzut pe Profu' când ne-a salvat pe noi în Newcago.

— În tuneluri? a întrebat Megan. Când eu...

— Da.

— Înregistrarea mea de siguranţă n-a surprins momentul ăla, a zis ea. Numai pe tine vorbind.

— A fost incredibil, ascultă la mine! am zis, la fel de entuziasmat. N-am mai citit niciodată despre un Epic ca Profu', cu capacitatea de a vaporiza substanţa solidă. Plus câmpurile lui de forţă. Sunt clasa A în mod sigur. A făcut un tunel imens pe sub apă şi...

— David, a zis Megan, cu cât un Epic e mai puternic, cu atât mai greu îi e să se împotrivească... schimbărilor.

— Şi exact de asta e aşa de palpitant, am zis eu. Megan, nu vezi? E important dacă un ins ca Profu' poate rămâne bun. E un simbol, poate unul mai puternic decât uciderea lui Steelheart! Demonstrează că Regalia şi ceilalţi s-ar putea împotrivi şi ei.

— Presupun că da, a zis Megan ezitant. Dar nu-mi place că-i aici. Dacă mă vede...

— Nu ne-ai trădat, am zis eu escaladând o regiune întinsă de rădăcini. Nu pe bune.

— Ba... am cam făcut-o, a zis Megan. Şi, chiar dacă n-aş fi făcut-o, mai sunt şi alte probleme.

— Te referi la Sam? am zis. Le-am explicat că nu l-ai omorât tu. Cred că aproape i-am convins. În fine, aproape am ajuns în vârf. Unde-i porumbelul ăla?

— În clădirea aflată imediat la sud de tine. Cât timp nu faci zgomot, ar trebui să fii în siguranţă.

— Bine, am zis, oprindu-mă să-mi trag sufletul la etajul optsprezece.

Pornisem de la zece şi clădirea avea douăzeci. Încă două şi pe urmă puteam să amplasez camera şi să îmi văd de drum.

— David, a zis Megan, tu chiar crezi asta, nu-i aşa? Că ne putem împotrivi?

— Da, am zis eu.

— Focul, a zis Megan încet.

Am încremenit pe scară.

— Unde arde? am întrebat-o.

— E slăbiciunea mea.

Am înghețat.

— Firefight e opusul meu, a explicat ea. El e bărbat, iar eu sunt femeie; în universul ăla totul e pe dos. Aici, focul îmi afectează puterile. Acolo, focul este puterea mea. Era perfect să-l folosesc drept acoperire. Nimeni n-ar încerca să folosească focul ca să mă ucidă dacă ar crede că propriile mele puteri sunt bazate pe foc, nu? Dar la lumina unui foc natural iluziile mele se spulberă și dispar. Știu, cumva, că dacă o să mor într-un incendiu nu o să mă reîncarnez.

— Ți-am ars trupul în Newcago, am șoptit eu.

— Scântei! Nu-mi spune asemenea lucruri!

Mi s-a părut că îi simt un tremur în voce.

— Eram deja moartă. Corpul ăla nu mai era decât o carapace. Îi pusesem pe oamenii lui Steelheart să-mi ardă cadavrele după ce muream, dar n-am putut niciodată să mă uit. E aiurea să-ți vezi cadavrul, știi?

Am rămas nemișcat pe scări. Câteva fructe învăluiau casa scării într-o lumină blândă.

— Atunci de ce nu dispare Firefight? E făcut din foc, ceea ce ar trebui să-ți anuleze puterile și el ar dispărea.

— El e doar o umbră, a zis Megan. Nu e un foc adevărat. Din câte mi-am dat seama. Ori e asta, ori...

— Ori...?

— Ori, când îi atrag umbra aici, aduce cu sine câteva din regulile propriului său univers. Am avut... experiențe care m-au făcut să-mi pun întrebări. Nu știu cum funcționează treaba asta, David. Nimic din toate astea. Și uneori mă înspăimântă. Dar focul e slăbiciunea mea.

A șovăit.

— Am vrut să știi. În caz că... știi tu. Că trebuie făcut ceva în privința mea...

— Nu spune așa ceva!

— Trebuie, a șoptit Megan. David, trebuie să știi asta. Casa noastră a ars într-un incendiu când eram mică. Era să mor. M-am târât prin fum, strângând în brațe pisicuța mea de pluș, în timp ce în jur totul ardea. M-au găsit pe gazon, plină de funingine. Am coșmaruri despre ziua aia. În mod repetat. Tot timpul. Dacă reușești să interoghezi alți Epici, David... întreabă-i despre ce sunt coșmarurile lor.

Am încuviințat, apoi m-am simțit ca un nătărău, pentru că ea n-avea cum să mă vadă. M-am silit să urc din nou.

— Mulțumesc, Megan, am șoptit.

Avusese nevoie de o mulțime de curaj ca să-mi spună ceea ce tocmai îmi spusese.

Ea a expirat zgomotos.

— Da, păi tu oricum nu ești dispus să lași lucrurile în pace. Trebuie să găsești răspunsuri. Așa că... ei, poate o să-l găsești pe ăsta.

Am urcat alte trepte, apoi am cotit pe casa scării ca să îmi continui urcușul. Când am făcut-o, ceva mi-a trosnit sub picior.

Am privit în jos înfiorându-mă. O altă prăjitură cu răvaș. M-am simțit ispitit s-o las acolo. Ultimele fuseseră ciudate rău. Nimeni de la bază nu reușise să le înțeleagă. Dar știam că nu o puteam lăsa acolo pur și simplu. Am îngenuncheat, temându-mă să nu fac prea mult zgomot, și am ridicat hârtiuța în dreptul unui fruct luminos.

E un vis? întreba hârtia.

Am tras aer în piept. Da. Tot ciudat. Ce să fac? Să răspund?

— Nu, nu e, am zis.

— Ce? a întrebat Megan la urechea mea.

— Nimic.

Am rămas pe loc, neştiind la ce fel de răspuns mă aşteptam. N-am primit niciunul. Am început să urc din nou, atent pe unde calc. Evident, am descoperit alte prăjiturele crescând pe un vrej de pe palierul următor.

Rădăcinos, scria. *Uneori sunt confuz.*

Asta era un răspuns?

— Cine eşti?

— David? a întrebat Megan.

— Vorbesc cu nişte prăjituri cu răvaşe.

— Vorb... Ă?

— Îţi explic într-un minut.

Am continuat să urc încet. De data asta, am dat peste o liană ce se încovoia către mine şi din care prăjiturelele răsăreau ca mugurii. Am aşteptat ca una dintre ele să crească până la dimensiunile ei normale, apoi am scos hârtiuţa din ea.

Ei îmi spun Dawnslight. Încerci s-o opreşti, aşa-i?

— Da, am şoptit. Dacă te referi la Regalia, da, încerc. Ştii unde e?

Am mai deschis câteva prăjiturele, dar pe tot lotul scria acelaşi lucru, aşa că am mai urcat puţin până am găsit un nou ciorchine.

Nu ştiu, omule, scria. *N-o pot vedea. L-am urmărit înainte pe celălalt. Pe masa de operaţie.*

— Pe Obliteration? Pe o masă de operaţie? am întrebat.

Sigur. Da. Au tăiat ceva din el. Eşti sigur că nu e un vis?

— Nu e.

Îmi plac visele, spunea următoarea prăjitură.

M-am înfiorat. Deci Dawnslight era în mod cert un Epic. Şi ăsta era oraşul lui.

— Unde eşti? am întrebat.

Ascultă muzica aia...

A fost unicul răspuns pe care l-am primit, oricâte întrebări am mai pus.

— David, a zis Megan în cască, cu vocea gâtuită de îngrijorare, să ştii că m-ai băgat de-a binelea în sperieţi în clipa asta.

— Ce ştii despre Dawnslight? am întrebat-o, continuându-mi urcuşul cu pas lent, în caz că mai apăreau prăjiturele.

— Nu mare lucru. Când am întrebat-o pe Regalia, ea a pretins că era „un aliat" şi mi-a dat de înţeles că asta era tot ce trebuia să ştiu. Cu el vorbeai?

Am privit fâşiuţele de hârtie din mâna mea.

— Da. Folosind un sistem de mesagerie bizar, în stilul Epicilor. O să-ţi arăt mai târziu.

Trebuia să montez camera şi să plec. Din fericire, etajul douăzeci era ultimul. Am împins uşa scărilor, dar aceasta a refuzat să se clintească. Am icnit şi am împins puţin mai tare.

S-a deschis cu un scrâşnet prelung, făcându-mă să mă crispez. Dincolo de ea era un coridor cu pereţi din lemn închis la culoare şi cu podeaua de marmură acoperită cu un covor foarte frumos, deşi străpuns de plante.

— David, ce-ai făcut? a întrebat Megan.

— E posibil să fi făcut cam mult zgomot când am deschis uşa.

— Păi, pasărea s-a uitat în direcţia ta. Scântei! Zboară către clădirea ta. Grăbeşte-te!

Am înjurat încet, străbătând încăperea cât mai repede cu putinţă. Am trecut pe lângă o recepţie invadată de plante şi am pătruns în biroul de dincolo de ea. Ferestrele lui dădeau către Obliteration.

M-am urcat pe pervaz.

— Pasărea tocmai a aterizat pe o fereastră a clădirii tale, la un etaj sub tine, dar pe latura sudică, a zis Megan. Probabil te-a auzit, dar nu a reuşit să-ţi depisteze poziţia.

— Bine, am şoptit întinzând braţul afară şi fixând camera pe peretele clădirii.

Eram pe partea de est, așa că pasărea n-ar fi trebuit să mă vadă. Camera s-a lipit cu ușurință de perete.

— Obliteration?

— Nu se uită către tine, a zis Megan. N-a observat nimic. Dar, dacă pasărea aia chiar e unul dintre Epicii lui Newton...

„Dacă este..."

În minte a început să mi se contureze o idee.

— Mm, am zis pornind camera.

— David? Ce înseamnă tonul ăla? a întrebat Megan.

— Nimic.

— Improvizezi, nu-i așa?

— Poate.

Am revenit fără zgomot înapoi în încăpere.

— Megan, ia spune-mi: care e cea mai sigură metodă ca să știm dacă Knoxx ăsta și-a ascuns puterile tot timpul sau dacă Regalia – fie prin șmecherie, fie prin alte mijloace i-a dat talentul ăsta?

Ea a tăcut un moment.

— Scântei! Vrei să-l răpești, nu?

— Păi, Val n-o să se întoarcă decât peste maxim o oră. Aș putea face ceva util cu timpul ăsta.

Am șovăit.

— Mor de curiozitate să aflu dacă tipul ăsta a avut coșmaruri în ultima vreme.

— Și dacă Profu' sau Obliteration observă ce faci?

— N-o să se ajungă la asta, am zis.

— Slontze, a zis Megan.

— Vinovat de toate acuzațiile. Poți să te pui pe poziție și să mă acoperi prin câteva ferestre?

Megan a oftat.

— Stai să văd.

37

„E o nebunie", mi-am zis, în timp ce traversam din nou biroul elegant invadat de plante.

Să atac un Epic pe care de-abia îl știam? Unul despre care nu aveam cercetări, notițe, nicio informație practic? Era ca și cum aș fi sărit într-o piscină fără să verific mai întâi dacă prietenii mei nu o umpluseră cumva cu rechini.

Dar trebuia s-o fac chiar și așa.

Eram orbi. Regalia ne pusese pe fugă. Profu' fusese de negăsit pentru o zi, tocmai în mijlocul celei mai dificile etape a planificării... dar, mai rău, chiar dacă ne-ar fi ajutat, Regalia cel mai probabil ne manipula, bazându-se pe ceea ce știa despre el și Tia.

Trebuia să fac ceva neașteptat și secretele pe care le știa Knoxx puteau schimba multe. M-am consolat cu ideea că măcar nu încercam să-i atac de unul singur pe Obliteration sau pe Newton. Era numai un Epic minor.

Nu eram sigur care avea să fie reacția Profului. Îi împărtășisem planul meu de a răpi un Epic și spusese că fie eram exact ce le trebuia Răzbunătorilor, fie eram nesăbuit și periculos. Poate eram și una, și alta.

Dar nu îmi interzisese explicit să încerc. Pur și simplu nu vrusese să pun echipa în pericol. Nu era cazul acum.

Am privit din nou în casa scării. Trebuia să fac mai mult zgomot, pentru ca Knoxx să-şi dea seama că greşise locul. Când avea să vină să vadă unde sunt, puteam să-l pocnesc. Simplu ca bună ziua.

Nu că le-aş fi avut eu cu saluturile şi alte norme de politeţe.

Am tropăit pe podea şi am răsturnat o veioză de pe o măsuţă, apoi am înjurat ca şi cum m-aş fi lovit de ea. După asta m-am retras în casa scării şi am ridicat pistolul lui Megan în ambele mâini, gata să trag, reducând luminozitatea mobilului în aşa fel încât unica lumină era cea a fructelor dolofane ca nişte luni ce atârnau de ramuri.

Am aşteptat încordat, cu urechile ciulite. Într-adevăr, am auzit ceva pe scări. Era un scrâşnet însoţit de ecouri, ce părea să vină de foarte jos. Sau poate venea de la etajul de dedesubtul meu? Cu ecoul ăla straniu era greu de zis.

— S-a pus în mişcare.

Am sărit în sus la auzul vocii lui Megan. Deşi dădusem încet sonorul, tot îmi răsunase în ureche ca un tunet.

— A intrat pe fereastră şi e la etajul de sub tine.

— Bine, am zis eu încet.

— Şi la etajul unu e mişcare, a zis ea. Mă rog, la primul etaj de deasupra nivelului apei. David, cred că mai e cineva în clădire.

— Tâlhari?

— Nu pot să văd bine. Scântei! Nici unde te afli tu nu pot obţine o vedere clară. Plantele-s prea dese. L-am pierdut pe Knoxx. Poate ar trebui să-l atragi afară din ascunziş.

— Aş prefera să evit focurile de armă pe cât posibil, am zis. Cine ştie ce fel de atenţie ar putea atrage.

— Puşca asta are un amortizor încorporat? a întrebat Megan.

— Aăă...

Oare avea?

— Da, uite-l, a zis Megan. Amortizor cu compresie electronică. Scântei, da' pușca asta-i tare mișto!

Am simțit un junghi de gelozie, ceea ce era stupid. Era doar o pușcă. Și nici nu era la fel de bună ca pușca de dinaintea ei. M-am simțit imediat rușinat că gândeam rău despre pușcă... ceea ce era și mai stupid.

Am tras cu urechea în casa scării, încercând să depistez sunetele cuiva care înaintează furișat. Am auzit ceva, dar venea din spatele meu, din încăperea unde amplasasem camera.

Mi-am înghițit o înjurătură. Knoxx reușise cumva să dea ocol și să intre pe fereastra din birou. Primul meu impuls a fost să mă reped la el, dar mi l-am înăbușit și, în loc s-o fac, am întredeschis ușa către scară și m-am strecurat înăuntru.

Nici cu o clipă prea devreme. În timp ce priveam prin ușa întredeschisă, ușa biroului s-a deschis încet și o siluetă s-a ivit în lumina fructelor de la recepție. Knoxx. Zvelt, cu părul zburlit și cu vreo patruzeci de cercei. Avea un mobil pe umăr și o Beretta zveltă în mâini. A verificat colțurile, apoi a pătruns prudent în încăpere.

— Oricine a fost, aici s-a aflat, a șoptit el.

N-am auzit răspunsul. Avea o cască la ureche.

— Ești o idioată, Newton, a zis el îngenunchind să cerceteze veioza pe care o dărâmasem. Probabil sunt niște copii care caută mâncare pe unde n-a mai umblat altcineva.

M-am încruntat, surprins că o Superepică lăsa un individ ca el să îi vorbească așa. Probabil era mai puternic decât presupusesem eu.

Knoxx s-a ridicat și a pornit să înainteze către casa scărilor. Din nou, de jos s-a auzit un zgomot care l-a făcut să șovăie.

— Am auzit ceva, a zis el înaintând mai puțin precaut. Dinspre scări, de undeva de jos. Se aude ca și cum ar alerga... Da.

A ajuns la ușa către scări.

— OK, o să verific. Noi...

Am izbit ușa cu piciorul și ea l-a lovit în față.

Vocea lui Knoxx s-a întrerupt în mijlocul frazei. Am năvălit în cameră și mi-am îngropat pumnul în stomacul lui, făcându-l să scape arma. Aveam pistolul lui Megan în mână și mi-am coborât-o rapid, sperând să-l nimeresc pe Knoxx în tâmplă.

A reușit să se arunce într-o parte, așa că l-am ratat, dar m-am repezit imediat, apucându-l pe după gât. Abraham mă învățase câteva mișcări. Dacă reușeam să-l sufoc suficient cât să leșine...

Knoxx a dispărut.

Corect. Puterea de a se transforma.

„Idiotule", mi-am zis în timp ce porumbelul se îndepărta în zbor. Din fericire, porumbeii nu sunt cele mai sprintene păsări. În timp ce el încerca să se orienteze, am alergat către ușa ce ducea către birou – încăperea cu fereastra. Am trântit-o, prinzând porumbelul în încăperea mai mică.

A zburat pe casa scării.

— David? a întrebat Megan la urechea mea.

— Mi-a scăpat, am zis. Dar i-a căzut pușca și l-am împiedicat să iasă din clădire. E undeva pe casa scărilor.

— Ai grijă, a zis ea încordată.

— O să am, am zis eu, uitându-mă în casa scării.

Nu puteam fi sigur că era neînarmat. O mulțime de oameni aveau două arme și se pare că hainele și armele pe care le avea asupra lui dispăreau când se transforma, reapărând când redevenea om. Era o abilitate standard pentru schimbătorii cu puteri moderate.

Mi s-a părut că aud un fâlfâit de aripi și am decis să îl urmez în jos pe scări. Din păcate, asta însemna că puteam să cad într-o capcană asemănătoare cu aceea pe care i-o întinsesem eu lui.

— Vezi ceva? am întrebat.

— Mă uit, a zis Megan. Da! La etajul de sub tine se văd umbre mişcându-se la lumina fructelor. Dă să fugă. Vrei să-l încetinesc?

— Da, te rog, am zis lipindu-mi spatele de zidul de beton.

Prin căşti mi-a parvenit zgomotul câtorva împuşcături. Un amortizor, chiar unul modern, nu înăbuşă complet zgomotul împuşcăturilor, dar, chiar şi aşa, face minuni. Orice scânteie a gloanţelor avea să fie camuflată, ceea ce într-o noapte ca asta era important, iar focurile de armă nu sunau ca nişte focuri de armă, ci mai mult ca nişte clicuri metalice.

Din încăperea alăturată a răsunat un zgomot de sticlă spartă. Megan nu încerca să-l nimerească pe Epic. Gloanţele ei aveau rolul de a-l face să fie mai preocupat de ea decât de mine. Mi s-a părut că aud un bărbat înjurând în camera de alături.

— Intru, am zis.

Am sărit peste un trunchi şi am împins în lături uşa, apoi m-am ghemuit, căutându-mi ţinta. Am auzit o răsuflare precipitată, dar n-am văzut pe nimeni. Era o cameră mare, un soi de birou cu cubicule sparte şi computere vechi. Furişându-mă înainte, am trecut pe lângă câteva cubicule care fuseseră acoperite cu pânză de cort şi transformate în mici locuinţe presărate cu coji de fructe şi alte resturi lăsate de oameni. Erau abandonate toate.

Megan trăsese printr-o serie de ferestre mari de pe peretele opus. Praful plutea prin aer, luminat de fructele ce atârnau din tavan ca mucii din nasul unui bebeluş care ar fi tras pe nas tuburi fluorescente.

Cum să-l găsesc pe Knoxx în camera asta? Se putea ascunde practic la nesfârşit dacă se transforma în pasăre. Niciodată nu l-aş...

Din cubiculul alăturat s-a repezit la mine o arătare întunecată, cu blană şi gheare. Am ţipat şi am tras instinctiv, dar nu am nimerit-o. Făptura s-a izbit zdravăn de mine,

doborându-mă pe spate, şi pistolul lui Megan a căzut pe podea. M-am luptat, încercând să arunc bestia de pe mine. Nu era la fel de mare ca mine, dar ghearele alea? Mi-au zgâriat coastele, provocându-mi o arsură cumplită.

M-am zbătut, ţinând fiara la distanţă cu o mână, în timp ce cu cealaltă pipăiam după pistol. Nu l-am găsit, dar am apucat ceva metalic şi rece din interiorul cubiculului acoperit de alături. L-am ridicat şi am lovit animalul în cap cu el.

Un spray cu vopsea?

Când animalul s-a întors către mine, l-am spreiat în plină faţă, acoperindu-i botul cu vopsea albastru fosforescent. La lumina ei am văzut că era un câine, deşi nu ştiam rasele. Era suplu, cu blana scurtă şi botul ascuţit.

S-a retras, apoi contururile i s-au înceţoşat şi câinele s-a transformat în om. S-a ridicat, ştergându-şi vopseaua din ochi.

— Ajutor! am strigat. Poţi să tragi?

— Poate, a zis Megan. Dar credeam că-l vrei în viaţă.

— Pe mine mă vreau mai tare în viaţă, am strigat. Trage!

Knoxx s-a întins după pistolul pe care-l scăpasem.

Ceva a spart o fereastră şi Knoxx a zvâcnit într-o parte, lovit în umăr de glonţul lui Megan. O jerbă de sânge întunecat a pătat peretele din spatele lui.

Knoxx s-a lăsat să alunece la podea părând năuc, cu faţa încă luminată de vopseaua albastră. A gemut şi a dat drumul pistolului, apoi s-a transformat iar în porumbel şi şi-a luat zborul greoi.

— L-am nimerit? a întrebat Megan în urechea mea.

— Chiar în umăr, am zis răsuflând uşurat. Mulţumesc!

— Mă bucur că nu te-am nimerit pe tine, a zis Megan. Am ţintit cu infraroşiile.

M-am ridicat în picioare gemând şi ţinându-mă cu mâna de coaste, unde mă zgâriaseră ghearele lui Knoxx. Eram în viaţă, dar nu reuşisem să-l prind. Chiar şi aşa, probabil ar fi trebuit să mă consider norocos.

Din partea opusă a încăperii, am auzit un fâlfâit de aripi.

M-am încruntat, apoi am luat pistolul lui Megan şi am înaintat prudent. În lumina fructelor suspendate, am văzut pete de lichid întunecat pe biroul de alături. Le-am urmat către locul unde porumbelul se oprise pe pervaz, cu capul luminând albastru.

„E rănit", mi-am dat seama. „Nu poate zbura."

Porumbelul m-a văzut şi a sărit pe fereastră, fâlfâind stângaci şi pierzându-şi din pene în strădania de a se menţine în aer. A ajuns cu greu până pe clădirea învecinată, unde a fost silit să aterizeze.

Deci putea să zboare, dar nu prea bine. Mi-am coborât privirea către coastele mele. Zgârieturile mă dureau, dar nu păreau să-mi pună viaţa în pericol. Am privit din nou pe fereastră, apoi am lăsat arma deoparte şi mi-am vârât mâinile în mănuşile prinse la centură. Le-am ridicat, apoi am verificat jeturile de la picioare, aşteptând să se încălzească spyrilul.

— Mă duc după el, am zis.

— Te du...

Am sărit pe fereastră, pierzând restul spuselor lui Megan. Jeturi gemene de apă m-au ridicat de dedesubt înainte să cad în ocean şi m-am legănat în aer cu o mână în jos şi cu raza-jet îndreptată către apă. M-am răsucit un moment în jur, orientându-mă.

Chiar în faţa mea, porumbelul – cu capul şi gâtul răspândind în continuare o lumină albastră – a ţâşnit de unde se cuibărise, încercând să-şi ia zborul. Am zâmbit larg şi am îndreptat jetul de mână îndărăt, înclinându-mă în faţă, în aşa fel încât jeturile de la picioarele mele să expedieze apa îndărăt şi pieziş.

Apoi am demarat cu vântul şuierându-mi pe lângă obraz pe urma păsării slăbite. Se deplasa cu o ultimă răbufnire disperată de viteză, reuşind să se menţină înaintea mea în ciuda rănii. Am urmat-o, luând o curbă asemeni schiorilor,

cu genunchii îndoiți și picioarele înclinate lateral, apoi revenind și orientându-mă în noua direcție.

Înaintea mea, pasărea a aterizat pe pervazul unei clădiri ca să se odihnească. Imediat ce m-am apropiat, s-a ridicat din nou în aer fluturând greoi din aripi, ca un balon albastru luminos.

Gonind după ea, mi-am dat seama că zâmbeam cu gura până la urechi. Speram să pot face una ca asta de când mă apucasem să mă antrenez cu spyrilul. Un adevărat test al talentelor mele, așa înmugurinde cum erau.

Pasărea disperată a pătruns într-o clădire prin deschizătura mică dintr-o fereastră spartă. M-am repezit după ea, folosind un șuvoi de apă din jetul meu de mână ca să sparg și mai tare fereastra, apoi am continuat cu o lovitură de umăr și am pătruns în cameră. Am reușit să nu aterizez în nas – cu greu – și m-am repezit la creatura albastră. S-a năpustit afară pe altă fereastră și m-am repezit și eu pe acolo, sărind din nou în aer.

— David?

Abia auzeam vocea lui Megan.

— Alea erau ferestre? Scântei, ce se petrece?

Am zâmbit, prea concentrat ca să-i pot da raportul. Urmărirea mă purta pe străzile inundate din Babilar, pe lângă acoperișuri de pe care oamenii strigau și mă arătau cu degetul. La un moment dat, păsărea a încercat să zboare mai sus, dar efortul era prea mare și a silit-o să coboare și să aterizeze pe un acoperiș. „Da! Asta e!“ mi-am zis. M-am apropiat de acoperiș și am aterizat lângă el.

În timp ce îmi recăpătam echilibrul, forma păsării s-a încețoșat și s-a transformat într-un bărbat. Acolo unde nu era albastră, fața lui Knoxx era palidă și avea umărul plin de sânge. S-a îndepărtat de mine cu pași împleticiți, ținându-se cu o mână de umăr și scoțând un cuțit cu cealaltă.

M-am oprit și l-am privit câteva clipe, așteptând. Apoi, în sfârșit, s-a prăbușit leșinat.

— L-am prins, am zis fără să mă clintesc din loc, în caz că se prefăcea. Cel puţin aşa cred.

— Unde eşti? a întrebat Megan.

Am privit în jur, încercând să mă reorientez după urmărirea frenetică. Făcuserăm amândoi un ocol, revenind aproape de locul unde începuserăm.

— La două străzi de clădirea unde am amplasat camera. Caută un acoperiş cu patru etaje deasupra apei, puţin populat şi cu o pictură murală mare a unor oameni care culeg fructe.

— Vin, a zis Megan.

Mi-am scos mănuşile, apoi am scos pistolul lui Megan din buzunar. Nu voiam să mă apropii de Knoxx fără să am sprijin, dar, cu rana aia, nu riscam să sângereze de moarte dacă nu făceam ceva? Aveam prea mult de pierdut, am decis. Aveam nevoie de el viu. M-am apropiat prudent şi, în cele din urmă, am decis că fie se prefăcea foarte bine, fie chiar era inconştient. I-am legat mâinile cât de strâns am putut cu şireturile încălţărilor lui, apoi am încercat să-i bandajez rana cu jacheta.

— Megan? Când ajungi? am întrebat.

— Scuze, a zis ea. Nu sunt poduri. Trebuie să fac ditamai ocolul până la tine. O să mai dureze vreo cincisprezece minute sau cam aşa ceva.

— Bine.

M-am pus pe aşteptat, lăsând tensiunea să se împrăştie. A înlocuit-o conştiinţa subită a nebuniei absolute a ceea ce făcusem. În mod evident, subestimasem capacităţile de transformare ale lui Knoxx; nu se putea transforma numai în pasăre. Dacă ar fi fost şi mai puternic? Dacă ar fi fost un Superepic şi gloanţele nu l-ar fi putut răni?

Profu' spusese că eram nesăbuit şi avea dreptate. Ar fi trebuit să simt triumf după ceea ce făcusem, dar nu simţeam decât jenă. Cum aveam să le explic asta celorlalţi Răzbunători? Scântei! Nici măcar n-o sunasem pe Tia.

Ei, măcar se terminase cu bine!

— Ascultă-mă cu atenţie, a rostit un glas din spatele meu. O să arunci arma. Apoi o să ridici mâinile sus, cu palmele înainte, şi o să te întorci.

M-a străbătut un junghi de frică. Dar cunoşteam vocea aia.

— Val? am zis privind peste umăr.

— Lasă arma! mi-a ordonat ea.

Venise pe scările care legau ultimul etaj al clădirii cu acoperişul. Avea arma proptită de umăr, cu cătarea asupra mea.

— Val. De ce?

— Las-o!

Am dat drumul pistolului lui Megan.

— Ridică-te.

M-am supus, cu mâinile pe lângă trup.

— Acum telefonul.

Scântei! Mi l-am smuls de pe umăr şi l-am pus pe jos chiar în clipa în care Megan a zis în urechea mea:

— David? Ce se petrece?

— Dă-i un şut încoace, a zis Val.

Când am şovăit, şi-a fixat cătarea armei pe fruntea mea. Aşa că i-am expediat mobilul cu o lovitură de picior.

Ea a îngenuncheat, cu arma în continuare aţintită asupra mea, şi l-a ridicat cu o mână.

— Scântei, David, a zis Megan în urechea mea. Mă grăbesc cât...

Vocea i s-a întrerupt când Val a tăiat semnalul şi şi-a vârât telefonul în buzunar.

— Val? am întrebat cât de calm am putut. Ce se întâmplă?

— De când lucrezi pentru Regalia? a întrebat ea. De la început? Ea te-a trimis în Newcago să te infiltrezi printre Răzbunători?

— Să lucrez pentru... Ce?! Nu-s iscoadă!

Val a schimbat poziţia puştii şi chiar a tras, trimiţând un glonţ la picioarele mele. Am sărit înapoi cu un ţipăt.

— Știu că te întâlnești cu Firefight, a zis Val.

Scântei!

— Dai de bănuit de când ai ajuns aici, a continuat Val. Nu i-ai salvat pe oamenii ăia din clădirea în flăcări, așa-i? A fost un complot al tău și al Regaliei ca să demonstrezi ce demn de încredere ești. Chiar l-ai omorât pe Steelheart? Credeai că n-o să observe nimeni că ai ajutat-o pe Firefight să intre în baza noastră? Pe Calamity!

— Val, ascultă-mă! Nu e ce crezi tu!

Am făcut un pas înainte.

Și atunci ea m-a împușcat.

Drept în coapsă. Durerea m-a săgetat și m-am prăbușit în genunchi. Mi-am apăsat mâinile pe rană înjurând.

— Val, ești nebună! Uită-te aici, tocmai am prins un Epic!

Val a aruncat o privire către locul unde zăcea Knoxx. Apoi și-a răsucit pușca spre el și l-a împușcat drept în cap.

Am icnit, șocat în ciuda durerii.

— Ce? am gâfâit eu. După ce tocmai l-am...

— Singurul Epic bun e un Epic mort, a zis Val luându-mă din nou la ochi. Ca Răzbunător, ar trebui să știi asta. Dar tu nu ești unul dintre noi. N-ai fost niciodată.

Ultima frază a zis-o aproape mârâind, strângând și mai tare arma și cu ochii îngustându-i-se.

— Din cauza ta a murit Sam, nu-i așa? Le-ai dat informații despre noi, despre toate celulele Răzbunătorilor!

— Nu, Val, am zis. Jur! Da, te-am mințit, dar la ordinele Profului.

Sângele îmi picura printre degetele cu care îmi strângeam piciorul.

— Hai s-o sunăm pe Tia, Val! Nu face nimic pripit!

„Nimic *altceva* pripit."

Val continua să mă ia la ochi. I-am înfruntat privirea.

Și ea a apăsat pe trăgaci.

38

Am încercat să mă feresc, dar nu aveam nicio şansă să mă eschivez suficient de rapid. Dincolo de asta, eram epuizat şi tocmai fusesem împuşcat în picior.

Aşadar, când m-am oprit din rostogolirea mea stângace, am fost surprins să descopăr că încă mai trăiam. Val a fost şi ea surprinsă, judecând după expresia ei, dar asta n-a împiedicat-o să tragă din nou în mine.

Glonţul s-a oprit în pieptul meu, pătrunzând în costum, dar fără să-mi perforeze pielea. Un mic păienjeniş de fulgere luminoase s-a răspândit dinspre el, stingându-se cu iuţeală.

Deşi bucuros că eram în viaţă, m-a copleşit groaza. Cunoşteam efectul ăla: aşa arătau uneori câmpurile de forţă ale Profului când absorbeau o lovitură. Mi-am ridicat privirea şi l-am descoperit, o siluetă în noapte, stând pe unicul pod ce ducea către acest acoperiş. Se legăna încet înainte şi-napoi în întuneric.

Profu' nu era luminat deloc. Era o stâncă întunecată, cu halatul fluturându-i în briza anemică.

— Pe loc repaus, Valentine, a zis Profu' încet, distrăgându-i atenţia.

Val s-a întors către el şi a tresărit în mod vizibil. Era evident că nu înţelesese cum de supravieţuisem, dar, desigur,

ea nu știa că Profu' era un Epic. Pentru ea, câmpurile de forță erau produsul unei tehnologii avansate, derivate din Epici.

Profu' a păşit pe acoperiş şi strălucirea picturii murale i-a luminat chipul.

— Ţi-am dat un ordin, i-a zis el lui Val. Pe loc repaus.

— Domnule, a zis ea. El a...

— Ştiu, a zis Profu'.

Opaa, m-am gândit, începând să transpir. Am dat să mă ridic, dar o privire de-a Profului m-a făcut să mă las la loc. Durerea din picior s-a dezlănţuit din nou şi mi-am apăsat mâna pe rană. Ciudat cum, într-un moment de panică, uitasem complet că fusesem împuşcat.

Nu sufăr să fiu împuşcat.

— Mobilul lui! a zis Profu' întinzând mâna către Val.

Ea i l-a dat şi Profu' a tastat ceva pe el. Setasem ecranul să se blocheze şi să ceară parola după ce era închis, aşa că n-ar fi trebuit să îl poată reporni. Dar a făcut-o.

— Scrie-i persoanei cu care comunica, i-a zis Profu' lui Val. E Firefight. Spune-i exact aşa: „Totul e în regulă. Val a crezut că sunt unul dintre oamenii Regaliei când m-a văzut cu Knoxx."

Val a încuviinţat, şi-a coborât arma şi i-a trimis un mesaj lui Megan.

Profu' şi-a încrucişat braţele pe piept şi m-a privit.

— Eu, ăăă, am îngăimat.

— Sunt dezamăgit de tine, a zis Profu'.

Cuvintele lui m-au strivit.

— Nu e malefică, Profule, am zis. Dacă m-ai asculta...

— Chiar te-am ascultat, a zis Profu'. Tia?

— Am înregistrarea, Jon, a răsunat în casca mea vocea Tiei. Poţi să o asculţi pe toată chiar acum, dacă vrei.

— Mi-ai pus un microfon în telefon, am şoptit. N-ai încredere în mine.

Profu' a înălţat dintr-o sprânceană.

— Ţi-am dat două şanse să mărturiseşti tot, cea din urmă chiar în seara asta, ceva mai devreme. Aş fi vrut să mă înşel în privinţa ta, băiete.

— Ai ştiut? s-a întors Val către Profu'. Ai ştiut tot timpul ce făcea?

— N-am ajuns unde sunt fără să învăţ să-mi citesc oamenii, Val, a zis Profu'. Ţi-a răspuns Firefight?

Val şi-a coborât privirea către ecranul mobilului meu. Eu am rămas unde eram, cu un gol în stomac. Îmi ascultaseră discuţiile! Ştiau! Scântei!

— Spune: „OK. Eşti sigur că e totul în regulă?"

— Zi-i că da, i-a spus Profu' lui Val. Şi scrie-i: „Ar trebui să nu te apropii deocamdată. Val l-a chemat pe Profu' şi ne întoarcem la bază. Cred că le pot explica situaţia. O să te anunţ ce aflăm de la Epicul ăsta."

În timp ce Val tasta în telefon, Profu' s-a apropiat de mine. Şi-a pus o mână pe piciorul meu şi a scos o cutiuţă pe care o numea „tămăduitorul", „tehnologia" pe care o folosea ca să-i vindece pe alţii.

Durerea din picior a dispărut. L-am privit şi mi-am dat seama că de-abia îmi reţineam lacrimile. Nu ştiam dacă erau de durere sau de furie.

Mă spionase!

— Nu te simţi prost, David, a zis Profu' încet. Ăsta-i motivul pentru care eşti aici.

— Ce?!

— Firefight a procedat exact cum ne aşteptam, a zis Profu'. Ştiam că, dacă a fost atât de bună încât s-a putut infiltra în propria mea echipă, n-ar fi trebuit să întâmpine dificultăţi în a te compromite pe tine. Eşti un luptător bun, David. Pasionat, hotărât. Dar eşti neexperimentat şi, cum vezi o faţă drăguţă, cum te topeşti.

— Megan nu-i doar o faţă drăguţă.

— Şi totuşi îi permiţi să te manevreze, a zis Profu'. Ai lăsat-o în baza noastră şi i-ai împărtăşit secretele noastre.

— Dar eu...

N-o lăsasem în baza noastră. Venise singură. Mi-am dat seama că Profu' nu ştia totul. Îmi interceptase mobilul, dar acesta nu îi dăduse informaţii decât când îl folosisem. Nu ştia ce vorbisem personal cu Megan, ci numai ce ne spuseserăm în căşti.

— David, ştiu că nu mă crezi, a zis Profu'. Dar tot ce ţi-a spus ea şi tot ce a făcut au fost parte dintr-un joc. Te-a dus de nas. Falsa ei vulnerabilitate, afecţiunea ei prefăcută... Eu le-am mai văzut pe astea, fiule. Numai minciuni. Fac pariu că până şi „slăbiciunea" asta de care ţi-a zis e o născocire.

Slăbiciunea ei! Profu' cunoştea slăbiciunea lui Megan! Mi-o mărturisise pe mobil. Poate că el nu credea în ea, dar tot o ştia. Am simţit fior de groază.

— Te înşeli în privinţa ei, Profule, am zis întâlnindu-i ochii. Ştiu că e sinceră.

— O, da? a zis Profu'. Ţi-a povestit şi cum l-a omorât pe Sam?

— Nu l-a omorât. Eu...

— Ba l-a omorât, a zis Profu' cu voce joasă, dar fermă. David, avem filmarea. Val mi-a arătat-o când am ajuns în Babilar. Când a murit Sam, mobilul lui înregistra. Firefight l-a împuşcat.

— Nu mi-ai spus asta!

— Am motivele mele, a zis Profu' ridicându-se.

— M-ai folosit ca momeală, am zis. Ai spus... că de aia sunt aici. De la început ai plănuit s-o atragi în capcană!

Profu' s-a întors şi s-a apropiat de Val, care a încuviinţat, arătându-i ecranul mobilului meu.

— Hai să mergem, a zis Profu'. Unde e submarinul?

— Dedesubt, a zis Val. N-am amplasat proviziile. În schimb, l-am urmărit pe David. Ar fi trebuit să-mi spui.

— Planul cerea ca el să creadă că noi nu ştim ce face, a zis Profu' luând mobilul meu şi punându-l în buzunar. Cu cât ştiau mai puţini, cu atât mai bine.

S-a uitat către mine.

— Vino, fiule! Hai să ne întoarcem!

— Ce vrei să faci? l-am întrebat stând în continuare acolo unde fusesem împuşcat, într-o băltoacă din propriul meu sânge. În privinţa lui Megan?

Profu' s-a întunecat la faţă şi nu mi-a răspuns.

Aşa am înţeles. Răzbunătorii mai folosiseră asemenea trucuri, atrăgând Epicii în capcane cu o serie de mesaje false pe care ei le credeau venite de la aliaţi.

Trebuia s-o previn pe Megan.

M-am răsucit şi am sărit de pe acoperiş, pornind spyrilul. Care n-a funcţionat. Am avut suficient timp cât să-mi scape un ţipăt de surprindere înainte să cad în apă, cu patru etaje mai jos.

N-a fost plăcut.

Odată ce am ieşit scuipând la suprafaţă şi m-am agăţat de peretele clădirii, am privit în sus. Profu' stătea pe marginea acoperişului, aruncând şi prinzând ceva într-o mână. Motivatorul spyrilului. Când îl luase? Probabil în timp ce mă vindecase.

— Pescuieşte-l, i-a zis el lui Val suficient de tare ca să-l aud. Şi hai să revenim la bază.

39

Mi-am petrecut ziua următoare în camera mea.

Nu eram consemnat acolo, sau nu explicit, dar, când ieşeam, privirile pe care mi le aruncau Val, Exel şi Mizzy mă alungau înapoi în singurătate.

Cea mai rea era Mizzy. La un moment dat, am ieşit până la toaletă şi am trecut pe lângă depozit, unde trebăluia ea. Şi-a ridicat ochii spre mine şi zâmbetul i-a pierit. I-am văzut mânia şi dezgustul din privire. S-a întors la ambalatul proviziilor fără să-mi adreseze un cuvânt.

Aşa că mi-am petrecut timpul trântit pe pat, oscilând între ruşine şi furie. Aveam să fiu alungat din rândurile Răzbunătorilor? Ideea îmi făcea rău. Şi Megan? Ceea ce zisese Profu'... Ei bine, nu voiam să-l cred. Nu puteam să-l cred. Sau măcar nu voiam să mă gândesc la asta.

Din păcate, gândul la Profu' mă înfuria. Trădasem echipa, dar nu puteam să nu simt că ei mă trădaseră mai tare. Îmi creaseră toate condiţiile să dau greş.

Când a venit dimineaţa următoare, am fost trezit de zgomote. Pregătiri. Planul, avansând. Am stat un timp în camera mea, fierbând, dar până la urmă n-am mai putut să îndur. Aveam nevoie de răspunsuri. M-am smuls din pat şi am ieşit pe coridor. Când am trecut pe lângă depozit, m-am

pregătit pentru ce urma, dar Mizzy nu era acolo. Am auzit zgomote dinspre capătul mai depărtat al holului din spatele meu, din camera cu submarinul. Probabil Val și echipa ei, pregătindu-se de misiune.

N-am luat-o într-acolo. Îi căutam pe Prof și pe Tia și i-am găsit în sala de ședințe cu peretele din sticlă. Și-au ridicat ochii spre mine, apoi Tia i-a aruncat o privire Profului.

— Discut eu cu el, a zis Profu'. Tu du-te la ceilalți. O să avem cu un om mai puțin în misiunea asta și vreau să comanzi operațiunile din submarin. Baza asta e compromisă. N-o să ne mai întoarcem aici.

Tia a încuviințat, și-a luat laptopul și a ieșit. Mi-a aruncat o singură privire și nimic mai mult, înainte să închidă ușa. Am rămas numai eu și Profu', în lumina veiozei de pe biroul Tiei.

— Plecați în misiune, am zis eu. Atacul asupra lui Newton ca să o atrageți afară pe Regalia.

— Da.

— Cu un om mai puțin. Pe mine nu mă luați?

Profu' nu a zis nimic.

— M-ai lăsat să mă antrenez cu spyrilul, am zis eu. M-ai lăsat să cred că făceam parte din misiune. Tot timpul ăsta chiar n-am fost decât momeală?

— Da, a zis Profu' încet.

— Deci planul ăsta este mai amplu? am întrebat. Sunt lucruri pe care nu mi le-ați spus? Profule, ce se petrece de fapt?

— Nu ți-am ascuns prea multe, a zis el oftând. Planul Tiei de a o găsi pe Regalia e adevărat și funcționează. Dacă o putem determina pe Regalia să apară în regiunea unde o vrea Tia, n-o să fie decât câteva clădiri unde s-ar putea ascunde. O să fiu eu înaintașul și o să execut planul cu privire la Newton, fugărind-o prin oraș ca s-o fac pe Abigail

să apară. Dacă o face, vom ști localizarea bazei ei. Val, Exel și Mizzy o să acționeze la ordinul Tiei și o s-o ia cu asalt pentru a o ucide.

— Mi se pare că v-ar mai trebui un înaintaș, am zis eu.

— E prea târziu pentru asta, a zis Profu'. Bănuiesc că ne va lua ceva timp până să ne recăpătăm încrederea. De ambele părți.

— Și Obliteration? am întrebat înaintând. N-am discutat aproape deloc despre ce-i de făcut cu el! E o bombă. O să distrugă tot orașul.

— Nu trebuie să ne facem griji cu privire la asta, a zis Profu'. Pentru că avem deja o metodă de a-l opri pe Obliteration.

— Avem?

Profu' a încuviințat.

Mi-am biciuit creierul ca pe un câine care făcuse mizerie pe covor, dar n-am găsit nimic. Cum aveam să-l oprim pe Obliteration? Era ceva ce nu-mi spuseseră? L-am privit pe Prof.

Și atunci am văzut răspunsul în expresia lui sumbră, în buzele lui strânse.

— Un câmp de forță! am exclamat. Îl închizi într-o bulă chiar când eliberează forța distrugătoare.

Profu' a încuviințat.

— Toată căldura aia trebuie să se ducă undeva, am observat. Nu faci decât să-i pui dop.

— Pot să extind scutul și să proiectez căldura departe de oraș, a zis el. M-am antrenat.

Uau! Dar cu ce diferea asta de ceea ce făcuse când mă salvase de explozia care îl ucisese pe Steelheart? Avea dreptate. Răspunsul la întrebarea cum să îl întârziem măcar pe Obliteration fusese tot timpul sub nasul nostru. Căldura probabil că nu avea să-l ucidă – părea imun la propriile puteri – dar l-ar fi încetinit. Și, cine știe, poate că o explozie

concentrată reflectată îndărăt, asupra lui, ar fi reușit totuși să-l omoare. Merita măcar încercat.

Am înaintat, apropiindu-mă de Prof, care continua să stea la biroul Tiei, în fața peretelui de apă întunecată. Ceva s-a frecat de el pe dinafară, ceva ud și lunecos, dar l-am pierdut din ochi în beznă. M-am înfiorat și mi-am întors ochii către Profu'.

— Poți s-o faci, nu-i așa? l-am întrebat. Să o ții în frâu? Nu doar explozia, ci și... alte lucruri?

— Va trebui.

Profu' s-a ridicat și s-a apropiat de peretele de sticlă, privind apele întunecate.

— Tia îmi spune că mulți Epici ca Obliteration au un moment de slăbiciune după ce au consumat o cantitate mare de energie. Ar putea fi vulnerabil. Dacă supraviețuiește căldurii propriei explozii, e posibil să-l pot doborî în clipa când puterile lui sunt împuținate. Și, dacă nu, măcar îl pot opri suficient de mult ca să conteze și să le dea timp celorlalți membri ai echipei să se ocupe de Regalia.

— Și Megan? am întrebat eu.

Nu mi-a răspuns.

— Profule, am zis eu. Înainte s-o omori, măcar încearcă ce a spus ea. Aprinde un foc. Vezi dacă distruge imaginile create de ea. O să ai dovada că mi-a spus adevărul.

Profu' a întins mâna și a atins sticla ferestrei. Își lăsase halatul pe spătarul scaunului și purta numai o pereche de pantaloni și o cămașă cu nasturi, ambele în stilul acela ciudat de demodat pe care îl prefera. Aproape că mi-l puteam imagina în junglă, cu o macetă și o hartă, explorând ruine străvechi.

— Tu poți controla întunericul din tine, i-am zis. Și, dacă tu poți, poate și Megan.

— Încetează, a șoptit Profu'.

— Dar ascultă...

— Încetează! s-a răstit Profu' întorcându-se către mine.

Mâna i s-a mişcat atât de repede, încât de-abia i-am zărit-o înainte să mă apuce de gât şi să mă ridice în aer, apoi să mă răsucească şi să mă izbească de fereastra enormă.

Am lăsat să-mi scape un icnet. Singura lumină din încăpere era veioza de pe birou, care îl lumina pe Prof din spate, ascunzându-i faţa în umbră. M-am zbătut sufocându-mă şi am încercat să-i desprind degetele din jurul gâtului meu. Profu' m-a ridicat de subraţ cu mâna liberă, slăbind o parte din presiunea din gâtlej. Am avut timp pentru o singură respiraţie gâfâită.

Profu' s-a lipit de mine, golindu-mi plămânii încă puţin de aer, şi mi-a vorbit rar.

— Am încercat să am răbdare cu tine. Am încercat să-mi spun că trădarea ta nu e ceva personal, că ai fost sedus de o escroacă maestră în arta iluziilor. Dar, fiule, nu-mi uşurezi deloc viaţa, fir-ar să fie! Chiar dacă ştiam ce o să faci, am speraţ la mai bine. Am crezut că tu, dintre toţi oamenii, înţelegeai. Nu ne putem încrede în ei!

M-am chinuit să zic ceva şi el m-a lăsat să mai trag o gură de aer.

— Te rog... pune-mă... jos, am zis.

El m-a studiat o clipă în lumina chioară, apoi s-a retras şi m-a lăsat să cad pe podea. Am tras disperat aer în piept, sprijinindu-mă de perete ca să mă ridic, cu lacrimi în colţurile ochilor.

— Ar fi trebuit să vii la mine, a zis Profu'. Ar fi trebuit să vii la mine în loc să-mi ascunzi tot...

M-am chinuit să mă ridic. Scântei! Ce strânsoare avea Profu'! Printre puterile lui erau oare şi abilităţi fizice? Ar fi trebuit să schimb complet subcategoria de Epici în care îl încadrasem.

— Profule, am zis eu masându-mi gâtul, oraşul ăsta e foarte, foarte în neregulă. Şi noi suntem orbi! Da, planul

tău pentru Obliteration e bun, dar ce pune Regalia la cale? Cine e Dawnslight? N-am apucat să-ți spun. M-a contactat iarăși ieri. Pare să fie de partea noastră, dar e ceva ciudat cu el. A pomenit despre... o operație pe care a făcut-o Obliteration. Ce plănuiește Regalia? Probabil știe că o să încercăm să-i ucidem pe câțiva dintre Epicii ei. Pare chiar să ne încurajeze. De ce?

— Din cauza a ceea ce am zis în tot timpul ăsta! a spus Profu' ridicându-și mâinile în aer. Speră că vom fi în stare s-o oprim. Cine știe, poate și pe Obliteration l-a adus aici ca să putem noi să-l ucidem.

— Dacă-i adevărat, ar însemna că în ea e o parte care rezistă, am zis eu înaintând. Asta înseamnă că se împotrivește. Profule, e chiar așa de greu să crezi că, de fapt, speră s-o ajuți? Nu ucigând-o, ci făcând-o să fie din nou ce-a fost cândva?

Profu' era o siluetă masivă în întuneric. Scântei, era atât de intimidant când își punea mintea! Lat în umeri, cu fața pătrată, de proporții aproape inumane. Era ușor să uiți cât de impozant era din punct de vedere fizic. Să începi să te gândești la el ca la managerul, comandantul echipei, nu ca la silueta asta numai linii și mușchi decupată din beznă și umbre.

— Îți dai seama ce periculos e ce spui tu? Pentru mine? m-a întrebat el încet.

— Ce?

— Vorbăria ta despre Epicii de treabă. Îmi pătrunde în creier ca viermii care se înfundă în carne, croindu-și drum până în miezul meu. Am decis, cu mult timp în urmă, că, de dragul sănătății mele și al lumii înseși, nu îmi voi folosi puterile.

Am înghețat.

— Și pe urmă vii tu. Vorbind despre Firefight și cum a trăit ea printre noi luni întregi, folosindu-și puterile numai

când era nevoie. Şi mă faci să mă întreb: aş putea şi eu asta, nu-i aşa? Ce, eu nu sunt puternic? Nu sunt capabil să controlez situaţia? Ieri, când m-ai lăsat singur în cameră, am început să produc din nou câmpuri de forţă. Unele micuţe, ca să izolez substanţele chimice, ca să-mi ofere lumină. Am început să-mi găsesc scuze să le folosesc şi acum plănuiesc să-mi utilizez puterile ca să-l opresc pe Obliteration, creând un scut mai mare decât orice am mai creat de ani buni.

A înaintat şi m-a înşfăcat din nou de piepţii cămăşii. M-a tras mai aproape.

— Nu funcţionează, a şuierat Profu'. Mă distruge pas cu pas. *Tu* mă distrugi, David!

— Eu...

Mi-am lins buzele.

— Da, a zis Profu' dându-mi drumul. Am încercat asta o dată. Eu. Abigail. Lincoln. Amala. O echipă ca în filme, ştii?

— ...Şi?

Mi-a întâlnit privirea, în ciuda întunericului.

— Lincoln a luat-o razna. Zilele astea i se spune Murkwood. Mereu i-au plăcut nenorocitele alea de cărţi! Pe Amala am fost silit s-o omor.

Am înghiţit în sec.

— Nu merge, David, a zis Profu'. Nu poate merge. Mă distruge. Şi...

A respirat adânc.

— A distrus-o deja pe Megan. A dat mesaj în dimineaţa asta. Vrea să vă întâlniţi. Aşa că măcar ceva bun tot o să rezulte de aici.

— Nu, am zis. N-o să...

— O să facem ceea ce facem, David, a zis încet Profu'. O să aibă loc o judecată.

Am simţit o groază tot mai mare. Am văzut-o pe Sourcefield în mijlocul potopului de Kool-Aid, trăgând de uşa băii

şi privindu-mă cu ochi imploratori. Numai că în mintea mea ea avea faţa lui Megan.

O apăsare pe trăgaci.

Roşu amestecat cu roşu.

— Te rog, am zis disperat, înaintând către Profu'. Nu! Ne putem gândi la altceva. Ai auzit despre coşmaruri. Asta ţi se întâmplă şi ţie? Spune-mi, Profule! A avut dreptate Megan? Au legătură cu slăbiciunea ta?

El m-a prins de braţ şi m-a împins îndărăt.

— Te iert! a zis.

Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a pornit către uşă.

— Profule! i-am strigat urmându-l către ieşire. Nu! O...

Profu' şi-a ridicat absent o mână şi un câmp de forţă a umplut cadrul uşii, despărţindu-ne.

Mi-am lipit palmele de el, privindu-l cum se îndepărta pe coridor.

— Profule! Jon Phaedrus! am strigat, lovind cu pumnii câmpul de forţă, fără niciun rezultat.

El s-a oprit şi m-a privit peste umăr. În clipa aceea, cu faţa în umbre, nu l-am văzut pe Profu' – căpetenia şi nici măcar pe Profu' – omul.

Am văzut un Superepic care fusese sfidat.

S-a întors şi şi-a continuat drumul pe coridor, dispărând. Câmpul de forţă a rămas locului. Dacă era să mă iau după semne, putea rămâne aşa oricât era nevoie şi Profu' se putea îndepărta destul de mult fără ca el să dispară.

Peste puţin timp, am zărit pe fereastra enormă submarinul străbătând apa întunecată. Mă lăsaseră fără mobil, fără spyril şi fără vreo şansă de a evada.

Eram singur.

Doar eu şi apa.

PARTEA A PATRA

40

Mi-am petrecut următoarea oră prăbuşit la biroul Tiei din sala de şedinţe, cu fereastra uriaşă înălţându-se deasupra mea ca un coleg de cameră care tocmai te-a auzit despachetând o pungă de caramele. M-am ridicat şi am început să umblu, dar mişcarea nu a făcut decât să-mi reamintească ce făceau membrii echipei mele. Alergau, se luptau pentru viaţa lor. Încercau să salveze oraşul.

Şi eu eram aici. Ca un vas eşuat.

Am cercetat câmpul de forţă al Profului. Nu puteam să nu simt că Profu' mă vrusese anume la o parte din calea lui în timpul acestei operaţiuni, că faptul că mă prinsese cu Megan fusese o scuză, nu un motiv.

Megan. Scântei! Megan! N-avea s-o ucidă totuşi, nu? Gândurile mi se întorceau mereu la ea, ca un pinguin care nu putea crede că peştii de plastic nu erau reali. Ea se încrezuse în mine. Îmi mărturisise slăbiciunea ei. Acum Profu' ar fi putut s-o ucidă din cauza asta.

Nu îmi făcusem complet ordine în emoţii în ceea ce o privea. Dar eram absolut sigur că nu voiam să fie rănită.

M-am întors la birou şi m-am aşezat, încercând să ocolesc priveliştea intimidantă a apelor întunecate. Am început să cotrobăi prin sertare, căutând ceva care să-mi ocupe

timpul. Am găsit un pistol – unul mic, de 9 mm, dar măcar aveam să fiu înarmat dacă reuşeam să ies din camera astă idioată – şi muniţie. În alt sertar am găsit un datapad. Nu era conectat la reţeaua Knighthawk, dar conţinea un fişier cu notiţele Tiei despre posibila localizare a Regaliei.

Harta arăta traseul pe care aveau să-l folosească Răzbunătorii ca să-şi întindă cursa. Aveau să o urmărească pe Newton prin oraş şi să o atace într-un loc anume, în încercarea de a o face pe Regalia să se arate. Pe hartă am găsit un mic X cu o referinţă obscură la poziţia Profului în caz de urgenţă şi am dedus că indica locul unde Profu' aştepta să-l oprească pe Obliteration dacă era cazul. Dar ce plănuiau să-i facă lui Megan?

„Profu' are mobilul meu", mi-am zis. „Nici n-o să fie nevoie să-i întindă o cursă lui Megan. Nu va trebui decât să îi trimită un sms cerându-i să ne întâlnim şi apoi să o atace." Şi, dacă ar muri în foc, nu s-ar mai reîncarna.

Simţindu-mă şi mai agitat, am început să cotrobăi prin datapad în căutarea unor lucruri pe care nu le ştiam. Poate că Tia notase pe undeva un plan de a o răni pe Megan.

Poftim! Un fişier pe nume „Firefight". L-am deschis.

S-a dovedit a conţine un video.

În câteva secunde mi-am dat seama la ce mă uitam. Un bărbat înainta pufăind de efort printr-una dintre încăperile acelea ca nişte jungle dintr-un bloc turn al Babilarului. Înregistrarea era din punctul lui de vedere, surprinsă de una dintre căştile pe care echipa le purta adeseori.

Bărbatul şi-a croit drum printre liane, trecând pe lângă fructe cu miez strălucitor. S-a uitat peste umăr, apoi a sărit peste un trunchi căzut şi a băgat capul într-o altă încăpere.

— Sam!

Era vocea lui Val.

— Nu trebuia să te implici.

— Da, da, dar am făcut-o, a zis el. Şi-acum?

— Pleacă de acolo!

— Asta fac.

Sam a traversat cea de a doua cameră în grabă, deplasându-se de-a lungul unui perete. A păşit peste un filtru de cafea din care răsăreau lujeri, a străbătut repede o bucătărie mică şi, în cele din urmă, a găsit un perete cu ferestre. A privit în jos de la o înălţime de patru etaje şi apoi a scrutat din nou jungla din spatele lui.

— Pleacă! a zis Val.

— Am auzit ceva.

— Atunci pleacă mai repede!

Sam a rămas cu o mână pe cadrul ferestrei. În lumina unui fruct, i-am zărit mănuşile. Purta spyrilul.

— Nu facem decât să privim, Val, a şoptit el. Nu pentru asta m-am înrolat.

— Sam...

— Bine, a bombănit el, apoi şi-a folosit cotul ca să spargă o parte din sticla ferestrei, cât să aibă loc să se cocoaţe pe pervaz.

A aţintit raza-jet către apa de dedesubt, apoi a ezitat. Ceva a foşnit în încăpere. Sam s-a răsucit şi imaginea camerei a devenit instabilă, însoţită de un trosnet surd când o liană s-a frecat de casca din urechea lui.

În spatele lui, în umbra frunzişului abundent, stătea Megan, în blugi şi un tricou strâmt. Părea surprinsă să dea ochii cu el şi nu avea arma scoasă.

Totul a încremenit.

M-am pomenit că mă ridicasem de pe scaun, cu buzele formând cuvinte. Voiam să ţip la ecran, deşi era o înregistrare.

— Pleacă, am zis rugător.

— Sam, nu! a zis Val.

Sam a dus mâna la pistolul de la şold.

Megan a fost mai rapidă.

S-a terminat în mai puţin de o secundă. Am auzit împuşcătura, apoi camera s-a zguduit din nou. Când s-a liniştit, era orientată către peretele apropiat. Am auzit răsuflarea chinuită a lui Sam, dar el nu se mişca. O umbră a căzut asupra lui, am auzit foşnete şi mi-am imaginat că Megan - mereu conştiincioasă cu armele de foc – îl dezarma pe Sam şi verifica dacă nu se prefăcea doar a fi rănit.

Val începuse să repete ceva în şoaptă. Numele lui Sam.

Mi-am dat seama că transpirasem.

Umbra lui Megan s-a retras şi răsuflarea lui Sam a devenit din ce în ce mai chinuită. Val a încercat să-i vorbească, spunându-i că Exel era pe drum, dar Sam n-a răspuns.

N-am văzut când a încetat din viaţă. Dar am auzit. Respiraţie după respiraţie, apoi.... nimic.

Când filmuleţul s-a oprit, tăind vocea lui Val în mijlocul unui ţipăt prin care îi cerea lui Exel să se grăbească, m-am lăsat să cad pe scaun. Mi se părea că privisem ceva intim, ce nu ar fi trebuit văzut.

„Chiar ea l-a omorât", mi-am zis. Dar fusese oarecum în legitimă apărare, nu? Ea verificase zgomotul pe care îl făcea el. El scosese pistolul...

Numai că, dacă era ucisă, Megan se reîncarna. Sam nu.

Amorţit, am lăsat datapadul jos. N-o puteam învinui pe Megan că se apărase, dar în acelaşi timp mi se rupea inima gândindu-mă la cele petrecute. Ar fi putut fi evitate cu atâta uşurinţă.

Ce puteam crede din tot ce îmi spusese Megan? În fond, Profu' mă spionase. Şi acum se dovedea că Megan chiar îl ucisese pe Sam. Din păcate, mi-am dat seama că în sinea mea nu eram surprins. Megan păruse stânjenită când îl pomenisem pe Sam şi nu îmi explicase varianta ei, nu-mi povestise ce se petrecuse. Nu-i dădusem prilejul.

Nu vrusesem să ştiu.

În cine puteam să mă încred? Emoţiile mele erau un talmeş-balmeş, un cazan în care clocoteau confuzia, frustrarea şi greaţa. Nimic nu mai era logic. Nu aşa cum ar fi trebuit.

„Chinuindu-te să respiri…“ îmi spusese Regalia.

M-am agăţat de acest gând, unul diferit, ceva care să mă extragă din mlaştina sentimentelor mele faţă de Megan, Profu' şi Răzbunători. În ziua când mă antrenasem pentru prima oară cu spyrilul, Regalia se materializase. Îmi spusese că într-o bună zi o să mor singur. „Chinuindu-te să respiri într-una dintre clădirile astea ca nişte jungle, la un pas de libertate“, spusese ea. „Ultima privelişte pe care o vei vedea va fi un perete gol pe care cineva a vărsat cafea. Un sfârşit jalnic, demn de milă.“

Deşi uram ideea de a-l mai vedea o dată, am rulat din nou clipul până la ultimul lucru văzut de Sam, camera lui aţintită asupra peretelui. Care chiar era pătat ca şi cum s-ar fi vărsat ceva pe el.

Regalia văzuse filmul ăsta.

O, scântei! Cât de multe ştia? Neliniştea pe care o simţeam în legătură cu întreaga misiune m-a invadat din nou. Nu ştiam nici jumătate din cât credeam că ştim. De asta eram sigur.

Am şovăit un moment, apoi am măturat totul de pe biroul Tiei, mai puţin datapadul.

Trebuia să mă gândesc. La Epici, la Regalia şi la ceea ce ştiam de fapt. Mi-am înăbuşit momentan emoţiile şi am lăsat deoparte tot ce presupuseserăm că ştim. Am lăsat deoparte până şi notiţele mele adunate înainte să mă alătur Răzbunătorilor. Puterile lui Obliteration demonstrau că propriile mele cunoştinţe puteau fi cum nu se poate mai greşite.

Deci ce ştiam eu de fapt despre Regalia?

Un lucru bătea la ochi. Îi avusese pe Răzbunători în puterea ei şi decisese să nu ne ucidă. De ce? Profu' era convins

că ea voia ca noi să o ucidem. Eu nu eram chiar aşa dispus să cred asta. Ce alte motive putea avea?

„Ni s-a înfăţişat în noaptea aia aşteptându-se ca Profu' să fie acolo", mi-am zis. „Sigur, pe cei mai mulţi dintre noi ne-ar fi putut da gata cât ar fi pocnit din degete. Dar nu pe Jonathan Phaedrus."

Ştia că el e Epic. Îi cunoştea puterile. Ne lăsase să trăim, în aparenţă ca să transmitem mesajul că Profu' trebuia s-o ucidă. Ei, eu nu puteam să accept că ea îşi dorea moartea. Dar din ce alt motiv îl momise pe Profu' să vină în Babilar?

„Regalia ştia cum a murit Sam", mi-am zis. „În amănunt. Amănunte pe care e puţin probabil ca Megan să i le fi povestit." Deci fie văzuse filmuleţul, fie fusese acolo în noaptea aia.

Putea să fi tras sforile din culise, aranjând moartea lui Sam? Sau pur şi simplu căutam o cale să o dezvinovăţesc pe Megan?

M-am concentrat din nou asupra primei noastre nopţi în Babilar, când îl înfruntaserăm pe Obliteration. Lupta ne epuizase şi, după ce fugiserăm, Regalia ni se înfăţişase în toată gloria ei... şi fusese şocată că Profu' nu era acolo. Dacă Regalia făcuse toate astea doar ca să găsească o cale să-l ucidă pe Profu'? El ştia multe despre puterile ei. Îi cunoştea limitele, raza de acţiune, punctele vulnerabile ale talentelor ei. Oare nu era posibil ca şi ea să aibă aceleaşi informaţii despre el?

Mi-am imaginat deodată totul ca pe o capcană sofisticată în stilul Răzbunătorilor, de data asta întinsă de Regalia ca să-l aducă pe Prof încoace şi să-l elimine. O strategie de a-l îndepărta pe unul dintre cei mai puternici potenţiali rivali ai dominaţiei ei. Părea o legătură forţată, o exagerare. Dar, de ce mă gândeam mai mult la asta, de aia eram mai convins că Profu' era în mare pericol.

Era oare posibil ca aici noi să nu fi fost deloc vânătorii? Să fi fost, în schimb, cei prinşi în cursă?

M-am ridicat. Trebuia să ies de aici. Profu' era probabil în pericol. Şi, chiar dacă nu era, nu puteam risca să o atace pe Megan. Aveam nevoie de răspunsuri din partea ei. Trebuia să discut cu ea despre Sam şi despre ceea ce făcuse. Trebuia să aflu cât de multe dintre spusele ei erau minciuni.

Şi... adevăru-i c-o iubeam.

În ciuda a toate – în ciuda îndoielilor, în ciuda faptului că mă simţeam trădat – o iubeam. Şi să mă ia naiba dacă aveam să-l las pe Prof s-o omoare!

M-am apropiat de uşă şi am încercat să îndepărtez câmpul de forţă. Am încercat să-l împing, să-l lovesc, ba chiar am luat scaunul de la birou şi l-am lovit cu el. Desigur, nimic n-a avut efect.

Respirând cu greutate din pricina efortului, am încercat apoi să sparg cadrul uşii în jurul câmpului de forţă. N-a mers nici asta. Nu aveam pârghii şi clădirea era prea solid construită. Poate, dacă aş fi avut la dispoziţie o zi întreagă şi uneltele potrivite, aş fi putut trece prin perete în altă încăpere, dar ar fi durat prea mult. Alte ieşiri nu erau.

Cu excepţia...

M-am întors şi am privit fereastra largă, mai înaltă ca un om şi de câteva ori mai lată, ce dădea spre ocean. Era miezul nopţii, întuneric aşadar, însă în întunericul acela groaznic vedeam forme în mişcare.

Ori de câte ori intram în apă, simţeam vidul acela încercând să mă absoarbă. Să mă consume.

M-am apropiat încet de biroul Tiei şi am băgat mâna în sertarul de jos, de unde am scos pistolul de calibrul 9. Un Walther. Bună armă, una despre care până şi eu recunoşteam că era precisă. Am încărcat-o şi am privit fereastra.

Am simţit imediat o groază sufocantă. Încheiasem un armistiţiu fragil cu apele, dar încă le mai simţeam nerăbdătoare să năvălească înăuntru şi să mă strivească.

Eram din nou acolo, în beznă, cu o greutate atârnată de picior târându-mă spre adâncuri, spre nefiinţă. La ce adâncime ne aflam? Nu puteam să înot până la suprafaţă, nu?

Era o idee prostească. Am pus arma pe birou.

„Dar... dacă stau aici, e posibil să moară amândoi. Profu' o omoară pe Megan. Regalia îl omoară pe Profu'."

Cu unsprezece ani în urmă, la bancă, mă ascunsesem ca un laş în timp ce tata luptase. El murise.

Mai bine mă înecam. Mi-am adunat toate emoţiile pe care le încercam privind adâncurile – groaza, presimţirile negre, panica viscerală – şi le-am pus frâu. Apoi le-am strivit.

N-aveam să mă las intimidat de apă. Cu hotărâre, cu o mişcare deliberată, am ridicat din nou pistolul Tiei şi l-am îndreptat către fereastră.

Am apăsat pe trăgaci.

41

Glonţul abia a vătămat fereastra.

Da, a făcut o găurică dinspre care radia un păienjeniş de crăpături, cum vezi când sticla securizată încasează un glonţ. Numai că era un pistol de doar 9 mm, iar fereastra din faţa mea fusese construită să facă faţă unui bombardament. Simţindu-mă ca un idiot, am mai tras o dată. Şi încă o dată. Am descărcat toată magazia în peretele de sticlă, până au început să-mi ţiuie urechile.

Fereastra nu s-a spart. Abia dacă lăsa să pătrundă un firicel de apă. Splendid! Acum aveam să mă înec în camera asta. Judecând după dimensiunile infiltraţiei, mai aveam numai... vreo şase luni înainte să se umple încăperea.

M-am lăsat să cad pe scaun oftând. Idiotule! Şi eu care înfruntasem adâncimile, îmi învinsesem fricile şi mă pregătisem pentru un înot dramatic către libertate! În loc de asta, acum trebuia să ascult ţârâitul apei pe podeaua de lemn, ca şi cum oceanul m-ar fi luat peste picior.

Am privit-o cum formează o băltoacă pe podea şi mi-a venit o altă idee la fel de proastă.

„Ei, mi-am vândut deja numele familiei pe trei portocale", mi-am zis. Am mutat din loc unul dintre corpurile bibliotecii, mascând ieşirea şi câmpul de forţă. Apoi am scos

un sertar şi l-am pus sub scurgere, adunând în el o parte din apă. Câteva minute mai târziu, aveam o băltoacă de dimensiuni respectabile.

— Bună, Regalia, am zis. Sunt David Charleston, căruia i se mai spune şi Steeslayer. Mă aflu în interiorul bazei secrete a Răzbunătorilor.

Am repetat asta de câteva ori, dar firește că nu s-a petrecut nimic. Eram tocmai în Long Island, departe de raza de acţiune a Regaliei. Speram că poate, dacă ea chiar ne ducea de nas, informaţiile Profului şi ale Tiei despre raza ei erau...

Apa din sertar a început să se mişte.

Am ţipat şi m-am împleticit îndărăt, în timp ce găurica pe care o făcusem în fereastră s-a lărgit şi un şuvoi mai mare de apă şi-a forţat drumul înăuntru. S-a ridicat, transformându-se într-o siluetă, apoi a încetat să mai curgă şi s-a umplut de culoare.

— Vrei să-mi spui că, în tot timpul ăsta în care mi-am pus agenţii să scotocească toată coasta nordică, el a avut o bază subacvatică? a zis Regalia.

Am dat îndărăt cu inima bubuindu-mi în piept. Era atât de calmă şi de sigură, în costumul ei de femeie de afaceri şi cu un şirag de perle la gât. Regalia nu îşi pierduse controlul. Ştia exact ce făcea cu oraşul ei.

M-a privit din cap până-n picioare de parcă m-ar fi evaluat. Informaţiile Tiei despre raza de acţiune a Regaliei erau greşite. Poate că şi puterile ei fuseseră amplificate cumva, la fel ca ale lui Obliteration.

Tot ce se petrecea în oraşul ăsta era în neregulă.

— Deci te-a încuiat aici, aşa-i? a întrebat Regalia.

— Ăăă...

Am încercat să găsesc o cale de a o păcăli pe Regalia, dacă aşa ceva o fi fost posibil. Ideea vagă de a mă preface că voiam să trec de partea ei mi se părea acum penibil de evidentă.

— Da' chiar că eşti bun de gură, a zis Regalia. Ei, nu întotdeauna inteligenţa însoţeşte o fire pătimaşă. De fapt, adesea relaţia e una inversă. Mă întreb ce-o să-ţi facă Jonathan dacă o să afle că mi-ai dezvăluit amplasarea bazei lui.

— Megan a descoperit-o deja, i-am răspuns. Profu' crede că locul ăsta e deja expus şi nu mai e valid ca bază de operaţiuni.

— Păcat, a zis Regalia privind în jur. E un loc bun. Jonathan a avut întotdeauna stil. S-o fi împotrivind el adevăratei lui naturi, dar în unele aspecte tot se trădează. Bazele astea extravagante, poreclele, costumaţia.

Costumaţia? „Halat de laborator de culoare neagră. Ochelari protectori în buzunar." Mda, era într-adevăr cam excentric.

— Ei, cere ce ai de cerut, băiete, a zis Regalia. Am o zi plină.

— Vreau s-o apăr pe Megan, am zis eu. El o s-o omoare.

— Şi dacă te ajut cu asta o să mă slujeşti?

— Da.

„E unul dintre cei mai vicleni Epici din lume", mi-a zis. „Chiar îţi închipui că o să creadă că eşti dispus să schimbi taberele aşa, pur şi simplu?"

Pariam pe faptul că mai înainte manifestase un anumit interes faţă de mine. Sigur, tot ea zisese că era furioasă pe mine pentru că îl omorâsem pe Steelheart. Poate acum că planul ei de a-l doborî pe Profu' se pusese în mişcare, avea să mă strivească.

Regalia a gesticulat cu o mână.

Apa a spart peretele, sfârtecând gaura pe care o făcusem şi distrugând sticla. Nici n-am avut timp să apuc pistolul de pe birou, că apa a şi umplut încăperea, cufundându-mă în întuneric. M-am zbătut scuipând. Îmi învinsesem eu frica de adâncimi, dar asta nu însemna că mă simţeam confortabil.

Eram complet incapabil să gândesc sau să fac efortul conştient de a înota. Aş fi murit acolo dacă Regalia nu m-ar fi

tras spre suprafaţă. Am simţit că mă deplasam şi, când am ieşit la suprafaţă, gâfâind şi îngheţat, m-au durut urechile.

Sub mine, apa s-a solidificat cumva. Un mic piedestal lichid m-a ridicat la suprafaţă şi Regalia a apărut lângă mine. Am rămas întins, ud leoarcă şi gâfâind, şi, în cele din urmă, mi-am dat seama că ne deplasam. Piedestalul de apă gonea pe suprafaţa oceanului, purtându-mă cu el către pereţii cu vopsea luminoasă şi podurile Babilarului.

Regalia putea apărea oriunde voia – sau, cel puţin, oriunde putea vedea. Deci acum nu se transporta pe sine, ci mă muta pe mine.

— Unde mergem? am întrebat ridicându-mă în genunchi.

— Ţi-a spus vreodată Jonathan ce ştim despre natura lui Calamity? a întrebat Regalia.

Îl vedeam pe boltă, acel punct scânteietor omniprezent. Mai luminos decât o stea, dar mult mai mic decât Luna.

— Poţi să-l vezi pe Calamity dacă te uiţi prin telescop, a continuat Regalia pe un ton conversaţional. Pe vremuri, noi patru făceam asta destul de des. Jonathan, eu, Lincoln. Chiar şi cu telescopul e greu să deslueşti detaliile. Tipul ăla străluceşte foarte puternic.

— Tipul? am întrebat.

— Firește, a zis Regalia. Calamity e un Epic. La ce te aşteptai?

Ăăă. N-am fost în stare să-i răspund. Abia eram în stare să clipesc.

— L-am întrebat despre tine, a zis ea. I-am spus că ai fi un Epic nemaipomenit. Ar rezolva o mulţime de probleme şi cred că te-ai adapta de minune. A, am ajuns!

Platforma noastră de apă s-a oprit şi eu m-am ridicat nesigur în picioare. Eram în zona mai joasă a Babilarului, aproape de locul unde în curând avea să înceapă atacul împotriva lui Newton. Se pare că Regalia ştia şi despre asta.

— Minţi!

— Ştii despre Devastare? a întrebat Regalia. Aşa îi zicem noi fazei de după ce un Epic tocmai şi-a câştigat puterile. O să simţi un impuls copleşitor să distrugi, să spargi. E devorator. Unii învaţă să se descurce cu el, cum am făcut eu. Alţii, ca dragul de Obliteration, nu depăşesc niciodată faza asta.

— Nu, am şoptit cuprins de o groază tot mai mare.

— Dacă te consolează, probabil vei uita mare parte din ceea ce vei face. O să te trezeşti peste o zi sau două cu amintirea vagă a celor pe care i-ai omorât.

S-a aplecat către mine şi vocea i-a devenit mai aspră.

— O să-mi facă plăcere să te văd, David Charleston. E poetic ca unul care a ucis atâţia dintre noi să devină ceea ce urăşte. Cred că în final asta l-a convins pe Calamity să-mi îndeplinească cererea.

M-a plesnit în piept cu o mână lichidă, azvârlindu-mă de pe platformă. Am căzut în apă, care a început să clocotească în jurul meu, alcătuind o coloană ce m-a înălţat către cerul nopţii. M-am îndreptat, scuipând apă, şi am descoperit că atârnam la câţiva zeci de metri în aer, ca pe un jet enorm produs de spyril. Mi-am ridicat privirea.

Şi l-am văzut pe Calamity.

Steaua ardea cumplit şi terenul din jurul meu părea să se înroşească, scăldat în lumina ei. Ca în acea noapte, demult, când Calamity sosise şi lumea se schimbase. Imposibilitate, haos şi apoi Epici.

Roşul acela arzător îmi umplea câmpul vizual. Nu mi se păruse că eu – sau el – ne schimbaserăm poziţiile, dar, deodată, nu mai vedeam altceva. Am simţit, împotriva logicii, că eram atât de aproape, încât mă puteam întinde să ating steaua. Şi în roşul acela violent, incandescent, jur că am distins o pereche de aripi înflăcărate.

Pielea mi s-a răcit, apoi a zvâcnit străbătută de o senzaţie electrizantă, ca şi cum mi-aş fi revenit dintr-o amorţeală.

Am ţipat îndoindu-mă de mijloc. Scântei! O simţeam circulând prin mine. O energie contaminată, o transformare.

Chiar se petrecea.

„Nu, nu... Te rog!"

Radiaţia roşie din jur a bătut în retragere, iar coloana mea de apă a coborât încet. Abia dacă am observat asta, căci furnicăturile continuau, mai violent, ca o mie de viermi zvârcolindu-mi-se sub piele.

— La început e neplăcut, a zis Regalia încet, în timp ce eram coborât la nivelul oceanului, alături de ea. Am fost asigurată că vei primi nişte puteri „potrivite tematic". Eu am propus să capeţi aceleaşi talente de manipulare a apei ca tânărul Georgi. Care, dacă ai uitat, este Epicul care a fost ucis ca să se fabrice abominaţia pe care voi o numiţi spyril. Vei descoperi, cred, că a fi un Epic e mult mai eliberator decât să foloseşti un aparat care să ne imite.

Am gemut, rostogolindu-mă cu faţa spre cer. Acum Calamity era numai un punct îndepărtat, însă strălucirea roşiatică a peisajului stăruia, vagă, dar vizibilă. Totul în jur era scăldat în stacojiu.

— Ei, treci la treabă! a zis Regalia. Hai să vedem ce poţi face! Sunt interesată în special de felul în care vor reacţiona foştii tăi tovarăşi când o să dai buzna în mijlocul planului lor meticulos, manifestând puteri de Epic şi omorând tot ce vezi. Ar trebui să fie... amuzant.

O parte îndepărtată a creierului meu a înţeles că de asta fusese atât de dispusă să mă ajute să evadez din bază. Nu crezuse că trădam, intenţiona să mă folosească pe mine şi noile mele puteri ca să dea peste cap planurile Răzbunătorilor.

M-am rostogolit la loc şi m-am ridicat în genunchi, tot pe o porţiune de apă pe care Regalia o solidificase. Chipul mi s-a reflectat în apa luminată de vopseaua de pe o clădire din apropiere.

Eram un Epic?

Da. Simţeam că era adevărat. Ceea ce se întâmplase mai devreme între mine şi Calamity nu fusese o şmecherie. Dar trebuia să verific. Trebuia să fiu absolut sigur. Şi apoi aveam să mă sinucid repede, înainte ca dorinţa să mă copleşească.

M-am întins către apă.

42

Am simţit ceva.

Mă rog, am simţit apa, bineînţeles. Dar am simţit şi altceva. Înăuntrul meu. O trezire.

Cu o mână pe suprafaţa apei, i-am scrutat adâncurile. Chiar dedesubtul meu se afla un vechi pod de oţel plin de maşini ruginite. O fereastră către o altă lume, o lume veche, un timp trecut.

Mi-am imaginat cum trebuie să fi fost să trăieşti în oraşul ăsta când năvăliseră apele. Spaima mi-a revenit, aducând cu ea viziuni în care eram strivit, înecat, captiv.

Dar... am descoperit că nu mă controlau ca odinioară. Am reuşit să le îndepărtez. Nimic nu avea să mai fie la fel de rău ca momentul în care stătusem în faţa peretelui de sticlă de sub ocean, trăgând cu pistolul în el şi invitând apa să intre şi să mă strivească.

„Ia-o!" a rostit un glas în mintea mea. O voce calmă, îndepărtată, dar reală. „Ia puterea asta! E a ta."

Eu...

„Ia-o!"

— Nu!

Furnicăturile au dispărut.

Am privit apele. Lumina lui Calamity dispăruse şi acum totul părea din nou normal.

M-am ridicat împleticindu-mă și m-am întors către Regalia.

Ea a zâmbit.

— Ah, începe să pună stăpânire pe tine!

— Nuu, i-am zis eu. Sunt ca o mașină de spălat la o expoziție de armament.

Ea m-a privit complet năucită.

— Ce-a fost asta?

— Mașină de spălat, am zis eu. La o expoziție de armament. Pricepi? Mașinile de spălat nu folosesc arme, corect? N-au degete. Deci, dacă sunt la o expoziție de armament, nu există nimic ce să vrea să cumpere. În fine, ideea-i că sunt mulțumit așa cum sunt. Nu mă interesează.

— Nu... te... interesează. Nu contează dacă te interesează sau nu! N-ai de ales!

— Ei, eu am ales oricum, am zis. Dar mersi. Apreciez că m-ai avut în vedere.

Regalia și-a mișcat buzele de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar n-a scos niciun sunet. Mă privea cu ochii mai să-i sară din orbite. Atitudinea ei dominatoare și sigură dispăruse.

Am zâmbit și am ridicat din umeri. În sinea mea, căutam cu disperare o cale de scăpare. Avea să mă distrugă, acum când refuzasem să fiu o parte a planurilor ei? Unicul loc unde mă puteam refugia era în apă, ceea ce, având în vedere talentele ei, nu părea o idee bună.

Dar nu eram un Epic. Nu mă îndoiam că încercase să-mi dea puteri, așa cum se lăudase că e capabilă. Nu mă îndoiam că auzisem vocea lui Calamity în minte.

Doar că nu avusese efect asupra mea.

— Puterile Epicilor sunt legate de fricile lor, nu-i așa? am zis întâlnind privirea Regaliei.

Ochii ei s-au căscat și mai tare. O parte din mine a simțit o satisfacție nespusă văzând-o pe Regalia atât de perplexă

și asta mi s-a părut o nouă dovadă că tot ce mai făcuse până atunci fusese calculat. Chiar și când păruse că și-a pierdut controlul, știuse prea bine ce făcea.

Cu excepția momentului de față.

S-a uitat în altă parte și a înjurat. Apoi s-a făcut nevăzută. Bine-nțeles că am căzut imediat în ocean.

Am înghițit ceva apă, dar am reușit să înot către cea mai apropiată clădire din Babilar. Mizzy ar fi râs văzând versiunea mea stupidă de crawl, dar mi-a reușit. Am ieșit din apă, pătrunzând în clădire printr-o fereastră. Mi-a luat vreo cinci minute până să găsesc scările – prin clădire erau cărări bătătorite, făcute probabil de cei veniți să culeagă fructe – și să urc pe acoperișul aflat cu două etaje mai sus.

Era o noapte tipică pentru Babilar, cu oameni care stăteau sub cerul liber, cu picioarele bălăngănindu-se dincolo de marginile acoperișurilor. Unii pescuiau, alții culegeau alene fructe. Un grup cânta încet și cineva îl acompania la o chitară veche. Tremurând și ud leoarcă, am încercat să îmi lămuresc cele petrecute.

Calamity era un Epic. Un soi de... dăruitor superputernic? Era posibil ca, în tot timpul ăsta, să nu fi existat decât un singur Epic și ceilalți să nu dețină decât o extensie a puterilor lui?

Ei bine, oricine o fi fost, Regalia comunica direct cu el. Mă lăsase în viață. Oare o speriase eșecul de a mă transforma într-un Epic? La sfârșit, se uitase într-o parte. Uneori era greu să-ți amintești că se afla în baza ei ascunsă și că în jurul ei, acolo, se petreceau și alte lucruri. Poate ceva îi distrăsese atenția.

Ei, pe moment eram liber. Și aveam treabă. Am tras o gură zdravănă de aer și am încercat să mă orientez, dar nu aveam decât o foarte vagă idee unde mă aflam. Am alergat către un grup de oameni care găteau supă lângă niște corturi. Ascultau muzică la radio, probabil o transmisie de

undeva din oraş. S-au uitat toţi la mine şi unul mi-a oferit o sticlă cu apă.

— Mulţumesc, ăă, dar nu pot să stau, am zis. Ăăă...

Cum puteam spune una ca asta fără să par suspect?

— Sunt un tip complet normal şi nu un ciudat, dar trebuie să ajung la Finkle Crossway. Dacă mi-aţi putea aminti în ce direcţie este?

O femeie în vârstă, cu un şal tricotat albastru şi luminos, mi-a indicat direcţia cu un gest leneş:

— La vreo zece poduri mai încolo. Fă stânga la clădirea aia înaltă şi ţine-o tot aşa. O să te scoată dincolo de Turtle Bay, deşi...

— Ăăă, da?

— E un ditamai Epicul acolo. Şi străluceşte, a intervenit un bărbat.

Da, corect! Obliteration. Ei, în mod surprinzător, el era cea mai mică dintre problemele mele. Am rupt-o la fugă în direcţia indicată, încercând să mă concentrez pe problema imediată şi nu pe Calamity. Trebuia să o salvez pe Megan, să obţin nişte răspunsuri şi să-l previn pe Profu' că raza de acţiune a Regaliei era mai largă decât credeau el şi Tia.

Ce avea să facă Profu' văzând că scăpasem din bază? Probabil nimic bun, dar trebuia să cred că avea să mă asculte când urma să-i explic că Regalia apăruse acolo.

Zece poduri? Era departe şi nu mai aveam timp. Cel mai probabil Răzbunătorii îşi puseseră deja în aplicare planul. Îmi trebuia mobilul. Scântei, îmi trebuia mai mult decât atât! Îmi trebuiau o armă, informaţii şi – de preferat – o armată sau două. În schimb, alergam singur şi neînarmat pe un pod de lemn cu fiecare scândură vopsită în altă culoare.

„Gândeşte! Gândeşte!" Nu puteam ajunge la timp la ei, chiar dacă străbăteam tot drumul în fugă. Deci ce puteam face?

Ei bine, cunoşteam planul. Răzbunătorii aveau să o urmărească pe Newton pe traseul ei obişnuit. Acesta

începea în centrul orașului, continuând până în fostul Chinatown, unde avea să se dea lovitura. Deci, dacă mă puteam poziționa la mijlocul drumului, teoretic cel puțin, aveau să vină ei la mine în loc să trebuiască să-i găsesc eu.

Am mai cerut indicații câtorva oameni și am reușit să ajung la Catedrala lui Bob, un punct care știam că figura pe traseul lui Newton. Locul cu un nume atât de măreț era doar un acoperiș pe vârful și laturile căruia fuseseră pictate cu spray câteva ferestre cu vitralii. Era dens populat și Tia bănuia că figura pe traseul lui Newton pentru că îi permitea să se împăuneze și le reamintească tuturor cine conducea orașul.

Am încetinit pasul când m-am apropiat, alăturându-mă unui șir de oameni ce traversau un pod către clădirea în culori vii. Scântei, ce aglomerat era! Ajungând pe acoperiș, am descoperit că era o piață plină de corturi și coșmelii. Corturile expuneau o gamă largă de mărfuri, de la lucruri simple cum ar fi pălăriile din frunze de palmier de Babilar și până la produse exotice, rămășițe ale zilelor de odinioară. Am trecut pe lângă un bărbat care avea coșuri pline de jucării cu cheiță. Stătea îndărătul lor, reparând una stricată cu o mică șurubelniță. O femeie vindea sticle goale de lapte, susținând că erau perfecte pentru depozitarea sucului de fructe. Câteva sticle pline străluceau alături, demonstrativ.

Am descoperit că – o dată în viață – aglomerația și trăncăneala mă făceau să mă simt mai ușurat. Avea să fie mai ușor să mă ascund aici, deși trebuia să mă asigur că eram într-un loc de unde să o pot zări pe Newton când sosea. M-am învârtit pe lângă o tarabă care vindea haine. Lucruri simple, de fapt niște fâșii de pânză cu găuri pentru brațe. Printre ele era însă și o mantie de un albastru strălucitor. Perfect nebătătoare la ochi aici, în Babilar.

— Vezi ceva ce-ți place? a întrebat o tânără așezată pe un scăunel sub tendă.

— Mi-ar fi de folos mantia, am zis eu arătându-i-o. Dar n-am ce da la schimb.

— Ai încălţări drăguţe.

Mi-am coborât privirea. Tenişii mei. Din cauciuc de calitate, care devenea din ce în ce mai greu de găsit. M-am gândit că, dacă aveam de gând să fug după Răzbunători, urma să am nevoie de încălţăminte. Am scotocit prin buzunare şi am găsit un singur lucru: lanţul pe care mi-l dăduse Abraham, cu simbolul Credincioşilor legănându-se la capătul lui.

Fata a făcut ochii mari.

Am şovăit.

Apoi mi-am dat încălţările. Nu eram sigur cât valorau, dar m-am tot tocmit, adăugând lucruri, până când am plecat cu mantia, o pereche de sandale uzate şi un cuţit decent.

M-am echipat şi mi-am croit drum către o tavernă de pe acoperiş, un loc unde Newton se oprea să bea în majoritatea nopţilor, înainte să continue să îi hărţuiască pe numeroşii prăvăliaşi ai catedralei. Se vindea un alcool care răspândea o lumină slabă în întunericul nopţii. Dacă exista o lege universală a omenirii, aceasta era că, având suficient timp, găsea ea o cale să pună ceva la fermentat.

N-am comandat de băut, ci m-am aşezat afară, pe jos, lângă peretele de lemn al tavernei, cu gluga trasă pe ochi. Încă un babilarean fără ocupaţie. Apoi am încercat să decid ce trebuia să fac dacă Newton chiar apărea.

Am avut la dispoziţie vreo două minute să mă gândesc la asta, înainte ca ea să treacă chiar pe lângă mine. Era îmbrăcată în acelaşi stil retro-punk, într-o geacă de piele cu bucăţele de metal iţindu-se din ea, ca o hârtie de împachetat strânsă bine în jurul unei maşinării ucigaşe. Părul scurt, vopsit în diverse culori.

O urmau doi dintre derbedeii ei, îmbrăcaţi în acelaşi stil extravagant, şi nu s-au oprit să bea. M-am ridicat cu pulsul iuţit şi i-am urmat în timp ce străbăteau piaţa. Unde era

Val? Trebuia să fie pe urmele lui Newton. Exel și Tia trebuiau să se afle undeva prin preajmă, în submarin. Atunci Mizzy era pe post de țintaș? Catedrala lui Bob era o clădire înaltă, așa că în apropiere nu se aflau prea multe locuri care să ofere vederea potrivită și, cu atâția oameni, țintitul avea să fie dificil. Poate că Mizzy era amplasată undeva mai spre sud, mai aproape de locul unde urma să fie capcana.

Mă concentram să îi descopăr pe Val sau Exel, așa că am fost surprins când un ins a ieșit din mulțime și a aruncat cu un fruct în Newton. S-a înălțat în aer și a făcut contact... oarecum: puterile lui Newton s-au declanșat imediat, reflectând energia. Fructul a ricoșat și a explodat când s-a izbit de sol. Epica s-a răsucit, căutând sursa atacului.

Am încremenit, leoarcă de sudoare. Aveam un aer suspect? Newton a arătat cu degetul și unul dintre bătăușii ei, o femeie înaltă și musculoasă, cu o jachetă fără mâneci, s-a repezit pe urma bărbatului care aruncase fructul. El se străduia să-și piardă urma în mulțime.

Scântei! Asta nu făcea parte din plan. Era doar un cetățean care luase o decizie subită. Deodată, încă un fruct a zburat către Newton din altă direcție, însoțit de strigătul: „Clădirea 17!" Desigur, și acesta a fost respins, iar mulțimea a început imediat să se împrăștie. N-am avut de ales decât să îi urmez exemplul, ca să nu mă pomenesc singur când avea să se golească acoperișul.

Ăsta era exact genul de chestie care îi enerva pe Răzbunători. Îmi imaginam discuțiile ce se purtau acum pe mobil, Val explicând că niște localnici își băgaseră în cap să se răzbune pentru clădirea pe care o arsese Newton. Deși apreciam faptul că unii dintre babilareni demonstrau în sfârșit ceva coloană vertebrală, nu putea să nu mă deranjeze momentul pe care și-l aleseseră.

Desigur, Tia avea să recomande abandonarea misiunii, dar mă îndoiam că Profu' ar fi acceptat-o dintr-un motiv

atât de simplu. M-am alăturat unor oameni ce se îngrămădiseră într-un cort cu mărfuri din apropiere, al cărui proprietar ţipa la ei cerându-le să nu atingă nimic. Mi-am însuşit două staţii radio, simţind numai o uşoară vinovăţie. În timp ce mi le strecuram sub mantie, am auzit un zgomot bizar. Şoapte? Cineva vorbind ca pentru sine.

Ceva mi se părea familiar aici. Am privit precaut în jur. Despărţită de mine de numai trei persoane, înghesuită în mulţimea ce se ascundea, se afla o femeie într-o mantie verde luminos. Am reuşit să deslușesc faţa ce se ivea de sub glugă.

Era Mizzy.

43

Da, era chiar Mizzy, cu un rucsac pe umăr, bombănind încet pentru sine... vorbind, fără îndoială, cu ceilalţi Răzbunători. Nu părea să mă fi observat.

Scântei! Mă concentrasem atât de tare să o descopăr pe Val, încât nu mă gândisem că era posibil s-o lase în cele din urmă pe Mizzy la înaintare.

De afară s-a auzit un ţipăt. Se părea că oamenii lui Newton îl prinseseră pe unul dintre răzvrătiţi.

Mizzy se muta agitată de pe un picior pe altul. Nu voia s-o lase pe Newton să scape. Spre deosebire de ea, eu îmi găsisem ţinta şi eram perfect mulţumit s-o las pe Newton să se ducă să sâcâie pe altcineva.

Trebuia s-o prind pe Mizzy singură câteva minute şi să îi explic situaţia. Cum să fac asta fără ca ea să-i alerteze imediat pe Profu' şi pe ceilalţi? Nu mă îndoiam că Val m-ar fi împuşcat fără să pună întrebări – o făcuse deja o dată – iar Profu' s-ar fi aşezat la coadă primul după ea, dacă puterile lui chiar începeau să preia controlul. Mizzy însă... Pe Mizzy aveam şanse s-o conving.

Mai întâi trebuia să-i scot casca din ureche. Mi-am croit drum prin cort, prin aglomeraţia aceea mişcătoare, în timp ce, în faţă, cineva scotea capul afară ca să vadă ce se petrecuse. Am reuşit să ajung chiar în spatele lui Mizzy.

Apoi, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, am scos cuțitul – cu tot cu teacă, pentru că nu voiam s-o rănesc – și l-am apăsat de spinarea lui Mizzy. În aceeași clipă, i-am astupat gura cu mâna.

— Nu mișca, am șoptit.

A înțepenit. Mi-am vârât mâna în gluga ei și am apucat casca, apoi i-am acționat comutatorul și am închis-o. Perfect. Acum...

Mizzy s-a răsucit, m-a prins de braț și pe urmă nu sunt sigur ce s-a petrecut. Deodată zburam afară prin partea din spate a cortului și lumea se învârtea cu mine. Am aterizat pe un umăr și cuțitul mi-a zburat din mână.

O secundă mai târziu, Mizzy era deasupra mea cu brațul ridicat gata să lovească, cu fața încadrată de pânza verde fosforescentă. M-a văzut și a icnit:

— Vai!

M-a bătut pe umăr.

— David! Ești teafăr?

— Aăă...

— Stai! a exclamat ea ducându-și mâna la gură. Te urăsc!

Și-a ridicat din nou brațul și mi-a tras un pumn în stomac. Și, pe Calamity, fata știa să dea! Am gemut contorsionându-mă – în principal din pricina durerii – și am aruncat-o de pe mine. Am reușit să mă ridic în picioare și m-am repezit după cuțit, dar Mizzy m-a prins de subraț și...

Și totul s-a răsturnat din nou și deodată m-am pomenit lungit pe spate, cu răsuflarea tăiată. Nu așa trebuia să se întâmple. Eram mai solid ca ea. Nu eu ar fi trebuit să câștig într-o luptă? Da, nu aveam prea mult antrenament în lupta corp la corp, iar ea părea să aibă... mai mult decât „nu prea mult".

În haosul acela, Mizzy lăsase să-i cadă rucsacul și băga mâna în mantie după o armă. Nu era bine. Am reușit să mă ridic iar în picioare, gâfâind, și m-am repezit la ea. Poate

reușea să-mi mai tragă una, dar, cât timp făcea asta, nu avea cum să mă împuște. Teoretic.

Însă obiectul pe care l-a scos nu era un pistol, ci un mobil. Era aproape la fel de rău: avea să cheme echipa. M-am izbit de ea în timp ce nu era atentă. Mobilul a sărit cât colo și Mizzy s-a zbătut să se desprindă din strânsoarea mea, reușind să ridice un braț și să-mi înfigă degetul mare în ochi.

Am țipat făcând un salt îndărăt și clipind de durere. Mizzy s-a rostogolit să ajungă la mobil. Așa că i-am tras un șut.

Cam prea zdravăn. A zburat dincolo de marginea acoperișului. Mizzy s-a aruncat după el, într-o încercare inutilă de a-l salva. Am profitat de asta ca să privesc în jur, cu un ochi încă închis. Cortul în care fuseserăm se clătina, căci unul dintre stâlpi i se dărâmase când Mizzy mă aruncase prin partea din spate. La dreapta noastră, una dintre membrele găștii lui Newton umbla pe străzile dintre corturi, căutându-i poate pe cei care o atacaseră sau doar supraveghind perimetrul. M-am tras la o parte și mi-am ridicat din nou gluga, lipindu-mă cu spatele de peretele unei coșmelii de lemn.

În apropiere, Mizzy s-a uitat peste marginea acoperișului și apoi mi-a aruncat o căutătură cruntă.

— Care-i problema ta? a șuierat ea.

— Cineva m-a lovit în ochi, m-am răstit eu drept răspuns. Asta m-a apucat.

— Eu...

— Liniște! am zis. Cineva din gașca lui Newton vine în direcția asta!

M-am uitat pe după colțul clădirii și m-am retras imediat înjurând. Acum Newton era și ea acolo. Amândouă se îndreptau către noi.

„Scântei!" mi-am zis căutând un adăpost. Era imposibil să te ascunzi în umbră în orașul ăsta idiot, pentru că nu

avea așa ceva! Solul vopsit strălucea sub picioarele mele în culori vii, lucioase.

Ușa uneia dintre coșmeliile din fața mea atârna în balamale. M-am repezit într-acolo. Mizzy a înjurat și a alergat după mine cu rucsacul pe umăr. Înăuntru am descoperit niște trepte. Ceea ce luasem drept o coșmelie era de fapt o parte dintr-un zgârie-nor înalt. Multe asemenea clădiri aveau pe acoperiș construcții ce adăposteau casa scării sau slujeau drept spații de depozitare. Aceasta avea trepte ce duceau către ultimul etaj.

Mi-am scos mantia și am împachetat-o, în timp ce Mizzy s-a înghesuit în urma mea. A închis ușa și mi-a înfipt țeava unui pistol în coaste.

Splendid!

— Nu cred că avea legătură, a zis o voce feminină de afară. E numai o coincidență.

— Devin agitați.

Asta era vocea lui Newton.

— Ca să se supună, o populație trebuie să știe de frică. Regalia n-ar trebui să mă rețină.

— Ba, a zis prima voce. Crezi că ai face o treabă mai bună, Newton? Ai pierde controlul orașului în două săptămâni!

M-am încruntat la auzul comentariului, dar abia apoi mi-am dat seama că vocile se auzeau mai tare. Tresărind din cauza propriei mele prostii, m-am răsucit către scările ce duceau în jos.

Mizzy m-a prins de umăr și și-a înfipt și mai zdravăn pistolul în coastele mele. În lumina glugii ei, i-am văzut buzele rostind: „Nu mișca!"

Am indicat exteriorul.

— Vin încoace! am șuierat.

Mizzy a șovăit și eu am riscat să mă smulg din strânsoarea ei, apoi să cobor treptele cât de silențios am putut. M-a

urmat fără tragere de inimă. Newton nu se îndreptase către noi din întâmplare. Asta era chiar clădirea pe care o căuta.

Într-adevăr, am auzit uşa deschizându-se deasupra noastră. Am încercat să cobor scara cât de silenţios puteam, dar în curând m-am pomenit în faţa unui zid de plante. Scântei! Nu se putea trece. Scara era complet năpădită.

M-am răsucit cu spatele la plante, cu inima galopând. Mizzy, purtând în continuare mantia ei luminoasă, mi s-a alăturat.

— Nu mai sunt la vedere, a răsunat încet vocea lui Newton venind de deasupra. Da, sunt sigură că mă urmăresc. Vrei să continuăm cu planul?

Tăcere.

— Da, bine, a zis Newton. Atunci eu ce să fac?

Iarăşi tăcere. Vorbea cu Regalia şi vrusese să nu fie văzută când o făcea, pentru ca urmăritorul ei să nu o poată auzi sau să-i filmeze mişcarea buzelor. În mod normal, asta ar fi fost o manevră deşteaptă, numai că alesese un loc unde se aflau doi Răzbunători.

Mă rog, un Răzbunător şi jumătate.

— Da, cred că da, a zis Newton.

Altă tăcere.

— Bine. Dar nu-mi place să fiu momeală, nu uita.

Uşa spartă de deasupra s-a deschis şi apoi s-a închis. Newton plecase.

— Ce i-ai spus? a întrebat Mizzy îndepărtându-se de mine şi aţintindu-şi pistolul asupra mea, cu rucsacul în continuare pe umăr. Ştie că o urmărim? Cât i-ai trădat?

— Nimic şi tot, am zis oftând şi m-am lăsat să alunec în fund, cu spatele rezemat de peretele acoperit de liane.

Acum că momentele de încordare trecuseră, mi-am dat seama ce rău mă durea după ce fusesem bumbăcit de Mizzy. Începusem să acţionez pe ideea că chestiile astea nu dureau atât de tare, pentru că nu mă mai duruseră de multă vreme. Câmpurile de forţă ale Profului îşi făcuseră bine treaba.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Mizzy.

— Regalia ştia deja despre planurile noastre. Mi s-a înfăţişat în bază.

— Ce? a exclamat Mizzy uluită. Ai lăsat apă în bază?

— Da, dar nu asta e important. A apărut acolo, Mizzy. Se presupune că ea nu bate până acolo. Regalia ne-a dus de nas tot timpul şi planul e în pericol.

Faţa lui Mizzy, umbrită şi luminată numai de strălucirea mantiei ei, era schimonosită de îngrijorare. Şi-a muşcat buza, dar, când mi-am schimbat poziţia, şi-a îndreptat braţul cu pistolul şi mâna nu i-a tremurat. Era tânără şi neexperimentată, dar nu incompetentă. Durerea din umărul şi din ochiul meu erau dovada acestui fapt.

— Trebuie să iau legătura cu ceilalţi, a zis ea.

— De aia am venit la tine.

— M-ai ameninţat cu cuţitul!

— Voiam să-ţi explic mai întâi, înainte să-i asmuţi pe Răzbunători pe mine, am zis. Uite, cred că Regalia vrea să-l omoare pe Profu'. Ne-a dus de nas şi i-a întins o capcană. Ştie că e singurul care o poate opri, aşa că vrea să-l doboare.

Mizzy a şovăit.

— Lucrezi cu ea!

— Cu Regalia?

— Nu. Cu Firefight.

Oh!

— Da, aşa e, am zis încet.

— Recunoşti?

Am încuviinţat.

— L-a omorât pe Sam!

— Am văzut filmarea. Sam a ameninţat-o cu pistolul, Mizzy, şi ea e un ţintaş experimentat. El a încercat s-o împuşte şi ea a fost mai rapidă.

— Dar e rea, David, a pledat Mizzy înaintând către mine.

— Megan mi-a salvat viaţa, am zis. Când Obliteration a încercat să mă omoare. Aşa am scăpat de el când tu erai ocupată cu altele.

— Profu' a zis că ea se joacă cu tine, a spus Mizzy. A zis că ai fost compromis de... afecţiunea faţă de ea.

Mi-a aruncat o privire care mă implora să nu fie adevărat.

— Dar chiar dacă el greşeşte, David, ea e o Epică. Meseria noastră e să-i omorâm.

Am stat pe scara întunecoasă, cu ochiul usturându-mă. Din fericire, încă mai puteam să văd cu el, dar mă durea. Mizzy mă căpăcise bine. Am stat cugetând şi amintindu-mi. Gândindu-mă la puştiul care fusesem şi care studiase fiecare Epic. Care-i urâse pe toţi. Care făcuse planuri ca să-l ucidă pe Steelheart.

Ştiam ce simţea Mizzy. Fusesem în locul ei. Deşi era o nebunie, se pare că nu mai eram persoana aceea. Schimbarea începuse în ziua în care îl învinsesem pe Steelheart. Mă îndepărtasem cu elicopterul, ducându-i craniul în mâini, copleşit. Ucigaşul tatei murise, dar numai pentru că primisem ajutor de la un alt Epic.

Ce credeam cu adevărat? Am băgat mâna în buzunar şi am scos medalionul pe care mi-l dăduse Abraham. Scânteia, prinzând lumina de undeva, o strălucire răsfrântă din balustrada de metal de deasupra. Simbolul credincioşilor.

— Nu, am zis, înţelegând în cele din urmă. Nu omorâm Epici.

— Dar...

— Omorâm criminali, Mizzy.

Mi-am pus medalionul la gât şi m-am ridicat în picioare.

— Îi aducem în faţa judecăţii pe cei care au ucis. Nu îi omorâm pentru ceea ce sunt. Îi ucidem din pricina vieţilor pe care le pun în pericol.

Privisem problema greşit toată viaţa.

Mizzy a privit micul pandantiv cu simbolul stilizat atârnând peste cămaşa mea.

— Tot ucigaşă e. Sam...

— O s-o execuţi, Mizzy? am întrebat-o. O să apeşi pe trăgaci după ce i-ai anulat puterile şi ştii că nu mai poate face nimic? O să priveşti în ochii ei clipa înţelegerii acestui fapt? Pentru că eu am făcut-o şi ascultă ce-ţi spun: nu-i deloc aşa uşor cum pare.

I-am înfruntat privirea în lumina slabă. Apoi am pornit în susul scărilor.

Mizzy a mai ţinut câteva clipe pistolul îndreptat către mine, cu mâna tremurândă. Apoi s-a uitat în altă parte şi a coborât arma.

— Trebuie să-i prevenim pe ceilalţi, am zis eu. Şi, pentru că am fost un prost şi ţi-am stricat mobilul, trebuie să ajung în submarin. Ştii unde e?

— Nu, a zis Mizzy. Cred că e prin apropiere.

Am continuat să urc.

— Vrea să o omoare, a zis Mizzy. Cât timp suntem aici urmărind-o pe Newton, Profu' vrea s-o prindă şi s-o omoare pe Firefight.

Am continuat să urc treptele, cu o sudoare rece pe frunte.

— Trebuie să ajung la el. Trebuie să-l opresc cumva să...

— N-o să ajungi la timp, a zis Mizzy. Cel puţin nu fără ăsta.

Am încremenit. Dedesubtul meu, Mizzy şi-a dat jos rucsacul şi i-a desfăcut fermoarul.

Înăuntru era spyrilul.

44

Am coborât repede scările şi am ajutat-o pe Mizzy să scoată spyrilul. Am început să mi-l prind pe mine.

— Te ajut, a zis Mizzy îngenunchind lângă mine şi prinzându-mi curelele de la picioare. De ce te ajut?

— Pentru că am dreptate, i-am răspuns. Pentru că Regalia e mai deşteaptă decât noi şi pentru că totul în legătură cu misiunea asta ţi se pare ciudat şi ştii că, dacă o continuăm, se va petrece ceva oribil.

Ea s-a ridicat.

— Mmm. Daa, ar fi trebuit să zici toate astea mai devreme. Poate nu te-aş fi bumbăcit atât de rău.

— Am încercat. Bumbăcitul m-a împiedicat, am zis eu.

— Pe bune, cineva ar trebui să te înveţe ceva tehnici de luptă corp la corp. Ai fost jalnic.

— Nu-mi trebuie tehnici de luptă corp la corp. Sunt ţintaş, am zis.

— Şi unde ţi-e puşca?

— Mmm... ai dreptate.

Mi-am pus în spinare mecanismul principal al spyrilului şi i-am strâns curelele, în timp ce Mizzy îmi ţinea mănuşile.

— Ştii, a zis ea, de abia aşteptam să folosesc chestia asta ca să demonstrez ce fantastică sunt şi Profu' să fie de acord că sunt o înaintaşă a-ntâia.

— Şi ai idee cum să foloseşti spyrilul?

— Eu îl asamblez şi-i asigur mentenanţa. Am tone de cunoştinţe teoretice.

Am privit-o, arcuindu-mi o sprânceană.

— Cât de greu poate fi? a zis ea ridicând din umeri. În fond, tu ţi-ai dat seama cum merge...

Am zâmbit, dar nu prea-mi ardea.

— Ştii unde vrea Profu' s-o atragă pe Megan în cursă?

— Acolo unde vrem să o atacăm şi pe Newton. A stabilit o întâlnire între tine şi ea folosindu-ţi telefonul.

— Acolo unde... Dar e departe de locul unde e instalat Obliteration.

Mizzy a ridicat din umeri.

— Profu' voia să o atacăm pe Firefight în aceeaşi regiune unde o atacăm pe Newton. Ideea e să o facem pe Regalia să se manifeste acolo, nu? Să-i oferim Tiei ultimele date de care mai are nevoie ca să găsească ascunzătoarea Regaliei. Sigur, dacă raza ei de acţiune e mai mare decât credeam, totul e inutil...

— Exact, am zis eu.

Deşi planul Profului era logic, cel puţin în baza informaţiilor limitate pe care le avea. Dacă ideea era să o atragă pe Regalia, atunci să ucidă doi Epici – în locul unuia singur – avea mai multe şanse să-i atragă atenţia.

— Dacă Profu' e în Chinatown, atunci cine îl supraveghează pe Obliteration? am întrebat.

— Nimeni. Profu' a spus că e puţin probabil să se fi încărcat suficient ca să îşi elibereze energia azi. Şi avem camera, aşa că Tia poate sta cu ochii pe el.

Am îngheţat. Tot ce făcuserăm putea să fi fost parte din planul Regaliei, inclusiv camera.

— Cât îţi ia să ajungi acolo ca să-l verifici pe Obliteration?

— Zece-cincisprezece minute în pas alergător. De ce?

— Hai să zicem că am un presentiment urât legat de toate astea...

— Bineee...

S-a ridicat, după ce îmi fixase bine spyrilul pe trup.

— Să ştii că arătai mult mai chipeş cu costumul de scafandru. Îţi dădea aşa un aer de „tip dement de la Marină-Seal-Operaţiuni Speciale". Fără el, eşti mai degrabă genul „vagabond nebun care umblă cu un prăjitor de pâine în spinare".

— Splendid! Poate asta o să-i facă pe oameni să mă subestimeze.

— Profu' e un Epic, nu-i aşa? a întrebat ea încet.

I-am aruncat o privire şi am făcut semn că da, vârându-mi pe rând mâinile în mănuşi.

— Când ţi-ai dat seama?

— Nu sunt sigură. Parcă se leagă de la sine, ştii? Felul cum vă purtaţi cu el, secretele, faptul că Tia nu ne-a explicat cum i-ai salvat pe oamenii din clădirea aia. Probabil ar fi trebuit să pun toate astea cap la cap mai devreme.

— Eşti mai deşteaptă decât mine. Mie a trebuit să-mi plaseze un câmp de forţă dinaintea nasului ca să-mi dau seama ce era.

— Deci aici nu-i vorba despre răzbunare, despre doborârea Epicilor sau despre pedepsirea criminalilor, a zis Mizzy. E o luptă pentru putere. Un război pentru supremaţie.

— Nu, am zis cu fermitate. E vorba să-l facem pe Profu' să fie omul care ştiu că poate fi... Epicul care ştiu că poate fi.

— Nu pricep, a zis Mizzy. De ce nu e deja toate astea?

— Pentru că uneori trebuie să le dai eroilor o mână de ajutor, am zis eu, strângându-mi cea de a doua mănuşă.

— Biiine, a zis ea.

— Poftim, am zis, întinzându-i una dintre staţiile furate. Putem să ţinem legătura prin astea.

Ea a ridicat din umeri şi a luat-o. A scos o pungă de plastic din buzunar şi a vârât-o înăuntru.

— În caz că ajunge în apă, a zis ea scuturând-o.

— Bună idee, am zis luând şi eu o punguţă.

Mizzy a şovăit şi mi-a întins şi arma. Era întuneric, dar mi s-a părut că roşise.

— Poftim, a zis ea. Dat fiind că, în mod evident, eu n-am ce-mi trebuie ca s-o folosesc.

— Mersi, am zis. Muniţie?

Nu avea decât un încărcător în plus. Ei, era mai bun decât nimic. L-am strecurat în buzunar, iar pistolul l-am pus la betelia pantalonilor.

— Bine, am zis. Hai să mergem!

45

Am năvălit afară din casa scării cu spyrilul zumzăindu-mi în spinare şi m-am pomenit în mijlocul unei scene care mi-a întors stomacul pe dos. Se părea că oamenii lui Newton îi găsiseră pe rebelii care aruncaseră cu fructe, căci doi bărbaţi atârnau morţi de doi stâlpi de cort, aproape de locul pe unde ieşisem. În gura fiecăruia fusese îndesat un fruct luminos. Suc fosforescent li se prelingea pe obraji şi le picura de pe bărbii.

Le-am dat onorul trecând în fugă pe lângă ei. Acţionaseră prosteşte, dar măcar ripostaseră. Era mai mult decât făceau majoritatea locuitorilor. Am alergat, făcându-i pe vânzători să-şi ridice ochii de la tarabele de pe care îşi adunau mărfurile. Unii oameni îngenunchează să i se roage lui Dawnslight şi m-au strigat, invitându-mă alături de ei. Am ignorat pe toată lumea, am alergat până la marginea acoperişului şi am sărit. O clipă mai târziu, ţâşneam în aer pe jeturi de apă.

M-am aplecat înainte şi clădirile au devenit o ceaţă, în timp ce spyrilul mă propulsa în lungul străzii. A trebuit să reduc puterea jeturilor la sfert ca să trec pe dedesubtul unui pod suspendat, dar m-am ridicat la loc de cealaltă parte, zâmbind când am văzut vreo duzină de copii înşiraţi pe el, arătându-mă cu degetul.

Staţia radio a scos un pârâit.

— Merge chestia asta? a întrebat Mizzy.

— Da, am zis.

Niciun răspuns.

„Corect. Idioţenie afurisită!" Am apăsat pe butonul de transmisie.

— Merge, Mizzy, am zis ridicând aparatul la buze.

— Super!

Vocea ei era însoţită de pârâituri. Scântei! Chestiile astea erau abia cu un pas mai presus de două conserve ataşate între ele cu o sârmă.

— S-ar putea să nu-ţi pot răspunde de fiecare dată, i-am zis. Când folosesc spyrilul, îmi trebuie ambele mâini ca să cotesc.

— Încearcă să nu uzi aparatul prea tare, a zis Mizzy. Vechea tehnologie nu se împacă bine cu apa.

— Am înţeles, am răspuns eu. O s-o tratez ca pe un dragon mâncător de oameni uriaş şi fioros.

— Şi... ce legătură are asta cu restul?

— Păi tu ai arunca apă pe un dragon mâncător de oameni uriaş şi fioros?

Clădiri învăluite în lumină de neon străfulgerau pe lângă mine de o parte şi de alta. În ritmul ăsta, aveam să ajung la poziţia Profului în câteva minute.

— David, aici nu se vede nici urmă de submarin şi nici de ceilalţi, a zis Mizzy.

A trebuit să ţin staţia lângă ureche, ca s-o aud dincolo de şuierul curentului.

— Ar fi trebuit să trimită pe cineva să vadă de ce nu mai răspund. Probabil ceva i-a împiedicat.

— Continuă-ţi drumul către Obliteration! am zis. N-avem vreme de pierdut! Spune-mi ce face!

— Sigur, a zis Mizzy.

Acum trebuia numai să...

Un val de apă s-a ridicat din adâncuri, luând forma Regaliei. Plutea în aer pe lângă mine, deplasându-se cu aceeași viteză, o mică dâră de apă menținând-o în contact cu suprafața oceanului.

— Mi-ai stricat planurile, a zis ea. Nu-mi plac oamenii care fac asta. Calamity n-a vrut să-mi răspundă când l-am întrebat de ce nu ai căpătat puteri.

Am continuat să gonesc purtat de jeturi. Poate avea să continue să vorbească, dându-mi o șansă să mă apropii mai mult de Profu'.

— Ce-ai făcut? a întrebat ea. Ca să respingi darul? Nu credeam că se poate.

Nu i-am răspuns.

— Bine, atunci, a zis Regalia oftând. Îți dai seama că nu te pot lăsa să ajungi la Jonathan. Noapte bună, David Charleston, Steelslayer!

Apa care îmi țâșnea din jeturi s-a despicat deodată, avântându-se în lături în loc să atingă suprafața oceanului. Dar nu am căzut, sau nu mult, căci nu apa mă ținea în aer, ci forța cu care era propulsată în afară. Se pare că Regalia nu înțelegea prea bine fizica spyrilului. Nu mă mira. Epicii acordau arareori atenție legilor fizicii.

M-am abătut în lături ignorând-o și am cotit după o clădire cu ajutorul jetului de mână. Regalia s-a ivit alături de mine o clipă mai târziu și coloane mari de apă s-au ridicat din strada de dedesubt, gata să mă înhațe.

Am respirat adânc, mi-am îndesat stația radio în pungă din buzunar și m-am aruncat în lături, cotind pe o altă stradă. Zeci de tentacule s-au ridicat de dedesubt, întinzându-se după mine. Am fost nevoit să îmi orientez jeturile în jos și să țâșnesc drept în sus ca să nu fiu înhățat. Din păcate, tentaculele Regaliei m-au urmat, încolăcindu-se și zvârcolindu-se chiar sub mine. Când m-am înălțat prea sus, jeturile mele au început să-și piardă din putere: razele propulsoare nu ajungea chiar atât de departe.

Nu am avut de ales decât să mă răsucesc prin aer şi să mă avânt în jos. M-am izbit din lateral de un tentacul şi m-am pomenit scăldat într-o răceală tăioasă, dar am ieşit pe partea cealaltă într-o ploaie de stropi. Tentaculul a încercat să se înfăşoare în jurul meu, însă a fost cu o fracţiune de secundă prea încet. Ca să funcţioneze, aveau nevoie de instrucţiuni din partea Regaliei şi se pare că nu puteau fi decât atât de rapide pe cât erau ordinele ei.

Simţindu-mă mai încrezător, am continuat să cad, făcând slalom printre celelalte tentacule, cu vântul suflându-mi în obraz, apoi, când am ajuns aproape de suprafaţă, m-am răsucit încetinindu-mi coborârea. Am mai străbătut o stradă, şerpuind de pe o latură pe alta, în timp ce în urma mea se formau valuri enorme de apă ce încercau să mă strivească. Am reuşit să mă feresc de toate.

— Eşti la fel de enervant ca şobolanul ăla de Jonathan, a zis Regalia ivindu-se lângă mine.

Am zâmbit, orientând în jos jetul de mână şi săltându-mă peste un alt tentacul. M-am răsucit într-o parte şi m-am strecurat printre alte două. Acum eram chiar leoarcă, speram numai că punga avea să protejeze radioul.

Era cel mai palpitant lucru pe care-l făcusem vreodată, gonind prin oraşul acesta al întunericului catifelat şi al culorilor vibrante, trecând pe lângă localnici uluiţi care priveau cu gurile căscate din bărcuţe ce se legănau. În Newcago era o regulă să nu fiu lăsat niciodată la volan, din pricina câtorva incidente nefericite cu nişte maşini şi... ăăă... nişte ziduri. Cu spyrilul însă aveam libertate de mişcare şi viteză. Nu-mi mai trebuia o maşină. Eram una.

Ajuns în apropierea unui grup de tentacule, le-am ocolit înclinându-mă într-o parte ca un surfer, apoi am ţâşnit pe o stradă lăturalnică. Aproape că m-am izbit de un perete imens de apă, la fel de înalt ca acoperişurile de pe ambele părţi, care se ridica deasupra mea. A început să se surpe cu iuţeală.

Am ţipat cuprins de panică şi m-am repezit pe fereastra unei clădiri. Am căzut pe podea şi m-am rostogolit, căci jeturile se opriseră. Afară, apa s-a izbit de perete, pătrunzând pe fereastră şi scăldându-mă din cap până-n picioare. Diverse accesorii de birou s-au ridicat de pe podea, lovindu-se de trunchiurile copacilor, dar apa s-a retras repede de unde venise.

Ud şi panicat, m-am afundat mai adânc în jungla biroului. Tentacule de apă au pătruns prin ferestrele din spatele meu, şerpuind în căutarea mea. Scântei! Din instinct, m-am înfundat şi mai mult în clădire, cât mai departe de apa de afară şi de sursa puterii Regaliei. Dar asta mă îndepărta totodată de sursa puterii spyrilului. Fără el eram numai un tip ud leoarcă şi înarmat cu un pistol, înfruntând unul dintre cei mai puternici Epici care trăiseră vreodată.

Am luat o decizie rapidă şi am continuat să urc, croindu-mi drum pe lângă vechi birouri şi munţi uriaşi de rădăcini. Poate reuşeam să-mi pierd urma înăuntru. Din păcate, în timp ce înaintam spre interior, am auzit tentacule de apă spărgând ferestrele de pe partea opusă a clădirii. Am ieşit pe un coridor şi am descoperit apa târându-se către mine de-a lungul covorului vechi.

Inunda imobilul.

„Încearcă să vadă", am înţeles eu. Putea trimite apa înăuntru pe ferestre, acoperind în întregime podeaua. Atunci ar fi putut să mă vadă în orice colţişor. Am alergat în direcţia opusă, căutând o scară sau o altă ieşire, şi am dat buzna într-un alt birou spaţios. Aici, tentacule translucide de apă şerpuiau printre copaci precum coarnele retractile ale unui limax imens, cu mulţi ochi.

Cu inima bătându-mi mai tare, am revenit pe coridor. În spatele meu strălucea lumina unor fructe lovite de tentacule, trimiţând umbre care dansau pe hol. O discotecă a damnaţilor.

Mi-am lipit spatele de zid, înţelegând că eram prins în cursă. M-am uitat la fructul cel mai apropiat.

„Merită o încercare."

— Dawnslight, aş avea nevoie de ceva ajutor, am zis.

Ce, acuma mă rugam? Nu era acelaşi lucru, nu?

Nu s-a întâmplat nimic.

— Ăăă, am zis. Apropo, ăsta nu e un vis. Ajutor! Te rog?

Luminile s-au stins.

Într-o clipă, fructele au încetat să mai strălucească. Am tresărit, cu inima bătându-mi înnebunită. Fără lumina fructelor, locul era la fel de negru ca interiorul unei cutii de vopsea neagră care fusese şi el vopsit în negru. În ciuda întunericului, am auzit tentaculele cum se apropiau zvârcolindu-se.

Se pare că stinsul luminii era maxim ce putea face Dawnslight pentru mine. Disperat, am înaintat bâjbâind pe hol, într-un ultim sprint nebunesc spre libertate.

Tentaculele de apă au lovit.

Exact în locul unde stătusem mai înainte.

Nu le puteam vedea, dar le-am simţit trecând pe lângă mine şi îndreptându-se către acel loc. M-am îndepărtat pe bâjbâite, ascultând zgomotul apei care se izbea de perete, şi m-am lovit de unul în întuneric, un tentacul de apă ca un braţ imens, rece la atingere. L-am atins din greşeală şi mâna mi-a trecut prin el.

Am retras-o tresărind şi am dat îndărăt, lovindu-mă de un alt tentacul. Niciunul nu s-a oprit din înaintare, dar nici nu m-a atacat. Nu m-am pomenit strivit pe întuneric.

„Nu poate simţi cu ele", mi-am dat seama. „Nu au simţ tactil! Dacă nu poate vedea, nu le poate porunci."

Incredul, am înţepat cu degetul un alt tentacul, apoi l-am plesnit. Probabil n-a fost cel mai deştept lucru pe care l-am făcut, dar nu a provocat nicio reacţie. Tentaculele au continuat să se vânzolească la nimereală.

Am dat înapoi, lăsând cât mai mult spațiu între mine și tentacule. Nu era ușor, pentru că mă tot împiedicam de trunchiuri. Dar...

Lumină?

Un singur fruct lumina undeva deasupra. M-am apropiat de el. Atârna în fața unei scări și podeaua de aici era uscată. Regalia nu avea apă prin care să tragă cu ochiul.

— Mersi, am zis și am continuat să înaintez.

Ceva mi-a trosnit sub picior. O prăjitură cu răvaș. Am deschis-o.

Încearcă să distrugă orașul, scria. *Nu ți-a mai rămas mult timp. Oprește-o!*

— Încerc, am murmurat, strecurându-mă printre liane până am ajuns pe scări și am început să le urc. Fructele se aprindeau ca să-mi lumineze calea, stingându-se apoi în urma mea.

La următorul nivel era un etaj unde toate fructele luminau, dar nu era niciun tentacul de apă care să încerce să mă prindă. Regalia nu știa unde mă dusesem. Excelent! M-am furișat în alt birou. Acest etaj era cultivat într-o oarecare măsură, cu cărări îngrijite și copaci care fuseseră tunși, alcătuind o grădină. După sălbăticia de la celelalte etaje, era o priveliște neașteptată.

Am pornit pe o cărare, imaginându-mi oamenii care deciseseră să își însușească etajul ăsta și să-l transforme în grădina lor personală. Eram atât de captivat de propria mea imaginație, că era să nu observ fructul care clipea. Atârna chiar în fața mea, pulsând cu o lumină dulce.

Un avertisment? Mi-am continuat înaintarea cu prudență, până când am auzit pași în fața mea, pe cărare.

Cu răsuflarea tăiată, am ieșit din drum, ascunzându-mă în frunziș. Fructele cele mai apropiate de mine s-au stins, făcând întuneric în regiunea unde mă aflam. Peste câteva clipe, Newton a pășit pe cărare, trecând chiar pe sub fructul care pulsase.

Își ducea katana pe un umăr și într-o mână ținea un pahar cu apă.

Un pahar cu apă?

— Asta e o diversiune, a zis Newton. Neimportantă.

— O să faci ce ți se spune, s-a ridicat din pahar vocea Regaliei. L-am auzit mișcându-se acolo jos, dar acum e liniște. Se ascunde în întuneric, sperând că o să plecăm.

— Trebuie să ajung la confruntarea cu ceilalți, a protestat Newton. Steelslayer nu înseamnă nimic. Dacă nu cad în capcana lor, cum o să...

— Evident, ai dreptate, a zis Regalia.

Newton s-a oprit locului.

— Ești un ajutor minunat, a continuat Regalia. Atât de deșteaptă. Și... La dracu'! Trebuie să mă ocup de Jonathan. Găsește-l pe șobolanul ăla!

Newton a înjurat încet și și-a reluat drumul, lăsându-mă în urmă. Înfiorându-mă, am așteptat până am auzit cum se închide ușa către scări, apoi am ieșit din nou pe cărare.

Regalia era suficient de îngrijorată din pricina mea ca să o extragă pe Newton din schemă și să o trimită pe urmele mele. Era un semn foarte bun. Însemna că i se părea extrem de important să mă împiedice să-i transmit Profului avertismentul meu.

Așa că trebuia să fac cumva să ajung la el. Din păcate, în clipa în care ieșeam din clădire, ajungeam din nou o țintă. Trebuia să forțez drumul, ferindu-mă ca și până acum. M-am apropiat de o fereastră și m-am pregătit să sar, dar am descoperit că buzunarul îmi vibra. Am băgat mâna în el, am scos punga și, din ea, stația radio.

— Ești acolo? David, te rog, răspunde!

— Sunt aici, Mizzy, am zis încet.

— Slavă Domnului! a zis ea încordată. David, ai avut dreptate. Obliteration nu-i aici!

— Ești sigură? am întrebat-o, privind pe fereastră.

— Da. Au instalat un soi de manechin alb cu un neon sub el, ca să strălucească la fel ca Obliteration. Apoi au umplut acoperişul cu alte neoane puternice. Asta dă impresia că e aici, dar nu-i.

— De-aia voia să se ţină toată lumea departe, am zis.

Scântei! Obliteration era undeva în oraş, plănuind să-l radă de pe faţa pământului.

— Aproape am ajuns la Profu', am zis. Regalia îmi tot taie calea. Vezi dacă poţi stinge luminile alea. În felul ăsta, ceilalţi Răzbunători vor fi avertizaţi, chiar dacă eu nu ajung.

— OK, a zis Mizzy. David, nu-mi place treaba asta!

Părea speriată.

— Foarte bine, i-am replicat eu. Înseamnă că nu eşti nebună. Vezi ce poţi face! Eu o să fac un sprint final către Profu'.

— Bine.

Am pus staţia la loc, apoi am privit un fruct luminos din apropiere.

— Mulţumesc din nou pentru ajutor, am zis. Dacă mai ai şi altele la fel pe care să mi le scoţi în cale pe viitor, n-am să zic nu.

Fructul a clipit.

Am încuviinţat sumbru, apoi am tras aer în piept şi am sărit pe geam.

46

Am ajuns la două străzi de clădire înainte să mă găsească Regalia. S-a ivit la suprafaţa apei tăindu-mi calea, dreaptă, cu ochii mari şi scânteietori şi cu braţele întinse ca şi cum ar fi sprijinit cerul pe ele. Valuri se înălţau în jurul ei ca vârfurile unei coroane aflate sub apă.

De data asta nu şi-a mai pierdut timpul cu conversaţia. Sub mine au erupt jeturi de apă. Primul m-a şters din lateral, străpungându-mi atât hainele, cât şi pielea. Am icnit de durere, apoi am început să zbor în zigzag, urcând şi coborând, folosind jetul de mână ca mă feresc din calea unui val imens, înalt de patru metri. M-a urmat după un colţ, dar s-a spart de o clădire, în timp ce eu aterizam pe acoperişul ei şi-l traversam în fugă. Am trecut pe lângă corturi unde oamenii ţipau şi am simţit un miros ciudat în aer. Fum?

Am sărit de pe cealaltă parte a clădirii şi chiar atunci ceva ceţos a traversat acoperişul alăturat. Am ţipat, oprind jeturile şi coborând mai jos decât ceaţa aceea mişcătoare, care s-a repezit asupra mea lăsând în urmă dâre roşii ca de neon.

Ceaţa a trecut pe deasupra capului meu şi a aterizat pe clădirea din faţă, unde s-a oprit dând-o la iveală pe Newton cu katana în mână. A scos un pistol şi s-a întors către mine.

Scântei! Ar fi trebuit să fiu pregătit pentru ea. Am plonjat în jos, trecând într-o străfulgerare pe lângă etajele clădirii alăturate și am aterizat în apă, în timp ce deasupra mea răsunau focuri de pistol.

Apa era un șoc înghețat. Jeturile m-au propulsat în adâncuri cu capu-nainte. Să mă arunc în apă ca să mă feresc de gloanțe fusese primul meu impuls și funcționase, în sensul că nu fusesem împușcat. Dar mă pusese în mâinile Regaliei.

Apa din jurul meu a început să se strângă, devenind groasă ca siropul. M-am răsucit, îndreptându-mi picioarele către adânc, și am pornit spyrilul la putere maximă.

Era ca și cum apa s-ar fi transformat în smoală, fiecare centimetru fiind mai greu de parcurs decât cel anterior. Bulele de aer expirate de mine rămăseseră prinse în ea ca în Jell-O și am simțit spyrilul tremurându-mi violent în spinare. Întunericul mă înconjura.

Dar nu mă mai temeam de întuneric. Îl privisem în ochi. Plămânii mă dureau, dar mi-am înăbușit panica.

Am ieșit la suprafață. Odată brațele eliberate, spyrilul m-a propulsat în aer cu un jet triumfal, dar tentaculele de apă mă așteptau. Mi s-au înfășurat în jurul gleznelor.

Am ațintit raza spyrilului către ele.

Mașinăria mea a absorbit tentaculele așa cum făcea cu orice apă, împroșcându-le prin jeturile de la picioare și eliberându-mă într-o clipită. Am țâșnit și mai sus în aer, amețit de lipsa de oxigen. Am ajuns pe un acoperiș și am oprit jeturile, rostogolindu-mă la aterizare și respirând adânc.

„OK, nu mai pot să mă scufund cu Regalia prin preajmă."

Abia îmi trăsesem sufletul, că tentacule de apă au urcat pe acoperiș ca degetele unei fiare enorme. Newton a aterizat lângă mine ca o ceață, lăsând în urmă iluzia dârelor de culoare ale părului ei. S-a repezit la mine cât ai clipi și n-am putut decât să pornesc spyrilul, cu raza-jet ațintită către unul dintre tentaculele Regaliei.

Jetul neașteptat m-a azvârlit de-a curmezișul acoperișului, la distanță de Newton. Abia la un fir de păr. Mai rău, numai unul dintre jeturile de la picioare se pornise. Nu știam dacă era din cauza presiunii din adâncuri, a tentaculelor care mă înhățaseră sau a aterizării brutale. Dar mașinăria fusese întotdeauna capricioasă și își alesese exact momentul ăsta să aibă toane.

Newton a trecut pe lângă mine și sabia ei a izbit locul unde tocmai fusesem lungit, scoțând scântei. A ajuns la marginea acoperișului, unde se înălța o altă clădire lipită de aceasta, fără niciun spațiu între ele. Aici s-a oprit.

Și, din câte am văzut, oprirea a fost destul de spectaculoasă. Din câte mi-am dat seama, s-a oprit din fugă la superviteză îndreptându-și o mână către peretele clădirii alăturate. Toată inerția i s-a transferat clădirii, dând peste cap complet legile fizicii în maniera bizară caracteristică Epicilor. Zidul a explodat într-o jerbă de praf și cărămizi sfărâmate.

Newton s-a răsucit, și-a aruncat spada acum ciobită și ruptă și și-a dus mâna într-o parte, scoțând o alta dintr-o teacă de la șold. A răsucit-o privindu-mă și a înaintat cu un pas mult mai lent. În jurul nostru, tentaculele Regaliei înconjurau complet clădirea, înălțându-se spre cer și alcătuind un dom. Micul acoperiș era abandonat și graffiti-urile lui se reflectau în apa din jur. Lichidul a început să se reverse peste marginea acoperișului, inundându-l cu un centimetru sau doi de apă, și imediat Regalia s-a materializat alături de Newton.

Mi-am scos pistolul și am tras. Știam că n-avea rost, dar trebuia să fac ceva și spyrilul tocmai dăduse rateu când îl pornisem, de data asta cu ambele jeturi inactive. Gloanțele au ricoșat din Newton către domul de apă ce se închidea și au pătruns în el cu un plescăit. Newton s-a aplecat, cu o mână pe sol, gata să țâșnească, dar Regalia a oprit-o ridicând un braț.

— Vreau să ştiu ce-ai făcut mai devreme, mi-a zis ea.

Inima îmi bătea nebunește. M-am ridicat în picioare și am privit către margine, în căutarea unei căi de scăpare. Domul de apă al Regaliei se închisese complet și de pe acoperișul inundat se ridicau noi tentacule gata să mă înhațe. Am ațintit disperat raza asupra unuia și am încercat să pornesc spyrilul. Jeturile de la picioare au refuzat să funcționeze.

Dar, spre ușurarea mea, jetul de mână nu. Am reușit să absorb tentaculul și să-l abat în direcția opusă. L-am prins pe următorul și pe următorul și am început să le lansez către Newton, în timp ce săream înapoi. Atacurile mele se împrăștiau inofensive, dar păreau să o enerveze.

Alte tentacule s-au întins după mine, dar le-am absorbit pe fiecare, expediindu-le în direcția opusă.

— Nu mai face asta! a răcnit Regalia cu glas de tunet.

O sută de tentacule au răsărit, mai rapid decât le puteam eu ținti.

Apoi au început imediat să se micșoreze.

Le-am privit nedumerit, apoi m-am uitat la Regalia, care părea la fel de uluită ca mine. Din apa din jurul meu ieșea altceva. Plante?

Erau rădăcini. Rădăcini de copac. Au crescut incredibil de repede în jurul nostru, sugând apa, secând orice sursă găseau, hrănindu-se cu ea. Dawnslight veghea. Am privit-o din nou pe Regalia și am rânjit.

— Copilul iar își face de cap, a zis Regalia suspinând, apoi a încrucișat brațele și s-a uitat la Newton: Termină cu asta!

Într-o clipă, Newton a devenit o ceață.

Nu puteam fugi mai repede decât ea. Nu puteam să o rănesc.

Nu puteam decât să joc la risc.

— Ești frumoasă, Newton! i-am strigat.

Ceaţa a devenit din nou o persoană, cu plante încolăcindu-i-se la picioare. M-a privit cu buzele strânse, cu ochii mari, cu spada uitată între degetele inerte.

— Eşti un Epic minunat, am continuat ridicând pistolul.

Ea a dat îndărăt.

— Evident, ăsta e motivul pentru care şi Obliteration, şi Regalia au grijă să te complimenteze mereu, am continuat eu. Şi nu pentru că slăbiciunea ta ar fi complimentele.

De asta le permitea Newton derbedeilor ei să fie atât de zurbagii şi nesupuşi. Nu vrusese ca vreunul din ei să-i facă vreun compliment din greşeală.

Newton s-a întors şi a rupt-o la fugă.

Am împuşcat-o în spate.

Am simţit un gol în stomac când a căzut cu faţa în jos pe solul năpădit de plante. Dar în inima mea, eram un asasin. Da, ucideam în numele Justiţiei, doborându-i numai pe cei ce-o meritau, însă, când trăgeai linia, eram un asasin. Eram în stare să împuşc pe cineva în spate. Dacă situaţia o cerea.

M-am apropiat şi i-am mai înfipt două gloanţe în cap, ca să fiu sigur.

Am privit-o pe Regalia, care stătea cu braţele încă încrucişate pe piept în mijlocul plantelor ce creşteau în jurul nostru, mlădiţele devenind copaci, fructele înmugurind, umflându-se şi atârnând de crengi şi lujeri. Silueta ei a început să se micşoreze pe măsură ce Dawnslight sorbea apa care îi forma proiecţia şi apoi domul ei s-a spulberat, scăldându-mă cu apă şi pe mine, şi acoperişul.

— Văd că am vorbit cam neatent când am pedepsit-o pe Newton, a zis Regalia. E vina mea că i-am trădat slăbiciunea. Băiete, *chiar* eşti o pacoste!

Am ridicat pistolul şi am ochit capul Regaliei.

— O, te rog! a zis ea. Ştii că nu mă poţi răni cu asta.

— O să vin după tine, i-am zis încet. O să te omor înainte să-l omori pe Profu'.

— Serios?! s-a răstit Regalia. Îţi dai seama că, în timp ce atenţia ta a fost distrasă, Răzbunătorii şi-au pus deja în aplicare planul? Că idolul tău, Jonathan Phaedrus, a ucis-o pe femeia pe care-o iubeşti?

M-a zguduit un şoc din cap până-n picioare.

— A folosit-o ca momeală ca să mă atragă pe mine, a zis Regalia. Nobilul Jonathan a omorât-o în încercarea de a mă face să apar. Şi am apărut, firește. Ca să aibă datele lui drăgălaşe. Echipa lui tocmai îmi atacă presupusul sanctuar în clipa asta.

— Minţi!

— Da? a zis Regalia. Ia spune, a ce-ţi miroase?

Îl simţisem mai devreme. Panicat, m-am repezit către marginea clădirii şi am privit către ceva greu de distins în beznă. O coloană de fum, ridicându-se dintr-o clădire din apropiere, unde Mizzy zisese că aştepta Profu'.

Foc.

Megan!

47

Regalia m-a lăsat să plec. Asta probabil ar fi trebuit să mă îngrijoreze mai tare decât a făcut-o.

M-am concentrat numai să ajung la clădirea aceea. Am meşterit la cablurile de la picioare până când am făcut unul dintre jeturile spyrilului să funcţioneze. Asta mi-a permis să traversez cu chiu, cu vai spaţiile dintre acoperişuri. Am aterizat pe o clădire de lângă cea din care se înalţa coloana de fum şi, în ciuda distanţei, căldura m-a năucit. Focul se ridica de la etajele de jos. Acoperişul nu arsese încă, dar nivelurile inferioare erau cuprinse de flăcări. Întreaga clădire părea pe punctul de a se prăbuşi.

Panicat, mi-am coborât ochii către mănuşa cu jetul manual. Avea să fie suficientă? Am traversat până pe acoperiş, unde căldura era de fapt mai puţin intensă decât când stătusem peste drum privind incendiul de la etajele inferioare. Am traversat acoperişul în fugă, transpirând, şi am găsit uşa ce dădea către scări.

Am împins-o în lături. Fumul a năvălit afară şi am inspirat o gură zdravănă din el. Căldura m-a silit să dau înapoi şi m-am îndepărtat cu paşi împleticiţi, tuşind. Am clipit ca să-mi alung lacrimile provocate de fum şi am privit spyrilul prins de braţul meu. Ideea de a-l folosi pe post de furtun de

pompier mi se părea acum prostească. Nu aveam cum să mă apropii suficient și oricum în clădire nu era apă.

— A murit, a zis cineva încet.

Am tresărit, sărind în lături și ducând mâna la pistolul lui Mizzy. Profu' stătea la marginea acoperișului, în umbra casei scărilor, așa că nu-l văzusem.

— Profule? am întrebat nesigur.

— A venit să te salveze, a zis el încet.

Stătea ghemuit, un munte de om indistinct în penumbră. Niciun neon nu ajungea până la el.

— I-am trimis zece mesaje de pe telefonul tău, ca și cum ai fi fost în primejdie. A venit. Chiar dacă declanșasem deja incendiul, a intrat în clădire crezând că erai prins înăuntru. A alergat tușind și orbită de fum până în încăperea unde credea că erai tu, imobilizat sub un copac căzut. Am prins-o, i-am luat armele și am lăsat-o acolo, cu câmpuri de forță la uși și la ferestre.

— Nu, te rog, am șoptit.

Nu mă puteam gândi la asta. Nu era posibil.

— Singură în cameră, a continuat Profu'.

Ținea ceva în mână. Pistolul lui Megan, cel pe care i-l dădusem îndărăt.

— Cu apă pe podea. Voiam ca Regalia să vadă. Eram sigur că va veni. Și a venit... dar numai ca să-mi râdă în nas.

— Megan e încă acolo jos! am zis eu. În ce cameră?

— Două etaje mai jos, dar e moartă, David. N-are cum să nu fie. Prea mult foc. Cred...

Părea năucit.

— E posibil să mă fi înșelat tot timpul în privința ei. Și tu ai avut dreptate. Vezi, iluziile ei s-au destrămat...

— Profule, am zis apucându-l. Trebuie să mergem după ea. Te rog!

— Pot să mă stăpânesc, nu? a zis Profu'.

M-a privit şi faţa lui mi s-a părut prea umbrită. Numai ochii îi scânteiau, reflectând lumina stelelor. M-a apucat de braţe.

— Ia o parte! Ia-mi-o ca să n-o pot folosi!

Am simţit o furnicătură străbătându-mi trupul. Profu' îmi dăruise din puterile lui.

— Jon! a izbucnit vocea Tiei din mobilul pe care şi-l prinsese pe umăr, evitând să folosească o cască. Jon, e Mizzy... Jon, a luat camera care îl monitoriza pe Obliteration şi scrie mesaje pe hârtie, pe care le ridică să le vedem. Spune că Obliteration nu-i acolo.

„Ce deştept, Mizzy!" mi-am zis.

— Nu, pentru că e aici, a zis vocea lui Val. Profule, trebuie să vezi asta. Am pătruns în baza Regaliei din Clădirea C. Nu am găsit-o nicăieri, dar am găsit altceva. Credem că e Obliteration. Sau cel puţin e ceva care străluceşte, şi străluceşte puternic. Nu arat-a bine...

Profu' m-a privit şi a părut să-şi recapete puterile.

— Vin, le-a zis el. Apăraţi clădirea!

— Da, să trăiţi, a zis Val.

Profu' a ţâşnit din loc, creând un câmp de forţă care să alcătuiască un pod până la clădirea alăturată.

— Totul e o greşeală, Profule, am strigat după el. Regalia nu e constrânsă de limite aşa cum crezi tu. Ştie totul despre plan. Orice o fi găsit Val, e o capcană. Pentru tine.

El s-a oprit la marginea acoperişului. Fumul se ridica din clădire în jurul nostru, atât de dens, încât îmi era greu să respir. Dar, din cine ştie ce motiv, căldura părea să se fi domolit.

— E tipic pentru ea, a zis Profu' şi vocea i-a ajuns până la mine prin întuneric.

— Atunci...

— Dacă Obliteration chiar e acolo, trebuie să-l opresc, a zis el. Trebuie pur şi simplu să găsesc o cale de a supravieţui capcanei.

Profu' s-a năpustit pe câmpul lui de forță, lăsându-mă în urmă.

M-am așezat, amorțit și secat de puteri. Pistolul lui Megan era pe jos, lângă mine. L-am ridicat. Megan... Ajunsesem prea târziu. Eșuasem. Și tot nu știam care era capcana Regaliei.

„Cum?" a zis o voce în mintea mea. „Te dai bătut?"

Când mai făcusem una ca asta?

M-am ridicat în picioare urlând și m-am repezit către scări. Nu-mi păsa de căldură, deși am presupus că mă va alunga. Dar n-a făcut-o. Pe casa scării era practic frig.

„Câmpul de forță al Profului", mi-am dat seama în timp ce alergam. „Tocmai mi-a dăruit unul." Unul dintre ele mă apărase de căldura lui Obliteration. Se pare că funcționa la fel de bine și împotriva focului.

Mi-am pus capul în piept și mi-am ținut răsuflarea, dar în cele din urmă am fost silit să iau o gură de aer. Mi-am acoperit gura și nasul cu tricoul ud leoarcă în urma luptei cu Regalia și asta a părut să dea rezultate. Ori era asta, ori câmpul de forță al Profului ținea fumul la distanță. Nici acum nu eram sută la sută sigur cum funcționa.

Două etaje mai jos, unde zisese Profu' că o lăsase pe Megan, am pătruns într-un teritoriu al focului. Flăcările violente aruncau o lumină stranie. Era un loc unde unul ca mine nu ar fi trebuit să intre.

Am scrâșnit din dinți și am înaintat, bazându-mă pe câmpul de forță al Profului. O parte din mine, undeva în adânc, se panicase văzând atâta foc: pereții ardeau din podea până în tavan, flăcări picurau de deasupra, iar copacii lui Dawnslight erau învăluiți în vâlvătăi portocalii. Nu aveam cum să supraviețuiesc, nu? Câmpurile de forță ale Profului nu erau eficiente sută la sută când erau cedate altuia.

Eram prea îngrijorat din pricina lui Megan, prea disperat și zguduit ca să mă opresc. Am împins în lături o ușă în

flăcări şi lemnul ars s-a spulberat în jurul meu. Am trecut pe lângă o gaură în podea, ridicând mâna ca să mă apăr de căldura pe care nu o puteam simţi. Totul strălucea atât de tare. Abia puteam să văd.

Am tras aer în piept, dar nu am simţit arsura căldurii. Câmpul de forţă nu putea răci aerul pe care îl respiram. De ce nu îmi ardea gâtlejul la fiecare răsuflare? Scântei! Nimic nu era logic!

Megan! Unde era Megan?

Am pătruns pe altă uşă şi am văzut un cadavru pe podea, în mijlocul covorului arzând.

Am scos un ţipăt şi am alergat către el, luând în braţe silueta pe jumătate carbonizată, răsucindu-i capul ars şi descoperind o figură familiară. Ea era. Am urlat privind ochii morţi şi carnea arsă şi i-am strâns mai tare în braţe trupul inert.

Îngenuncheat în mijlocul flăcărilor iadului, cu lumea murind în jurul meu, am ştiut că eşuasem.

Jacheta îmi luase foc şi pielea mi se înnegrea din pricina flăcărilor. Scântei! Mă omorau şi pe mine! De ce nu le simţeam?

Plângând, fără să-mi mai pese de ceva, am apucat cadavrul lui Megan şi am clipit, încercând să văd prin lumina oribilă a focului şi prin fum. M-am ridicat cu greu în picioare şi m-am uitat spre fereastră. Sticla se topea din pricina căldurii, dar nu vedeam niciun semn al vreunui câmp de forţă – Profu' trebuie să le fi dezactivat pe cele din cameră. Scoţând un strigăt, am alergat către fereastră cu ea în braţe şi am sărit în aerul rece al nopţii.

Am căzut puţin, apoi am pornit spyrilul. Din fericire, jetul pe care îl reparasem încă mai mergea şi mi-a încetinit căderea până am ajuns să plutesc în aer lângă clădirea în flăcări, cu cadavrul lui Megan în braţe, cu apa ţâşnind de sub mine şi cu fumul învăluindu-mă. Încet, cu ajutorul

unicului jet, m-am înălţat până pe acoperişul clădirii alăturate, am aterizat şi am pus-o pe Megan jos.

Bucăţele carbonizate de piele înnegrită mi s-au desprins de pe braţe, scoţând la iveală pielea trandafirie de dedesubt, care imediat a căpătat un bronz sănătos. Am privit-o nedumerit şi apoi mi-a dat brusc seama de ce nu simţisem nicio durere şi de ce putusem să respir în aerul acela încins. Profu' nu îmi dăruise numai un câmp de forţă, ci şi o parte din capacitatea lui de vindecare. Mi-am atins scalpul şi am descoperit că, deşi părul îmi arsese tot, acum începea să crească. Puterea vindecătoare a Profului mă refăcea aşa cum fusesem înainte să pătrund în infern.

Deci eram teafăr. Dar conta? Megan tot moartă era. Am îngenuncheat lângă ea, simţindu-mă singur, neajutorat, frânt. Mă străduisem atât de tare şi totuşi dădusem greş.

Mi-am pus capul în piept, copleşit. Poate... poate mă minţise cu privire la slăbiciunea ei. Atunci ar fi OK, nu? I-am atins faţa, răsucind-o spre mine. Jumătate era arsă, dar, întorcându-i capul într-o parte, puteam ignora arsura. Cealaltă jumătate abia era atinsă. Doar puţină cenuşă pe obraz. Frumoasă, ca şi cum ar fi dormit.

I-am luat mâna într-ale mele, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraz.

— Nu, am şoptit. Te-am privit o dată murind. Nu cred că s-a întâmplat din nou. Mă auzi? Nu eşti moartă. Sau... o să te întorci. Asta e. Ai înregistrarea pornită, ca data trecută? Pentru că, dac-o ai, vreau să ştii. Cred în tine. Nu cred că...

Am amuţit.

Dacă revenea, însemna că mă minţise cu privire la slăbiciunea ei. Voiam cu disperare ca lucrurile să stea aşa, pentru că voiam să trăiască. Dar, în acelaşi timp, dacă mă minţise cu privire la slăbiciunea ei, ce însemna asta? Nu o întrebasem, nu vrusesem să ştiu, ea fusese cea care mi-o dezvăluise, aşa că păruse ceva sacru.

Dacă mă minţise cu privire la slăbiciunea ei, atunci ştiam că n-aveam să mai pot crede nimic din ce spunea. Deci, într-un fel sau altul, Megan era pierdută pentru mine.

Mi-am şters lacrimile de pe bărbie şi i-am luat pentru ultima oară mâna într-a mea. Dosul palmei era ars, dar nu foarte rău, şi totuşi degetele îi erau încleştate în pumn. Ca şi cum ar fi... strâns ceva în mână?

Încruntându-mă, i-am desfăcut degetele. Într-adevăr, în palma ei era un obiect mic care se topise, lipindu-i-se de mânecă: o telecomandă miniaturizată. „Pe lumina lui Calamity!" Am ridicat-o înaintea ochilor. Semăna cu telecomenzile micuţe pe care le primeşti odată cu cheile maşinii. Se topise în partea de jos, dar altminteri părea intactă. Am apăsat pe buton.

De deasupra mea a răsunat ceva. Un clinchet stins, urmat de nişte pârâituri ciudate.

Am privit îndelung telecomanda, apoi am sărit în picioare şi m-am repezit către marginea clădirii. Am apăsat din nou pe buton. Acolo! Erau... focuri de armă? Cu amortizor?

M-am coborât cu ajutorul spyrilului către o fereastră aflată cu două etaje mai jos. Acolo, instalat în umbra ferestrei, era Gottschalkul, suplu şi negru, cu amortizorul la capătul ţevii. M-am apropiat şi am apăsat butonul. S-a declanşat, ciuruind cu gloanţe peretele clădirii în flăcări.

Trăgea în camera unde fusese Megan.

— Femeie şmecheră! am zis înhăţând arma.

M-am ridicat pe un jet de apă, am fugit către trupul ei şi l-am răsucit. Căldura făcuse sângele să se usuce şi îi întunecase pielea, dar am reuşit să disting găurile de glonţ.

Nu mai fusesem niciodată atât de fericit să văd că cineva fusese împuşcat.

— Ai aranjat-o ca să te poţi împuşca în caz că lucrurile mergeau prost, am şoptit eu. Ca să te poţi reîncarna, în loc să rişti să mori în foc. Scântei, eşti deşteaptă!

Am fost asaltat de un puhoi de emoţii. Uşurare, exaltare, uluire. Megan era cea mai fantastică, cea mai deşteaptă, cea mai incredibilă persoană! Dacă o uciseseră gloanţele, avea să se întoarcă! De dimineaţă, dacă era adevărat ce spusese despre cronologia reîncarnării.

I-am mângâiat faţa, dar aceasta... aceasta nu mai era decât o cochilie goală. Megan, Megan a mea avea să revină. Zâmbind cu gura până la urechi, am luat Gottschalkul şi m-am ridicat. Era plăcut să am din nou în mâini o puşcă bună şi de nădejde.

— Să ştii că ai ieşit oficial din perioada de probă, i-am zis puştii.

Megan supravieţuise. Pe lângă asta, orice părea posibil.

Încă mai puteam salva oraşul!

48

— Mizzy, am zis ţinând staţia radio la ureche în timp ce goneam în direcţia în care plecase Profu'. Cretinătatea asta mai merge?

— Da, a venit răspunsul.

— Deşteaptă idee să foloseşti camera ca să îi transmiţi un mesaj Tiei.

— L-a văzut? a întrebat Mizzy cu o vioiciune exuberantă, ce părea un contrast distinct cu agonia prin care trecusem eu cu câteva minute în urmă.

— Da, am zis traversând în fugă un pod. Am auzit un mesaj al Tiei către Profu'. L-ar putea convinge să abandoneze misiunea.

Puţin probabil. Dar posibil.

— L-ai găsit pe Profu'? Ce s-a întâmplat? a întrebat Mizzy.

— E prea mult de explicat, am zis. Au spus că au năvălit în presupusa bază a Regaliei – Clădirea C de pe harta Tiei – şi l-au descoperit pe Obliteration strălucind înăuntru. Sunt sigur că e o capcană.

— Ăla pe care l-au găsit nu-i Obliteration, a zis Mizzy.

— Ce? Val a zis că l-a găsit!

— A apărut din nou aici după ce am stins luminile, a zis Mizzy. Era să fac infarct. Dar n-a părut să vadă unde mă

ascunsesem. În fine, nu strălucea deloc, dar m-am uitat biiine de tot la el. Orice o fi găsit Val, ăla nu-i Obliteration.

— Scântei! am zis, încercând să mă deplasez și mai iute. Atunci în ce s-a băgat Profu'?

— Pe mine mă întrebi? a zis Mizzy.

— Gândeam cu glas tare. Mă îndrept spre centru. Poți să ajungi aici? S-ar putea să am nevoie de foc de acoperire.

— Am pornit deja, dar sunt destul de departe, a zis Mizzy. Tu vezi vreo urmă de Newton?

— Newton a murit. Am reușit să-i ghicesc slăbiciunea, am zis.

— Uau! a exclamat Mizzy. Încă unul? Chiar că ne faci pe noi ceilalți să părem niște mototoli. Adică, frate, eu n-am putut să împușc nici măcar un dușman neînarmat și lipsit de puteri care mi-a căzut în poală.

— Cheamă-mă dacă-l vezi pe Obliteration, am zis, apoi mi-am vârât din nou stația în pungă și în buzunarul de la blugi.

Jacheta mea era un dezastru – o smulsesem de pe mine și o abandonasem – și până și blugii îmi erau zdrențăroși, arși pe o parte. Mai rău, spyrilul era praf. Pierdusem complet cablurile unei jumătăți. Cealaltă jumătate dădea rateuri când o foloseam și nu știam cât timp puteam conta că mă va ține în aer.

Am traversat un acoperiș, remarcând numeroșii oameni înghesuiți în jungla unei clădiri din apropiere, care trăgeau cu ochiul pe ferestre și se ascundeau în frunziș. Confruntarea mea cu Regalia nu trecuse neobservată. Chiar și babilarenii cei relaxați știau că e cazul să se ascundă după un asemenea spectacol.

Având încredere că memorasem bine harta Tiei, mi-am continuat drumul, traversând un pod deosebit de șubred. Aveam mult de mers până să ajung la bază, din păcate. Am alergat un timp, până când pașii m-au purtat pe un

acoperiş neobişnuit, cu un balcon spaţios pe toate laturile şi o construcţie mare în mijloc. Aici am fost silit să încetinesc, căci oamenii îşi construiseră umbrare deasupra balconului şi spaţiul de sub ele era plin de tot felul de lucruri. Cei de aici nu fuseseră suficient de aproape de lupta mea ca să se sperie, aşa că leneveau bucurându-se de noaptea frumoasă şi îmi făceau loc fără tragere de inimă.

Când m-am apropiat de partea opusă a acoperişului, un babilarean mai nepăsător ca alţii mi-a blocat calea.

— Scuze, am zis sărind peste un şezlong. Trebuie să trec!

El nu s-a clintit, deşi s-a întors către mine. Abia atunci am observat că purta un trenci lung şi avea barbişon şi ochelari.

Opa...

— „Şi m-am uitat", a zis Obliteration, „şi iată un cal galben-vânăt şi numele celui ce şedea pe el era: Moartea; şi iadul se ţinea după el; şi li s-a dat lor putere să ucidă cu sabie şi cu foamete, şi cu moarte."[8]

M-am oprit brusc şi mi-am dat jos puşca de pe umăr.

— Negi că acesta este sfârşitul lumii, ucigaş de îngeri? a şoptit Obliteration.

— Nu ştiu ce-i, am zis eu, dar îmi închipui că, dacă Dumnezeu chiar voia ca lumea să se sfârşească, ar fi fost ceva mai eficient de-atât.

Obliteration chiar a zâmbit, ca şi cum ar fi apreciat gluma. Chiciura a început să se întindă în jurul lui pe măsură ce extrăgea căldură, dar am apăsat pe trăgaci înainte să poate elibera explozia.

A dispărut când degetul meu încă mai era pe trăgaci, lăsând în urmă o imagine reziduală luminoasă. M-am răsucit, surprinzându-l chiar în clipa în care se materializa îndărătul meu. De data asta a părut surprins când l-am împuşcat.

În timp ce conturul lui exploda pentru a doua oară, m-am aruncat peste marginea clădirii şi mi-am împins palma în

---

[8] Noul Testament, Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, 6:8.

jos. Din fericire, jetul spyrilului a funcţionat, încetinindu-mi căderea. L-am folosit ca să pătrund în clădire pe o fereastră spartă, apoi m-am lăsat în jos şi am încremenit.

N-aveam timp pentru Obliteration în clipa asta. Era mai important să ajung la Profu' şi la echipă. Eu...

Înainte să apuc să-mi formulez următorul gând, Obliteration s-a materializat lângă mine.

— Am citit relatarea Sfântului Ioan Teologul de zece ori înainte să distrug Houstonul, mi-a zis el.

Am scos un ţipăt şi am tras în el. A dispărut şi a apărut de cealaltă parte a mea.

— M-am întrebat care dintre călăreţi eram eu, dar răspunsul e mai subtil de-atât. Interpretam textul prea *ad litteram*. Nu sunt patru călăreţi – e o metaforă.

Mi-a întâlnit privirea.

— Noi, distrugătorii, am fost eliberaţi asupra lumii, spada cerului însuşi. Noi suntem sfârşitul.

L-am împuşcat, dar el a lansat o rafală de căldură atât de puternică, încât a fost mai tare decât câmpul de forţă al Profului. Am scos un icnet şi glonţul meu s-a topit. Mi-am ridicat un braţ şi podeaua s-a evaporat, apoi a urmat peretele, apoi jumătate din trupul meu.

Pentru un moment, n-am mai existat.

Apoi pielea mi-a crescut la loc, osul s-a reformat şi gândurile mi-au repornit. Era ca şi cum aş fi ratat o bătaie de inimă, o fracţiune de secundă. M-am pomenit pe podeaua înnegrită a încăperii, trăgând adânc aer în piept.

Obliteration m-a privit încruntat. Apoi a dispărut. M-am rostogolit şi am sărit pe fereastră înainte să se întoarcă, pornind spyrilul ca să mă împiedice să cad în apa de sub mine.

Scântei! Lovitura topise jetul de mână odată cu... ăăă, jumătate din trupul meu. Încă mai aveam raza propulsoare, pistolul lui Megan şi puşca mea şi, din fericire, unicul jet de la picior mai mergea când l-am pornit. Dar blugilor mei le

lipsea complet un crac şi de jumătatea defectă a spyrilului nu se vedea nici urmă.

Fără jetul de mână nu puteam face manevre. M-am repezit pe stradă către o altă clădire şi am pătruns în ea printr-o fereastră. Era în linii mari intactă şi, trecând prin ea, m-am ales cu tăieturi pe piele.

Rănile s-au vindecat, dar nu la fel de iute ca înainte. Mi-am dat seama că situaţia era pe punctul de a deveni foarte periculoasă. Când Profu' ne oferea puteri prin intermediul jachetelor noastre, acestea se epuizau după ce încasam câteva lovituri. Îmi transferase o porţie zdravănă din capacitatea lui tămăduitoare, dar se pare că mă apropiam de limitele ei. Nu era bine.

Am străbătut clădirea în fugă şi m-am oprit pe un hol. Aici m-am rezemat cu spatele de perete, eliberând aerul din plămâni.

Obliteration s-a ivit în cadrul ferestrei prin care intrasem. L-am zărit, dar m-am retras înapoi pe hol fără să mă vadă.

— „Luând deci Avraam lemnele cele pentru jertfă, le-a pus pe umerii lui Isaac, fiul său", a zis Obliteration. „Iar el a luat în mâini focul şi cuţitul şi s-au dus amândoi împreună..."[9]

Am simţit sudoarea şiroindu-mi pe obraji când Obliteration a ieşit pe hol şi m-a văzut. M-am retras după un colţ, ieşind din raza vederii lui.

— De ce lucrezi cu Regalia? i-am strigat cu spatele lipit de zid. M-ai felicitat că l-am distrus pe Steelheart. Şi ea e la fel de rea.

— Şi de aceea îi voi pune capăt zilelor în cele din urmă, a zis Obliteration. E parte din aranjamentul nostru.

— O să te trădeze.

---

[9] Vechiul Testament, Facerea, 22:6.

— Probabil, a admis Obliteration. Dar mi-a oferit cunoaştere şi putere. A luat o bucăţică din sufletul meu şi el continuă să trăiască fără mine. Şi astfel devin seminţele sfârşitului timpului.

A făcut o pauză.

— Nu m-a prevenit că l-a convins pe arhanghel să-ţi ofere o porţie din gloria sa.

— Nu poţi să mă omori, am zis scoţând capul pe hol ca să-l privesc. N-ai niciun motiv să încerci.

El a zâmbit şi chiciura s-a răspândit pe coridorul întunecat, întinzându-se spre mine ca nişte degete şi îngheţând un fruct ce atârna de o liană, ca un unic bec.

— O, a continuat Obliteration, cred că vei descoperi că un om poate face multe lucruri considerate imposibile dacă se străduieşte din greu.

Trebuia să scap de el. Repede. Am luat o decizie rapidă şi am scos amortizorul puştii. Apoi am răsărit pe după colţ şi am tras în el, făcându-l să dispară. Mi-am aruncat puşca într-o încăpere şi am alergat în direcţia opusă. O clipă mai târziu, am apăsat pe telecomandă, declanşând puşca în cameră.

Am gonit prin clădire până la o fereastră de pe partea opusă şi m-am adăpostit într-un balconaş. M-am întors, lipindu-mi spatele de perete, şi am acţionat din nou puşca, în timp ce cu cealaltă mână am scos din buzunar pistolul lui Megan.

Din clădire s-au auzit înjurături. Probabil Obliteration descoperise puşca, dar nu şi pe mine. Acum, dacă aş fi putut pleca de aici...

Brusc, el era pe balcon alături de mine, emanând un val de căldură.

„Fir-ar să fie!" L-am ochit şi am tras cu pistolul lui Megan, silindu-l să dispară. A mers, deşi m-am ales cu pielea pârlită.

Am strâns din dinţi, luptându-mă cu durerea. Vindecarea se producea mai lent şi am avut vreme să o simt.

Am verificat pistolul lui Megan. Mai avea două gloanţe.

Nu reuşeam să-mi dau seama cum făcea de mă tot găsea. Se mai întâmplase: părea capabil să ne dea de urmă, nu se ştie cum. Avea puteri vizionare? Cum se teleporta ştiind exact unde să revină ca să mă găsească?

Apoi m-am prins.

M-am întors chiar când Obliteration a reapărut lângă mine. Urla versuri din Scripturi, strălucind de energie. N-am mai tras în el.

De data asta l-am înhăţat.

49

Era ceva ce n-aş fi reuşit niciodată fără puterile Profului. Căldura era incredibilă şi ameninţa să mă facă să izbucnesc în flăcări. Însă surprinderea lui Obliteration a funcţionat în avantajul meu când am ridicat pistolul şi l-am împuşcat în cap.

S-a teleportat.

M-am ţinut strâns, aşa că m-a luat cu el.

Ne-am materializat într-o încăpere întunecată şi fără ferestre şi Obliteration şi-a domolit imediat căldura. A făcut-o atât de repede, încât trebuia să fie ceva ce se antrenase să facă reflex. Oriunde ne aflam, era un loc pe care nu voia să-l distrugă. I-am dat drumul, dar în cădere i-am apucat ochelarii şi i-am smuls de pe nas.

Obliteration a înjurat şi calmul lui obişnuit a cedat în faţa furiei de a se vedea păcălit. M-am tras înapoi, lipindu-mă de peretele încăperii întunecate. Nu vedeam aproape nimic, deşi durerea rănilor pe care mi le pricinuise mă împiedica să fiu atent la altceva. Lăsasem să-mi scape arma, dar strângeam din răsputeri ochelarii în cealaltă mână.

El şi-a scos spada de sub trenci şi s-a uitat înspre mine. Scântei! Era evident că vedea suficient de bine fără ochelari ca să mă găsească.

— Tot ce-ai reuşit a fost să te închizi aici, cu mine, a zis el apropiindu-se.

— Ce coşmaruri ai, Obliteration? l-am întrebat rezemat de zid.

Puterile tămăduitoare ale Profului funcţionau acum foarte, foarte lent. Treptat, îmi revenea simţirea în mâini, mai întâi ca o furnicătură, apoi ca nişte înţepături chinuitoare. Am icnit de durere.

Obliteration s-a oprit. Şi-a lăsat jos sabia, până când vârful ei a atins podeaua.

— Şi de unde ştii tu despre coşmarurile mele? a zis el.

— Toţi Epicii le au, i-am zis eu.

Nu eram sută la sută sigur, dar ce aveam de pierdut?

— Spaimele tale te conduc, Obliteration. Şi îţi dezvăluie slăbiciunea.

— Visez la ea pentru că într-o zi mă va ucide, a zis el încet.

— Sau e slăbiciunea ta pentru că visezi la ea? l-am întrebat. Newton se temea probabil să fie prea bună din cauza aşteptărilor familiei ei. Sourcefield se temea de culte şi de otrava pe care i-o dăduse bunica ei. Amândouă aveau coşmaruri.

— „Iar îngerul Domnului mi-a zis în vis", a şoptit Obliteration. „Şi eu am răspuns. Ce este..."[10] Deci acesta este răspunsul.

Şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

Durerea din mâini părea să se înrăutăţească. Fără să vreau, mi-a scăpat un scâncet. Eram practic invalid.

Obliteration s-a repezit la mine şi m-a apucat de umeri, acum dezgoliţi şi arşi. Durerea m-a străfulgerat, făcându-mă să urlu.

— Mulţumesc, mi-a şoptit Obliteration. Pentru secret. Transmite-i Regaliei... salutările mele.

---

[10] Vechiul Testament, Facerea, 31:11.

Mi-a dat drumul, m-a salutat cu o înclinare a capului şi a dispărut într-o străfulgerare de cioburi de lumină.

Am clipit năucit, apoi m-am ghemuit tremurând pe podea. Scântei! Mai înainte vindecarea se petrecuse atât de repede, încât păruse revigorantă ca o briză. Acum se petrecea cu viteza unui strop de ploaie rostogolindu-se pe un geam rece.

Mi s-a părut că am zăcut o eternitate îndurând durerea, dar probabil n-au trecut decât trei-patru minute. În cele din urmă, durerea a cedat şi m-am ridicat gemând în picioare. Mi-am îndoit degetele şi am strâns pumnii. Mâinile îmi funcţionau, deşi pielea mă ustura de parcă aş fi suferit o arsură solară gravă. Nu părea să se domolească. Darul Profului nu mai era.

Am înaintat şi am lovit ceva cu piciorul. Spada lui Obliteration. Am ridicat-o, dar tot ce am mai găsit din pistolul lui Megan a fost o grămăjoară informă, topită.

Avea să mă omoare din cauza asta!

Ei bine, era evident că Obliteration avea suficient control asupra puterilor lui ca să nu topească obiectele pe care le prefera intacte. Cu mâna încleştată pe spadă, am bâjbâit prin încăperea mică şi întunecată până am dat de o uşă. Am deschis-o. Dincolo de ea era o scară îngustă de lemn, cu balustrade pe ambele părţi. Puţina lumină mi-a arătat că mă aflasem într-o cămară mică. Hainele îmi dispăruseră cu totul. Nu-mi mai rămăsese decât medalionul de la Abraham, cu o jumătate din lanţ topită. L-am scos de teamă ca porţiunea topită să nu se rupă.

Am descoperit o bucată de material – ce părea să fi fost cândva o draperie – şi m-am înfăşurat în ea. Apoi, cu spada într-o mână şi cu medalionul în cealaltă, am urcat scările încet, treaptă după treaptă. Pe măsură ce urcam, lumina devenea mai puternică, până am început să desluşesc decoraţiile bizare de pe pereţi.

...Postere?

Da, postere. Unele vechi, datând cu zeci de ani dinainte de venirea lui Calamity. Culori vii, femei cu fuste şifonate şi pulovere care lăsau un umăr la vedere. Culori fosforescente pe fond negru. Posterele se decoloraseră cu timpul, dar vedeam că la vremea lor fuseseră lipite meticulos. M-am oprit lângă unul, în liniştea scării. Înfăţişa o pereche de mâini ţinând un fruct luminos, cu numele trupei scris în partea de jos.

Unde eram?

Am ridicat privirea către lumina de la capătul scărilor. Am continuat să urc, leoarcă de sudoare, până când am ajuns sus, dinaintea unei uşi lângă care era un scaun. Uşa era întredeschisă şi am împins-o încă puţin în lături, dând la iveală un dormitor mic şi ordonat, cu pereţii împodobiţi cu postere la fel ca acelea de pe scară, glorificând o viaţă urbană idealizată.

În încăpere erau două paturi de spital, absolut nelalocul lor acolo, cu cadrele lor de metal şi cearceafurile sterile. Într-unul era un bărbat adormit, de vreo treizeci-patruzeci de ani, conectat la tot felul de tuburi şi cabluri. În celălalt se afla o femeie micuţă şi uscată, cu o cadă de apă alături de ea.

O altă femeie, într-o uniformă de spital, stătea aplecată asupra acestei paciente. Imediat ce am intrat, medicul şi-a ridicat ochii spre mine şi a tresărit uşor, apoi a plecat pe unde venisem eu. Unicele zgomote din încăpere erau ale monitoarelor cardiace. Am înaintat şovăitor, copleşit de o senzaţie nefirească, suprarealistă. Femeia bătrână, în mod evident Regalia, era trează şi urmărea ceva pe un perete. Când am mai înaintat, am văzut trei ecrane foarte mari.

Pe cel central, Profu', Val şi Exel stăteau într-o încăpere luminată atât de puternic, că abia reuşeam să-i văd.

— Deci m-ai găsit, a zis Regalia.

Am privit în lături. O imagine a ei aşa cum o ştiam se materializase din cada cu apă. Am privit din nou către

femeia din pat. Era mult, mult mai bătrână decât sinele ei proiectat. Şi mult mai bolnavă. Adevărata Regalia respira cu ajutorul unui aparat şi nu spunea nimic.

— Cum ai ajuns aici? a întrebat proiecţia.

— Obliteration, am zis eu încet. M-a găsit prea uşor de fiecare dată când am fugit de el. Mi-am dat seama că trebuia să se teleporteze undeva când dispărea. Era logic să vină la tine ca să primească instrucţiuni despre direcţia în care să se îndrepte. El nu poate vedea peste tot în oraş, dar tu poţi.

Am privit ecranele televizoarelor.

— Sau cel puţin peste tot unde e apă.

Era evident că le montase ca să poată urmări şi alte locuri.

Dar de ce? Ce se petrecea în încăperea unde erau Profu', Val şi Exel? Am privit-o din nou pe Regalia.

Proiecţia s-a uitat către făptura vârstnică din pat.

— E frustrant că îmbătrânim în continuare, a zis ea. Ce rost are să dispui de puteri asemeni zeilor dacă trupul te trădează?

A clătinat din cap, parcă dezgustată de sine.

M-am deplasat încet prin încăpere, încercând să-mi dau seama ce trebuia să fac în continuare. O prinsesem, nu? Desigur, avea cada ei cu apă, aşa că nu era complet neajutorată.

M-am oprit lângă celălalt pat, în care zăcea bărbatul necunoscut. Mi-am coborât privirea şi am remarcat pătura, o pătură de copil, de pe umerii lui. Era imprimată cu copaci fantezişti şi fructe luminoase.

— Dawnslight? am întrebat-o pe Regalia.

— N-am idee de ce a ales Calamity să-i ofere puteri unui ins aflat în comă, a zis Regalia. Deciziile Îngerului Nimicirii au adesea prea puţină logică, după părerea mea.

— Deci e în starea asta de mult timp?

— Din copilărie, a zis Regalia. Graţie puterilor lui, pare uneori conştient de lumea înconjurătoare. În restul

timpului visează. Prins pentru totdeauna în copilăria sa, cu treizeci de ani în urmă...

— Şi oraşul ia chipul visului său, am înţeles eu. Un oraş plin de culori vii şi desene fanteziste, unde-i mereu cald şi în clădiri cresc grădini. O minune ieşită dintr-o minte de copil.

Încercam să gândesc repede, asamblând piesele laolaltă. De ce? Ce însemna? Şi cum puteam să o opresc pe Regalia?

Oare chiar trebuia s-o fac? Am privit silueta fragilă a bătrânei. Abia părea vie.

— Eşti pe moarte, am ghicit eu.

— Cancer, a zis proiecţia Regaliei încuviinţând din cap. Mai am câteva săptămâni. Dacă-s norocoasă.

— Atunci de ce-ţi faci griji din pricina Profului? am întrebat-o nedumerit. Dacă ştii că vei muri, de ce depui atâtea eforturi ca să-l ucizi?

Regalia nu a răspuns. În timp ce adevăratul ei trup respira gâfâit pe fundal, proiecţia şi-a împreunat mâinile dinainte şi şi-a îndreptat privirea spre ecranul central. Profu' a înaintat prin lumina orbitoare. Avea şi el o spadă din cele pe care şi le producea folosind puterea tensorilor. Şi avusese tupeul să râdă de Obliteration pentru că avea şi el una!

A înaintat prin lumină, cu o mână întinsă înaintea lui, ca şi cum ar fi luptat împotriva unui curent puternic. Ce trebuia să fac? Regaliei nu părea să-i pese că eram aici. Scântei, probabil că nici nu-i păsa dacă o omoram sau nu. Oricum era ca şi moartă.

Puteam s-o ameninţ? S-o silesc cumva să nu-i facă rău Profului? Gândul nu numai că mă scârbea, dar, privindu-i trupul fragil, mă îndoiam că aş fi putut fie şi s-o ating fără să-i declanşez o reacţie fatală.

Deodată, luminozitatea ecranului s-a redus. Regalia cea adevărată tasta ceva pe braţul patului, o comandă de un soi. A făcut ecranul să se întunece, adăugându-i un filtru care să diminueze luminozitatea. Mi-a permis să văd ceea ce Profu' nu putea, din pricina strălucirii din încăpere.

Sursa strălucirii nu era o persoană, așa cum bănuisem. Era o cutie din care ieșeau cabluri.

Ce naiba? Eram atât de năucit, încât am rămas cu ochii lipiți de ecran.

— Știai că Jonathan nu e chiar atât de unic pe cât se crede? a zis proiecția Regaliei. Da, își poate dărui puterile. Dar fiecare Epic poate face asta, în condițiile potrivite. Nu-i nevoie decât de câteva fragmente de ADN și de mașinăria potrivită.

„Au tăiat ceva din el", zisese Dawnslight. Obliteration cu bandaje...

Câteva fragmente de ADN și mașinăria potrivită...

M-a copleșit o groază crescândă.

— Ai creat o mașinărie care reproduce puterile lui Obliteration. Ca spyrilul, dar capabilă să arunce orașe în aer! Ai folosit un Epic... ca să creezi o bombă!

— Am făcut câteva experimente de genul ăsta, a zis proiecția Regaliei cu brațele încrucișate pe piept. Îngerul Apocalipsei este... nerezonabil uneori și aveam nevoie de propriile mele metode de transfer al puterilor.

Pe ecran, Profu' ajunsese lângă dispozitiv. L-a atins și s-a retras nedumerit. Abia reușeam să-i deslușesc în încăpere pe Val și pe Exel, cu brațele ridicate ca să se apere de lumină.

— Te rog, am zis privind-o pe Regalia.

Am început să înaintez spre ea cu sabia în mână.

— Nu-i face rău. A fost prietenul tău, Abigail!

— Tot mai pornești de la premisa că vreau să-l omor pe Jonathan, a zis Regalia. Ce presupunere greșită!

Regalia cea reală a apăsat pe un buton de pe consola patului.

Pe ecran, bomba a explodat. A erupt cum se deschide o floare, un val de energie distrugătoare, atât de puternic încât ar fi nimicit Babilarul cu totul. Am privit-o înflorind și răsfrângându-se în afară.

Apoi oprindu-se.

Cu silueta desenată pe fundalul roşiatic, Profu' stătea cu mâinile ridicate ca un om care ţinea locului o fiară enormă. În centrul încăperii apăruse un soare şi el îl reţinea. Îl stăpânea, cu trupul atât de încordat, încât mi s-a părut că-i simt efortul, strădania de a ţine totul sub control, de a nu lăsa nicio fărâmiţă să scape.

Atâta putere! Bomba părea să se fi încărcat de ceva timp. Regalia ar fi putut să apese pe declanşator şi să arunce Babilarul în aer cu săptămâni în urmă.

Profu' a urlat, un strigăt animalic, cumplit, dar a reuşit să stăpânească energia aceea. Apoi a creat ceva enorm, un scut albastru electric care a spulberat acoperişul încăperii în care se afla şi a lansat spre cer o coloană de foc. A eliberat energia, lăsând-o să se irosească inofensivă în aer.

Am înţeles, cu o groază tot mai mare, că n-avea să fie de ajuns. O, putea salva oraşul, dar tot n-avea să fie de ajuns. Corupţia era direct proporţională cu cantitatea de putere cheltuită. Chiar dacă avusesem dreptate şi el era capabil să o controleze în cantităţi mici, nu avea cum să facă faţă la atât de multă deodată.

Profu' îşi folosise puterile aşa cum nu-l mai văzusem niciodată făcând-o, la un nivel ca acela folosit de Steelheart când transformase Newcago în metal. Era un gest ocrotitor de proporţii inumane, dovada că eroul sosise. Dar era totodată o condamnare. Fusese pe muchia prăpastiei încă dinainte. Şi acum asta...

— Prea multă, am şoptit. Mult prea multă. Profu'...

— Nu l-am momit pe Jonathan încoace ca să-l omor, copile, a şoptit Regalia din spatele meu. Am făcut-o fiindcă am nevoie de un succesor.

50

— Ce-ai făcut? am urlat la Regalia.

M-am întors şi am alergat către patul ei, ignorându-i proiecţia. Am apucat cu o mână cămaşa de noapte a bătrânei şi am tras-o către mine.

— Ce-ai făcut?!

Ea a tras aer în piept şi mi-a vorbit pentru prima oară cu propria ei voce hârâită, firavă.

— L-am făcut puternic.

Am privit înapoi către ecran. Profu' a risipit ultimele rămăşiţe de energie şi a căzut în genunchi. În încăpere s-a făcut întuneric şi mi-am dat seama că filtrul era încă activat. Am lăsat spada să cadă şi am moşmondit la butoanele de pe marginea patului Regaliei, încercând să readuc luminozitatea monitorului, ca să văd ce se petrecea.

Ecranul a revenit la normal. În încăpere, Profu' era îngenuncheat cu spatele la noi. Înaintea lui, podeaua se încheia cu un cerc perfect, spulberat când eliberase puterea. Din spate s-a apropiat de el o siluetă tremurândă. Val. Ajungând lângă el a şovăit, apoi i-a pus o mână pe umăr.

Fără să se uite, el a ridicat un braţ în lături, cu palma deschisă. Un câmp de forţă a înconjurat-o pe Val. Profu' şi-a strâns mâna în pumn. Cu Val încă în el, câmpul de forţă s-a

redus la dimensiunile unei mingi de fotbal. Într-o clipită, viaţa ei se sfârşise.

— Nu, am urlat dând îndărăt copleşit de oroare la vederea acestui spectacol oribil. Nu, Profule!

— O să-i omoare repede pe Răzbunători, a zis încet proiecţia Regaliei, vorbind aproape cu regret. Prima mişcare a unui Superepic este de obicei să-i îndepărteze pe cei care l-au cunoscut cel mai bine. Ei sunt cei care au cele mai mari şanse să-i afle slăbiciunea.

Am clătinat din cap şocat. Nu se putea... Chiar nu...

Profu' şi-a întins mâna. L-am auzit pe Exel strigând. Vocea i s-a întrerupt la jumătatea unei fraze.

Nu...

Profu' s-a ridicat şi s-a întors şi atunci i-am văzut pentru prima oară faţa încordată, umbrită, desfigurată de mânie şi ură, cu dinţii rânjiţi şi fălcile încleştate.

Nu-l mai recunoşteam.

Mizzy. Tia. Trebuia să fac ceva. Eu...

Regalia a început să tuşească. A reuşit să o facă în mod triumfător. Am apucat spada şi am ridicat-o mârâind deasupra ei.

— Monstrule!

— Era... inevitabil, a zis ea printre două rafale de tuse. Ar... fi.... cedat... oricum... pân-la urmă.

— Nu!

Braţele îmi tremurau. Mi-am coborât spada cu un strigăt.

Şi aşa am ucis cel de-al doilea Superepic din acea zi.

M-am retras cu paşi împleticiţi de lângă patul ale cărui cearceafuri albe se îmbibau de sângele ce-mi stropise şi mie braţele. Pe ecran, Profu' a trecut absent pe lângă rămăşiţele lui Val. Apoi s-a oprit. O parte a peretelui camerei sale se dăduse la o parte, dezvăluind o serie de monitoare asemănătoare celor din această încăpere.

Unul înfăţişa o hartă a Babilarului pe care era un cerculeţ luminos. Un loc în New Jersey... casa asta? Era posibil, căci celălalt ecran dinaintea lui s-a aprins, redând o imagine a încăperii în care mă aflam. Regalia moartă în pat. Eu, cu braţele însângerate, cu o pânză înfăşurată în jurul mijlocului.

Ridicând privirea, am observat pentru prima oară o cameră video montată într-un colţ al încăperii în care mă aflam. Regalia pregătise totul ca să poată să-l înfrunte după ceea ce făcuse. Se pare... se pare că voise ca el să vină la ea.

Profu' m-a privit de dincolo de ecran.

— Profule, am zis şi vocea mea a răsunat în încăperea lui din cealaltă parte a oraşului. Te rog...

Profu' a întors spatele monitorului şi a ieşit din încăpere. În clipa aceea am ştiut. Nu trebuia să-mi fac griji pentru Tia şi Mizzy. Niciuna dintre ele nu ucisese un Superepic.

Eu da.

Aşa că venea după mine.

51

— Dawnslight? am zis, zgâlţâind silueta adormită din celălalt pat.

Nu s-a clintit. Corect, era în comă.

— Mi-ar prinde bine încă nişte ajutor, i-am zis, dar, desigur, n-am primit niciun răspuns.

Scântei! Profu' venea încoace. Am părăsit camera cuprins de o panică nebună, trecând pe lângă doctoriţa care, fără vreun comentariu, s-a ridicat de pe scaunul de lângă uşă şi a intrat grăbită înapoi, probabil ca să-şi adune lucrurile şi să spele şi ea putina.

Deşteaptă idee.

Profu' îi... omorâse pe Val şi Exel fără şovăire. Şi mie mi-ar fi făcut la fel. Am străbătut grăbit clădirea, căutând o cale de a ajunge în stradă. Ce era vuietul ăla surd, îndepărtat?

Voiam să părăsesc clădirea şi să-mi găsesc o ascunzătoare. Dar... oare chiar mă puteam ascunde de Jonathan Phaedrus? Nu aveam bani, nu aveam contacte. Dacă mă ascundeam, avea să mă găsească. Dac-o ştergeam, aveam să-mi petrec tot restul vieţii – una probabil foarte scurtă – pe fugă.

Când ajungea aici, putea foarte bine să-l ucidă pe Dawnslight şi astfel să distrugă Babilarul. Adio mâncare. Adio lumină.

M-am oprit gâfâind în sufragerie. N-avea rost să fug. Până la urmă tot aveam să fiu nevoit să-l înfrunt pe Profu'.

M-am decis s-o fac chiar atunci.

Așa că, deși toate instinctele mele îmi strigau să mă ascund, m-am întors și am căutat o cale către acoperiș. Era o casă din suburbii, surprinzător de bine întreținută. Ce se petrecuse cu familia lui Dawnslight? Erau pe undeva pe afară, făcându-și griji cu privire la fiul lor, visătorul?

În cele din urmă, am găsit niște scări și am urcat până la etajul doi. Ajuns acolo, am ieșit pe o fereastră din acoperiș. Era în pantă, spre deosebire de majoritatea clădirilor din Babilar, așa că am urcat cu grijă până pe coamă. Soarele care nu răsărise încă răspândea o strălucire la orizont. În lumina acesteia am văzut care era sursa vuietului de mai devreme: apa se retrăgea din Babilar.

S-a retras spre exterior ca un reflux subit, dând la iveală zgârie-nori acoperiți de ierburi de mare. Scântei! Temeliile erau probabil extraordinar de slăbite după ce stătuseră atâta timp sub apă. Refluxul putea foarte ușor să distrugă orașul, ucigându-i pe toți cei pentru care Profu' renunțase la sine. O lovitură necugetată a sabiei mele putea să fi costat mii de vieți.

Ei bine, pe moment nu se prăbușea nicio clădire și, chiar dacă se prăbușeau, tot nu puteam face nimic în privința asta.

Așa că m-am așezat.

Stând acolo învăluit în ultimele umbre ale nopții, am dobândit o anumită perspectivă. M-am gândit la rolul pe care-l jucasem eu în toate astea și dacă nu cumva îl împinsesem prea insistent pe Profu' să devină erou. Cât anume era vina mea? Conta oare?

Probabil că Regalia ar fi reușit oricum, chiar dacă eu nu l-aș fi cicălit pe Profu'. Cel mai tulburător aspect era că reușise s-o facă profitând de onoarea înnăscută a Profului.

De un lucru eram sigur. Orice i se întâmplase Profului, nu era vina lui. Cam la fel cum nu e vinovat un ins care, drogat în urma unei farse crude, ajunge să creadă că oamenii din jurul lui sunt diavoli şi se apucă să tragă în ei. Regalia îi omorâse pe Exel şi pe Val, nu Profu'. Sigur, poate n-aveai cum s-o învinovăţeşti nici pe ea. Şi ea era victima puterii.

Dar dacă nu ea, atunci cine? Mi-am desprins ochii de orizont şi am privit punctul cel roşiatic. Se afla în partea opusă soarelui.

— Tu eşti în spatele a toate astea, nu? i-am şoptit lui Calamity. Cine eşti, de fapt?

El – dacă era un el – nu mi-a dat niciun răspuns, coborând dincolo de linia orizontului. M-am întors spre Babilar. Poate că, atunci când trăgeai linia, nu puteam fi învinovăţit pentru ce i se întâmplase Profului, dar asta nu însemna că eram nevinovat. De când sosisem în Babilar, provocasem criză după criză, urmând arareori planul.

Eroism nesăbuit. Avea dreptate Profu'.

„Şi-acum ce să fac?" m-am întrebat. „Profu', adevăratul Prof, ar vrea să am un plan."

Nu mi-a venit nicio idee. Desigur, nu era momentul să fac planuri. Momentul să faci planuri este înainte ca totul s-o ia razna, înainte ca mentorul tău să fie trădat şi corupt, înainte ca fata pe care o iubeşti să fie împuşcată. Înainte ca prietenii tăi să moară.

În depărtare s-a ivit ceva înaintând pe apă şi m-am îndreptat de spate ca să văd mai bine. Un mic disc – un câmp de forţă, am înţeles eu – pe care stătea o siluetă în negru. S-a avântat în aer, crescând tot mai mare şi mai mare.

Deci Profu' putea să-şi utilizeze câmpurile ca să zboare. Portofoliul puterilor lui era fantastic. M-am ridicat în picioare, în echilibru pe acoperiş, strângând medalionul de la Abraham, atârnând de lanţul din pumnul meu.

A scânteiat când soarele s-a ivit în sfârşit de dincolo de orizont, scăldându-mă în lumină. Mi se năzărea sau lumina era mai strălucitoare decât ar fi trebuit?

Profu' s-a apropiat pe discul lui zburător, cu poalele halatului fluturându-i în urmă. A aterizat de cealaltă parte a acoperişului în pantă şi m-a privit cu un interes straniu. M-a şocat din nou cât de schimbat părea. Tipul ăsta era rece. Era el, dar un el cu toate emoţiile greşite.

— Nu trebuie să faci asta, Profule, am zis.

El a zâmbit şi a ridicat o mână. Lumina soarelui a scăldat acoperişul.

— Cred în eroi! am strigat ridicând pandantivul. Cred că vor veni, aşa cum a crezut şi tata. Nu se va termina aşa. Profule, cred! În tine!

Un câmp de forţă globular s-a ivit în jurul meu, spărgând ţiglele acoperişului de sub picioarele mele, cuprinzându-mă complet. Era exact ca acela care o ucisese pe Val.

— Cred, am şoptit eu.

Profu' şi-a strâns pumnul.

Sfera s-a comprimat... dar brusc, deşi cu o clipă înainte fusesem în ea, acum nu mai eram. O vedeam în faţa mea, redusă la dimensiunile unei mingi de baschet.

Ce?

Profu' s-a încruntat. Strălucirea soarelui devenea tot mai puternică şi mai puternică...

Şi o siluetă din lumină pură a explodat practic între mine şi Profu'. Ardea ca soarele însuşi, o formă feminină radiantă, puternică, cu părul auriu răsfirat în spate, strălucind ca o coroană.

Megan sosise.

Profu' a format un alt glob de forţă în jurul meu. Silueta din lumină a întins un braţ către el şi deodată globul era în jurul Profului. Megan schimba realitatea, transformând posibilităţile în fapte.

Profu' a avut un aer şi mai surprins de data asta. A dezintegrat globul şi a format altul în jurul figurii luminoase, dar, când acesta a început să se micşoreze, a apărut într-o clipită în jurul lui, cuprinzându-l, ameninţând să-l zdrobească.

El l-a dispersat şi am văzut în ochii săi ceva ce nu mai văzusem niciodată. Frică.

„Tuturor le e frică", mi-am zis. „Adânc în sinea lor. Newton a încercat să fugă de mine. Steelheart ucidea pe oricine putea şti ceva despre el. Sunt guvernaţi de frică."

Ăsta nu era Profu' aşa cum îl ştiam, ci Superepicul Jonathan Phaedrus. Confruntat cu cineva capabil să-i manipuleze puterile în feluri pe care el nu le înţelegea, s-a speriat. S-a retras împleticindu-se, cu ochii holbaţi.

Într-o clipă, eram altundeva.

Eu şi figura luminoasă. Cu o clădire mai departe, într-o încăpere prin a cărei fereastră îl vedeam pe Profu' stând pe acoperiş. Singur.

Silueta de lângă mine a oftat şi apoi strălucirea care o înconjura a pierit, dând-o la iveală pe Megan goală-puşcă. S-a prăbuşit şi am reuşit să o prind. Dincolo de fereastră, pe clădirea învecinată, Profu' a înjurat şi a sărit pe discul lui. S-a îndepărtat în grabă.

Scântei! Ce aveam să fac cu el?

Răspunsul era în braţele mele. Mi-am coborât privirea către Megan, faţa aceea perfectă, buzele ei minunate. Avusesem dreptate să mă încred în Epici. Numai că îl alesesem pe cel greşit.

Ea a deschis ochii şi m-a văzut.

— Nu-mi vine să te omor, a şoptit ea.

— Cuvinte mai minunate n-au fost nicicând rostite, i-am răspuns.

Ea m-a privit, apoi a închis ochii gemând.

— O, fir-ar! Secretul chiar e puterea iubirii. Cred c-o să vomit!

— De fapt, cred că-i vorba despre altceva, am zis eu.

Ea m-a privit. Am devenit deodată conştient că era cum nu se poate mai goală şi că şi eu eram aproape gol. Ea mi-a urmărit privirea şi a ridicat din umeri. Am roşit şi am întins-o pe jos, apoi m-am ridicat să-i caut ceva de îmbrăcat. Însă, până să ajung eu în picioare, pe trupul ei au apărut haine: blugi şi un tricou, umbre ale unor veşminte din alte dimensiuni. Am presupus că pe moment erau de ajuns.

— Atunci care e secretul? a întrebat ea, ridicându-se în şezut şi trecându-şi mâinile prin păr. În toate celelalte ocazii când m-am reîncarnat am fost *rea* imediat după ce m-am întors. Incapabilă să-mi aduc aminte cine eram, violentă, pusă pe distrugere. De data asta nu simt nimic. Ce s-a schimbat?

Am privit-o în ochi.

— Clădirea aia ardea deja când ai intrat în ea?

Ea a strâns din buze.

— Da, a recunoscut. A fost o prostie. Nu trebuie să-mi spui tu asta. Ştiam că probabil nu erai cu adevărat acolo. Dar m-am gândit... că dacă erai, nu puteam risca să fii...

S-a cutremurat vizibil.

— Cât de tare te-ai temut de foc?

— Mai mult decât ţi-ai putea închipui, a şoptit ea.

Am zâmbit.

— Şi ăsta e secretul, am zis, luând-o în braţe.

Epilog

Cinci ore mai târziu, stăteam pe acoperişul a ceea ce fusese înainte o clădire scundă din Babilar, încălzindu-mi mâinile la un foc. Acum clădirea se ridica la douăzeci de etaje deasupra străzii cândva scufundate.

Nicio clădire nu se prăbuşise după retragerea apelor.

— Mulţumită rădăcinilor, a zis Megan aşezându-se lângă mine şi înmânându-mi un castron cu supă.

Acum avea haine adevărate, ceea ce era ghinion curat, dar totodată mult mai practic, căci în oraş se făcuse brusc răcoare.

— Rădăcinile astea sunt solide, mai dure decât ale unei plante obişnuite. Practic, ţin clădirile în picioare.

A clătinat din cap uluită.

— Dawnslight n-a vrut ca utopia lui să moară dacă el murea, am zis amestecând în supă. Fructele?

— Tot mai strălucesc, a zis Megan. Oraşul va supravieţui. Dar el încălzea cumva apa ca să nu se facă prea frig aici. Va trebui să găsească o altă soluţie.

Pe lângă noi se foiau alţi oameni. Locuitorii Babilarului se strângeau laolaltă, în ceea ce ei considerau un moment de criză, şi noi eram doar doi refugiaţi oarecare. Dacă vreun trecător văzuse ceva diferit la mine, dacă mă recunoscuse

din vreuna dintre lupte, nimeni n-a zis nimic. Sau nu mare lucru, cu excepţia unor şoapte înăbuşite la urechile tovarăşilor lor.

— Deci, teoria asta a ta... a zis Megan.

— *Trebuie* să fie frica, am spus eu epuizat. (Când dormisem ultima oară?) Eu am înfruntat apele şi pe urmă am rămas imun la tentativa Regaliei de a mă transforma într-un Epic. Tu ai intrat într-o clădire în flăcări ca să mă salvezi, în ciuda groazei tale, şi te-ai trezit eliberată de corupţie. În sinea lor, Epicii se tem. Aşa îi învingem.

— Poate, a zis Megan nesigură,

Scântei! Cum putea cineva să amestece în supă şi să arate atât de bine? Şi asta purtând haine cu o măsură prea mari şi cu faţa înroşită de frig? Am zâmbit, apoi am observat că şi ea mă privea.

Ăsta părea să fie un semn foarte bun.

— Teoria are logică, am zis eu. E ca făina de ovăz în clătite.

Ea a ridicat dintr-o sprânceană, apoi a gustat din supa ei.

— Ştii ceva? a zis ea. De fapt, nu eşti nepriceput la metafore...

— Mersi!

— ...pentru că majoritatea chestiilor pe care le zici tu sunt comparaţii. De fapt, la alea eşti praf!

Am încuviinţat gânditor, apoi am arătat-o cu lingura.

— Cusurgioaico!

Ea a zâmbit şi a sorbit din supa ei.

Deşi mă simţeam minunat împreună cu ea, supa mi se părea amară. Nu-mi ardea de râs. Nu după tot ce se petrecuse. Am mâncat în tăcere, apoi Megan s-a ridicat şi mi-a pus o mână pe umăr.

— Dacă oricăruia dintre ei i s-ar fi spus ce preţ urma să plătească pentru a salva oraşul, crezi că n-ar fi acceptat imediat? m-a întrebat ea cu blândeţe.

Am încuviinţat fără tragere de inimă.

— Val şi Exel au murit în toiul unei lupte importante, a zis Megan. Şi o să oprim răul să-i înghită pe ceilalţi. Cumva.

Am încuviinţat. N-o întrebasem încă despre Sam. Avea să vină şi momentul ăla până la urmă.

Ea s-a dus după încă o porţie. Eu am rămas privindu-mi castronul. Mă rodea tristeţea, dar nu i-am dat frâu liber.

Eram prea ocupat cu plănuitul.

O clipă mai târziu, am distins o voce anume printre cele din jur. M-am ridicat, am lăsat jos castronul şi mi-am croit drum printre doi babilareni puşi pe taclale.

— Are o moacă de bleg, zicea Mizzy. Înăltuţ. Gusturi oribile în materie de haine...

Apoi m-a văzut şi a făcut ochii mari.

— Ăăă, deşi are calităţile lui.

Am îmbrăţişat-o.

— Ai auzit transmisia!

— Daaa... habar nu am despre ce vorbeşti, a zis ea.

— Le-am cerut unor oameni să transmită prin radio un mesaj pentru tine şi Tia, în speranţa că o să-l prinzi prin staţie... Nu l-ai auzit?

Ea a clătinat din cap, ceea ce era enervant. Îmi spărsesem creierii căutând o soluţie ca să-l împiedic pe Profu' s-o găsească. Crezusem că ideea radioului era una bună. În fond, reuşiserăm să folosim undele scurte ca să luăm legătura cu Abraham în Newcago.

Missouri a ridicat o fâşiuţă de hârtie, arătându-mi-o. Era un răvaş dintr-o prăjiturică. *Missouri, ascunde-te! Ascunde-te acum!* scria pe ea.

— Când ai găsit asta? am întrebat-o.

— Noaptea trecută, a zis ea. Chiar înainte să se crape de ziuă. Erau vreo sută şi toate ziceau chestia asta. M-au băgat în sperieţi, ascult-aici. Am zis că mai bine făceam ce scria acolo. De ce? Pari trist.

Trebuia să-i povestesc despre ceilalţi. Scântei! Am deschis gura, gata să încep explicaţia, şi în clipa aceea s-a întors Megan.

Amândouă s-au privit.

— Ăăă, am zis eu nervos. Putem să nu începem să ne împuşcăm între noi? Pe moment? Vă rog frumos?

Mizzy şi-a întors deliberat privirea de la Megan.

— Mai vedem. Poftim! Cred că asta e pentru tine?

Mi-a întins altă fâşiuţă de hârtie.

— Asta era singura care zicea altceva.

Am şovăit, apoi am luat-o.

Visează vise frumoase, Steelslayer, scria.

— Ştii ce înseamnă? a întrebat Mizzy.

— Înseamnă că avem o mulţime de treabă, am zis eu, împăturind hârtia.

Mulţumiri

Iată, o nouă carte e gata! Şi de data asta, o fi numele meu pe copertă, dar la crearea ei au ajutat zeci de mâini nevăzute. Această carte e neobişnuită, în sensul că e prima creată cu ajutorul Dragonsteel Think Tank, un nume pe care i l-am dat pe loc (şi pe care probabil nu-l voi mai folosi niciodată) grupului care a ieşit cu mine la prânz şi m-a ajutat să rezolv problemele scenariului.

Printre ei se numără Insurmontabilul Peter Ahlstrom, asistentul meu pe probleme editoriale, o figură pe care s-ar putea să o vedeţi apărând pe blogul meu şi pe pagina mea de Facebook, răspunzând la întrebări şi, ocazional, postând. Oameni buni, serios vorbind, tipul ăsta este fantastic. Un membru de bază al celui dintâi grup de cititori ai mei (alături de Dan Wells şi Nathan Goodrich, al cărui nume l-aţi citit probabil în dedicaţia acestei cărţi), Peter mi-a fost întotdeauna de mare ajutor. Dacă îl întâlniţi la vreo convenţie, băteţi-l prietenos pe spate.

La prânzul acela au mai participat Karen Ahlstrom, păstrătoarea Wikipediei de uz intern a grupului Dragonsteel, şi Isaac Stewart, cartograf emerit şi acum angajat cu normă întreagă al companiei noastre. Ei m-au ajutat foarte mult cu acest roman, la fel ca alţi membri ai actualului meu grup de

cititori, nemenţionaţi mai sus: Emily Sanderson, Alan Layton, Darci & Eric James Stone, Benn & Danielle Olsen, Kara Stewart, Kathleen Dorsey Sanderson şi Kaylynn ZoBell.

Echipa talentată de la Random House îi include pe editorul meu, Krista Marino, care a făcut o treabă fantastică ocupându-se de carte (şi reamintindu-mi periodic şi politicos apropierea termenelor-limită) şi Jodie Hockensmith, care depăşeşte cu mult tot ce se aşteaptă în materie de publicitate când lucrezi cu autori morocănoşi. Alte persoane de la Random House care merită aplauze sunt Rachel Weinick, Beverly Horowitz, Judith Haut, Dominique Cimina şi Barbara Marcus. Redactarea a fost făcută de talentatul Michael Trudeau.

Agenţii mei, Joshua Bilmes şi Eddie Schneider, au fost, ca întotdeauna, o resursă minunată, la fel ca întreaga echipă de la JABberwocky. Sunt sigur că-s Epici deghizaţi, având în vedere câte reuşesc să facă. Echipa mea din Marea Britanie îi include pe Simon Spanton, editorul meu de la Gollancz, care are grijă ca fiecare călătorie de-a mea la Londra să fie savuroasă şi primitoare, şi John Berlyne de la Zeno Agency, neobositul meu avocat. Cititorii beta ai acestei cărţi au fost Brian Hill şi Mi'chelle & Josh Walker. Cititorii gama şi corectorii mei ad-hoc au fost Aaron Ford, Alice Arneson, Bao Pham, Blue Cole, Bob Kluttz, Dan Swint, Gary Singer, Jakob Remick, Lyndsey Luther, Maren Menke, Matt Hatch, Taylor Hatch, Megan Kanne, Samuel Lund, Steve Godecke şi Trae Cooper. Dacă o să devin vreodată Epic, pe voi o să vă ucid ultimii.

În încheiere, îi mulţumesc minunatei mele soţii, Emily, şi celor trei băieţi neastâmpăraţi ai mei. Ei fac viaţa să merite trăită.

Brandon Sanderson

A doua carte din seria *Răzbunătorilor*

Înainte, se credea că Superepicii nu pot fi distruși. Și totuși, iată că Steelheart, invincibilul, nemuritorul, este mort. Ucis de mâna lui David. I-au urmat și alții, tot mai mulți Epici trimiși pe urmele lui Profu'. Indiciile îi poartă pe Răzbunători spre Babilonul Renăscut, fostul New York, oraș condus acum de misterioasa Regalia, stăpâna apelor. Tot acolo se ascunde, se pare, și cea care i-a lăsat un gol în inimă lui David: Firefight. Poate un Epic să-și învingă pornirea de a face rău, de a distruge? Poate un Epic să-și folosească puterile doar pentru a face bine? Nesigur, David pornește în încercarea de-a afla răspunsurile de care are nevoie.

Firefight, cel de-al doilea volum al seriei *Răzbunătorii*, caută cu îndârjire binele ascuns în spatele dezastrului, dragostea ascunsă în spatele trădării.

„Un volum de mare anvergură și viziune."

Kirkus Reviews

„Suspans cât încape, iar punctul culminant e de-a dreptul exploziv."

James Dashner

Ilustrația copertei © Sam Green

young art

#1 NEW YORK TIMES YA BESTSELLER

14+

FICȚIUNE SPECULATIVĂ & ACȚIUNE

curajoasă *fulminantă*

9786068811918